

БЪРТРИС СМОЛ РОБИНЯ ЗА ЛЮБОВ

Превод от английски: Христина Симеонова, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Шотландия

929 г.

Сорча Макдаф изстена от болка. Извън стените на сивата каменна крепост декемврийските ветрове виеха тъжно, сякаш споделяха страданието ѝ. В стаята беше студено. Толкова студено, че стените бяха покрити със скреж въпреки огъня в камината.

Голата родилка не усещаше леденото течение. Беше твърде заета с раждането на детето си. Това беше първото ѝ раждане, но нямаше да има друго, освен ако не се оженеше отново, а тя нямаше никакво намерение да го прави. Съпругът ѝ — Торкъл Макдаф, собственик на Бен Макдюи — загина преди три месеца. Беше убит при пререкания за земята от Алисдер Фергюсън, собственик на Килилох. Детето ѝ — децата ѝ — наум се поправи тя, защото акушерката ѝ беше казала, че бебетата ще са две, щяха да отмъстят за баща си и да унищожат всички Фергюсън от Килилох, така че от тях да не остане и следа в тукашната история. Тя се опияняваше от мисълта за отмъщението.

— Смъртта ти няма да е напразна, скъпи мой лорде — прошепна на себе си.

Гласът на акушерката я върна обратно в действителността:

— Напъвайте, лейди!

Сорча Макдаф напъваше с всички сили и акушерката се наведе между разкрачените ѝ крака, кимайки.

— Отново! — заповяда старата жена.

Сорча продължаваше да се напъва, после изведнъж усети как нещо хлъзгаво се измъква от тялото ѝ. Опитва се да се поизправи, за да види. Акушерката хвана окървавеното новородено за глезените, вдигна го и го потупа по гърба. Бебето изплака.

— Дай ми сина! — прошепна Сорча Макдаф. — Дай ми го веднага! — Тя протегна нетърпеливо ръце.

— Бебето е момиченце, лейди — каза акушерката, докато изтриваше кръвта от новороденото. После го уви и го подаде на майка

му.

Дъщеря? Тя дори не бе и помисляла, че може да има дъщеря, но тъй като второто дете със сигурност щеше да бъде момче, Сорча реши, че е доволна да има дъщеря. С двама синове щеше да ѝ бъде трудно. Сигурно щяха да прекарват повече време да се бият помежду си, отколкото с Фергюсън от Килилох. Не. Хубаво беше, че има дъщеря. Можеше да я използва за скрепяването на някой договор. Сорча погледна към бебето в ръцете си.

— Груоч — каза тя тихо. — Ще се наричаш Груоч. Това е семейно име.

Бебето погледна майка си с прекрасните си сини очи. Тя беше изключително красиво създание, с малко златиста косица на темето.

— Лейди, имате да раждате още едно дете. — Акушерката наруши унеса ѝ. — Болките продължават ли?

— Да — отговори рязко Сорча Макдаф. — Имам болки, но не им обръщам внимание. Твърде съм очарована от малката си дъщеричка.

— Най-добре е да помислите за другото, лейди — напомни ѝ кисело акушерката. — Едно момче ще е много по-важно за клана Макдаф от дъщеря ви. А сега ми я дайте. Ще я оставя в люлката, където ѝ е мястото.

Акушерката почти издърпа новороденото от майка му, за да го сложи в люлката до огъня, така че Сорча Макдаф да се съсредоточи върху раждането на сина си, който вече се опитваше да излезе от утробата ѝ.

Второто дете се роди много по-бързо.

— Дай ми момчето! — извика Сорча Макдаф. Акушерката изтри кръвта от бебето и внимателно погледна надолу. После тъжно поклати глава.

— Това също е момиче — каза жената с пребледняло лице. — Кланът Макдаф от Бен Макдюи умря със съпруга ви.

Тя уви и второто бебе и въздъхна тъжно. После го подаде на майка му, но Сорча Макдаф извика гневно:

— Не съм я искала! За какво ми е още една дъщеря? Аз исках син!

— Не можете да промените волята на Бога, лейди — каза гневно акушерката. И двете деца бяха момичета и нищо не можеше да се направи. — Господ е решил да ви дари с две дъщери, лейди. И двете са

здрави. Не можете да го отречете. Благодарете на Бога за съдбата си. Много бездетни жени биха ви завиждали.

— Няма да отхвърля сладката ми Груоч — отговори Сорча Макдаф, — но другото ще ми е само в тежест. Груоч е наследница на Бен Макдюи, но за какво ми е другата? Трябваше да имам син!

— Живеем в сурови времена, лейди — напомни ѝ акушерката. — И двете новородени са здрави, но какво ще стане, ако едното се разболее и умре? Ако го няма другото, няма да има кой да наследи Бен Макдюи. Мисля, че и за второто бебе трябва да има място под слънцето. Най-добре е да ѝ дадете име.

— Нека бъде Реган, тогава — каза разочарованата родилка.

— Но това е мъжко име — отвърна акушерката, изненадана.

— Тя трябваше да е момче. — Гласът на Сорча Макдаф беше леден. — Това е цената, която трябва да плати за това, че ме разочарова.

Сорча изстена и се напъна, за да изхвърли плацентата.

Клатейки глава, акушерката остави Реган Макдаф във втората люлка до огъня. После се обърна, за да се погрижи за господарката си. Почти беше свършила, когато вратата се отвори с трясък. Няколко въоръжени мъже нахлуха вътре. Акушерката изпищя, разпознала цветовете на карираните наметки на неканените гости. Наведе се над господарката си.

Един висок мъж със студени очи сграбчи ужасената жена за ръката, втренчи се в очите ѝ и попита:

— Къде са новородените?

Акушерката беше онемяла от страх, но Алисдер Фергюсън проследи погледа ѝ към двете люлки до огъня.

— Убийте ги! — заповяда той на хората си. — Не искам никой Макдаф да заплашва земите ми.

Гола и все още в кръв, родилката се надигна от леглото и посегна към камата на Фергюсън. Без дори да я поглежда, той я плесна през ръцете.

— Копеле! — извика тя.

— Но те са момичета, господарю! — успя най-послед да каже нещо и акушерката, опитвайки се да защити новородените. — Момичетата не могат да ти навредят!

— Момичета? И двете? — Той беше учуден. После погледът му се плъзна към голата жена на леглото. — Е — каза той подигравателно. — Торкъл Макдаф ти е направил момичета, Сорча. Аз щях да ти даря синове, и все още мога да го направя, кучко. Трябваше да се омъжиш за мен, а не за Макдаф.

— Три съпруги не са ли ти достатъчни, Фергюсън? — каза тя презрително. — Аз се омъжих за мъжа, който обичах. Въпреки че ти го уби, не съжалявам за решението си. — Тя не направи никакво усилие да се покрие, но хората му бяха достатъчно разумни, за да не я зяпат.

— Можех да убия децата ти, Сорча Макдаф — каза той студено, присвивайки очи.

Дори гола и окървавена от раждането, тя пак беше красива. И той наистина я желаше. Точно през този същия месец преди две години тя бе отказала да се омъжи за него, избирайки врага му. Наричаха Макдаф Торкъл Русия. Той беше висок млад мъж със златисторуса коса и постоянна усмивка. „Е — помисли си Фергюсън, — *едва ли е толкова красив сега, когато червеите пируват с него, а вдовицата му ще съжалява за отношението си към мен. За да защитава децата си, тя ще трябва да прави всичко, което ѝ кажа.*“ Нуждата ще надвие гордостта и гнева ѝ, когато я направи своя любовница. Веднъж се беше заклел, че ще страда за това, че отхвърли него и избра Макдаф. Сега щеше да я има и щеше да разполага с нея както намери за добре.

Алисдер Фергюсън пусна ръката на акушерката и я блъсна към люлките.

— Разповий новородените! Искам да се уверя с очите си, че говорите истината. Разповий ги и ги сложи на корема на майка им, за да ги видя заедно. Бързо, стара вещице! Нямам много време за губене.

Акушерката се забърза да изпълни заповедта му, разпови бебетата и ги сложи върху треперещото тяло на майка им.

— Ето ги, господарю. Две прекрасни момиченца, както сам можете да видите.

Собственикът на Килилох се втренчи в новородените. И двете бяха без съмнение момичета. Той бързо се усмихна, но изведнъж му дойде една идея.

— Кое се роди първо? — попита той.

— Това — посочи акушерката. — Казва се Груоч.

— Как разбра? — попита я той. — На мен ми изглеждат съвсем еднакви. Как може да ги различиш, стара вещице?

— Първото има чисти, ясни сини очи, господарю — отвърна акушерката. — Погледнете и ще се уверите сам. Очите на второто също са сини, но с някакъв друг оттенък. Не виждате ли?

Той се втренчи в новородените.

— Да — каза той нетърпеливо, макар че не виждаше никаква разлика между близначките. — Повий ги и ги върни в люлките им. — Той отново се обърна към жената на леглото. Беше бледа, но очите ѝ гледаха предизвикателно. — Ще пощадя децата ти, Сорча Макдаф. Старата жена е права. Момичетата не представляват никаква заплаха за мен. Но ще взема първородната — Груоч — за моя наследник — Ян. Така ще прекъснем враждата между двата клана и земите, за които спорим, ще станат Фергюсън след този съюз.

Сорча се втренчи в него. Знаеше, че няма право на избор. Той щеше да вземе скъпоценната ѝ Груоч, независимо какво е мнението ѝ. В този момент Сорча Макдаф мразеше Алисдер Фергюсън с цялото си същество, но трябваше да приеме условията му. Тя беше умна и въпреки гнева си можеше да види и добрите страни в създалата се ситуация. Земите на Бен Макдюи ще станат собственост на по-силните Фергюсън, след като годежният договор бъде подписан и подпечатан. Те щяха да помагат на по-слабите от клана Макдаф да защитават земите си. Груоч щеше да расте в безопасност. А Сорча щеше има достатъчно време, за да измисли как да отмъсти на Фергюсън от Килилох. Те бяха убили нейния Торкъл, а сега присъединяваха земите му. Един ден щяха скъпо да си платят за това.

— А ако Груоч умре? — попита тя.

— Имаш две дъщери, а дори и Ян да умре, имам половин дузина синове, които да заемат мястото му. А ако и двете ти момичета умрат, тези земи пак ще бъдат мои. Но няма от какво да се страхуваш, Сорча Макдаф, аз не представлявам опасност за дъщерите ти. По-добре е да се свържем кръвно, отколкото да ви завладявам насилствено. Това ще установи истински мир между хората ни. Тогава ще мога да съсредоточа вниманието си върху роднините ти Робъртсън.

— А другата ми дъщеря? — попита Сорча. — Тя трябва да има прилична зестра, защото също ще се омъжи някой ден.

— Тя ще отиде в манастир — остро отвърна Фергюсън. — Няма да позволя някой друг клан да предявява претенции за тези земи. Но няма да отиде в манастир, докато Груоч и Ян не се оженят и консумират брака си, Сорча Макдаф. Ако, да не дава Господ, първородната умре, ще я заменим с втората. — Алисдер видя, че тя трепери, и метна наметалото си върху нея. — Ще извикам свещеника, за да уредим всичко. Ще те информирам, когато всичко е готово. Ти и дъщерите ти сега сте под мое покровителство, Сорча Макдаф. Вече няма от какво да се страхуваш. — След като каза това, той се обърна, даде знак на хората си да го последват и се оттегли.

Когато вратата се затвори след тях, Сорча се надигна, за да стане от леглото. Препъвайки се през стаята, тя свали наметката на зелени и сини карета с тесни бели и червени ивици и я хвърли в огъня.

— Донеси ми вода, жено! — извика тя на акушерката. — Трябва да измия вонята на Фергюсън от тялото си!

Акушерката се втурна да изпълни заповедта на господарката си. Донесе ѝ топла вода и чиста кърпа.

— Ето — каза тя, изпитвайки известен страх от изражението на дамата.

Сорча Макдаф започна яростно да трие тялото си. В главата ѝ се въртяха черни мисли. Още не беше решила как ще отмъсти на Фергюсън, но щеше да го направи! Алисдер беше направил глупавата грешка да ѝ даде всичкото време, което ѝ беше необходимо, за да измисли план, какъвто и да е. С цялата си арогантност той бе решил, че всичко е решено, но не беше така. Тя трябваше, щеше да отмъсти за смъртта на Торкъл и за кражбата на земите му. Никой Фергюсън нямаше да притежава земите Бен Макдюи. Щеше да се остави да защитават нея и дъщерите ѝ, но накрая щеше да намери начин да тържествува над Алисдер Фергюсън и клана му. Изведнъж се почувства ужасно отпаднала и леко потрепери.

— Лейди, трябва да се върнете в леглото — обади се акушерката и се приближи, за да ѝ помогне. — Ще имате нужда от всичките си сили, за да се грижите за тези две деца. Мисля, че съвсем скоро ще огладнеят.

— Не мога да храня и двете — отвърна Сорча. — Намери някоя, която да кърми Реган. Да я вземе у дома си колкото е възможно по-скоро.

Родилката се върна в леглото си и се зави с наметката си от лисичи кожи.

Акушерката сви укорително устни.

— Няма причина да не кърмите и двете си дъщери, лейди — каза тя решително. — Вие сте здрава жена, а и виждам как млякото напират в гърдите ви. Ще имате повече от достатъчно и за двете.

— Млякото ми е само за Груоч, стара вещице — сопна се Сорча. — Намери дойка за другата. — Тя се обърна към стената.

Клатейки неодобрително глава, акушерката се приближи към люлките и погледна двете новородени, които блажено спяха, нехаейки за съдбата си — първата трябваше да се омъжи за един Фергюсън — най-злия враг на клана Макдаф, а другата бе обречена на Църквата, независимо какво щеше да бъде желанието ѝ. Наследницата и игуменката, помисли си акушерката и леко се усмихна. После излезе тихо от стаята, затваряйки вратата след себе си.

ЧАСТ 1

ГЛАВА 1

Шотландия

943 г.

Малката зала в Бен Макдюи беше задимена, защото коминът не беше почистван. Сорча Макдаф седеше на един висок стол, наблюдавайки децата, които си играеха. Шест малки копелета и седмо в плодовитата ѝ утроба. Бяха пет момчета и едно момиче. То се бе родило четвърто поред. Не изпитваше никакви чувства към тях. Бяха Фергюсън. Майчината ѝ любов, доколкото я имаше, бе за Груоч Макдаф — първородната ѝ дъщеря. Към близначката на Груоч — Реган, също изпитваше малко обич. Реган все повече заприличваше на баща си — Торкъл Макдаф, лека му пръст. Момичето беше дръзко като него и смело до глупост. Сорча не можеше да не се възхищава на второто си дете.

През пролетта след раждането на близначките Алисдер Фергюсън се бе върнал в Бен Макдюи. Подписаха годишните договори в присъствието на свещеник. Можеха да ѝ кажат каквото си поискат, но за Сорча това нямаше никакво значение, защото не умееше нито да чете, нито да пише. Свещеникът ѝ бе казал, че Груоч ще стане съпруга на Ян Фергюсън веднага щом започнат месечните ѝ неразположения. Тогава Реган ще отиде в манастир на западния бряг на Шотландия, за да отдаде живота си на Господ. След като въпросът бе уреден, Фергюсън освободи свещеника и изнасили вдовицата Макдаф. Заклучи се с нея в стаята ѝ в продължение на три дни. След девет месеца тя му роди син.

През следващите години Алисдер Фергюсън я посещаваше от време на време и семейството ѝ нарастваше непрекъснато, но той нямаше да се ожени за нея, нито пък тя щеше да се съгласи, ако той го поискаше. Сорча Макдаф бе ходила три пъти при старата вещица в гората, бе платила скъпо и бе изпила отвратителната отвара, за да махне децата на Фергюсън. Когато той разбра, откри вещицата, обеси я на едно дърво, а после толкова жестоко би Сорча, че тя не можа да стане от леглото в продължение на цяла седмица. След този случай тя

раждаше копелетата му, без да се оплаква, но не можеше да ги обича. Те бяха Фергюсън.

Тя чу звука на ловния рог. Вратата се отвори с трясък и в стаята влезе Алисдер Фергюсън, придружаван от най-големите си синове — Ян и Келах. Сорча Макдаф бавно се надигна. Времето ѝ приближаваше.

— Господарю — поздрави го тя тихо и даде знак на слугите да донесат храна.

— Хванахме глиган — каза Алисдер Фергюсън вместо поздрав, целуна я собственически по устата и седна.

Прислужниците се разтичаха, за да му донесат вино, хляб и месо. Знаеха, че не е много търпелив.

Ян и Келах Фергюсън седнаха до баща си и започнаха да се хранят. И двамата бяха красиви. Не си бяха направили труда да поздравят Сорча. Алисдер посегна и плесна този, който беше по-близо до него.

— Имайте поне благоприличието да поздравите лейди Сорча, преди да започнете да ядете храната ѝ, недодялани хлапаци такива. Това тук е нейният дом.

— Това е собственост на Фергюсън — начумери се Келах, потривайки мястото на главата, където ръката на баща му го бе ударила.

С гневен вик Алисдер скочи на крака и събори сина си на земята.

— Тази земя е на Фергюсън, защото аз направих така, но преди да стане земя на Фергюсън, тя принадлежеше на клана Макдаф и без значение чия е, тя е домът на тази дама. Ще се държите добре с нея независимо дали съм тук или не. — Той ритна сина си. — Ставай и отивай да ядеш в оборите, където ти е мястото.

Келах се изправи и залитна.

— Не знам защо не даде Груоч на мен, вместо на Ян. Така щях да си имам собствена земя.

— Да, за да се оглеждаш за моите земи, ти, малък алчен просяк!

Той посегна още веднъж към момчето, но то успя да избегне удара и да избяга от стаята. После Алисдер се обърна към Ян, но той вече бе скочил на крака и се кланяше на Сорча, благодарейки ѝ за гостоприемството.

След като седна на стола си, Ян каза:

— А как са децата, лейди? Всичките изглеждат много добре. Сестра ми Сайн става все по-красива с всеки изминал ден. Прекрасно е да имаш такава сладка сестричка. — Той си взе парче месо.

— Копелетата на баща ти са много добре — отвърна мило Сорча Макдаф, — както и останалите ми деца, слава на Бога.

— Искам да взема дъщеря си вкъщи с мен — каза Алисдер. — В къщата няма жена, като се изключат слугите. Сайн е една Фергюсън, единствената ми дъщеря. Време е да заеме мястото си. Никое от децата ни не трябва да се срамува, че е припознато.

— Ами вземи я тогава — отвърна Сорча Макдаф. — Вземи и другите си копелета, господарю. Те не означават нищо за мен. Аз имам своята Груоч.

Той поклати глава.

— Ти си твърда жена, Сорча Макдаф. Много добре тогава, ще взема Доналд, Аед и Гирик. Те са достатъчно големи, за да се отделят от майка си. Засега ще ти оставя Индълф и Кулен, както и бебето, което трябва да родиш. — Той изпи наведнъж виното си и прислужникът побърза да напълни чашата му. — Но аз съм дошъл за Груоч, Сорча. Вече трябва да е станала жена. Стана на тринайсет миналия декември, а сега е април. Трябва да вдигаме сватба. Ян е вече на двайсет и три и е повече от готов за това. Заселил е целия район с копелетата си, жено. Има нужда от съпруга!

— Ще вземеш момичето ми толкова скоро? — Сорча искрено се разрида. — Не ми я вземай, господарю. Не още.

— В името на всички светии, жено — извика той гневно, защото мразеше плачещи жени, — тя вече не е твоя. Засега тя и Ян ще живеят тук, в Бен Макдюи. Така ще можеш да бъдеш при нея, когато роди първото си дете девет месеца след сватбата. Аз нямам никакъв опит с дъщери, но знам, че едно момиче има нужда от майка си в такъв момент. Спри да плачеш, Сорча, и ми отговори. Груоч станала ли е вече жена, или не?

— От този месец — каза тя бавно, въпреки че и тя, и сестра ѝ бяха станали жени още предишната есен.

Бяха го пазили в тайна, за да имат повече време, но това вече нямаше значение. Сорча най-после щеше да получи възмездие си след всичките тези години.

— Ами тогава трябва да направим сватбата! — възкликна възторжено Фергюсън. — Чакам този момент от толкова време, жено!

— Не може да има сватба само защото ти я искаш — отвърна сдържано Сорча. — Трябва да направим някои приготовления, господарю.

— Имаше тринайсет години на разположение, Сорча Макдаф — отговори той. — Днес е дваисетият ден от април. Децата ни ще се оженят след седем дни. — Той се обърна към сина си. — Ян! Какво ще кажеш? След няколко дни вече ще си женен мъж! Тя е станала много красива. Ти си един щастливец!

— Да, татко — отговори покорно Ян Фергюсън. Беше привлекателен млад мъж с червена коса и сини очи.

— Къде е Груоч? — попита Алисдер. Огледа се наоколо, но в залата бяха само неговите деца.

Сорча сви рамене.

— Пролет е — каза тя, сякаш това обясняваше отсъствието на дъщеря ѝ.

— Доналд Фергюсън! — извика Алисдер към най-големия син на Сорча Макдаф. — Ела тук, момче!

Момчето, което досега се боричкаше с по-малките си братя Аед и Гирик, скочи на крака и се втурна към баща си. Както всички останали синове на Алисдер Фергюсън, той също беше червенокос.

— Да, татко?

— Ти, Сайн и другите двама ще дойдете с мен вкъщи днес. Доволен ли си, момко?

На лицето на момчето разцъфна широка усмивка.

— Да, татко!

— Знаеш ли къде е сестра ти Груоч? — продължи Алисдер Фергюсън. — Искам да поговоря с нея.

— Да, татко, знам къде е Груоч — отвърна Доналд и погледна към майка си, но заплашителният поглед на Сорча беше достатъчен, за да осигури мълчанието му. — Да отида ли да я доведа, татко?

— Да, момко, иди — отвърна баща му. Когато Доналд излезе, той се обърна към Сорча. — Той е добро момче, жено. Добре си се справила с него и с останалите, въпреки че не изпитваш никаква обич към потомците ми. Мисля, че си една глупава жена.

— Мисли си каквото искаш, господарю — отвърна тя спокойно. — От първия миг, в който я видях, Груоч се превърна в единствената причина да продължа да съществувам. Нямам нужда от никой друг. Не искам никой друг.

Той поклати глава. Беше суров човек, но обичаше истински всичките си деца. И как можеше да не ги обича? Те бяха плът от плътта му. Е, отсега нататък всичките деца, които му раждаше Сорча, щяха да идват в дома му веднага щом бъдат отбити. Индълф беше на две и половина, а Кулен, само на една, но и двамата все още сучеха. Щеше да си вземе и тях веднага щом ги отбият. Осъзна, че е трябвало да вземе по-големите деца още преди три години. Майка им беше студена жена. Изведнъж се сети за Реган Макдаф. Тя си нямаше никого, горкото момиче. Любовта на майка ѝ беше единствено за Груоч. Реган щеше да се чувства по-добре в манастира, в който щеше да я изпрати. Братовчедка му Юна беше игуменка. Реган щеше да намери нежност и съчувствие зад стените на манастира „Дева Мария“.

Младият Доналд Фергюсън изтича навън към хълма, където пасяха овцете. За негова изненада намери там и двете близначки, както и Джейми Макдаф, за който беше сигурен, че е там.

— Груоч! — извика той. — Алисдер Фергюсън е в залата и иска да те види! Дойдох да те извикам. Ще се омъжваш следващата седмица, сестричке! Брат ми Ян няма търпение да му станеш булка! — Доналд се ухили.

Груоч Макдаф се извърна от младия мъж, с когото разговаряше.

— Недей да ми говориш така! — скара се тя на Доналд. — Кога определиха датата на сватбата?

— Току-що. Баща ми попита вълчицата, която имаме за майка, дали вече си станала жена. Тя му отговори, че е станало този месец, но аз знам, че излъга. — Той отново ѝ се ухили.

Груоч пребледня.

— Не можеш да го докажеш — каза тя тихо.

— А ако кажеш на баща си — намеси се и Реган, — няма да живееш достатъчно дълго, за да се присъединиш към семейство Фергюсън, Доналд. — Тя му се усмихна сладко, като си играеше с камата в колана си. — Добре си помисли, преди да решиш какво ще направиш.

— Ти си долна също като майка ни — каза той кисело и хукна към замъка.

— Казват, че съм като баща си Торкъл Макдаф — извика след него Реган, заливайки се от смях.

— Ти от нищо ли не се страхуваш? — попита Груоч близначката си. — Не мисля, че от теб ще излезе добра монахиня, Реган.

— Нямам никакво желание да ставам монахиня, но точно такава ще стана — отвърна сестра ѝ. — Нямам друг избор.

— Можеш да си вземеш някой мъж и да родиш дете — обади се Джейми Макдаф.

— И да убият бебето ми, защото аз трябва да наследя Бен Макдюи? Благодаря за съвета, Джейми Макдаф, но се страхувам, че той не ми харесва. Алисдер Фергюсън е жесток човек и страшен враг.

— Ако си размените местата с Груоч и се престориш, че ти си тя, тогава ти ще станеш жена на Ян Фергюсън. Ако го направиш, аз и Груоч ще можем да избягаме и да заживеем някъде тихо и спокойно, без Фергюсън наоколо. — Кафявите му очи казваха, че говори сериозно.

Груоч бързо си пое въздух.

— Можеше поне да ме попиташ, преди да решиш да промениш живота ми — каза тя остро, а Реган с усилие прикри усмивката си. — Аз съм наследницата на Бен Макдюи, а не Реган!

— Означава ли това, че не искаш да се омъжиш за мен, Груоч? — Джейми изглеждаше засегнат.

— Аз съм сгодена за друг, Джейми Макдаф, и освен това, как ще издържаш мен и децата, които бих ти родила? Ти не си лорд.

— Фергюсън ще се чуди къде си — напомни Реган на близначката си. — Хайде, трябва да тръгваме. — Погледна към унилия млад човек. — Ти си един глупак, Джейми Макдаф. — После хвана Груоч за ръката и я поведе към замъка — Защо го подвеждаш така? — обърна се тя към сестра си, когато се отдалечиха.

Груоч само сви рамене и Реган разбра, че няма да изкопчи нищо повече, докато сестра ѝ сама не реши да ѝ каже. Непрекъснато глезена от майка си, Груоч се бе превърнала в едно по-младо копие на Сорча Макдаф. Беше я завладяла мисълта за отмъщение към тези, които смяташе, че са се отнесли зле с нея. Но въпреки това съществуваше някаква странна връзка между близначките. Реган усещаше колко

крехка е сестра й под привидно силния си характер. Може би затова тя винаги я защитаваше, закриляше, бдеше над нея. *Кой ще пази Груоч от самата нея, когато аз вече не съм тук?* — чудеше се Реган.

— Как изглеждам? — попита Груоч, когато стигнаха до вратата на замъка. Тя изтупа въображаемия прах от вълнената си рокля и приглади русата си коса.

— Точно толкова добре, колкото и аз — отвърна Реган усмихната и Груоч се засмя заедно с нея. Това беше тяхна стара закачка.

Те бяха еднакви и по лице, и по фигура, с изключение на една разлика. Очите на Груоч бяха наситеносини, а тези на Реган бяха като аквамарин със златисти точки. Хората обикновено не ги различаваха, защото бяха толкова захласнати от красотата им, че въобще не поглеждаха в очите им. Виждаха само прекрасните им лица и косите като разтопено злато.

Влязоха в залата заедно, вежливо поздравявайки майка си и гостите й.

— Въпреки че ги познавам, откакто са се родили, все още не мога да ги различавам — прогърмя гласът на Алисдер. — Груоч, ела тук!

Момичето пристъпи към него и го целуна по бузата.

— Господарю.

Той я дръпна в скута си и я оципа по бузата.

— Ти си красиво момиче. Ще ми дариш силни внуци, които да наследят земите ми, нали, Груоч?

Груоч се изчерви и се изкикоти.

— Доналд каза, че си определил датата на сватбата, господарю. Така ли е наистина?

— Да — потвърди той. — След седем дни, девойче, ти ще се омъжиш за моя Ян.

— Недей да изпращаш Реган в манастира, господарю — изведнъж каза Груоч. — Ние никога не сме се разделяли. Не мога да си представя живота си без нея.

— Няма да имаш никакво време за Реган — отвърна Алисдер Фергюсън. — Ще трябва да посветиш всичкото си време на това да дадеш на Фергюсън още едно поколение от синове и дъщери. Сестра ти няма да ти липсва.

— Не, ще ми липсва — заинати се Груоч. Сините ѝ очи бяха едновременно гневни и тъжни. Много ѝ се искаше да му се противопостави, но беше твърде млада, за да знае как точно да го направи.

Реган чу думите на сестра си и се трогна дълбоко. Въпреки очевидното предпочитание на майка им към Груоч, двете сестри бяха много близки. Груоч не разбираше защо към близначката ѝ се отнасяха с такова пренебрежение. Груоч винаги я глезеха и се суетяха около нея. Реган винаги оставаше на заден план. Дори и сега я пренебрегваха. Сякаш дори я нямаше там. С тиха въздишка Реган се измъкна от залата. Беше сигурна, че няма да липсва на никого. Вниманието на всички беше съсредоточено върху Груоч, както винаги.

Алисдер свали Груоч от скута си.

— Иди да целунеш бъдещия си съпруг, момиче — заповяда ѝ той.

— О, не! — извика тя и се сви до стола на майка си. — Това не е прилично, тъй като още не сме женени. Майка ми ми го е казвала много често, господарю. Мъжете не уважават онези жени, които се държат свободно и открито изразяват чувствата си.

Ян Фергюсън се ухили. Тя беше девица, разбира се, а той много обичаше да обезчестява момичетата. С всяка беше различно. Някои бяха срамежливи, но можеше да ги приласкаеш с търпението си. Но той най-много харесваше онези момичета, които се бореха. Не можеше да го обясни дори и на себе си, но му харесваше да подчинява девойките против волята им. В крайна сметка после им харесваше. Разгледа по-отблизо Груоч. Не беше сигурен дали ще се бори с него. Но каквото и да се случеше, той щеше да я има след седем дни. Тя щеше да стане негова съпруга и със сигурност не би могла да му откаже.

По-късно, когато Фергюсън си отидоха, Сорча остана насаме с най-голямата си дъщеря.

— Справи се отлично, скъпа. Алисдер остана много доволен от теб. Исусе! — Тя потърка големия си корем. — Моля се това да е последното копеле, което трябва да родя.

— Видя ли как ме гледаше Ян? — тихо попита Груоч. — Казвали са ми, че той обича жените да се борят с него. Мисля, че само изглежда добър, но иначе е зъл по душа.

— Във вените ти тече моята кръв, Груоч. Ще го укротиш, дъще. Щом разбере, че ще става баща, той ще започне да те обожава, както и баща му. — Тя се размърда неспокойно и извика: — Исусе! Мария! Водите ми изтекоха.

— Дай да ти помогна, майко — каза Груоч и с помощта на една прислужница я заведе в стаята ѝ и я положи на леглото. — Доведи старата Брайди и намери сестра ми — заповяда Груоч на слугинята.

Сорча изстена, когато започна първата контракция.

— Как ще го наречеш? — попита дъщеря ѝ, опитвайки се да отвлече вниманието на майка си от болката.

— Малкълм, на новия крал — процеди през зъби Сорча. — А ако е момиче, ще бъде Мери. О, Господи! Ужасно боли.

Старата Брайди, акушерката, пристигна и каза остро:

— Престанете да се оплаквате, Сорча Макдаф. Това е осмото ви раждане и деветото дете. Не сте някоя първеския.

— Ти си една зла стара вещица — отвърна Сорча раздразнено — и никога не си раждала. А-а! Проклет да е Алисдер Фергюсън и похотта му! — извика тя тъкмо когато Реган влизаше в стаята.

— Не знам защо този Фергюсън продължава да идва в леглото ѝ — каза акушерката, без да се обръща конкретно към някого. — Със сигурност може да си намери някоя по-млада и по-красива от майка ви. Двайсет и осем години са твърде много, за да раждаш деца.

Груоч и Реган се спогледаха и се засмяха тихо. Бяха съгласни със старата Брайди. Алисдер Фергюсън очевидно не можеше да устои на Сорча Макдаф, въпреки острия ѝ език. И въпреки, че никоя от близначките не би го признала, те и двете бяха чували как майка им крещи от удоволствие и окуражава любовника си, когато той я посещаваше в леглото ѝ. Тези викове бяха част от живота им още от най-ранно детство.

Родилните болки на Сорча Макдаф обикновено не бяха големи, но този път беше по-различно. Часовете минаваха, а бебето не се раждаше. Най-накрая, когато вече настъпваше новият ден, тя роди син, но той беше огромен. Най-голямото дете, което бяха виждали. На главата му имаше кичур червена косица.

Старата Брайди сложи кървавото новородено върху корема на майка му, отрязва пъпната връв и я завърза.

— Той е силно момче, лейди. Усилията ви са възнаградени.

Сорча погледна към ревящото бебе. Още един Фергюсън, помисли си тя уморено. Още един проклет Фергюсън! Господи, беше толкова уморена. По-уморена от всеки друг път. Тя затвори очи с въздишка на облекчение.

Акушерката се зае със задълженията си, но изглеждаше някак разтревожена. Когато почисти Сорча и Малкълм, тя направи знак на близначките да я последват и излезе от стаята на родилката.

— Не ми харесва как изглежда майка ви — каза им тя направо. — Виждала съм и преди такива жени. Мисля, че ще умре. Твърде стара е за такова тежко раждане. Най-добре е да съобщите на Фергюсън.

— Но аз ще се жения след пет дни — протестира Груоч.

— Може би ще живее дотогава — отвърна Брайди, — но може и да умре. Ако аз бях на ваше място и исках майка ми да ме види пред олтара, щях да се ожения днес или утре.

После акушерката, изпълнила задълженията си, тръгна надолу по стълбите.

— Тя не може да умре — прошепна Груоч сякаш на себе си. — Не и сега! Не и когато сме толкова близо до отмъщението!

— Какво говориш? — обади се и Реган, объркана. Никога не беше виждала Груоч да се държи по този начин. Беше същата като Сорча.

— Не мога да ти кажа — отвърна сестра ѝ. — Само мама може да ти каже. Тази проклета стара Брайди лъже! Когато аз раждам, няма да извикам нея.

— Брайди няма никаква причина да ни лъже — отвърна тихо Реган.

Груоч хвана сестра си за ръката и я дръпна обратно в стаята.

— Мама трябва първо да си почине. После ще ти каже. Трябва да я изчакаме да се събуди. Права си, сестро. Брайди няма причина да ни лъже. Трябва да сме тук, когато мама се събуди, преди някой друг да е дошъл.

— Не трябва ли да съобщим на Фергюсън, както ни посъветва Брайди? — попита Реган. — Той много ще се ядоса, ако нещо се случи, а ние не сме го уведомили. Ще отида до залата, за да изпратя някой да го извика.

— Не! — каза Груоч. Гласът ѝ беше гневен. — Ако изпратиш да го извикат — продължи тя, — той ще дойде веднага. Няма да можем да

останем насаме с майка, а трябва!

Сестрите придърпаха една пейка до леглото на майка си и зачакаха в мълчание. В замъка не се чуваше никакъв звук. Доналд и тримата по-големи братя бяха отишли с баща си в неговото имение. Двете по-малки момчета бяха с бавачките си. От време на време новороденото издаваше някакви сумтящи звуци. Майка му лежеше, пребледняла като платно. Близначките седяха безмълвни, докато Сорча Макдаф отвори сините си очи и се втренчи в дъщерите си.

— Умирам — каза спокойно тя.

— Да — отвърна честно Груоч. — Така каза и старата вещица.

— Трябва да се омъжиш за Ян Фергюсън утре — бавно каза Сорча.

— Да, а сега трябва да кажем на Реган за нашето отмъщение, за нейната част от него. Нямаме време за губене, майко. Как се чувстваш?

— Слаба, но ще живея достатъчно, за да те видя омъжена и моят Торкъл — отмъстен. — Сорча се усмихна на Груоч. — Кажи на Реган.

— Какво да ми каже?

— Аз съм бременна — каза спокойно Груоч.

— Исусе! Не знаех, че ти и Ян... е, държиш се толкова срамежливо с него. Какво потайно същество си ти, Груоч. Никога нямаше да се досетя! Той знае ли?

— Това дете не е от Ян Фергюсън, Реган — каза сурово сестра й, — а от Джейми Макдаф.

— О, Груоч! — Очите на Реган се разшириха от изненада.

— Нима си мислила, че ще оставя някой Фергюсън да наследи земите на Макдаф? — тихо се обади майка й. — Наистина ли си го мислеше, Реган Макдаф? Никога! Наследникът ще е от клана Макдаф и ще наследи не само нашите земи, но и тези на Фергюсън! И най-хубавото от всичко е, че Фергюсън никога няма да разберат. Те ще вярват, че детето, което Груоч ще роди след няколко месеца, е едно от тях! Когато този дявол Алисдер Фергюсън е на смъртно легло, Груоч ще му прошепне тайната. Ще отиде в ада заедно с нея, но нищо няма да може да направи! — Тя започна да се смее, но смехът й се превърна в кашлица.

Груоч изтича, за да донесе на майка си чаша силно вино, но Реган не можеше да помръдне, вцепенена от ужас. Отмъщението, което беше замислила майка й, беше изумително. Сигурно беше

изисквало много търпение. Реган разбра, че майка ѝ се чувства съсипана, че няма да присъства на изпълнението на плана си. После една мисъл ѝ мина през главата.

— А няма ли Ян Фергюсън да разбере, че Груоч не е девствена?
— попита тя.

Сорча отдавна им беше обяснила какво правят мъжете и жените, макар че Реган винаги се беше учудвала защо си прави този труд с нея, тъй като тя така или иначе щеше да стане монахиня.

Груоч надигна раменете на майка си и ѝ поднесе чашата към устните. Когато кашлицата на Сорча се успокои, тя каза:

— Ян Фергюсън ще има девица през първата си брачна нощ, Реган. Ще заемеш мястото на сестра си, но Ян никога няма да разбере.

— Не можеш да искаш такова нещо от мен! — извика Реган. — Аз ще ставам монахиня. Как мога да дам обет за целомъдрие, когато не съм целомъдрена? Наистина не искам да живея в манастир, но нямам друг избор. Искаш да ми отнемеш честта, преди да напусна Бен Макдюи?

— Честта ти? Честта ти! — извика подигравателно Сорча Макдаф. — Фергюсън отнеха честта на клана Макдаф, преди още да се родиш. Те убиха баща ти и още много достойни мъже, преследвайки целта си да завладеят земите ни. Никога не съм ви казвала как точно умря баща ти. Какво значение има? Той е мъртъв и нищо не може да го върне. Но мисля, че ти трябва да узнаеш, Реган Макдаф. Ти, която толкова много приличаш на него. Фергюсън изненадал из засада баща ти и хората му, когато се връщали от пазара за добитък. Баща ти е умрял последен, така ми казаха. Фергюсън донесе тялото на моя Торкъл като последна обида. Бяха издълбали буквата „Ф“ върху двете му бузи и върху челото му. Но той все още беше най-красивият мъж, който се е раждал на тази земя! После Алисдер ми даде една кутия. Вътре имаше три кървави парчета, които, както той ми каза, били мъжествеността на баща ти. Копелето лично бе кастрирало моя Торкъл! Цяло чудо е, че тогава не пометнах, но знаех, че моят дълг е да родя наследника на Макдаф и да отмъстя за моя Торкъл. Бях търпелива. Цели тринайсет години бях принудена да приемам Алисдер Фергюсън в леглото си, между краката си. Бях принудена да родя седем от копелетата му, а последното ме уби! И сега, когато съм на смъртно легло, когато часът на отмъщението ми е толкова близо, ти ще

ме разочароваш, говорейки глупости за честта си? Е, добре, Реган Макдаф, тук са намесени и други неща, освен честта на клана ни. Животът на сестра ти и този на детето й са в опасност. Как мислиш, ще реагира Фергюсън, когато разбере, че Груоч не е невинната девойка, за която я мисли? Ще убие сестра ти, без да се замисля, още щом разбере. Ти си единствената надежда на Груоч, Реган Макдаф. Ако не заемеш мястото й в леглото през първата брачна нощ... — Гласът й заглъхна и тя падна обратно на възглавниците.

— А ако семето му покълне в корема ми? — попита Реган. — Как ще обясня това на игуменката?

— Мама е убедила Фергюсън да ти позволи да останеш с нас поне един месец след сватбата — каза Груоч на сестра си. Ако се появят някакви признаци, че носиш дете, ще ти дадем малко отвара, за да пометнеш. — Тя хвана ръцете на сестра си и погледна лицето й, което беше огледално копие на нейното. — Моля те Реган! Никой никога няма да разбере. Само един път. Знам, че не искаш да го направиш, така че Господ със сигурност ще ти прости. Освен това, по този начин ще спасиш живота ми, както и този на детето, което нося, и кланът Макдаф ще си отмъсти на Фергюсън. Моля те, Реган! Моля те!

Реган погледна студено към майка си.

— През целия ми живот ме пренебрегваше, а сега искаш това от мен. Ако не обичах толкова Груоч, щях да ти откажа — каза тя горчиво, — но не мога да приема смъртта й да тежи на съвестта ми. Ти го знаеш, майко. И те проклинам за това!

Реган се изправи и излезе от стаята.

Груоч изпита облекчение.

— Знаех си, че няма да ни предаде, мамо. Реган е истинска Макдаф. Тя е готова да пожертва себе си, за да отмъсти за баща ни.

— Тя дори и не помисли за моя Торкъл — каза Сорча с отпаднал глас. — Прави го от любов към теб, Груоч. Доволна съм, че когато умра, тя ще остане при теб. Не допускай Фергюсън да я отпрати, преди да се увериш, че не носи детето на Ян Фергюсън. Страхувам се, че няма да преживея тази седмица. Направи каквото трябва, но задръж Реган до себе си достатъчно дълго, за да си сигурна, че не е бременна. Никой не трябва да узнае за нашето отмъщение. Достатъчно е, че ние знаем. — Тя затвори очи и отново заспа.

Груоч Макдаф погледна към майка си. Беше остаряла и погрозняла след толкова много раждания. „Няма да позволя това да се случи и с мен — помисли си Груоч. — Нека Ян Фергюсън да заселва района с копелетата си. Това няма да ме интересува, защото аз ще бъда негова съпруга, а моят син с кръвта на клана Макдаф във вените си ще наследи всичко, което са ни откраднали, както и това, което е тяхно. Ще бъда добра и нежна, но ще раждам само децата, които искам да раждам. Джейми Макдаф ще продължи да бъде мой любовник. Ако детето, което нося, умре, ще имам друго от Джейми. Нищо и никой няма да попречи на клана Макдаф да си върне това, което е негово, и да получи още!“

Близначката на Груоч би била много изненадана, ако можеше да види изражението на обикновено приятното ѝ лице. Сорча Макдаф бе обучила добре любимата си дъщеря. Тя можеше и да умре утре или вдругиден, но Груоч нямаше да я разочарова. Щеше да изпълни своето тайно отмъщение над Фергюсън, защото яростно вярваше в правотата си.

Реган бе избягала от замъка, за да отиде при езерото. Водата винаги я успокояваше, но днес не можеше да ѝ даде утехата, от която имаше нужда. Беше цяло чудо, че бе израснала, без да изпитва горчивина. Тя не знаеше нищо за любовта, за истинската нежност и затова те не ѝ бяха липсвали.

Реган отдавна беше разбрала, че Груоч е наследницата, любимката, а тя щеше да стане монахиня. Но в Бен Макдюи не беше идвал свещеник, откакто тя беше петгодишна. Знаеше много малко за вярата си и дори не беше сигурна, че има вяра. Беше чувала много описания на живота, който щеше да води в манастира, и той не ѝ се струваше особено привлекателен.

Щеше да живее с други жени. Щяха да се молят през по-голямата част от времето и да вършат добри дела. Мъжете бяха забранени. Когато преценят, че е подходяща, ще се закълне пред този Бог, в който дори не беше сигурна, че вярва, да води живот, изпълнен с бедност, целомъдрие и покорство пред игуменката и всички останали монахини. Реган въздъхна дълбоко. Лъжата ѝ беше чужда, но за да защити сестра си, трябваше да излъже. Монахините трябваше да са девствени, а тя нямаше да е такава, след като заеме мястото на Груоч в брачното ѝ легло. А ако не го направи, Ян Фергюсън щеше да разбере,

че булката му не е непорочна. Алисдер, както каза майка ѝ, щеше да убие Груоч, без да се замисля. Реган добре знаеше историята на раждането им и как старата Брайди бе спасила живота им, обещавайки, че момичетата не могат да навредят на клана Фергюсън.

Реган въздъхна, наведе се, за да вземе едно плоско камъче, и го хвърли във водата. Тръгна бавно по брега, мислейки за бъдещето си. Никога не се бе отдалечавала на повече от две мили от Бен Макдюи, а мястото, където щяха да я изпратят, беше много, много по-далеч. Никога повече нямаше да види Бен Макдюи, нито пък близначката си. От очите ѝ бликнаха сълзи. Въпреки разликата помежду им, Груоч винаги се бе отнасяла добре с нея. Що се отнася до останалите, само Сорча можеше да различава близначките и всички се държаха любезно с нея, защото никога не бяха сигурни коя е Груоч, наследницата, и коя е Реган, маловажното дете. А отсега нататък нямаше да има нищо, освен спомените си.

Една дъждовна капка падна на бузата ѝ. Реган погледна нагоре и видя, че над хълмовете се събират тъмни облаци. Побърза да се върне къщи и намери Груоч, седнала до огъня.

— Още ли не си изпратила да повикат Алисдер Фергюсън? — попита я тя. — Той би искал да знае за раждането на Малкълм и за състоянието на майка ни.

— Не, още не съм изпратила — отвърна Груоч. — Седях тук и си мислех колко странно ще бъде, когато мама вече няма да е при мен. Ще остана сама, когато и ти си тръгнеш, Реган. Не мога да понасям дори мисълта за това.

— Ще имаш деца и съпруг, които ще запълват времето ти, Груоч — отвърна ѝ Реган. — Аз ще съм тази, която няма да има нищо. Не мисля, че в манастира ще ми хареса, но нима имаме друг избор, освен да приемем съдбата, която Фергюсън ни е отредил още при раждането ни? Ще сме на топло, ще сме нахранени, но се чудя дали това ще ни бъде достатъчно.

— Има и любов — каза тихо Груоч.

— Аз не знам какво е любовта — призна Реган. — Никой никога не ме е обичал, Груоч, с изключение, може би, на теб. Майка ни не ме обичаше. Момчетата никога не са ми се усмихвали от страх, че може би съм ти, или пък че може би съм аз. — Тя се засмя тъжно. — Какво е любовта? Не знам отговора на този въпрос, Груоч, но ако е нещо

хубаво, искам с цялото си сърце ти да я получиш, сестро. Нека тя да изпълва живота ти!

— Може би няма да имам възможност да го кажа, когато Фергюсън пристигне, но искам да ти благодаря за саможертвата, Реган Макдаф.

— Не бих го направила, ако не беше заради теб — отвърна сериозно Реган. — Ти си част от мен, Груоч. Не мога да го отричам. Помежду ни съществува връзка и ако е по силите ми, никога няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Мисля, че мама е сгрешила, като те е убедила да направиш това. То няма да върне баща ни, а един брак може да обедини клана Макдаф от Бен Макдюи и Фергюсън от Килилох. Не си ли си мислила, че ако баща ни беше жив, може би щеше да сложи край на враждата между семействата ни с някакъв подобен брак?

— Но той не е жив. Бил е убит от Фергюсън — каза дрезгаво Груоч. — Ще отмъстя за него и за бедната ни майка, която сега умира заради Фергюсън. Ами ти, Реган Макдаф? Фергюсън са те обrekli на живот без любов. Как да не искам да отмъстя за това?

ГЛАВА 2

Най-после изпратиха за Алисдер Фергюсън. Той пристигна бързо. Възхити се на най-малкия си син, видя Сорча и нареди сватбата да стане още същата вечер.

— Тя е силна жена, но не мога да бъда сигурен, че ще преживее нощта — каза той на близначките. — Искам да види как ще се омъжиш за момчето ми, Груоч Макдаф. — Погледът му се премести към Реган. — Пригответи сестра си, момиче, защото майка ти няма да може. Аз ще отида да доведа свещеника.

— Донесете вода за къпане — заповяда Реган на прислужниците и когато те изпълниха нареждането ѝ, тя ги отпрати. — Сама ще се погрижа за сестра си. Елате да ни извикате, когато Фергюсън се върне със свещеника и младоженеца, но не ни безпокойте дотогава.

— Защо ги отпрати? — попита с любопитство Груоч, когато останаха сами.

— Не искам никой да те вижда гола, защото коремът ти, колкото и да е малък, може да предизвика подозрения — каза ѝ Реган. После се усмихна. — Виждаш ли — каза тя, протягайки ръка към Груоч. — Направила съм специален сапун с аромат на лавандула за този ден.

Двете момичета съблякоха дрехите си и се изкъпаха последователно — първо Груоч, а после и Реган. Измиха не само телата си, но и дългите си руси коси. После Реган отиде до една ракла и извади чисти дрехи за двете. Долната риза на булката беше зелена, роклята ѝ — тъмновиолетова. Сестра ѝ беше облечена в същите цветове, само че не толкова наситени. И двете нямаха обувки, защото нямаше да излизат навън.

Груоч сложи на челото си златна верижка със скъпоценни камъни, която трябваше да задържа косата ѝ. Нито тя, нито Реган знаеха какви са камъните, но Сорча винаги беше казвала, че трябва да се носят от булката на сватбата ѝ — верижката беше част от собствения ѝ чеиз. Косата на Груоч беше разпусната, като на булка. Реган беше сплела своята на плитка. И двете момичета бяха

прикрепили на раменете си по едно клонче от боровинка — знака на клана Макдаф.

— Как ще си разменим местата после? — попита Реган.

— Ще ме подготвиш за първата брачна нощ в спалнята на майка — отвърна Груоч. — След това ще се разменим.

— А след това? — настояваше Реган.

— Не знам. Може би ще бъдеш принудена да прекараш цялата нощ с Ян, но когато той заспи, ще можеш да се измъкнеш от стаята, а аз ще те чакам, за да заема мястото, което ми принадлежи. Ако не успееш през нощта, ще се сменим на сутринта. — Груоч потупа успокоително сестра си по рамото. — Не мога да ти изкажа всичката си благодарност, Реган. И запомни, не показвай на Ян, че се страхуваш от него, дори да е така. Казвали са ми, че е жесток, ако жената е слаба. Трябва да бъдеш силна. Само прави каквото ти казва и се опитай да не плачеш.

Когато най-после ги извикаха, в залата откриха Сорча, която двамата от по-големите синове на Фергюсън бяха донесли на носилка. Всички бяха тук — Фергюсън от Килилох и кланът им, оцелелите от клана Макдаф от Бен Макдюи и свещеникът.

— Приближете се! Приближете се! — извика Фергюсън. После хвана Груоч за ръката и я заведе до сина си Ян.

„Той дори не погледна към мен — помисли си Реган, — Ако не беше златната верижка, той въобще не би могъл да ни разпознае. Никой от тях не би могъл.“ Незнайно по каква причина измамата, която извършваха, ѝ се струваше съвсем нормална. Очите на Реган срещнаха тези на майка ѝ, в първия прям поглед, който някога си бяха разменяли. Устните на Сорча се разтегнаха в лека усмивка. И отново върна цялото си внимание върху Груоч.

„О, кучко! — помисли си Реган. — Пожертва и двете ни за отмъщението си, а сега ще ни оставиш да се грижим сами за себе си, разделени. Наистина се чудя какво ли би си помислил баща ни за това, което направи Сорча Макдаф“

Реган така се беше замислила, че почти не обръщаше внимание на това, което ставаше около нея. Внезапно забеляза, че лицето на майка ѝ изразява облекчение. Фергюсън потупваше най-големия си син по гърба. Сватбената церемония беше свършила и гайдите

засвириха. Близначките се присъединиха към майка си и Алисдер, а младоженецът и братята му започнаха да танцуват за тях.

Каквото и да мислеше Сорча Макдаф за клана Фергюсън, Реган трябваше да признае, че бяха красиви мъже. Вдигаха шумно тост след тост за булката и младоженеца, дори докато танцуваха.

Сорча се закашля и когато ѝ дадоха да пийне малко вода, тя успя да прошепне:

— Трябва да съм сигурна, че Груоч е подготвена за първата си брачна нощ, преди да умра. Вземи сестра си, Реган, и я подготви за съпруга ѝ, тъй като аз няма да мога.

Двете сестри се измъкнаха, без никой да забележи. Втурнаха се по стълбите към кулата, в която бе приготвена стаята на младоженците. Груоч бързо съблече дрехите си, смени ги с тези на сестра си и сплете косата си.

— Да не би да трябва да съм гола? — попита Реган. Беше останала само по ленената си долна риза, разресвайки с пръсти златистите си коси.

— Да — отговори сестра ѝ. — Така само ще запазиш дрехите. Страхувам се, че ако си с тях, той ще ги разкъса, Реган.

— Груоч — поправи я близначката ѝ. — Аз съм Груоч, а ти си Реган.

— Влизай в леглото — каза ѝ фалшивата Реган. — Вече ги чувам да се качват. Мама не ни даде много време, нали? Мисля, че ще умре, преди да е изтекла нощта.

Подменената булка тъкмо се беше пъхнала в леглото, когато вратата на малката стая се отвори с трясък. Голият Ян Фергюсън беше блъснат вътре от роднините си.

— Изпълни задълженията си с момичето, Ян — каза високо баща му. После протегна ръка и издърпа другата близначка от стаята. — Това тук вече не е подходящо място за теб, моя малка монахиньо.

Груоч беше изумена. Не си беше и представяла, че Ян Фергюсън е толкова... толкова... добре сложен. Джейми Макдаф беше добър любовник, но мъжествеността на Ян обещаваха много приятни часове. Може би Реган беше права. Майка им скоро щеше да умре. Враждата трябваше да свърши. Нейният син щеше да наследи земите и да осъществи отмъщението за клана Макдаф, но тя — Груоч — щеше да бъде доволна да установи мир между двата клана, каквото беше

желанието на Алисдер. Що се отнася до близначката ѝ, веднага щом Груоч се убедеше, че не е бременна, щеше да се погрижи да я изпратят в манастира, за да изживее там живота си.

— Погрижи се за майка си, Реган Макдаф — заповяда ѝ Алисдер. — Аз ще изчакам тук, за да се уверя, че синът ми прави това, което трябва, и за да се уверя, че сестра ти е девствена, както би трябвало да бъде. Ако разбере, че ме е измамила... — Той направи едно движение с ръка по, гърлото си.

— Господарю — попита го тя, — защо смяташ, че Груоч не е девствена и че може да те мами? — Кой ли беше посял тази мисъл в главата му?

— Брат ти Доналд каза, че тя е много приятелски настроена към младия Джейми Макдаф — отговори ѝ той.

— Трябва да внимаваш с брат ми Доналд — каза му тя. — Той обича да си измисля какви ли не лъжи и очевидно му доставя удоволствие да сее раздор между нас. Майка го е била много пъти за това. И аз, и Груоч много обичаме братовчеда Джейми, но между тях няма нищо, кълна се. Винаги сме били тримата заедно, защото мама настояваше да спазваме благоприличието.

— Ти си добро момиче, Реган Макдаф — каза ѝ той. — А сега иди при майка си, за да облекчиш последните ѝ часове на тази земя.

— Няма ли да я видиш отново? — попита тя.

— Майка ти и аз вече се сбогувахме — каза той и внимателно я побутна към стълбите, връщайки цялото си внимание към брачната стая и младоженците.

Вътре гореше само една свещ. Ян Фергюсън се разходи пред момичето, което го чакаше в леглото.

— Е? — обърна се той към нея.

— Е, какво? — отвърна тя. Сърцето на Реган биеше бясно, но тя не показваше страха си пред мъжа.

— Не мислиш ли, че имам добро копие, Груоч? Не е и наполовина възбуден, а очите на малката монахиня станаха като паници, когато го видя. Жалко, че не съм езичник и не мога да имам и двете ви за съпруги. Нашите предци са имали по повече от една жена,

доколкото знам, а саксонците все още продължават този обичай. Би ли ти харесало да ме делиш с още някоя, моя сладка жено?

— Чувам, че вече те делия — отвърна Реган, развеселена. — Казват, че имаш повече от дузина копелета по тези земи, Ян Фергюсън. Обаче децата, които ще направиш на мен, ще сложат край на една вражда и ще бъдат твоите законни наследници, съпруге мой.

— Смела си — каза той. Не знаеше дали трябва да я удари за това нахалство. Реши, че безстрашието ѝ му харесва. — Доналд казва, че вече си ми изневерила с Джейми Макдаф, Груоч. Ако е така, ще те убия, а сладката малка монахиня ще стане моя съпруга.

— Доналд е лъжец — отвърна спокойно тя. — Ела, господарю и сам се увери дали съм девица или не.

„Доналд ще си получи заслуженото за това“ — реши Реган, докато протягаше ръцете си към Ян.

Той издърпа завивката, която я покриваше. Имаше малки гърди и дълго тяло. Кожата ѝ беше гладка. Той протегна ръка, за да я докосне. Беше мека. Хвана един кичур от златната ѝ коса. Наведе се и я целуна по устата за втори път днес и мигновено се възбуди. Хвърли се на леглото и здраво я стисна в прегръдките си.

Реган сбърчи нос. Ян Фергюсън миришеше на коне и пот. Очевидно не се беше къпал от доста време. Беше любопитна какво точно става между мъжете и жените, но не завиждаше на сестра си за този мъж. Ръката му се пъкна между бедрата ѝ, докосвайки я там, където тя никога не си беше помисляла, че може да бъде докосвана. Притисна я към леглото с тялото си, докато другата му ръка хвана едната ѝ гърда. Реган прехапа устни, за да не извика. Грубостта му започваше да я плаши. Спомни си какво я беше предупредила Груоч. — Не му показвай, че се страхуваш. —

Тя се изви, за да се измъкне от него, и той изръмжа раздразнено.

— Какво трябва да правя, Ян? — попита го тя. Сигурно и тя трябваше да вземе някакво участие във всичко това.

Той я погледна изненадан.

— Но, жено, не е нужно да правиш нищо. Съвсем скоро ще те изучукам. Просто си лежи като добро момиче. Мъжът е този, който върши цялата работа.

Той отново притисна устните си към нейните, отвори устата ѝ и вкара езика си вътре.

Реган беше изненадана. Ако всичко, което прави жената, е да лежи, защо толкова много харесват това нещо, наречено правене на любов? Може би когато стигне до чуването, ще е по-лесно. Със сигурност това досега не ѝ харесваше. Беше грубо, потно и доста неприятно.

— Разкрачи краката си, момиче — заповяда ѝ той и се настани между тях, когато тя се подчини.

Объркването ѝ бе сигурен знак, че е девствена, помисли си Ян. Доналд ще си получи боя, ако е излъгал. Ян Фергюсън се намести и натисна силно само за да установи, че нещо му пречи. Девствената ѝ ципа, реши той, отдръпна се малко и натисна още по-силно.

Реган изпищя от изненада, когато болката прониза цялото ѝ тяло. Забрави за съвета на Груоч и започна да се бори с всички сили — удряше го с малките си юмруци, но той не спря.

— Причиняваш ми болка, Ян! — проплака тя. — Спри! Спри!

Той сякаш не я чуваше. Усилваше темпото, стенеше и се потеше, докато най-накрая се стовари върху нея с победен вик.

— Исусе, ти наистина си тясна, момиче, но ще се погрижа и за това. — После слезе от нея, взе свещта, вдигна я над Реган и се усмихна, доволен от кръвта по бедрата ѝ, по чаршафите и върху спадналия си член. Отиде до вратата, отвори я и каза: — Влез, татко, за да се увериш сам. Моята сладка женичка наистина беше девствена, нали, Груоч?

Реган си помисли, че към края я беше боляло по-малко. Но въпреки това въобще не ѝ беше харесало. Алисдер я погледна и кимна, доволен. Тя не изпита никакъв срам. Само някакъв студ, който обхващаше цялото ѝ тяло. Ако това беше правенето на любов, близначката ѝ можеше да му се наслаждава колкото си иска. Но на нея това хич не ѝ се нравеше.

— Набий хубаво Доналд заради мен — каза Ян на баща си. — Това копеле ни излъга.

— Така предположи и малката монахиня, когато я попитах преди малко — отвърна Алисдер Фергюсън. — Е, доволен съм, че момичето се оказа непорочно. Оставям те да се забавляваш, момко. Лека нощ.

Реган вече си мислеше, че Ян въобще няма да спи, защото направи същото още два пъти. Тогава най-после захърка, за нейно огромно облекчение. Когато се убеди, че той няма повече да се събуди,

тя се измъкна от леглото и пропълзя към вратата. Взе само ризата си. Облече я, внимателно дръпна резето и избяга от стаята. Изтича надолу по стълбите и отиде в спалнята на майка си, където седеше и близначката ѝ.

Груоч бързо скочи на крака, когато видя сестра си.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Едва ли — отвърна Реган. — Той ме нарани ужасно. Най-добре е да побързаш, преди да се е събудил. Изглежда разгонен като жребец, сестро моя.

Близначките бързо размениха дрехите си, като Груоч размаза малко кръв от пиле върху бедрата си, преди да облече ризата.

— Благодаря ти — каза просто тя ѝ излезе.

Реган тихо изми доказателството за добродетелността си и също се облече. Седна на дървената пейка и се намръщи. Все още я болеше.

— Реган. — Гласът на майка ѝ прекъсна мислите ѝ.

Тя се наведе и погледна към лицето на Сорча.

— Да?

Майка ѝ хвана ръката ѝ.

— Ти си добро момиче — каза тя и издъхна.

Реган беше изумена, но и тя не знаеше от какво точно. Майка ѝ умря толкова просто, но последните ѝ думи бяха необичайни. Беше копняла през целия си живот само за една мила дума от Сорча Макдаф, но всичките мисли, мечти и мили думи на майка ѝ бяха само за Груоч. Но ето че последните ѝ думи бяха за нея.

— О, мамо — успя да каже тя. — Нека Бог да прибере по-бързо бедната ти душа на небето.

После се освободи от мъртвата ръка на майка си и слезе в залата, за да съобщи на Алисдер, че майка ѝ вече не е между живите. Той кимна и на Реган ѝ се стори, че в сините му очи проблясват сълзи.

— Ще извикам старата Брайди, за да ми помогне да я подготвя, господарю — каза му тя. — Нека Груоч и съпругът ѝ да спят спокойно тази нощ.

— Да — съгласи се той.

Не каза нищо повече.

На следващия ден погребяха Сорча Макдаф до съпруга ѝ на хълма срещу езерото. Денят беше сив и мрачен. Гайдите свиреха тъжно, докато полагаха мъртвото тяло в гроба. След смъртта на Торкъл Макдаф, Сорча бе станала водач на клана. Сега и нейното сърце бе спряло да бие. Наследницата на Бен Макдюи беше омъжена за един Фергюсън, а след един месец сестра ѝ щеше да замине на юг, в манастира, и никой повече нямаше да я види. Плачът на членовете на клана беше искрен.

Джейми Макдаф потърси Реган.

— И как му се стори на Ян Фергюсън булката му? — попита я той.

— Девствена — отвърна тя тихо, — и ако някой каже нещо друго, само ще ѝ навреди, братовчеде — предупреди го тя.

— Омъжи се за мен — каза той внезапно.

— Защо? За да можеш да си представяш, че съм Груоч, така ли, Джейми? Не, мисля, че по този начин ме обиждаш. Не бъди глупав, момче. Остави нещата такива, каквито са.

— Ти си дъщеря на Торкъл Макдаф. Има много хора, които искат вождът на Бен Макдюи да е от клана Макдаф, а не Фергюсън.

— Те също са глупави, Джейми Макдаф — отвърна Реган. — Не познавах баща си, защото е бил убит, преди да се родя. През всичките тези години живяхме в мир, Фергюсън са повече от нас и това е основната причина да ни победят. Защо отново да започваме война? Само за да избият мъжете ни за славата на Бен Макдюи? Не бих си навлякла такъв грях.

— Майка ти не би избягала от такава борба.

— Майка ми е мъртва — каза му тя грубо. — А ако не си доволен от положението, Джейми Макдаф, махни се от Бен Макдюи! Няма да ти позволя да разрушиш щастието на сестра ми.

— Щастие? С един Фергюсън?

— Тази сутрин тя ми каза, че Ян е добър любовник — каза Реган и после добави: — Най-добрия, когото познава.

Той се отдръпна от нея. В очите му имаше болка. Виждаше го за последен път. За свое голямо облекчение тя научи, че Джейми е отишъл като наемен войник в някакво място, наречено Византия. За голямо нейно учудване, Груоч също беше доволна от заминаването на

бившия си любовник. Изглежда начинът, по който съпругът ѝ правеше любов, ѝ допаднаше.

Реган остана в Бен Макдюи, но за своя изненада откри, че без майка ѝ домът ѝ беше като някакво непознато място. Груоч започна все по-често да демонстрира ревност от вниманието, което Ян оказваше на сестра ѝ, и открито показваше, че няма търпение тя да си тръгне. Беше много доволна, когато разбра, че месечното неразположение на Реган е дошло.

— Значи вече можеш да си тръгваш — каза тя направо.

— Да — отвърна Реган. — Ще ми дадеш малко време, докато това свърши, нали, сестро? Знаеш колко е болезнено, а като прибавим и пътуването...

— Да — съгласи се с неохота Груоч. — И без това ще пътуваш дълго. Защо да го правим още по-неприятно за теб?

— След като замина, ние никога повече няма да се видим — каза Реган, — но аз винаги ще те обичам, Груоч.

— Аз също — отвърна сестра ѝ, поомекнала. — Наистина искам да не се налагаше да заминаваш, но старецът е категоричен. Казва, че само ще изкушаваш членовете на клана Макдаф.

— Прав е. Джейми Макдаф ми предложи да се оженим и да се противопоставим на Фергюсън. А аз му казах, че според теб Ян е по-добър любовник.

— Наистина е. — Груоч се изкикоти. — Беше права, когато каза, че е като жребец. Почти съжалявам, че съм бременна, защото няма да мога да го задоволявам, когато коремът ми порасне. Страхувам се, че тогава ще се върне при някоя от любовниците си.

— Каза ли му вече, Груоч?

— Не, но скоро ще го направя — отвърна сестра ѝ с усмивка. — Ще се надуе като петел, а и старецът ще е доволен.

Тя е щастлива, реши Реган. Отмъщението, което майка им бе замислила, скоро ще се изпълни, но Груоч в момента не се интересува много от това. Тя е доволна да е съпруга на Ян Фергюсън, макар че Реган не можеше да я разбере. Той бе красив мъж, но със зло сърце. С всяка изминала година все повече ще заприличва на баща си. Какви ли ще бъдат децата им? Никога нямаше да разбере. Съвсем скоро ще си

тръгне от Бен Макдюи. Груоч изглежда е намерила мястото си под слънцето, но тя все още не беше.

Реган Макдаф напусна дома си през една лятна утрин. Пътуването към Страчклайд щеше да трае две седмици. Щеше да я придружава група мъже от двата клана. Алисдер Фергюсън ѝ показа една малка, но тежка чанта, която след това даде на водача на ескорта.

— Това е зестрата ти, момиче. Андрю ще я даде на Майка Юна. — После, може би усетил страха ѝ, той добави: — Манастирът „Дева Мария“ е много хубав. Намира се до морето. Ти никога не си виждала море, знам това. То може да е много красиво, но понякога е жестоко. През ясни дни ще виждаш цяла Ирландия, земята на келтите. Моята родственица, Юна, е игуменка там. Или поне беше, когато ти се роди. Тя е добра жена, Реган. Но дори и тя вече да не е там, името ти е записано в книгата на бъдещите монахини. Там ще бъде твоят дом и твоето място.

— Аз нямам място тук, нали, господарю? — попита тя смело.

Той въздъхна.

— Страхувам се, че от теб няма да излезе добра монахиня, но какво друго бих могъл да направя с теб, момиче? Може да има само една наследница на Бен Макдюи и тя е съпруга на сина ми. Скоро ще имат бебе. Ти представляваш опасност за всички ни, Реган Макдаф. Без дори да казваш и дума, ти можеш отново да настроиш клана Макдаф срещу Фергюсън, а аз не мога да го позволя! Ти не си глупаво момиче. Зная, че ме разбираш.

Реган кимна.

— Да, но това не означава, че ми харесва. Не мога ли просто да замина някъде? Никога повече няма да се върна в Бен Макдюи! Мога да понеса мисълта, че съм отхвърлена!

— Ще ти кажа тайната на оцеляването, момиче. Първо трябва да се научиш на търпение. Това е много трудно за младите, знам това. После трябва да потърсиш властта в собствения си свят. Недей да се задоволяваш с това да останеш монахиня. Когато имаш власт, се чувстваш добре. А сега иди да се сбогуваш със сестра си.

Груоч едновременно се радваше и тъгуваше от заминаването на близначката си. Част от нея изпитваше облекчение, че Реган заминава.

Ян непрекъснато я дразнеше, че не може да ги различава. А ако легнеше с малката монахиня, както той я наричаше, по погрешка? Тази мисъл беше твърде близо до неприятната истина. Освен това Реган знаеше тайната. Ако я нямаше, Груоч би могла да се преструва пред себе си, че детето, което носи, е на Ян. Никой друг нямаше да знае истината, когато Реган си тръгнеше. Но пък от друга страна, близнечката ѝ беше част от нея, както например дясната ѝ ръка. Никога не се бяха разделяли, а беше много малко вероятно някога да се видят отново.

Прегръдката на сестрите беше отчаяна. Нямаше повече какво да си кажат. После Реган тръгна. Обърна се само веднъж, но Груоч плачеше на рамото на съпруга си и не видя последното махване за сбогом на сестра си.

Пътуваха по-бързо, отколкото Реган бе очаквала. Времето беше хубаво, а ескортът ѝ бързаше да изпълни задачата си и да се прибере вкъщи. Хората от клана не се чувстваха добре в тези непознати земи. Пътуваха на запад, после завиха на юг. Ако пътуването беше с някаква друга цел, щеше да се хареса на Реган. Беше изумена от красотата на местата, през които преминаваха. Всички мъже, които я придружаваха, се отнасяха почтително с нея. Тя се радваше, че никой от собствения ѝ клан не се опита да я изкушава с мислите си за връщане на старите времена.

Когато най-после стигнаха до брега и Реган за първи път видя морето, беше очарована. То сякаш се простираше навсякъде.

— Има ли край? — учуди се гласно тя.

— Предполагам, че от другата му страна има още едно момиче, което си задава същия въпрос — отвърна водачът на ескорта с лека усмивка. Той беше от клана Макдаф и въпреки, че съчувстваше на Реган, не искаше враждата между двата клана да се възобнови. Мирът беше хубаво нещо за мъж, който има семейство.

Времето рязко се промени и манастирът не изглеждаше много гостоприемнен на фона на сивото небе. Почукаха на портите. Сградата беше от дялан камък, обкръжена от високи стени. Вратарката — дребна, нервна женица — пусна Реган и водача на ескорта.

— Изчакайте, моля — каза тя с тих, почти срамежлив глас. — Ще кажа на Майка Юб, че имаме посетители.

— Значи Майка Юна вече не е игуменка? — попита Реган. — Може би в крайна сметка никой не ме очаква — добави тя с надежда в гласа.

— Майка Юна е много стара и все още живее в манастира, но вече не може да се справя с отговорностите, които трябва да поема една игуменка.

Монахинята се отдалечи бързо.

— Някак си не ми се струва, че в такова тихо място могат да съществуват кой знае какви отговорности — каза капитанът, но когато се огледа наоколо, видя очевидните признаци на богатство. Навсякъде имаше златни и сребърни свещници, стените бяха облицовани със скъп плат. — Тук ще сте в безопасност и ще се чувствате добре, милейди — продължи капитанът, опитвайки се да успокои момичето.

— Има стени — каза Реган. — А в Бен Макдюи нямаше. Бях свободна да ходя, където и когато си поискам. Не обичам стените. — *„Ще избягам — помисли си тя. — Когато придружителите ми си тръгнат, за да не могат да разберат и да кажат на Алисдер.“*

— Може би ако Бен Макдюи беше обкръжен от стени, баща ви сигурно още щеше да бъде жив, а вие — булка като сестра ви, милейди.

Вратата се отвори и една висока, привлекателна жена влезе в стаята. Беше облечена в черно. На гърдите ѝ имаше златен кръст, богато украсен със скъпоценни камъни, а ръката, която протегна към тях, беше отрупана с пръстени.

— Аз съм Майка Юб — каза тя с дрезгав глас. Тъмните ѝ очи огледаха одобрително капитана.

— А това е дамата, Реган Макдаф — отвърна той, сигурен, че се е заблудил от израза в очите на игуменката. — Изпраща я господарят на Килилох. Всичко е уредено още преди години с Майка Юна. Ето зестрата на момичето.

Очите на Реган срещнаха тези на монахинята и за нейна изненада в тях видя смях. Нима тази жена ѝ се подиграваше?

— Този живот не я привлича, нали? — каза Майка Юб. — Защо тогава е тук?

Тя прецени тежестта на малката чанта. Не беше най-тежката, която е получавала, но не беше и лека. Момичето очевидно не беше с нисък произход.

— Тя е една от двете наследници на Бен Макдюи — обясни капитанът. — Жената на убития господар Торкъл Макдаф роди близначки. Нямаха синове. Господарят на Килилох, който е родственик на Майка Юна, сгоди първородната близначка за своя наследник. Тази тук е втората. Бен Макдюи не можеше да има две наследници, а сега сестра ѝ вече е бременна. Съдбата на момичето е определена още при раждането му и то трябва да остане тук.

— А къде е Бен Макдюи? — попита го Майка Юб.

— В планините на Шотландия, почти до другото море — обясни капитанът. — Пътувахме петдесет дни дотук.

— Разбирам — каза замислено Майка Юб. Бяха изпратили момичето на другия край на света, за да не изкушава хората от клана си да въстават срещу този господар на Килилох, който явно ѝ беше отнел наследството чрез брака между сина си и сестрата на момичето. — Как се казва господарят ти, добри ми капитане?

— Алисдер Фергюсън — отвърна той.

— Тогава можеш да кажеш на Алисдер Фергюсън да не се тревожи за лейди Реган. Има думата ми, че нито той, нито някой от Бен Макдюи ще я види отново. Тя е под моя опека. — Майка Юб се усмихна. — Можете да тръгвате, капитане.

За огромна нейна изненада капитанът коленичи пред Реган и целуна ръката ѝ.

— Бог да ви пази, милейди — каза той, изправи се и тръгна да излиза.

— Ела с мен — каза рязко Майка Юб.

Реган последва монахинята. Налагаше ѝ се да подтичва, за да не изостава. Откри, че сградата беше построена във формата на квадрат. Пресякоха вътрешния двор, който представляваше малка розова градина. Беше много тихо, но Реган видя монахините, които се молеха в килиите си на приземния етаж. Майка Юб отвори една врата и се изкачи по тесните стълби. Реган я следваше. В края на стълбата се отвори врата към голяма, светла стая.

Монахинята свали забрадката си и черната ѝ коса се разпиля по гърба. Тя се обърна и заповяда на Реган:

— Свали наметалото си, момиче. Искам да те огледам по-добре.

Реган беше изумена, но се подчини. Под тъмната си наметка носеше тъмносиня рокля.

Майка Юб издърпа воала от главата ѝ.

— Господи! Косата ти е прекрасна! — Тя се обърна към мъжа, който Реган забеляза чак сега. — Как мислиш, Гунар? Това не е сламеножълто като косите на онези датски момичета. Това е истинско злато! — Отново се обърна към Реган: — Свали дрехите си, — момиче!

— Лейди! — Реган беше шокирана.

Майка Юб я плесна леко по бузата.

— Подчинявай се, момиче. Сега ти си моя. Аз заповядвам в този манастир.

— Що за монахиня е тази, която има мъж в стаята си и изисква от момичетата да се събличат пред нея? — попита Реган. — Къде е Майка Юна? Не мисля, че тя би одобрила това, което правите? Няма да остана тук!

Мъжът се изправи. Беше среден на ръст, набит и имаше суров вид. Косата му беше прибрана в опашка. Приблужи се към Реган, погледна я в очите, но тя не трепна, както той беше свикнал да реагират хората на погледа му. Усмихна се студено. После посегна и я сграбчи за косата с едната ръка, а с другата разкъса роклята ѝ само с едно движение. Завъртя я и свали останките от дрехата. После отстъпи назад.

— Руса девственица — каза той одобрително. Гласът му беше дрезгав. — Ще ни донесе доста парички. Донал Рай казва, че маврите са готови да платят цяло състояние за руса девственица. А е и млада.

— Аз не съм девствена — извика Реган. Ето! Това щеше да провали плановете му, каквито и да бяха те.

— Не си девствена и си дошла тук? — Гласът на Майка Юб скърцаше. — Що за безчестно същество си ти?

Мъжът избухна в смях.

— Юб, успокой се. Момичето явно лъже, за да се предпази, нали, красавице?

— Не лъжа! — отвърна гневно Реган.

— Лесно ще разбере — каза той и отново сграбчи косата ѝ.

— Не лъжа — повтори Реган.

— Имала си любовник, така ли?

— Съпругът на сестра ми.

— Значи затова са те изпратили тук — обади се Майка Юб. — Много си смела!

— А каква сте вие, лейди? — попита гневно Реган. — Не знам точно за какво говорехте, но това със сигурност не е занимание за монахиня и трябва да се срамувате!

Реган не се страхуваше, макар че сигурно би трябвало. Почти можеше да надуши опасността, която я заобикаляше отвсякъде.

Мъжът на име Гунар, който продължаваше да я държи за косата, я завъртя и я блъсна към една маса до прозореца. Хвана я за врата и я принуди да се наведе.

— Стой мирно — изръмжа той, — или ще те убия.

Реган усети ръцете му на хълбоците си. Силното му тяло се притискаше към нейното и той изведнъж влезе в нея.

— Копеле! — изсъска Майка Юб. — Ти си ужасен човек, Гунар Бладекс! Да вземеш момичето пред мен! Мразя те!

— Не лъже — отвърна той. — Не е девствена, но е тясна и не е разработена добре. Съпругът на сестра ѝ сигурно е бил единственият ѝ любовник. — Той продължаваше да се движи напред-назад. — Донал Рай ще я вземе, Юб, и ще си плати добре. Нито една от останалите, които ще закараме този път не е толкова добра, колкото тази. — Очите му се затвориха за момент, той изстена и извади члена си от тялото на Реган. — Не се страхува, а това е хубаво. — Пусна я и ѝ каза: — Облечи роклята си, момиче.

Реган се наведе и взе разкъсаните си дрехи.

— Съсипал си я — каза тя тихо, отказвайки да приеме това, което току-що ѝ се беше случило. Той беше просто още един мъж като Ян, а такива мъже не означаваха нищо за нея. — Трябва или да я зашия, или да ми дадете нещо друго, лейди — обърна се тя към Майка Юб.

Беше толкова спокойна, че монахинята се изплаши. Момичето беше насилено по извънредно груб начин. Би трябвало да е съсипана, ужасена, но тя не беше.

— Няма време да шиеш каквото и да било — каза нервно Майка Юб. — Ще ти дам да облечеш нещо. — Тя отиде до една ракла до стената и извади от нея една тъмна на цвят рокля и долна риза от груб лен. — Ето, момиче.

Реган взе дрехите. Те въобще не отговаряха по качество на собствената ѝ рокля. Колко странно, помисли си тя, че забелязва такова нещо в такъв момент. Тя облече дрехите и се обърна към монахинята:

— Дайте ми игла и конец, лейди. Ще зашия моята рокля и ще ви върна тази. Не обичам да изхвърлям.

Реган вдигна наметката си и се уви в нея. Познатият аромат на собствените ѝ дрехи ѝ поддейства успокоително.

Гунар Бладекс кимна.

— Ще се занимава с това по време на пътуването — каза той на Майка Юб.

Реган вдигна поглед към него.

— Къде ще ме водите?

— В Дъблин.

— Къде е това?

— Какви са тези глупави въпроси? — Майка Юб отново се нервира.

— В Ирландия, през морето — отговори ѝ Гунар Бладекс.

— А ако Алисдер Фергюсън изпрати някого за мен? — попита Реган.

— Няма да го направи, момиче — каза монахинята. — Изпратил те е тук, защото не иска никога повече да те вижда. Но ако все пак някой попита за теб, ще кажа, че си мъртва!

Гунар Бладекс се изсмя.

— Ти си една проклета кучка, Юб — каза той на монахинята. — Ще тръгнем следобед. Провери дали останалият товар е готов.

— Кога ще се върнеш при мен? — попита го тя.

— Няма да карам друг товар поне още няколко месеца, Юб — отвърна Гунар. — Ще се върна в Дания, след като свърша тази работа в Дъблин. Може би ще се видим през пролетта.

— А моят дял от печалбата? — Гласът на Майка Юб стана суров. — Мислиш ли, че ти вярвам, че ще си спомниш за него следващата пролет? Или ще ми платиш, преди да тръгнеш сега, или ще се върнеш, за да ми дадеш дължимото, преди да се върнеш вкъщи, Гунар Бладекс.

Той се намръщи, но ѝ отговори:

— Ще донеса среброто ти, алчна кучко, преди да отплавам на север. А сега събери момичетата, че ще изпусна прилива. Не съм в

настроение да чакам още дванайсет часа. — Той посегна към Реган и я сграбчи. — Тази ще взема сам.

— Първо ми дайте игла и конец — настоя Реган и монахинята й даде това, което искаше, преди да излезе с гръм и трясък от стаята.

— Ти си твърда като скала, момиче — каза ѝ Гунар Бладекс. — Ако нямаш такава изгода от теб, щях да те взема за съпруга. Как се казваш?

— Реган.

— Това е мъжко име.

— Майка ми искала син — отвърна Реган. — Първа се е родила близначката ми, Груоч.

— Има още една като теб? — Той подсвирна. — Ако ви имах и двете, щях да утрия богатството си, момиче.

После, без да каже и дума, той я изведе от стаята.

Слязоха по стълбите, но не минаха през двора. Той отвори една малка врата в стената. Тясна пътека водеше към брега. Там беше закотвен кораб. Реган за първи път през живота си виждаше нещо подобно.

— От какво е направен? — обърна се тя към Гунар.

— От дъб — отвърна той. — Мачтата е от бор.

— И това ще се движи по водата?

— Да.

— Колко дълго? Колко време е необходимо, за да стигнем до Дъблин?

— Три, четири дни. Зависи от вятъра. Не си ли любопитна какво ще правя с теб, Реган? Въобще ли не се страхуваш?

Тя го погледна с аквамаринените си очи и отговори:

— Може ли любопитството ми да промени съдбата ми, Гунар Бладекс? И защо да се страхувам от теб? Очевидно нямаш намерение да ме убиеш. Не съм искала да идвам в манастира и да стана монахиня. Каквото и да си ми приготвил, не може да е по-лошо от това, което трябваше да се случи с мен.

— Никога преди не съм срещал жена, която може да мисли — каза той с възхищение. — Ти не робуваш на глупави емоции, Реган, което е много хубаво. Е, ще ти кажа какво смятам да правя с теб. Ще те продам на един търговец на роби в Дъблин. Името му е Донал Рай. Занимава се само с най-хубавите робини. В страната на маврите има

пазари за жени като теб. Ще живееш много по-прекрасен живот от сестра си, защото ще си любимата вещ на някой много богат мъж. А ако му родиш и деца — синове — щастието ти ще бъде пълно.

Реган кимна.

— Това е по-добра съдба от тази, която си мислех, че ми е отредена.

Беше толкова спокойна. Приемаше нещата с примирение, което го учуди.

— Не оставяш ли никого, когото обичаш, Реган? — попита я той. А любовникът ѝ, съпругът на сестра ѝ?

— Никой. — Виждайки въпросителното му изражение, тя му обясни за Ян Фергюсън. — Девствеността ми беше пожертвана, за да спаси Груоч и да осигури отмъщението на майка ми над клана Фергюсън. Това беше всичко.

— Никога не си обичала мъж?

— Никога не съм обичала никого, с изключение, може би, на Груоч — призна тя. — Дори не съм съвсем сигурна, че знам какво е точното значение на думата „любов“. Какво е любовта? Любовта на майка ми към баща ми се превърна в жажда за отмъщение. А какво е била преди това? Любовта ѝ към Груоч явно е била същата. Груоч е била само средство за отмъщение. Тя убеди сестра ми да вярва в това, в което вярваше тя. А аз не означавах нищо за майка си. Само накрая, когато можех да ѝ послужа за нещо, тя ми каза няколко мили думи. На смъртния си одър. До този момент се държеше така, сякаш не съществувам. Тя не ме е кърмила, нито пък ме е утешавала, когато бях малко момиченце. Груоч беше всичко, което имах, и то чак когато майка ми вече не я искаше. Любов? Дори не знам какво означава, нито пък дали съществува, Гунар Бладекс.

Сега той разбра защо тя не заплака, когато я изнасили.

Тя беше като легендарната ледена девица. Можеше само да завижда на мъжа, който ще събуди душата ѝ, страстите ѝ, любовта ѝ. Реган беше най-красивата жена, която бе виждал. Беше съвършена. Беше умна и щеше да се научи как да се кланя, но никой никога нямаше да успее да я пречупи.

Нямаше друга жена като нея.

Хората му вече се изкачваха по хълма. Водеха една група плачещи жени. Избутаха кораба в морето и едно по едно качиха

момичетата в него. Казаха им да седнат на кърмата под едно платно. Корабът започна да се отдалечава от сушата. Почти незабавно жените започнаха да реват, като някои дори си скубеха косите.

— Защо плачеш? — обърна се Реган към момичето до нея. Беше слаба, с луничаво лице и огромни кафяви очи.

— Как да не плача, лейди — изхълца момичето, разпознавайки високия произход на Реган, — когато напускаме родината си завинаги.

— Какво толкова скъпо имате тук, че ви е мъчно да се разделите с него? — обърна се Реган към жените.

— Те ще ни продадат като робини, лейди — обади се една от жените.

— И какво дължите на тези, които са ви отгледали и изпратили в манастира? Жената не е нищо друго, освен една вещ за семейството си. Просто ще смените един господар с друг — каза Реган спокойно.

— Но казват, че келтите са езичници! — изплака една жена.

Реган сви рамене.

— Всички мъже са еднакви — каза тя, обви наметалото около раменете си и затвори очи.

Жените около нея забърбориха, учудени. След време един тънък гласец до нея каза:

— Ти си много мъдра, лейди. Вече не се страхувам толкова.

Реган отвори очи.

— Как се казваш? — попита тя момичето с луничките. — Аз съм Реган Макдаф от Бен Макдюи.

— Казвам се Мораг — отвърна момичето. — Не познавам родителите си. Бях изпратена при Майка Юна преди единайсет години от семейство Кенеди.

— Какво стана с Майка Юна? — попита любопитно Реган.

— Припадна един ден. Когато се събуди, вече не можеше да говори. В началото монахините не знаеха какво да направят, защото Майка Юна беше много силна и винаги правеше каквото трябва да се направи. Тогава сестра Юб каза, че тъй като никой от нас не знае какво да направи, тя ще заеме мястото на Майка Юна. Никой не посмя да ѝ се противопостави. В началото всичко беше както преди. Тогава се появи Гунар Бладекс. Майка Юб каза, че ѝ бил роднина. По-младите монахини и послушниците, започнаха да изчезват.

В началото не разбирахме какво става. Но един ден чух, как Майка Юб и Гунар Бладекс си говорят, коя ще е следващата, която ще изчезне от манастира. Продължих да слушам и разбрах, че продават жени. И разбрах още, че Гунар Бладекс е любовник на Майка Юб! Отидох при Майка Юна, за да ѝ кажа какво, бях открила, но Майка Юб ме чула и така присъдата ми бе подписана.

— Какво си мислела, че може да направи за теб една жена, която не може да говори, глупаво момиче? — възкликна Реган.

— Да, права си — съгласи се веднага Мораг, — но не знаех какво друго можех да направя. Някак си, не се чувствах добре в манастира — призна тя.

Реган се засмя.

— Аз също не бих се чувствала добре.

По време на пътуването не се случи нищо особено. Докато останалите жени плачеха и се молеха, Реган Макдаф и Мораг се сприятелиха. И двете смятаха спътничките си за глупави създания, които оплакват съдба, която не могат да променят.

Даваха на жените хляб и сушена риба. През деня те се скупчваха на палубата, нощем спяха неспокойно под платното. Бяха им дали една кофа за естествените им нужди, която се изхвърляше в морето всеки път, когато я използвах.

Реган никога не беше смятала живота си в Бен Макдюи за разкошен, но в сравнение с този, беше направо великолепен. Останалите жени бяха селянки. Не познавах по-добър живот. Какво ли би помислила Груоч за това? Дали въобще си спомняше за сестра си? Или пък животът ѝ с Ян Фергюсън беше всичко, от което се нуждаеше? Реган никога нямаше да разбере.

Следобеда на четвъртия ден корабът влезе в Дъблинския залив, а после в устието на една река, където спряха, за да изчакат прилива. Реган никога преди не беше виждала град, но дървените къщи със сламени покриви не я впечатлиха особено. Гунар Бладекс дойде на кърмата и се насочи право към Реган и Мораг.

— Трябва да дойдеш с мен — каза ѝ той дрезгаво.

— Мораг също — отвърна смело тя.

— Нея не мога да я продам на Донал Рай — обясни нетърпеливо той. Защо въобще спореше с нея? — Мястото ѝ е при останалите.

— Мислиш ли, че само красотата ми ще направи впечатление на този Донал Рай? — попита тя. — Мисля, че наистина ще се впечатли, ако имам прислужница. В края на краищата, аз съм дъщеря на лорд, Гунар Бладекс.

Той помисли малко и реши, че е права. Дъщеря на благородник и прислужницата ѝ. Донал Рай ще плати добре за такава стока. Той беше човек, който цени добрия вкус.

— Добре — съгласи се Гунар. — Прислужницата ти идва с теб. — Обърна се и се усмихна доволно, като чу стъпките зад себе си.

Реган се усмихна заговорнически на Мораг. Бяха измислили този план миналата нощ, докато останалите жени спяха. Никоя от тях не бе имала приятелка и сега, когато се намериха, не искаха да се изгубят.

Спуснаха котвата и жените отново започнаха да плачат. Гунар Бладекс изглеждаше отвратен. Обърна се към капитана на кораба Тор Стронгбоу и каза:

— Ще заведа тази лейди и прислужницата ѝ при Донал Рай, а ти се занимай с останалите. Не се оставяй на Ларс Силвърсмит да те измами. Имаш десет жени. Всичките са в зряла възраст и никоя не е болна или слаба. Идеални са за робини. Ще очаквам добра цена за тях. — Обърна се към Реган и Мораг, които бяха застанали до него. — Хайде!

Те го последваха по дългия дървен док, наблюдавайки с интерес останалите кораби. Мъжете по тях също им бяха интересни. Някои бяха руси, други — с тъмна кожа и за тяхно учудване имаше и няколко, чиято кожа беше съвсем черна.

Тръгнаха към града и се спряха пред една сграда, построена от камък и дърво. Гунар Бладекс почука на вратата с дръжката на меч си. Не след дълго се чу изскърцване и се появи едно дребно тъмно лице. Явно посетителят беше добре познат, защото вратата се отвори по-широко.

— Здравей, Абу! — поздрави Гунар. — Виждам, че боговете все още ти позволяват да живееш в дома на Донал Рай.

— Оцелявам, Гунар Бладекс — отвърна му висок, писклив гласец.

— Никога не съм виждала някой толкова дребен — прошепна Мораг на Реган.

— Що за човек е това? — обърна се Реган към Гунар.

— Пигмей — беше отговорът.

Реган не разбра нищо и сви рамене към Мораг, която беше също толкова объркана. Намираха се във вътрешен двор. Наоколо бяха струпани най-различни стоки. Гунар се обърна, давайки им знак да го следват. Насочиха се към едно крило на сградата.

— Чакайте тук — заповяда Абу и се забърза с късите си крачка към вратата. Само след миг се появи отново. — Заповядайте! Господарят ми ще те приеме, Гунар Бладекс.

Влязоха в стаята. И двете момичета бяха изненадани от това, което видяха. Стените бяха дървени, а подът — от полиран камък. Нямаше прозорци, но гореше огън, който пръскаше достатъчно светлина. В едно кресло седеше, мъж със светлокафява кожа. Беше много дебел. Лицето му приличаше на пълна луна. Беше най-странният чужденец, който те някога бяха виждали, но когато заговори, акцентът му им беше познат.

— Какво си ми довел, Гунар Бладекс? — попита той, без да си губи времето в поздрави.

— Дъщерята на един благородник, Донал Рай — отвърна Гунар. Посегна към Реган, свали наметалото ѝ, откривайки лицето ѝ и дългата ѝ златноруса коса. — Тази дама струва цяло състояние. Другото момиче е прислужницата ѝ.

— Девствена ли е? — попита Донал Рай.

— Уви, господарю, не е. Изпратена е в манастира, защото е била любовница на съпруга на сестра си.

— И ти си проверил дали наистина не е девствена — каза сухо Донал Рай и поклати глава. — Ще трябва да ми я продадеш на половин цена, нали знаеш.

— Ако тя беше някое друго момиче, може би — възпротиви се Гунар. Махна на Реган да свали роклята си. — Погледни я, Донал Рай!

Реган стоеше съвсем гола пред мъжа. Коремът ѝ беше плосък. Гърдите ѝ, макар и малки, бяха много добре оформени. Краката ѝ бяха стройни, с тънки глезени и тесни стъпала. При нетърпеливото движение на показалеца на Гунар тя се завъртя, разкривайки грациозната извивка на гърба си и заобления си ханш.

— Хмм — беше единственото, което каза Донал Рай. Погледът му внимателно изучаваше жената пред него. Може и да не беше девствена, но определено в нея имаше нещо специално.

— Тя е безценно бижу! — обади се отново Гунар.

— Как се казваш, момиче? — попита я Донал Рай.

— Реган Макдаф, господарю — отвърна тя.

— Колко мъже си познала, Реган Макдаф?

— Спала съм с Ян Фергюсън веднъж, господарю, и Гунар Бладекс ме насили, когато му казах, че не съм девствена.

— Защо не се страхуваш, момиче? — Черните му очи я пронизваха.

— Страхувам се, господарю, но какво бих могла да направя, за да променя обстоятелствата? Да плача би било безполезно, нали?

Той кимна. Тя наистина имаше възможности. Красотата ѝ би била достатъчна на повечето мъже, но той имаше предвид един много специален мъж, който да стане господар на това момиче. Един мъж, който ще се заинтригува от интелекта на момичето така, както щеше да се заинтригува от красотата ѝ.

— Много говори — каза той на Гунар Бладекс. — Една робиня трябва да е скромна.

— Смелостта лесно може да ѝ се избие от главата — отвърна Гунар. — Дори има мъже, на които ще им хареса това малко упражнение по налагане на дисциплина.

— Дай ѝ роклята — каза Донал Рай. — Видях достатъчно. Руса е, но не е девствена. Твърде пряма е, но с подходящо обучение ще мога да изкарам известна печалба от нея. — Той помисли известно време, после продължи: — Какво искаш за момичето, Гунар Бладекс, като имаш предвид, разбира се, че русата коса не компенсира недостатъците ѝ?

Гунар каза цената и Донал Рай леко се намръщи. Назова своята и добави:

— Прислужницата също се включва. Не мога да разделя дамата от компаньонката ѝ, защото това може да я натъжи, да се разболее и да умре. Много момичета правят точно това и тогава всичкото сребро отива на вятъра.

— Ако искаш и прислужницата, Донал Рай, ще трябва да се споразумееш за по-висока цена. — Гунар Бладекс не можеше лесно да бъде заблуден. Търговецът на роби наистина искаше Реган и щеше да я получи.

Донал Рай започна да си играе с ресните на ръкава си. Ако се обучи, момичето беше идеално за целта му. Вдигна малко цената и Гунар, който не беше очаквал толкова висока, кимна безмълвно.

— Абу, заведи жените в банята и се погрижи да се чувстват добре — бързо заповяда Донал Рай на слугата си, преди Гунар да е променил мнението си. — Донеси ми кесията и изпрати Герда за вино. Трябва да полеем сделката.

— Сделката е добра — каза Гунар бавно, все още невярващ на късмета си. Юб щеше много да се изненада... ако й каже. — Какво ще правиш с нея? Сигурно имаш нещо предвид.

— Имам дълг към един благородник в родината на майка ми — отвърна Донал Рай. — Ще му изпратя момичето в знак на благодарност. Русокосите жени с бяла кожа се ценят високо от маврите. Той е мъж, който харесва жените, а тя със сигурност ще му се понрави. — Той се усмихна широко. — Платих ти твърде много за това момиче, приятелю, но го направих с радост, след като знам, че тя ще увеличи благодарността на въпросния благородник към мен.

— Ти си една хитра стара лисица.

— Ще се връщаш ли в Дъблин преди края на годината?

— Мисля, че не. Смятам да се прибера вкъщи. Пак ще се ожения, а и синовете ми не могат да се справят с жътвата без мен. Освен това, братовчедка ми Юб, игуменката, няма да ми е подготвила достатъчно момичета преди следващата пролет. В нейния манастир открих тази красавица. Момичетата там са обикновено селянки с малка зестра и семействата им не очакват да ги видят отново. Това улеснява нещата. Ако пак намеря някоя като тази, която току-що ти продадох, ще я доведа при теб, Донал Рай. — Той се засмя приятелски.

Абу се върна, придружен от една висока жена, която носеше поднос. Гунар Бладекс гледаше изумен малките кюлчета сребро. Никога преди не беше виждал такова съкровище.

Донал Рай побутна кюлчетата към Гунар.

— Цената, за която се споразумяхме.

Изпиха по чаша вино и Гунар си тръгна доволен.

ГЛАВА 3

— Що за място е това? — обърна се Реган към възрастната жена, която наричаха Ерда.

— Ами, дете, това е баня — отвърна тя. — Никога преди ли не си виждала баня? Това е моето царство. Az съм господарката тук. Работата ми е да се грижа скъпите робини на Донал Рай да бъдат добре измити, така че да се представят в най-добрата си светлина пред купувачите.

— У дома се къпем в езерото — каза Реган.

— Това ще ти хареса — обеща й Ерда, после се обърна към Мораг. — Ти също ще се изкъпеш, момиче, но гледай хубаво какво правя, защото в бъдеще ти ще се грижиш за банята на господарката си. Робини като лейди Реган се продават в източните страни, а там къпането е изкуство.

Реган и Мораг свалиха дрехите си и малко се изненадаха, като видяха, че Ерда също сваля своите. Бяха много по-смаяни, когато видяха, че тя няма никакви косми по тялото си. Тя видя, че си разменят погледи, и се засмя.

— Маврите обичат жените им, независимо дали са стари или млади, да бъдат гладки като коприна. Майката на господаря беше мавританка. Прислужвах й, като бях момиче. Когато става въпрос за чистота, Донал Рай предпочита източните обичаи. Казва, че са по-здравословни.

Стаята беше изпълнена с пара. Беше много горещо. Реган не се беше чувствала така никога през живота си.

Ерда изля малко вода върху купчина нагорещени камъни и към тавана се издигна пара.

— Ще умра в тази жега — оплака се Мораг.

— Ще свикнеш, момиче — отвърна Ерда с усмивка.

— Защо правим всичко това? — попита я Реган.

— Парата кара тялото ти да се поти и помага на мръсотията и отровите да излязат от кожата ти, лейди — обясни Ерда. — А сега ме последвайте, ще отидем в самата баня.

В другата стая имаше квадратен басейн, пълен с ароматизирана вода. Ерда ги заведе в един ъгъл с малък фонтан. Там върху една полица имаше няколко буркана от алабастър. Старата жена извади шепа сапун от единия и бързо го разтри по тялото на Реган. Разнесе се аромат на лавандула. После Ерда изми косата на Реган, като каза на Мораг да направи същото и със своята. Когато и двете момичета бяха добре сапунисани, Ерда ги поля с вода.

— А сега — каза им тя — сте готови да махна всичките неприятни косми по красивите ви тела. — Тя взе друг буркан, извади от него някаква розова каша и я размаза по краката и срамните части на Реган. — Хайде, момиче — обърна се тя към Мораг, подавайки ѝ буркана. — Въпреки че никога няма да си толкова красива, колкото е господарката ти, ти си хубаво момиче и ще хванеш окото на някой от охраната, сигурна съм в това.

Мораг се изкикоти и следвайки наставленията на старата жена, размаза част от розовата каша върху окосмените части на тялото си.

След няколко минути Ерда извади едно парче плат и започна да сваля кашата. Кожата на Реган се показва отдолу гладка и чиста. Ерда кимна, доволна. Отново насапуниса и изплакна момичето. Мораг следваше наставленията ѝ. После всички отидоха до басейна и Ерда им каза да влязат вътре.

— Защо? — попита Реган и пристъпи в топлата, уханна вода.

— Защото, лейди, това е приятно и отпускащо — обясни Ерда и се отдалечи, за да се изкъпе и тя.

— Мога да свикна с това — каза Мораг, докато се движеха из басейна. — Не съм знаела, че съществуват такива прекрасни неща.

— Да — съгласи се Реган. — Това наистина е много приятно.

Ерда, която тъкмо влизаше в басейна, ги чу и се засмя.

— Това е само началото, момичета. Светът, в който ще се озовете, надхвърля и най-смелите ви фантазии.

— Откъде знаеш? — попита я Реган.

— Не ти ли казах, че бях прислужница на майката на господаря? Два пъти ходих с нея в родината ѝ. Тя е от един град, наречен Кордоба, а областта маврите наричат ал-Андалус. Никога не бях виждала такъв великолепен град! Нито такова прекрасно място!

— Откъде знаеш, че ще ни заведат там? — продължи с въпросите Реган.

Ерда се ухили.

— Аз знам всичко, което става в тази къща, и всичко, което тепърва ще става. От почти една година господарят ми търси изключително красива робиня, която да изпрати на господаря на Кордоба. Разбирате ли, той е длъжник на халифа. — Тя излезе от басейна.

— Какво е това „халиф“ — попита Реган.

— Халиф е титлата на господаря на Кордоба — обясни им Ерда. — А ти, красавице моя, си точно такава, каквато търсеше Донал Рай. Ще видиш Кордоба, преди да е изтекла годината, помни ми думата. А сега ела, за да се погрижим за остатъка от тоалета ти.

Тя заведе двете млади жени в друго помещение, в което имаше мраморни пейки. Там започна да обучава Мораг в изкуството на масажа, показвайки ѝ какви масла да използва. Научи я как да изрязва ноктите на Реган. Най-накрая подсушиха дългата ѝ руса коса, като разресаха в нея съвсем малко ароматизирано масло. Ерда отиде до една ракла и извади чисти дрехи за двете момичета. За Мораг имаше мека памучна риза и червена ленена рокля. Долната риза на Реган беше от коприна, а роклята — от бледосин сатен с избродирани със златно ламе снежинки. Реган докосна бродерията.

— Никога преди не съм виждала нещо толкова нежно.

— Това е само началото, момиче. Ти си много красива. Ще бъдеш добре обучена и халифът ще е доволен от теб. Той сигурно ще се влюби в теб. А ако му родиш синове, щастието му ще е безгранично. Разбира се, ще трябва да внимаваш с другите му жени. Те много ще ти се ядосат и всяка от тях ще се опитва да си върне вниманието и благоволенieto на халифа. Харемът е жестоко място. Господарката ми го е казвала много пъти и беше доволна, че се е омъжила за господаря Фъргюс. Климатът тук не ѝ харесваше, но казваше, че цената не е чак толкова висока, щом се е спасила от харема. Но все пак харемът е прекрасно място за една красива млада жена като теб.

След това слово Ерда заведе безмълвните момичета в стаята на Донал Рай.

Той вечеряше, но когато ги видя, се усмихна и им помахаше да се приближат.

— А-а! — възкликна той. По лицето му беше изписано възхищение. — Ерда е свършила добра работа. Тя е истинско съкровище. Ако не беше, отдавна щях да съм й намерил съпруг. Някой похотлив млад моряк, който да те държи будна цяла нощ, а? — Той избухна в смях.

Ерда също се засмя.

— Никога няма да се отървеш от мен, господарю. Прекалено много те обичам.

Той се ухили, доволен. Тя беше останка от младостта му, но я бе задържал заради вече мъртвата си майка.

— Вземи прислужницата... Как се казваш, момиче? — Тя му каза, той кимна и продължи: — Заведи Мораг в кухнята и се погрижи да я нахранят, Ерда. Ще ви повикам пак, когато ми потрябват. Седни, Реган и се присъедини към вечерята ми. Налей си малко вино, момиче! — Той й подаде един поднос с печен заек.

Реган си взе хляб, месо и една сребърна чаша с вино. Ядеше внимателно, отчаяно опитвайки се да си спомни малкото обноски, на които я бяха учили. Виното беше сладко и силно и сякаш вля нова кръв във вените й.

— Сирене? — Той й поднесе едно парченце с върха на ножа си.

— Благодаря, господарю — отвърна тя и го взе.

Когато го сдъвка, с изненада установи, че Абу е застанал до нея. Дори не беше забелязала, че е в стаята. Той й поднесе съд с топла, ароматизирана вода. Реган погледна към Донал Рай.

— Измий ръцете си — каза й той. — Не искаш да изцапаш тази прекрасна рокля, нали? Това е мавърски обичай.

— Този обичай ми харесва — отвърна тя, изплаквайки пръстите, си от мазнината.

— Предполагам, Ерда ти е казала, че възнамерявам да те изпратя на моя приятел — халифа на Кордоба. И недей да отричаш. Тази старица научава всичко в къщата дори преди мен и въобще не се притеснява да споделя информацията си с всеки, който би я изслушал.

Реган се засмя.

— На мен много ми хареса тази жена. Тя е мила, господарю, а в този свят такива хора са малко. Да, каза ми и после ми обясни какво е това халиф. Но аз не разбрах какво е това харем и защо трябва да бъда обучена. Какво не ми е наред?

— Харем е мястото, където един мавър държи всичките си жени — съпругите, дъщерите, роднините от женски пол, държанките си.

— Съпруги, дъщери, роднини от женски пол — това го разбирам, но никога преди не съм чувала думата държанка. Що за същество е това, господарю? — Тя наистина не разбираше.

— Държанката е жена, която задоволява господаря си физически и по разни други начини, Реган. Той може да се наслаждава на музиката, която тя свири, на танцуването ѝ, дори може да обсъжда с нея въпроси, които го вълнуват. Тя може да стане негова приятелка и ако му роди деца, цената ѝ в неговите очи се увеличава.

— Разбирам — промълви тихо Реган.

— Халифът на Кордоба е влиятелен мъж — продължи Донал Рай. — Домакинството му е голямо. За да привлечеш интереса му и да го задържиш, Реган, трябва да бъдеш обучена как да даваш и да получаваш удоволствие. Аз няма просто да изпратя на Абд ал-Рахман една красива жена за харема му, аз ще му изпратя робиня за любов. За да станеш робиня за любов, трябва да изучиш еротичните изкуства и уменията да съблазняваш мъж, който е много добър в тази област.

Има само един такъв човек, на когото мога да те поверя. Той е по-малкият син на един мой приятел и е капитан на кораб, който пътува между Ирландия, ал-Андалус и родината си, град ал-Малина на брега на Северна Африка. Ще пристигне съвсем скоро в Дъблин, за да ме посети. Възнамерявам да те изпратя с него. Когато се убеди, че си овладяла изкуството на любовта, той ще те представи на халифа от мое име. Докато той пристигне, можеш да си почиваш. Не ти е било лесно, Реган Макдаф, но знай, че вече си оценена по достойнство и над всички жени. — Той ѝ се усмихна топло.

— Не знам дали мога да стана това, което искаш от мен, господарю — каза тя бавно. — Не знам как да давам или дали въобще е възможно да получавам удоволствието, за което говориш с такава убеденост. Не изпитах никакво удоволствие в съвкуплението с мъж, а ти казваш, че е трябвало да изпитам и да накарам мъжа да изпита същото. Не разбирам как може да стане това, Донал Рай. Може би ще е по-добре за теб да ме продадеш за прислужница на някой келтски вожд. Аз мога да работя, а и моята Мораг също. Ако те злепоставя, това няма да се отрази добре на репутацията ти, а ти беше добър с мен.

Донал Рай нежно я потупа по ръката.

— Не искам да се тревожиш за това, Реган Макдаф. Опитът ти с физическата същност на страстта е много малък, а и явно съпругът на сестра ти не е знаел как да прави любов. Неговото удоволствие е било единствената му грижа. Един умен мъж знае, че колкото по-голямо удоволствие получава жената, толкова по-задоволен се чувства той. Що се отнася до Гунар Бладекс, той също само се е забавлявал, а и е искал да се увери, че не го лъжеш. Не го е било грижа как се чувстваш ти. Никой мъж до този момент не е докосвал сърцето и душата ти. Нямах представа колко сладка е любовта, но довери ми се, красавице моя, скоро ще разбереш.

Тя, разбира се, не му повярва. Знаеше, че той просто се опитва да намали страховете ѝ. Никога никой не е бил толкова добър и търпелив с нея. Можеше единствено да се надява, че това ще продължи, поне докато той разбере, че тя не може да се научи да харесва правенето на любов. Въздъхна тъжно. За първи път в живота си се чувстваше така. Какво щеше да стане с нея? А с малката Мораг?

Но мрачните ѝ мисли бързо я напуснаха. Реган беше изкъпана и нахранена така, както никога през живота си. Имаше истинска приятелка в лицето на Мораг, която щеше да ѝ е благодарна цял живот, че Реган я спаси от робския пазар.

Донал Рай любезно им предостави известна свобода в къщата. Не ги заключи и те можеха да се качват на покрива и да гледат пристанището.

Всеки ден старата Ерда ги водеше в банята. Реган никога не бе знаела, че кожата ѝ може да е толкова чиста и мека. Понякога си мислеше за Груоч и ѝ се щеше сестра ѝ да може да се наслаждава на такъв разкош. Но някак си знаеше, че Груоч не мисли за нея. Те бяха изгубени една за друга завинаги.

Един ден видяха голям, красив кораб да влиза в пристанището. Двете момичета ококориха очи.

— Никога преди не съм виждала нещо толкова красиво — каза Реган.

Мораг беше напълно съгласна с нея. Старата Ерда се присъедини към тях и проследи погледите им.

— Това е „Итимад“, корабът на Карим ал-Малина, приятеля на господаря. Казаха ни, че скоро ще пристигне.

— Какво означава „Итимад“? — попита Реган.

— Опора — каза тя, но изведнъж се забърза. — Най-добре е да проверя дали банята за господаря е готова. Той обича да се къпе, като истински мавър. Бил е много седмици в морето и сигурно очаква с нетърпение топлата вода и благовонните масла. Вие останете тук, пиленца. Ще видите Карим ал-Малина, когато тръгне по нашата улица. Най-вероятно ще го придружава най-добрият му приятел — Аладин. — Тя се засмя. — Този Аладин е един очарователен дявол! — После тя се втурна да изпълнява задълженията си, с които много се гордееше.

Момичетата останаха на покрива, като бърбеха безспир. Изведнъж откъм пристанището се зададоха двамата мъже, облечени в дълги бели роби. Когато наближиха къщата на Донал Рай, единият погледна нагоре и им се усмихна. Реган се извърна срамежливо, но Мораг се ухили на черния мъж с блестящи очи. Той ѝ изпрати въздушна целувка и тя се изкикоти.

— О, много е смел — каза тя на Реган. — И се държи съвсем свободно с жените.

— Как разбра? Прекарала си целия си живот зад стените на манастира. Какво знаеш ти за мъжете?

— Майка Юна казваше, че съм по-подходяща за съпруга, отколкото за монахиня — отвърна откровено Мораг. — Тя щеше да ме омъжи за сина на един местен овчар. Щях да получа зестра от един сребърник за всеки три години, прекарани в манастира. Майка Юна казваше, че петнайсет години са добра възраст, за да се омъжа, но тогава се разболя, а Майка Юб не искаше и да чуе за това. Каза, че петте сребърника могат да бъдат похарчени по-добре! Старата кучка!

— Майка Юна говорила ли ти е за това, което става между мъжа и жената? — попита Реган.

— Да, каза ми, че това не е тайна. След като Бог го е направил така, явно в това няма нищо лошо. Позволяваше ми да се разхождам извън стените на манастира, когато времето е хубаво. Среცнах няколко млади мъже, които ми харесваха, но си останах девствена. Макар че трябва да призная, че са ме изкушавали неведнъж и дважд. — Мораг се усмихна.

Реган беше изненадана Мораг не беше на повече от тринайсет години, но въобще не се страхуваше от това да бъде с мъж. Разбира се, че беше още девствена. Не би могла да знае за болката и унижението, които изпитва жената, нито пък за чувството на пълна безпомощност. Реган се чудеше дали трябва да ѝ каже. Не. Защо да я плаши? Не беше много вероятно някога да разбере какво означава да изпиташ извратените страсти на мъжете. Като прислужница на робиня от висок ранг, тя щеше да бъде предпазена от разврата и насилието. Не е нужно да ѝ казва, реши Реган.

Следобеда ги извикаха в банята и на Реган ѝ се стори, че Ерда се суети над нея повече от обикновено. Най-накрая тя огледа момичето внимателно от всички страни и ѝ даде малка чинийка с листа от магданоз и мента.

— Сдъвчи ги бавно и внимателно. Това ще направи дъха ти по-сладък, пиленцето ми. Зъбите ти са хубави, а не виждам някой да е загнил. Ти си една щастливка. Много са тези с красиви лица, но с лоши зъби.

— За какво е всичко това? — попита я Реган.

— О, дете, след малко ще те представят на Карим ал-Малина. Така заповяда господарят. Избрал е Карим ал-Малина да те обучи в изкуството на любовта.

На Реган изведнъж ѝ стана студено. Последните няколко дни се беше чувствала толкова добре, че почти бе забравила какво предстоеше да се случи.

— Хайде — каза Ерда и тръгна да излиза от банята. Момичетата я последваха. Заведе ги в една стая, в която имаше много ракли. — Господарят каза, че мога да ви облека, както намеря за добре, а аз знам какво ви е необходимо. Мораг, дете, отвори тази ракла там. — Тя я посочи.

Раклата беше пълна с дрехи, кои от кои по-хубави. Ерда извади една бяла копринена рокля и я подаде на Мораг.

— Съблечете дрехите си — и двете — а ти облечи това, Мораг.

После извади няколко фиби, прикрепил плитките на момичето към главата ѝ, а на кръста ѝ завърза тънка сребърна верижка.

— Ето! Така изглеждаш много добре, пиленцето ми.

Мораг сякаш се разтопи от щастие.

— О, лейди! — възкликна тя. — Не е ли прекрасно?

— Да — отвърна Реган и също се усмихна. — Наистина е прекрасно. Много си красива, Мораг. Съжалявам, че не си могла да се омъжиш за твоя овчар.

— Овчар! — изсумтя Ерда. — Тя заслужава нещо по-добро, лейди. А сега да видим какво имаме за теб.

Тя извади една рокля, чийто цвят не беше нито сребърен, нито златен, а нещо средно между двете. Помогна ѝ да се облече. Взе една златна игла и прикрепил дрехата на рамото ѝ. Отстъпи назад и присви очи.

— Хммм. Хммм. Да! — Отиде зад Реган, хвана косата ѝ и я привърза с малка копринена лента. — Когато господарят ти каже — обърнана се тя към Мораг, — дръпни тук и косата ѝ ще се разпилее. — После завърза друга копринена лента през челото на Реган.

— Но през този плат се вижда, че съм гола — каза Реган.

— Да — съгласи се Ерда, — но не съвсем. Предназначението на роклята е да изкушава. А точно това иска господарят. — Тя отново се обърна към Мораг. — Когато Донал Рай ти заповяда, махни иглата от рамото и помогни на господарката си да съблече роклята. Трябва да си внимателна. Ела, опитай. Ето, точно така! А сега иди зад нея и съблечи роклята ѝ. Лейди, вдигни ръцете си, когато излязат от ръкавите, и ги сложи зад главата си. Така ще надигнеш гърдите си, за да се виждат по-добре.

Реган изскърца със зъби, но се подчини. Ерда не беше виновна. Тя просто правеше това, което ѝ бяха казали да прави. Това беше работа на Донал Рай и той щеше да съжалява. Когато се опитат да я покажат като някое животно на панаир, тя щеше да се възпротиви. И тогава този Карим ал-Малина щеше да разбере, че тя въобще не става за робиня за любов. Донал Рай щеше да я продаде на някое семейство и тя щеше да живее с достойнство, макар и претрупана от работа.

— Чудесно, пиленцето ми — изрази одобрението си Ерда. — Имаш дарба за тези неща и ще стигнеш далеч, сигурна съм. Господарят ще е много доволен от теб довечера. А сега можете да си починете, докато стане време отново да се облечете, за да ви представят. Хайде, тръгвайте. Мораг, вземи роклята на господарката си.

От стаята за хранене на Донал Рай се чуваха гласове. Около масата бяха насядали трима мъже. В средата беше Донал Рай. От лявата му страна седеше Аладин бен Омар. Той беше огромен мъж с черна брада и също толкова черни очи. Тези, които смятаха, че добросърдечието му означава, че е глупак, обикновено се запознаваха с ятагана му. Той беше верен приятел и много добър боец. От дясната страна на Донал Рай седеше синът на неговия стар приятел Хабиб ибн Малик, на име Карим.

Тримата мъже вече се бяха нахранили. Щяха да обсъждат бизнеса някой друг път. „Итимад“ беше товарен кораб, който превозваше от ал-Андалус към Ирландия скъпи стоки, а се връщаше с необработена вълна, кожи, бижута и роби. Донал Рай вече беше предупредил сина на приятеля си, че има още една причина да го покани тази вечер. Сега възрастният мъж се облегна назад, протегна се и заговори:

— Знаеш, че имам един дълг към халифа на Кордоба, Карим. Ако той не ме покровителстваше, ти нямаше да ми доставяш стоките, които ме направиха богат. Никога няма да мога да се отплатя напълно на нашия велик господар, Абд ал-Рахман, но ще му изпратя нещо в израз на уважението и благодарността ми. От известно време търся подходящ подарък. Като знам слабостта на халифа към красивите жени, реших да се опитам да намеря жена, която да бъде обучена като робиня за любов. Една обикновена робиня не би била достатъчна, за да изразя благодарността си към нашия господар. Преди няколко дни съвсем случайно се сдобих с едно прекрасно същество. Млада е, шотландка и е дъщеря на благородник.

— Някоя девица, която ще се моли на Бога си да умре, преди да приеме в обятията си неверник — вметна сухо Карим ал-Малина.

— Не е девствена — отвърна Донал Рай, изненадвайки и двамата мъже. После им разказа историята ѝ. Когато свърши, добави: — Искам да я оставя на твоите грижи, Карим. Ти си майстор в любовта. Знам, че си обучен в еротичното изкуство в онова тайно училище в Самарканд. Можеш да вземеш това момиче и да направиш от него робиня за любов за халифа. Благодарността ми ще е безгранична.

Карим ал-Малина помисли малко и каза:

— Не бих искал да ти отказвам, Донал Рай, но не мога да не си спомня за последното момиче, което обучавах. Това глупаво същество

се влюби в мен и се самоуби, за да не отиде при истинския си господар. Изпаднах в много неловко положение и се наложи да възмездя човека двойно за загубата. Такива неща обикновено не се случват с майсторите в любовта. Аз очевидно не си изпълнявам задълженията както трябва. Не ми се иска да вземам друго момиче, за да го обучавам.

— От тази нещастна случка са минали пет години, мой млади приятелю. Момичето е било неуравновесено. А тази не е. Тя е горда. Ще се примири, но никога няма да я пречупиш. Реган е силно момиче, Карим. Тя има нужда от теб, за да успее да се хареса на Абд ал-Рахман. Дори няма да е достатъчно да му бъде само робиня за любов. Тя трябва да го очарова и да му роди деца.

Карим въздъхна.

— Не знам.

— Нека ти покажа момичето — предложи Донал Рай. — Не ми отказвай, преди да си я видял и да си изпитал нрава ѝ. Абу! Доведи лейди Реган и прислужницата ѝ. Бързо!

Двамата младежи се засмяха на припряността му.

— Сигурно наистина си убеден, че Карим ще приеме, Донал Рай — обади се Аладин бен Омар. — Толкова ли е красиво това момиче?

— Тя е като луната и слънцето едновременно — отвърна старият човек.

— Говориш като мавър — каза Карим, развеселен. — Не ти обещавам нищо, приятелю на баща ми.

— Почакай и ще видиш — отвърна Донал Рай. — Ако тя не те очарова, значи не си мъжът, за който съм те мислил.

Аладин бен Омар се изсмя гърлено. Старият дявол хвърли ръкавица, която Карим ал-Малина нямаше как да не вземе.

Вратата се отвори. Влезе Абу заедно с две жени. Очите на Аладин светнаха при вида на Мораг. Спомни си, че това беше момичето, което видя днес следобед. Другото момиче държеше лицето си в сянка, очевидно така беше инструктирана. Чертите ѝ не се виждаха, но тя изведнъж вдигна глава и ги погледна. Аладин бен Омар подсвири тихо от възхищение. Донал Рай не беше излъгал. Момичето може би беше най-красивата жена, която някога бе виждал. Погледна към Карим, но както обикновено, изражението на капитана беше неразгадаемо.

Въпреки, че Реган създаваше впечатлението, че гледа към двамата мъже, тя всъщност се беше втренчила в Карим ал-Малина. Никога не беше виждала толкова красив мъж. Лицето му беше овално, с високи скули и квадратна брадичка. Носът му беше дълъг и тесен, но ноздрите трептяха чувствено. Устните му бяха по-скоро тесни, отколкото пълни. За разлика от приятеля си, той беше гладко избръснат. Тъмните му вежди бяха извити, а очите под тях — сини като морето. Косата му беше тъмнокаштанява, почти черна, и беше срасана назад. Реган не можеше да прецени колко е дълга.

— Свали роклята й, Мораг. — Гласът на Донал Рай я изтръгна от унеса й.

— Не — обади се Карим ал-Малина. — Нека аз да го направя.

Той се изправи пред Реган и разкопча иглата, която придържаше роклята й. Лицето му продължаваше да бъде безизразно. Кимна на Мораг, която бавно свали роклята от тялото на Реган. Устните на Карим се разтеглиха в прекрасна усмивка. Прислужницата се справяше добре. Карим се обърна към Донал Рай.

— Кое е това момиче?

— Мораг е прислужницата на лейди Реган.

— Опитна е — отбеляза капитанът и отново съсредоточи вниманието си върху Реган. — Виждам бунт в тези аквамаринени очи, Зейнаб — каза той тихо. — Но ти ще ми се подчиняваш, защото ако не го направиш, ще наскърбиш Донал Рай. А сега сложи ръце зад главата си. Искam да огледам гърдите ти.

— Не — отвърна тя също толкова тихо. — Ще принудя Донал Рай да ме продаде на семейството на някой келтски вожд.

— Ще те продаде в най-големия бардак в Дъблин. Там ще му платят много повече — каза й Карим. — Някой моряк ще се намърда между краката ти преди още Донал Рай да си е тръгнал, и ще умреш от преумора или от някоя болест, преди да е изтекла и година. Това ли е животът, който би си избрала?

Реган, както и Мораг, бяха шокирани от думите му.

— Донал Рай не би направил това с мен — нервно каза Реган. — Той е мил.

— Само защото си ценна за него, Зейнаб. А сега си вдигни ръцете зад главата.

Те дълго се гледаха, но най-накрая Реган се подчини, макар и с неохота. Мораг въздъхна с облекчение, а Карим се засмя. Отстъпи крачка назад и погледът му се плъзна по тялото на Реган. Протегна ръка и докосна гърдите ѝ. Реган се изчерви и прехапа устни.

— Искаш ли да отворя уста, за да видиш зъбите ми? — промърмори тя.

— След малко — отвърна той, — сега искам само да се обърнеш. Можеш да свалиш ръцете си. Бавно, Зейнаб. Подчинението е изкуство, което трябва доста да поупражняваш.

Реган се обърна както ѝ беше заповядано.

— Защо ме наричаш така? Зейнаб?

— На езика на маврите това означава „красива“ — отвърна той. — Трябва да имаш мавърско име, затова ще те наричам така.

Очите му се плъзнаха от прекрасните ѝ рамене надолу към деликатната извивка на гръбнака ѝ, към ханша ѝ, който му заприлича на кайсия. Беше висока за жена, но не твърде висока. Той коленичи и взе стъпалото ѝ в ръце. То беше тясно, с висока извивка. Костите ѝ бяха дребни. Донал Рай не беше излъгал. Тя беше като слънцето и луната едновременно.

Карим се изправи и развърза лентата, която придържаше косата ѝ. Прекрасните кичури се разпиляха по раменете и гърба ѝ. Той вдигна един. Беше като най-прекрасната коприна.

— Сега можеш отново да се обърнеш.

Когато тя се подчини, той ѝ заповяда да отвори уста.

Реган побесня. Беше си помислила, че той се пошегува с нея преди малко. Смяташе да му, откаже, но видя умолителното изражение в очите му и се подчини.

Той погледна зъбите ѝ.

— Всичките ѝ зъби са тук и нито един не е загнил. Дъхът ѝ е сладък. Това е добър знак. — Той хвана брадичката ѝ и завъртя главата ѝ, този път оглеждайки кожата ѝ. — Кожата е прозрачна и здрава. Носът е красив, устата изкусителна, а очите имат прекрасен цвят. — Той рязко я пусна и се върна при другите мъже. — Тя определено има възможности, Донал Рай, и както каза, е със силна воля.

— Значи ще се съгласиш да я обучаващ, Карим? Не бих я поверил на никой друг. Познавам двама господари в ал-Андалус, които имат робини за любов, обучени от теб. Тези момичета носят на

господарите си такова щастие, че те ги ценят повече от всички останали жени. Казват се Айша и Суб. Обучавал си ги преди около седем години.

— Спомням си — отвърна Карим. — Айша беше изпратена на един богат господар в Севиля, а Суб отиде при краля на Гранада. Получих много подаръци и от двамата, в знак на благодарността им. Но след това ми изпратиха онова бедно момиче, което после се самоуби. Оттогава не съм обучавал никоя, Донал Рай.

— Но ще обучиш тази, нали, Карим?

Младежът се засмя.

— Да, приятелю на баща ми, ще обучавам Зейнаб. Когато е готова, сам ще я заведа в двореца на халифа и ще я представя на Абд ал-Рахман. Но имай предвид, че няма да ми е много лесно. Тя има силно развито чувство за независимост.

— Ти ѝ даде име! Зейнаб. Харесва ми! Подхожда ти, Реган Макдаф, и това е последният път, когато те наричам с името, дадено от майка ти. Мораг, облечи господарката си и я заведи в стаята, която е приготвена за нея. Ерда ще ти я покаже. — Той отново се обърна към Карим. — Това момиче сега е твое. А ти и Аладин ще останете при мен.

— Не и до утре сутринта, Донал Рай — отвърна капитанът. — Бях в морето няколко седмици и имам нужда от компанията на умела жена. Аладин и аз вече си запазихме по една за тази вечер, но от утре ще започна обучението на Зейнаб. Сделката е сключена.

— Сключена е, Карим ал-Малина. Абу, заведи момичетата при Ерда.

Когато Реган и Мораг излязоха, Аладин се обърна към Донал Рай:

— Имаш ли нещо против да поухажвам тази малката с плитките? Тя накара сърцето ми да затупти по-бързо. На колко години е?

— Достатъчно са — отвърна Донал Рай с усмивка. — Ерда казва, че вече е имала женското течение, но трябва да знаеш, че е девствена.

— Ще съм доволен да бъда първият ѝ мъж — призна Аладин бен Омар.

— Ще я накараш да забрави за другите мъже. — Донал Рай отново се засмя и сътрапезниците му го последваха.

Реган и Мораг чуха смеха на мъжете от коридора. Когато Абу ги остави в женското отделение, Реган избухна гневно:

— Човек би си помислил, че съм някоя кобила за продан! Мразя този мъж! Ужасен е! Той дори се осмели да надникне в устата ми! Да подуши дъха ми!

— На мен ми се стори много внимателен — осмели се да каже Мораг.

— Внимателен? — изсъска Реган.

— Не беше никак груб, господарке — каза тихо момичето. — И нито веднъж не те погледна похотливо.

— И как разбра? Беше твърде заета да флиртуваш с приятеля му с брадата — сопна се Реган.

Мораг се изкикоти.

— Той е много красив, господарке, и също флиртуваше с мен.

— Сложи ли ръцете си между бедрата ти? — попита Ерда.

— Какво? — изпищя Реган, ужасена.

— Сложи ли ръцете си между бедрата ти? — повтори Ерда.

— Не! — отвърна тя, побесняла от самата мисъл за това.

— Тогава защо се разстройваш толкова, пиленце? Той просто те е огледал. Не е престъпление да се възхитиш на една красива жена.

— Той докосна гърдите ми!

— За да провери дали е мека плътта ти — отвърна спокойно Ерда.

— Аз не съм ничия собственост! — възкликна гневно Реган.

— Да, пиленце, ти си нечия собственост — каза тихо Ерда. — Когато Гунар Бладекс те продаде на Донал Рай, ти стана негова собственост.

— Но този проклетник няма право да ме продава на никого! Бях изпратена от семейството си в манастира!

— Което — изтъкна Ерда, — те е поставило под опеката на игуменката, Майка Юб, която те е продала на Гунар Бладекс, който те доведе при Донал Рай. Той ще те даде на Карим ал-Малина и когато той прецени, че си добре обучена, ще те представи на халифа на Кордоба от името на Донал Рай. Най-добре е да приемеш съдбата си. Така ще си по-щастлива. Това е добра съдба, Зейнаб. Ако бях толкова красива, когато бях на твоята възраст, щях да стана кралица!

— Казвам се Реган Макдаф.

— Вече имаш ново име, пиленце, и отсега нататък ще отговаряш на него.

— Никога!

Ако приемеше името, тя щеше да изгуби собствената си самоличност. Тя беше Реган Макдаф от Бен Макдюи и нищо не можеше да промени този факт. Нищо! Зейнаб! Това беше езическо име и тя никога нямаше да отговаря на него. Никога! Никога! Никога!

На следващия ден тя започна истинска битка с всички около себе си, като упорито отказваше да отговаря на новото си име.

— Какво ще правим с нея, господарю? — оплака се Ерда на Донал Рай. — Мораг прие новото си име Ома, но тази упорита Зейнаб няма да се обади на никакво друго обръщение, освен на рожденото си име. Дори Ома изгуби търпение, а тя обикновено се разбира с господарката си. Да я набия ли, господарю? Не знам какво друго мога да направя.

— Не я бий. Това само ще развали прекрасната ѝ бяла кожа. Карим ще се заеме с нея, когато се върне довечера. Заведи Зейнаб в стаята, която ѝ определих. Карим предложи да използваш благовонно масло от гардения, когато я къпеш днес. Смята, че този аромат ще ѝ подхожда.

Търговецът на роби беше в прекрасно настроение. Всичко се развиваше така, както го беше предвидил.

Реган беше изкъпана съобразно нарежданията на Донал Рай. Подуши новия аромат.

— Какво е това? — попита тя. — Не е нито роза, нито лавандула. Не съм сигурна, че ми харесва.

— Това е гардения — каза ѝ Ерда.

— Не познавам такова цвете — отвърна Реган.

— Разбира се, че не. Това е едно красиво цвете, което расте в градините на ал-Андалус.

Реган не каза нищо повече. Всъщност новият аромат ѝ харесваше, но нямаше да им достави удоволствието да го разберат. Уханието беше екзотично и тежко и отговаряше на настроението ѝ.

— Къде ме водиш? — попита тя Ерда, когато излязоха от банята. Не се насочваха в посока на женските помещения.

— Вече имаш нова стая, Зейнаб — каза старата жена. — Ома ще живее в една малка стая до твоята. Тя те очаква, пиленце. Хайде, ела и недей да се цупиш толкова.

Стаята не беше голяма, но беше светла и изглеждаше просторна. Намираше се на последния етаж на къщата и двата ѝ прозореца гледаха към реката и към градината на Донал Рай. Реган никога не беше виждала толкова хубава стая и някак си настроението ѝ започна да се повишава.

— Къде е Мораг? — попита тя.

— Стаята на Ома е до твоята. Между тях има врата, така че трябва само да я повикаш. А сега те оставям да си починеш. Карим ал-Малина ще се върне скоро, за да започне обучението ти.

Старата жена се оттегли бързо и заключи вратата след себе си.

Реган страшно се разгневи, но изведнъж се разсмя. Къде си мислеха, че може да избяга?

— Мораг! — извика тя.

Вратата между двете стаи се отвори и момичето се показа. Подуши въздуха.

— Какво е това чудесно ухание, господарке?

— Новият аромат, който са ми избрали. Нарича се гардения. Ерда каза, че това е някакво бяло цвете, което расте в ал-Андалус. Трябва да си призная, че ми харесва, но не им го казах.

— Тази стая е много хубава — каза Ома. — Ела да видиш моята.

Реган влезе в малката стаичка с един-единствен прозорец. В нея имаше само една ракла и легло.

— И твоята врата ли се заключва?

Ома кимна.

— Да. Май не трябва да ходим никъде, дори и в градината.

Не след дълго Ерда им донесе вечерята, която се състоеше от хляб, твърдо сварени яйца, сирене и два кръгли плода, каквито досега не бяха виждали.

— Наричат се портокали — каза им Ерда. — Обелете кората и изяжте вътрешността. Капитанът ги донесе за Донал Рай.

Старата жена остави една гарафа с разредено вино и излезе, като не забрави да заключи вратата.

Момичетата се нахраниха и измиха ръцете си. После прислужницата събра чиниите и чашите върху един поднос.

Слънцето вече беше залязло, но още не се беше стъмнило съвсем. Въздухът беше хладен, но приятен и Реган реши да остави прозорците отворени.

Изведнъж чула, че вратата се отключва, и двете се обърнаха към нея. Влезе Карим ал-Малина. Затвори вратата след себе си и отново я заключи.

Погледна към Ома.

— Сега можеш да се прибереш в стаята си, Ома. Господарката ти няма да има нужда от теб до сутринта.

— Да, господарю — каза тихо Ома, поклони се и се оттегли.

— Как се осмеляваш да даваш заповеди на прислужницата ми!

— Ако съм те обидил по някакъв начин, Зейнаб, моля за извинението ти, но дойде времето за първия ти урок. Ако искаш Ома да гледа, ще я извикам — каза той тихо.

— Аз съм Реган Макдаф от Бен Макдюи — отвърна тя с леден глас. — Няма да отговарям на такова странно чуждестранно име като Зейнаб.

Тя кръстоса ръце на гърдите си и впери блестящия си предизвикателен поглед в него.

Прекрасна е, помисли си той. Какъв дух! Но спокойното му изражение дори и не загатваше за възхищението, което изпитваше.

— Реган Макдаф от Бен Макдюи звучи чуждестранно за моите уши — каза ѝ Карим ал-Малина. — Какво означава Реган? Разбирам, че Макдаф е фамилното ти име.

— Означава крал — гордо отвърна момичето.

— Ти не си крал, красавице моя, а една прекрасна жена, която аз трябва да науча да бъде великолепна. Можеш да мислиш за себе си каквото си искаш, но ти вече не си в твоя свят, Зейнаб. Ти си в моя и съвсем скоро ще започнеш да отговаряш на новото си име. Ако не днес, то утре или в другиден.

Той започна да съблича дрехите си — първо дългата си бяла роба, после широкия пояс около тънката си талия и най-накрая ризата си. Седна, събу ботушите си и после отново се изправи, за да събуе и белите си панталони.

Реган се задъха, шокирана.

— Какво правиш? — Гласът ѝ бе станал писклив.

— Не е ли очевидно? — Очите му блестяха, макар че изражението му беше съвсем сериозно. — Никога ли не си виждала голо мъжко тяло, Зейнаб?

— Аз не съм девствена — промълви тя, отчаяно опитвайки се да не го гледа, но изкушението беше твърде голямо.

Гърдите му бяха широки и не много окосмени. Пътекката се спускаше към пъпа му и надолу към слабините му. Реган се втренчи в мъжествеността му. Не беше възбуден. Краката му бяха дълги и стройни.

— Съблечи ризата си, Зейнаб — каза ѝ той.

— Не! — сопна се тя.

Той сграбчи деколтето ѝ и разкъса ризата до долу.

— Когато ти казвам да направиш нещо, Зейнаб, трябва да ми се подчиняваш.

Хвана я за ръката, заведе я до леглото и я сложи да легне. Когато погледна в очите ѝ, с изненада забеляза, че бяха съвсем празни. В тях нямаше никакъв живот, никакво изражение. Сякаш духът ѝ бе напуснал тялото, оставяйки празна черупка.

— Защо се страхуваш толкова от мен? — попита я нежно той, като продължаваше да държи ръката ѝ. — Няма от какво да се страхуваш, Зейнаб.

Тя дълго време се опитва да намери думи и най-накрая каза:

— Ти ще ме нараниш. Не искам да ме нараняваш! — Тя стана от леглото.

— Няма да ти причиня болка, Зейнаб. Разкажи ми за тези двамата, които са те наранили, красавице моя. Понякога болката намалява, когато я споделиш.

— Ян Фергюсън ми причини болка — прошепна Реган толкова тихо, че той трябваше да наведе глава, за да я чуе. — Той вонеше на коне и се разхождаше пред мен, показвайки атрибутите си. Стискаше гърдите ми и напъха ръцете си между бедрата ми, като непрекъснато се извиваше и издаваше странни звуци. После ми заповядала се разкрача и се покачи върху мен. О, беше толкова голям и ми причини такава болка! Но не го беше грижа. Не го беше грижа! Не спираше да влиза и да излиза, като стенеше и се потеше. Никога не съм изпитвала толкова

силна болка. След първия път той го направи още два пъти през същата нощ. Беше ужасно! Той беше ужасен! — Тя се разрида.

— А Гунар Бладекс? Той причини ли ти болка?

— Не ме заболя, когато влезе в мен — каза тя тихо, — но въпреки това беше ужасно. Принуди ме да се наведе над една маса и ме насили, грухтейки като прасе.

— Аз никога няма да те насиля — обеща Карим ал-Малина.

— В такъв случай никога няма да ме имаш, господарю, защото аз никога няма да се предам доброволно.

— На мен ще се предадеш, Зейнаб — каза ѝ нежно той. — Не тази вечер, а може би не и още много вечери, но накрая ще ми се отдадеш с душата и с тялото си. Аз няма да те насилвам. — Той нежно изтри сълзите ѝ с върховете на пръстите си. — Недей да плачеш. Миналото не може да се промени, но аз ще ти помогна да си изградиш добро бъдеще, обещавам ти. Трябва да ми вярваш.

— Не вярвам на никой мъж — отвърна тя и той я разбираше. После го погледна с очи, в които животът се беше върнал. — Какво трябва да направиш с мен, за да стана привлекателна за този халиф?

— Да те науча на еротичните изкуства — каза той и леко се усмихна, — но ти не знаеш какво означава това, нали?

Реган поклати глава.

— Да правиш любов, е изкуство, Зейнаб. Двамата мъже, които са те използвали толкова жестоко, не са знаели нищо за истинското удоволствие, което могат да си дарят мъжът и жената. Били са груби и егоистични. Те се съвкупяват с жените си като животните. А не бива да бъде така, красавице моя. — Той плъзна едната си ръка около тялото ѝ и я целуна по челото. — След време ще те науча на всичко, което знам. Ти ще отидеш при новия си господар, халифа, и ще го плениш с красотата и уменията си.

Тя, изглежда, не му вярваше. Съвокупляването — удоволствие? Ако трябваше да бъде откровена, той бе възбудил любопитството ѝ.

— И къде си научил тези изкуства, господарю?

— В един град, наречен Самарканд — отговори той.

— И защо си ги учил?

— Аз съм най-малкият син на баща ми. Като млад бях много буен. След като направих деца на три от робините на баща ми, той изгуби търпение. Брат ми Джафар се застъпи за мен пред баща ми.

Каза му, че тъй като явно много се интересувам от тези неща, най-добре е да ме изпрати в училището за майстори в любовта в Самарканд. Така поне желанията ми щяха да свършат някаква работа. Приеха ме, след като поставиха на изпитание мъжествеността ми. Когато завърших обучението си, аз започнах да използвам наученото, за да изкарвам прехраната си. Така успях да купя „Итимад“, моя кораб. — Карим ал-Малина се усмихна на Реган. — Много съм добър в това, което правя — продължи той закачливо. — Заех се с теб, само за да направя услуга на Донал Рай, но когато свърша, Зейнаб, ти ще си най-съвършеното ми творение, обещавам ти.

— Защо трябва да бъда робиня за любов? Защо Донал Рай не иска да ме продаде като обикновена прислужница? Не искам да служа по този начин на някой мъж.

— Ти си твърде красива, за да бъдеш прислужница, и го знаеш, Зейнаб. Няма защо да се правиш на скромна, това не ти прилича. Винаги трябва да говориш честно. Вярно е, ще те науча как да се отдаваш на мъжа, но ще те науча и как да го накараш той да ти се отдаде.

— Това не е възможно! — заяви тя. — Никой мъж не може да се отдаде на жена. Въобще не ти вярвам, господарю.

Той се засмя.

— Вярно е, Зейнаб. Една красива жена може да властва и над най-силния мъж и може да го победи в битката на любовта.

— Студено ми е — каза тя и потрепери.

Той се изправи, отиде до прозорците и ги затвори. После извади от една ракла някаква тънка вълнена завивка и ѝ я донесе.

— Когато се завием с нея, отново ще ти стане топло. Хайде, нека легнем един до друг. — Той легна на леглото, придърпа завивката върху себе си и протегна ръката си към Реган.

— Искаш да споделиш леглото ми? — Очите ѝ отново се изпълниха с ужас, въпреки че гласът ѝ звучеше спокойно.

— Това е нашата стая — каза той спокойно. — Ела под завивката, Зейнаб. Казах ти, че няма да те насиля. Аз никога не лъжа.

Тя си спомни за Ян Фергюсън и самохвалството му. Ян, който разкъса невинната ѝ плът, доставяйки си удоволствие, като нарани душата ѝ. Гунар Бладекс беше малко по-добър и поне не ѝ се наложи да гледа лицето му, докато я насилваше. Обърна се към Карим ал-

Малина. Той лежеше по гръб със затворени очи, но не беше заспал. Можеше ли да му вярва? С треперещи пръсти тя надигна завивката и се пхна под нея.

Почти веднага той обви ръката си около нея и Реган подскочи.

— Какво правиш? — попита тя изплашено.

— Ще се стоплиш по-бързо — отвърна спокойно той, — ако се приближиш до мен, но ако не искаш, ще те разбере.

Тя усещаше ръката му около раменете си. Усещаше тялото му до своето. Присъствието му, за нейна изненада, беше успокояващо.

— Но не повече от това — предупреди го тя с твърд глас. Не видя усмивката му.

— Тази вечер не — отвърна той. — Лека нощ, моя сладка Зейнаб. Лека нощ.

ГЛАВА 4

— Е? — обърна се на следващата сутрин Донал Рай към Карим ал-Малина. — Зейнаб струва ли си среброто, което платих за нея?

— Необходимо е време, стари приятелю — беше отговорът. — Момичето е било насилено от двама неопитни мъже. Ще мине известно време, докато спечеля доверието ѝ, но и това ще стане. Никога не съм обучавал подобна жена. Наистина е невинна, но е много мъдра за възрастта си. Въпреки това не знае нищо за любовта, нито пък за страстта. Ще мине цяла година, докато я обуча, а може би и повече. Ще ми дадеш ли това време, или ще предпочетеш да я продадеш на някой хубав пазар за роби в ал-Андалус?

— Не! Не! Това момиче си струва усилията. Забелязах го още първия път, когато я видях. Ерда ми каза, че Зейнаб и Ома са се сприятелили на кораба на Гунар Бладекс. После Зейнаб му е казала, че ще се впечатля повече от една жена, която има прислужница. Ха-ха! Тя е умно момиче, Карим, защото аз наистина се впечатлих. Ха-ха! — После изведнъж стана сериозен. — Колко време възнамеряваш да останеш в Дъблин?

— Корабът ми е вече разтоварен, Донал Рай. Ще ми е необходима още една седмица, докато натоваря стоката, и тогава ще отплавам за ал-Малина. Половината лято мина, а аз усещам, че есента ще настъпи рано тази година. Трябва да напусна тези северни морета, преди времето да се е влошило. Освен това мисля, че за Зейнаб ще е по-лесно, щом се откъсне от предишния си живот.

Донал Рай кимна.

— Мъдър си. Къде ще я заведеш?

— Имам една къща извън ал-Малина. Ще я заведа там. Там обучавах всичките момичета досега. Мястото е много красиво, а и слугите са добре обучени. Зейнаб няма да се страхува толкова в Рая.

— Рая? — Донал Рай изглеждаше объркан.

Карим се засмя.

— Така наричам дома си, старче, защото за мен той е като рай. Къщата е на брега на морето и е заобиколена от градини и фонтани.

— А баща ти?

— Той предпочита града и ме оставя да правя каквото си искам. В известен смисъл аз станах точно това, което той искаше да стана. Предан съм на семейството си, богат съм и не завися от ничия благосклонност, уважаван съм. Само в едно отношение съм го разочаровал — че не се ожених и нямам синове. Оставил съм това задължение на по-големите си братя — Джафар и Аюб. Баща ми е доста разочарован заради това.

— Трябва да се ожениш, момче. Дължиш му го. Мъж, страстен като теб, със сигурност ще създаде само синове. Убеден съм, че най-младият син на Хабиб ибн Малик е добра партия за женитба — завърши с усмивка Донал Рай.

— Още не съм готов да се ожена. Харесва ми да живея така, както досега. Ако успея със Зейнаб, сигурно ще си взема още едно-две момичета, които да обучавам.

— Колко е голям харемът ти?

— Нямам харем — отвърна Карим. — Рядко съм си вкъщи, а когато оставиш жените сами, те стават неспокойни и само плетат интриги. Непрекъснато имат нужда от силна мъжка ръка. Когато се ожена, тогава ще си направя харем.

— Умно говориш — съгласи се Донал Рай и се засмя. — Твърде мъдър си за възрастта си, Карим.

— Позволи на Зейнаб и Ома да излизат в градината, Донал Рай. Пътуването до ал-Малина ще трае няколко седмици и те ще се чувстват потиснати на кораба. Няма да мога да им позволявам да излизат на палубата, защото ще изкушават излишно хората ми.

Донал Рай кимна.

— Да, пътуването няма да е леко за момичетата. Те са свикнали със сушата.

— Няма да видят земя в продължение на много дни.

Ерда каза на Реган и Мораг, че отново им се позволява да излизат в градината. Те се втурнаха навън, за да се порадват на слънцето. Разговаряха непрекъснато за загадъчната ал-Андалус, към която скоро щяха да отплават.

Следобеда се появи Аладин бен Омар. Обърна се към Реган:

— Милейди Зейнаб, Карим ал-Малина желае присъствието ти. Чака те горе. — Морякът с черната брада се поклони учтиво.

Реган му благодари и се отдалечи.

Аладин бен Омар се усмихна на Мораг. Хвана едната ѝ плитка и тя се изкикоти. После я хвана за ръката и тръгна с нея из градината.

— Ти си красиво момиче.

— А ти си много смел негодник — отвърна тя. — Може и да съм израснала в манастир, но мога да разпознавам негодниците.

Той се засмя и в този миг Мораг си загуби ума по него.

— Да, Ома, аз наистина съм негодник, но имам горещо сърце. А изглежда, ти ми го открадна, красавице. Но не мисля, че си го искам обратно.

— Много хубаво говориш, Аладин бен Омар — каза тя с подканваща усмивка и се наведе, за да помирише една роза.

Когато се изправи, той беше точно пред нея.

— Знаеш ли, красавице, че името ти — Ома — е женският вариант на Омар? — Той погали бузата ѝ и очите на Мораг се разшириха.

Тя нервно отстъпи една крачка назад. Докосването му беше нежно, но въпреки това предизвика изненада. Сърцето ѝ заби по-бързо, когато погледна в тъмните му очи. Той отново протегна ръка, но този път я прегърна. Мораг беше готова да извика. Овчарите покрай манастира никога не се държаха толкова смело.

— Оох! — възкликна тя, когато устните му докоснаха нейните, но не се опита да се бори. Беше любопитна какво ще се случи по-нататък, а и се чувстваше добре с този огромен мъж.

От прозореца над тях Карим ал-Малина видя как най-добрият му приятел ухажва младото момиче. Никога не беше виждал Аладин толкова нежен, толкова търпелив с жена. Подозираше, че този залък е твърде голям за неговата уста. Възхитеното изражение на лицето на Ома говореше за нещо повече от краткотрайно увлечение.

Вратата зад него се отвори и той се обърна. Усмихна се.

— Зейнаб. Как спа?

— Благодаря, добре.

Истината беше, че никога не се беше чувствала толкова отпочинала, както тази сутрин, когато се събуди, за да открие, че той вече е станал. Тя се усмихна леко.

— В такъв случай, да продължим уроците. Съблечи дрехите си. Ще започна да те уча на изкуството да докосваш. Кожата е много чувствителна, Зейнаб. Изключително важно е да се научиш как да галиш. Трябва да се научиш как да се докосваш, а също и господаря си, за да запалиш страстта у него.

Реган се смути. Той говореше съвсем спокойно. В тона му не прозвуча никакъв похотлив намек. Тя бавно съблече дрехите си. Щеше да е глупаво, да му отказва и го знаеше. Снощи ѝ беше показал, че очаква от нея да му се подчинява незабавно. Беше прекарала половината от сутринта, опитвайки се да поправи роклята, която той скъса, а тя не обичаше да си пилее времето напразно.

Беше облечен само в бели панталони и тялото му беше много красиво. Реган се изчерви при тази мисъл. Може ли един мъж да се смята за красив?

Той я гледаше безстрастно. Тя беше изключителна, съвършена, но той спазваше правилата, на които го бяха научили. А първото правило беше, никога да не се обвързваш емоционално с ученичките си. Трябваше да бъде търпелив, мил и понякога строг, но никога не биваше да допуска в отношенията да се намесват чувства.

— Господарю? — Тя вече беше съвсем гола.

Той отново съсредоточи вниманието си върху нея.

— Любенето — започна той — може да се прави по всяко време на деня и нощта, въпреки че някои смятат, че можеш да се отдаваш на страстите си само на тъмно. Тъй като ти се страхуваш, реших, че ще започна да те обучавам на светло, за да можеш да виждаш какво става. Разбираш ли?

Реган кимна.

— Добре. А сега, преди да започнеш да се учиш как да докосваш, трябва да приемеш името, което ти дадох.

— Ще загубя самоличността си, ако ми отнемете рожденото ми име — каза отчаяно тя. — Не искам да изгубвам себе си, господарю!

— Ти си много повече от едно име — каза тихо той. — Името не те прави това, което си, Зейнаб. Ти никога няма да се върнеш отново в родината си. Спомените ти винаги ще бъдат с теб, но не можеш да

живееш само със спомени. Трябва да оставиш този живот в миналото, а с него и името, което ти е дала майка ти. Новото ти име определя новия ти живот, един по-хубав живот, сигурен съм в това. А сега произнеси новото си име, красавице моя. Кажи: „*Името ми е Зейнаб.*“ Кажи го!

Красивите ѝ очи се напълниха със сълзи. Тя стисна устни, погледът ѝ беше предизвикателен. Най-накрая преглътна и каза:

— Името ми е Зейнаб и означава „*красива*“.

— Отново — окуражи я той.

— Аз съм Зейнаб! — Гласът ѝ вече беше по-укрепнал.

— Добре!

Беше доволен, че тя му се подчини без повече спорове. Разбираше колко ѝ е трудно да загърби миналото си, но се радваше, че е достатъчно мъдра да разбере, че само като се остави в неговите ръце може да се надява, че ще оцелее в този нов свят, в който я изпращаха.

— А сега ела при мен — заповяда той. — Не забравяй, че няма да те насиля, но ще те докосвам. Не бива да се страхуваш от мен, Зейнаб. Разбираш ли?

— Да, господарю.

Тя нямаше да се страхува, а ако се страхуваше, той нямаше да го види в нито един неин жест, нито в очите ѝ. „Аз съм Зейнаб. Аз съм едно същество, на което трябва да се възхищават. Моето оцеляване зависи от това, на което ще ме научи този мъж. Не съжалявам за живота, който оставям зад себе си. Не бих искала да имам съпруг като Ян Фергюсън. Нито пък искам да прекарам живота си в манастир, молейки се на Бог, който не познавам, нито разбирам. Аз съм Зейнаб, красивата.“ — Тя потрепери, когато той обви ръката си около нея и я придърпа към себе си.

Той усети как тя потисна отвращението си и се почувства доволен. Придърпа лицето ѝ към своето и с opakото на ръката си погали челюстта и скулите ѝ. После плъзна показалеца си надолу по малкия ѝ прав нос, задържа го върху устните ѝ, докато те леко се отвориха. Усмихна ѝ се и Зейнаб усети как ѝ спира дъхът.

— Усещаш ли силата на докосването? — попита я спокойно той.

— Да — Тя кимна. — Това наистина е нещо силно, господарю.

— Когато се прави както трябва — допълни той. — А сега да продължим. — Той наведе главата ѝ настрани и устните му намериха

нежното място под ухото ѝ. — Устата може също да докосва, както ръцете, а също и езикът. — Той близна шията ѝ.

Зейнаб не можа да се сдържи и потрепери.

— Започваш да се възбуждаш — каза ѝ той.

— Така ли? — Не беше съвсем сигурна какво иска да каже той.

— Какво те накара да потрепериш?

— Не съм сигурна — отвърна откровено тя.

— Погледни зърната на гърдите си.

Тя го направи и с изненада установи, че са станали малки и стегнати като замръзнали цветни пъпки.

— Какво почувства, когато устата ми те докосна?

— Нещо като гъдел, мисля.

— Къде?

— Н-навсякъде — призна тя.

— Възбудена си — каза той равно. После, за нейна изненада, я вдигна на ръце и я положи на леглото. — Ще продължим днешния си урок тук. Искам да свикнеш с по-интимно докосване, а ще ми е трудно, ако сме прави.

„Той няма да ми причини болка“ — трябваше да си напомни тя.

— Ще докосвам гърдите ти — предупреди я той и веднага погали едната.

Ръката му я покри, нежно притискайки меката плът. Започна да я гали с леки движения. После пхна единия си пръст в устата си, без да изпуска очите ѝ от погледа си. Зкръжи около зърното с мокрия си показалец, докато то също се намокри от слюнката му. Тогава наведе глава и леко духна влажното зърно.

Това наистина е много приятно, помисли си Зейнаб и го попита:

— Мога ли и аз да направя същото с теб? Това ще ти достави ли удоволствие, господарю?

— Аз доставих ли ти удоволствие, Зейнаб?

— Мисля, че да — призна тя.

— След време ще ти позволя да правиш каквото искаш с тялото ми, но не още, цвете мое. Да продължим с урока.

Той отново наведе глава, но този път устните му се сключиха около зърното и тя звучно си пое дъх.

„Това беше удоволствие“ — помисли си тя, изненадана. Устата, която толкова упорито смучеше гърдата ѝ, предизвика в нея усещания,

за които не бе и подозирала, че съществуват.

— О-о! — Звукът излезе от устните ѝ, преди тя да успее да се сдържи.

Той разбра, че това беше възклицание от удоволствие, а не от страх. Веднага се премести на другата гърда и само след няколко мига тялото ѝ вече се извиваше към него, към устата му. Той беше доволен. Страховете ѝ изчезваха много бързо. Злото не беше толкова голямо, колкото бе смятал. Най-накрая, когато прецени, че я е дразнил достатъчно, той вдигна глава от красивите ѝ гърди и я целуна леко по устата.

— Доволен съм от теб, Зейнаб — каза той и ѝ се усмихна топло. — Справи се добре. Ако искаш да се облечеш и да се върнеш при Ома в градината, можеш да го направиш.

— Не искаш да продължиш? — В гласа ѝ прозвуча разочарование.

— Ще продължим довечера — каза той спокойно.

— О! — Тя стана от леглото, облече се бързо и излезе.

Карим ал-Малина се усмихна. Много време бе минало, откакто за последен път бе обучавал жена. Наистина вярваше, че може да се контролира. И наистина се контролираше, докато тя не показва колко ѝ харесва да я целува по гърдите, притискайки се към него. Членът му беше нараснал. Едва се бе сдържал да не я обладае на момента. Тя може и да не го осъзнаваше, но също го искаше.

Но вместо това, продължи да смуче парфюмираната ѝ кожа, дори само за да ѝ даде урок. И тогава я освободи така, както някой ден господарят ѝ щеше да я освобождава, когато получи удоволствието си от прекрасното ѝ тяло. Сега осъзна, че е било глупаво да спре да обучава робини за любов, само защото Лейла се беше самоубила заради него. Това наистина го беше разстроило, но сигурно е трябвало да си вземе незабавно друга ученичка.

Когато Зейнаб се върна в малката градина, Аладин бен Омар тъкмо я напускаше. Тя му кимна, но не каза нищо. Намери прислужницата си на една мраморна пейка зачервена и останала без дъх.

— Той иска да те прелъсти — каза Зейнаб.

— Да, така е — призна си другото момиче, — но няма да успее, милейди Реган, докато аз не пожелаая да бъда прелъстена.

— Приех името Зейнаб — каза господарката й. — Би било глупаво от моя страна да се противопоставям на маврите, след като ще изживея целия си живот в тяхната ал-Андалус. Вече няма да те наричам Мораг, мила Ома. Недей да си мислиш, че съм страхливка.

— Не, мисля, че си много мъдра, лейди Зейнаб. Аладин казва, че ще трябва да научим и езика им.

— Ще помоля Карим ал-Малина да ни обучават и двете заедно, но ще говорим родния си език от време на време, за да не го забравим. Освен това е малко вероятно някой друг там да го разбира, така че ще можем да си говорим тайно, когато това се налага, Ома.

По-късно момичетата отидоха в банята, където ги чакаше Ерда.

— Чухте ли вече? — попита ги тя. — Ще тръгнете за ал-Андалус само след седем дни. Чух господарят да говори с онзи красив мавърски капитан, Карим ал-Малина. — Тя се втренчи в Зейнаб. — Толкова ли е страхотен в леглото, колкото се говори? Сигурно вече си разбрала. — Тя се засмя.

— Моят господар Карим не е правил любов с мен. Изкуството на любовта не се състои само в това мъжкият член да влезе в тайната женска градинка. Това е чак накрая. А всичко започва от началото, не от края.

Ома зяпна от учудване при думите на господарката си. Ерда повдигна вежди.

— Чуйте я само — каза тя и в гласа й прозвучаха гневни нотки. — Преди три седмици не знаеше какво е това баня, а сега вече си мисли, че е богиня! Е, имаш много да се учиш, момиче! Малко унижение може да свърши добра работа като първи урок.

— О, Ерда! Не исках да те обидя. Ще ми простиш, нали? Моля те!

— Е, може и да ти простя — великодушно каза Ерда, а после добави малко по-весело: — Недей да се разочароваш, момиче. Той съвсем скоро ще прави любов с теб.

Ома избухна в смях при вида на лицето на Зейнаб, а дори самата Зейнаб не можа да сдържи собствения си смях.

— Ти се една ужасна старица, Ерда!

Когато се изкъпаха, отидоха с Ерда в женските помещения и вечеряха с нея. Когато се върнаха в стаята на Зейнаб, Ома каза:

— Казаха ми да те съблека и да си лягам.

— Дали Карим ще дойде тази вечер? — учуди се на глас Зейнаб.

— Не знам. Приятни сънища, лейди.

Вратата между двете стаи се затвори.

Зейнаб си легна. Тази вечер къщата беше необичайно тиха. Отвън се чуваше песента на щурците. Като затвореше очи, тя се връщаше в Бен Макдюи. За първи път в спомена нямаше тъга. Съдбата ѝ явно не беше предопределена при раждането ѝ. Това ѝ ставаше ясно чак сега.

— Сбогом, скъпа Груоч — прошепна тя. — Нека животът ти е щастлив, сестро.

Тя затвори отново очи и заспа.

Той стоеше до леглото и я гледаше. Беше виждал много красиви жени по време на пътуванията си, но може би тази беше най-красивата от всички. Чудеше се дали всички шотландки са руси като нея, защото никога не беше виждал жена от тези земи.

Беше разказала на Донал Рай историята на живота си и той, от своя страна, я разказа на него. Според Карим беше цяло чудо, че не е полудяла. Не го изненадваше страхът ѝ от мъжете, нито пък неспособността ѝ да изпитва любов. Тя всъщност никога не е чувствала нещо подобно. А сега той щеше да я научи на всички умения на страстта, за да успее да се хареса на халифа на Кордоба. Чудеше се дали Абд ал-Рахман ще я оцени. Той беше уважаван владетел, покровител на изкуствата, но напоследък се говореше, че му е нужно нещо повече от една красива жена, за да се удовлетвори. Карим знаеше, че точно затова Донал Рай го беше наел да обучи Зейнаб като робиня за любов.

Карим тихо съблече дрехите си и легна на една страна с лице към момичето. Тя се размърда. Той прокара показалеца си по шията ѝ. Тя промълви нещо и Карим върна пръста си нагоре. Зейнаб отвори очи. Той се наведе и започна да целува зърната на гърдите ѝ — първо едното, после другото. После езикът му се плъзна нагоре към прекрасната ѝ шия и обратно към гърдите.

Зейнаб потрепери, но знаеше, че това е от удоволствие, а не от страх. Той безмълвно продължаваше да ближе тялото ѝ, преминавайки към корема. Пъхна езика си в пъпа ѝ и го завъртя.

— Ах! — въздъхна тя, усетила приятно гъделичкане в долната част на тялото си.

Вцепени се за момент, когато той стигна до венериния ѝ хълм, но изглежда, го интересуваха повече стройните ѝ крака. Премести се надолу към стъпалата ѝ и после, за нейна изненада, започна да смуче пръстите на краката ѝ един по един. След като свърши, я обърна по корем и седна върху нея, докато силните му ръце нежно галеха раменете и гърба ѝ. Тя започна да мърка. Той се наведе и прекара езика си по раменете ѝ, после надолу по елегантната извивка на гръбнака ѝ. Пръстите му погалиха извивките на ханша ѝ, но когато се вмъкнаха между заоблените му извивки, тя се вцепени.

— Не се страхувай — обади се за първи път той. — Ще се научиш да приемаш мъжкия член по различни начини, Зейнаб. Никога ли не си била докосвана тук? — Пръстите му нежно я докосваха, но не влизаха в нея.

— Не — отвърна глухо тя.

Ръцете му се отдръпнаха, но той продължи да я гали, докато тя повече не можеше да се сдържа и се изкикоти. Изведнъж тялото му се изпъна върху нейното и тя се паникьоса, но той не направи нищо обезпокояващо, само я докосна по врата. Тогава той се надигна и отново я обърна по гръб.

— Защо не ме целуваш? — попита тя.

— Целуването е възбуждащо, Зейнаб. Не мисля, че си готова за целуване и докосване едновременно.

— Не можеш ли само да ме целуваш?

— Ако те целуна, ще поискам и да те докосвам, цвете.

Веждите ѝ се повдигнаха и тя каза:

— Много добре, господарю, имаш моето разрешение. Аз ти вярвам и смятам, че ще можеш да спреш, ако те помоля да го направиш.

— Докосването ще бъде различно, по-страстно.

— Готова съм — настоя тя и после добави — Искам да ме целуваш!

— Зейнаб — каза ѝ строго той, — трябва да разбереш, че аз знам кое е най-доброто за теб. Вчера ти се страхуваше от страстта. След три малки урока изведнъж реши, че си готова на всичко.

— Готова съм! Искам да науча повече за тази страст! Прекрасно е, господарю. Това е съвсем различно от онова с Ян и с Гунар Бладекс.

— Урокът свърши — каза той строго. — Сега е време да спим. — Той се обърна по гръб и затвори очи.

Зейнаб побесня. Беше я възбудил пак, и то повече от предишните два пъти, а сега щеше да спи! Искаше да почувства устата му върху своята. Въпреки липсата на опит, тя изпитваше отчаяна нужда устните му да докосват нейните. Надигна се тиха на лакът, бързо наведе глава и го целуна. Извика от изненада, когато ръцете му я сграбчиха и сините му очи заблестяха яростно. Той се завъртя, докато тя остана под него и притисна устните си към нейните, заглушавайки вика ѝ, докато дори ѝ стана трудно да диша.

Не беше точно това, което искаше, когато го помоли да я целуне. Мислеше, че целувките му ще са сладки и нежни. А те бяха диви и яростни. Тя се опита да се бори, за да се освободи от прегръдката му, но дори когато успя да отметне глава назад, устните му оставиха пламтяща следа върху шията ѝ. Изведнъж тя осъзна, че не иска да избяга. Изстена тихо. Отвърна на целувките му по инстинкт, който не знаеше, че притежава. Усещаше пръстите му по гърба си. Изгаряха кожата ѝ. Тя се притисна към него и прошепна в ухото му:

— Вземи ме! Не се страхувам! Вземи ме!

Той бързо губеше контрол. Ако не вземеше нещата в свои ръце, щеше да стане невъзможно да обучава Зейнаб. Той я желаше. Желаше я така, както не бе желал никоя жена досега, но това щеше да стане, когато той реши, а не тя. Една робиня за любов трябваше да се подчинява на господаря си. Той я освободи от прегръдката си, придърпа я в скута си и я плесна силно няколко пъти.

— Ти си непокорна, Зейнаб! — скара ѝ се той. — Ако ми принадлежеше, щях да те завържа между колоните за наказание в къщата ми и щях да те набия с камшик. Тази нощ няма да спиш до мен. Отивай веднага в долната част на леглото, разгонена кучко!

— Ти ме целуна! — изсъска тя гневно. Беше ѝ причинил болка, но тя нямаше да се разреве като някое глупаво дете.

— Подчинявай се, Зейнаб! — Гласът му прозвуча заплашително.

— Ще спя на земята!

— Ще спиш там, където ти казах! В краката ми! Сигурен съм, че в тази къща има стая за наказания. Камшикът може да се увие така, че да не повреди кожата ти. Някога завързвали ли са те между две колони, за да те бичуват, Зейнаб? Болката е ужасна, доколкото знам. Ако продължиш да ми се противопоставяш, ще накарам Донал Рай да заповяда да те набият. Мисля, че двайсет удара ще са добро начало. Трябва да се научиш да се подчиняваш. Незабавното подчинение е едно от най-важните неща за една добре обучена робиня за любов. А от моя дом не излизат зле обучени робини, Зейнаб. А сега отивай в краката ми.

Ако имаше нож под ръка, Зейнаб щеше да го използва. Но вместо това тя пропълзя към долната част на леглото. Суровият израз в очите му казваше, че не се шегува. Наистина щеше да заповяда да я набият, ако не се подчини.

— Мразя те! — извика тя. Очите ѝ горяха.

— Хубаво. Аз не искам да ме обичаш, Зейнаб. Обичай мъжа, който ще ти бъде господар, а не мен. Ще ме уважаваш за това, на което мога да те науча. Научи добре уроците си и ще си обичана от един влиятелен мъж. Ако това стане, цветето мое, животът ти ще е прекрасен. Тогава ще си спомняш с благодарност за мен. А сега спи. Бързо преодоляваш страховете си. На сутринта ще започна да те обучавам сериозно.

Само след няколко минути той започна леко да похърква, но Зейнаб лежеше в краката му, побесняла от гняв. Да се страхува? Не, тя не се страхуваше от него. Той ѝ беше показал, че страстта наистина съществува, че мъжът може и да не е жесток, когато прави любов с жена. Беше му благодарна за това, но той бе наранил гордостта ѝ. Беше започнала да вярва, че я харесва. Но очевидно тя не означаваше за него нищо повече, от една специална поръчка. Е, щеше да му покаже. Щеше да стане най-добрата робиня за любов, която е обучавал и когато това станеше, тя щеше да си отмъсти! Щеше да го накара да се влюби в нея! И тогава щеше да отиде доволна при халифа на Кордоба. Щеше да разбие сърцето на майстора на любовта, ако той въобще имаше сърце. Никога повече нямаше да мисли за него, освен да си представя как се тормози, знаейки, че неговите умения са я направили любимката

на халифа. Зейнаб се усмихна. Очевидно у нея имаше нещо от Сорча Макдаф. Това беше отмъщение, достойно за една шотландка.

Когато утрото настъпи, Зейнаб се държеше така, сякаш не се беше случило нищо особено.

— Добро утро, господарю — поздрави го сладко тя.

— Днес ще започнеш да са запознаваш с тялото на мъжа — отвърна й той. — Нека отидем в банята. Ерда и аз ще те научим как да къпеш господаря си.

— Както заповядаш.

Той я погледна строго.

— Днес си учудващо приятелски настроена.

— Не спях добре в краката ти. Така имах време да помисля върху това, което ми каза. Искам да спечеля халифа, господарю. Донал Рай беше добър с мен и аз ще му се отплатя както подобава. Ако не се държа добре с халифа, това ще го злепостави.

Доводите й бяха съвсем разумни, но той изпитваше известно подозрение. Твърде много се беше променила от снощи насам. Но постепенно се успокои. Знаеше, че е умна. Просто й липсваше опит и дисциплина. Свикнала е да прави каквото си иска, но вероятно суровите му действия предната вечер я бяха накарали да осъзнае, че не може да продължава с подобно държание.

Отидоха в банята, където ги чакаше Ерда. Старата жена беше много опитна в работата си, а Зейнаб беше отлична ученичка. Повтаряше точно всяко действие на Ерда.

— Костите ми ме наболяват днес, Зейнаб — каза й старата жена. — Коленичи и измий краката на Карим ал-Малина, като внимаваеш за всеки пръст поотделно, пиленце.

Когато Зейнаб свърши това, той я изненада, обръщайки се внезапно. Изведнъж лицето й се оказа пред мъжествеността му. Сепната, тя го погледна въпросително.

— Бъди внимателна — бяха единствените му думи, но сините му очи блестяха закачливо.

— Да, господарю — отвърна сладко тя. — Това нещо е съвсем малко и няма да ми отнеме много време.

Ерда се засмя одобрително на шегата. Нещо ставаше между тези двамата, въпреки че тя още не можеше да разбере какво точно.

Зейнаб насапуниса мъжествеността на Карим ал-Малина. Галеше го и го търкаше внимателно, очарована от нарастването му. Наистина беше доста впечатляващо, но тя не показва нито възхищение, нито страх. Когато той стана съвсем твърд, Зейнаб се изправи, посегна към най-близката кофа с чиста вода и каза:

— А сега да те изплакна, господарю, иначе сапунът ще те изгори.

— Зейнаб! — извика Ерда в момента, в който момичето вече плисваше водата. — Тази е студена... — Гласът на Ерда заглъхна.

— О, Господи! — каза с тих, невинен гласец Зейнаб. Студената вода определено имаше отрицателен ефект върху мъжествеността му.

„Дали го направи нарочно? — чудеше се той. — Но, разбира се! Това беше отмъщението ѝ, задето снощи я наплясках.“

— Съжалявам, господарю. Мислех, че в кофата има топла вода. Ерда винаги прибавя гореща вода към студената. Мислех, че и сега го е направила.

— Пиленце, казах на теб да го направиш. Страхувам се, че си забравила.

— Очите ми бяха заслепени от мъжествеността на господаря. Не забравяй, че аз съм едно невинно момиче с малък опит.

После, без да казва нищо повече, тя изплакна тялото му, но този път с топла вода.

О, да! Било е нарочно. Сигурно щеше да го принуди да ѝ наложи наказание, но пък щеше да стане най-способната робиня за любов, която е обучавал.

Със сладка усмивка тя го хвана за ръката и го поведе към басейна.

— Сега по-добре ли е, господарю?

— Ти си една кучка — каза ѝ тихо той.

— Да, господарю — отвърна тя също толкова тихо.

— Бързо се учиш. Добре ме изкъпа, като се изключи онази малка грешка. Повече не повтаряй същата грешка, Зейнаб, или ще усетиш камшика ми. Повече няма да те предупреждавам, цвете мое.

— Както каже господарят.

Значи щеше да има война, осъзна той в този момент. Тя щеше да се подчинява безпрекословно, но никога искрено. Какво

предизвикателство! Въодушевлението му нарастваше. Трябваше да я укроти, но без да пречупва духа ѝ. Без този дух, тя щеше да бъде просто още едно красиво създание, което със сигурност нямаше да оцелее в харема на халифа. Трябваше да е силна, но също така трябваше да се научи кога да се огъва. Възможно ли беше нещо подобно? Върнаха се в стаята си и той се облече.

— Трябва да отида до пристанището, за да проверя как върви товаренето на кораба ми. Нека Ома ти донесе нещо за ядене. Почивай си, защото след обяд ще се върна, за да продължим с уроците.

Когато той тръгна, Зейнаб отвори раклата, за да си извади чисти дрехи, но тя беше празна.

— Ома!

Момичето се показва на междинната врата, облечено в някакви чуждоземни дрехи. В ръцете ѝ имаше други такива.

— Донал Рай е заповядал на жена си да преправи някои от дрехите на майка му за нас. Това се нарича кафтан и се носи от жените в ал-Андалус. Той казва, че трябва да свикваме с мавританските дрехи. Ето ти твоите. Не са ли прекрасни?

Коприненият кафтан беше бледосин. Зейнаб го нахлузи.

— Прекрасен е — промълви тя повече на себе си, отколкото на Ома.

— А сега нека ти донеса нещо за ядене.

— Хайде да ядем в градината — предложи господарката ѝ и прислужницата се съгласи.

Докато двете момичета се хранеха, Карим ал-Малина седеше в каютата си на кораба и обмисляше следващата си стъпка. Аладин бен Омар беше изненадан.

— Никога не съм те виждал толкова объркан по отношение на някоя жена — каза приятелят му, ухилен. — Признавам, че тези северни момичета са различни. Малката Ома може и да е девица, но въобще не е глупава.

— Прекалено независими са — отвърна Карим. — Чудя се дали такава жена може да стане добра робиня за любов. Никога преди не съм имал работа с подобна жена. А ако не може да бъде обучена?

— Бори ли се с теб? — попита Аладин с любопитство.

— И да, и не. Вече преодоля първоначалния си страх, но ѝ е трудно, да не кажа невъзможно, да се подчинява. Не знам какво да правя с нея, приятелю. Ако беше някое друго момиче, щях да я набия. Всъщност я заплаших, че ще го направя, но това няма да помогне...

— Какво иска от теб?

Карим сякаш се изненада от въпроса.

— Иска да правя любов с нея, но още не е готова.

— Защо? Тя не е девствена, Карим. Тя е просто едно момиче, с което са се отнесли жестоко. А сега ти си ѝ показал, че не е нужно мъжът да е жесток, че може да ѝ дари удоволствие. Тя се възбужда и иска да узнае нещо повече. Не можеш да се отнасяш с нея както с девиците, които си обучавал досега. Вече си ѝ показал, че не е задължително да изпитва болка, когато се съвкупява с мъж. Обзалагам се, че ако я любиш докрай, тя ще стане послушна като всяка друга жена. — Той отново се засмя. — Но ти, разбира се, знаеш по-добре от мен, че жените не са еднакви. Всяка има нещо индивидуално, приятелю. И към всяка трябва да се подхожда по различен начин.

— Може би се страхувам.

— Да се страхуваш? Ти? Никога!

— Не мога да не си спомням за Лейла.

— И аз си я спомням — отвърна Аладин бен Омар. — Тя беше красиво момиче, но всеки разумен мъж щеше да разбере, че не е подходяща за робиня за любов. Всеки, с изключение на онзи глупак, който я купи. Той беше приятел на баща ти, нали? Ти никога не би се съгласил да я обучаваш, ако не беше така. Може би не си спомняш добре, но аз си спомням. Смяташе, че не е подходяща за обучение, но баща ти те помоли да направиш тази услуга на стария му приятел. Ти се съгласи и разбира се, момичето се влюби в теб, след като единствената друга възможност за нея беше онзи престарял глупак, който я притежаваше. Това не беше твоя грешка, Карим. Това момиче не е същото. Тя е умна и със силна воля. Покажи ѝ истинската страст и тя ще се преклони, сигурен съм в това.

— Може би си прав — каза замислено капитанът. — Сигурно, когато разбере, че това не е никаква загадка, тя ще се успокои и ще започне да приема наставленията ми.

— Ами защо тогава стоиш тук, капитане? Връщай се в къщата и дай на това упорито момиче удоволствието, за което копнее. Аз ще се

погрижа за кораба.

— А ти, Аладин? Ще продължиш ли да съблазняваш малката Ома? Тя е прекрасно създание.

— Тя ще ме приеме в девствената си плът, преди още да сме отплували, капитане. Имам намерение да съм ѝ първият и ще я обуча добре, обещавам.

Карим ал-Малина взе наметката си и стана.

— Бъди нежен с нея — посъветва той приятеля си. — Не искам да е нещастна, защото ще разстрои и Зейнаб. Те двете са много близки и ги искам спокойни, приятелю. Ти си мъж с голям опит, но не си спомням да си бил с девица досега. Трябва да си мил с нея.

— Няма да причиня зло на момичето — обеща Аладин. — Няма да я насиля, капитане.

— Това е добре. — Капитанът и приятелят му излязоха от каютата. — Погрижи се днес да бъдат натоварени всичките кожи и ги провери всяка поотделно да не са повредени. Ще се върна по някое време утре.

— Желая ти успех. — В очите му проблесна закачливо пламъче.

— Ще видим. Тази шотландка в най-добрия случай е непредсказуема, а в най-лошия — дива. Ще видим.

Той слезе от кораба и тръгна към къщата на Донал Рай, където Реган Макдаф, вече наричана Зейнаб, очакваше завръщането му.

ГЛАВА 5

Карим ал-Малина намери двете момичета в градината. Ома се поклони и се опита дискретно да се оттегли, но Карим я спря, като я хвана за ръката.

— Аладин бен Омар те ухажва, Ома — започна той. — Ако по някакъв начин те обиди или изплаши, просто му кажи да спре. Той ще го направи. Не е варварин. Няма да разсърдиш никого, ако му откажеш вниманието си.

— Благодаря ти, господарю, но аз не се страхувам от приятеля ти. Той има добро сърце, нищо че е толкова огромен.

Тя се усмихна, поклони се отново и напусна градината, оставяйки ги насаме.

— Това е много мило от твоя страна, Карим ал-Малина — каза тихо Зейнаб доволна, че приятелката ѝ няма да бъде насилвана да приема ухажванията на Аладин пряко волята си.

Той се усмихна.

— Първо се страхувах за момичето, но сега мисля, че трябва да се страхувам повече за приятеля си Аладин.

Зейнаб се засмя.

— Ома е много умна, но е мило момиче. Мисля, че копнее да опита какво е страстта. Сигурна съм, че приятелят ти ще успее, защото тя също го желае. Макар че това ще стане, когато тя реши.

— Страстта наистина идва, когато жената реши — съгласи се той, впил поглед в очите ѝ. Взе ръката ѝ в своята и целуна вътрешността на китката ѝ.

— Снощи ти настояваше, че си готова за повече от това, което смяха да ти дам в момента. Все още ли си сигурна, че го желаеш, или си променила мнението си, цвете мое?

— Сега не знам. Снощи ти възпламени сетивата ми с докосването си и аз исках да науча още. А сега просто не мога да бъда сигурна. В момента не се чувствам така, както тогава. — Тя се опита да извади ръката си от неговата, но той не я пусна.

— Ела — каза той рязко и я поведе към изхода на градината — Хайде да проверим дали, като възпламеня сетивата ти, отново ще се почувстваш по същия начин.

— Вероятно няма да можеш да ме възпламениш отново — отвърна тя хладно. Все още му беше малко ядосана.

Той се насили да скрие усмивката си и я поведе нагоре по стълбите към стаята им.

— Мисля, че няма да успееш да научиш това, на което ще те обучавам, ако не започнеш да се отнасяш по-благосклонно към правенето на любов. Момичетата, които съм обучавал за робини за любов, обикновено бяха девизи. Те знаят или съвсем малко, или нищо за отношенията между мъжа и жената. А ти си различна. Била си насилена от двама мъже. Не знаеш колко прекрасни могат да бъдат любовните отношения. Когато го поискаш, цвете мое, аз ще ти покажа, че актът на любовта е едновременно сладък и горещ, прекрасен. Ако разбереш това Зейнаб, тогава ще напредваме много по-бързо в обучението ти.

— Сигурно, господарю.

— А сега съблечи дрехите си. Този кафтан е прекрасен. Откъде го взе?

— Донал Рай казал на Ома, че това са мавърски дрехи и че трябва да свикваме с тях. Харесва ми. Докосването на коприната до тялото ми е далеч по-приятно от лена и вълната, с които съм свикнала.

Той кимна в съгласие.

— А сега ме съблечи, Зейнаб.

— Да, господарю — отвърна тя, старайки се да бъде послушна.

Свали дългото наметало от раменете му и го сложи внимателно на един стол. После развърза бялата му копринена риза и съблече и нея. Изкуши се да плъзне ръцете си по мускулестите му гърди, но се сдържа. Сложи ризата при наметалото и се обърна към него. Опита се да разкопчае широкия му кожен колан, но не можа.

— Дай на мен — каза той и ръцете му покриха нейните за момент, предизвиквайки гореща вълна по тялото ѝ. Той свали колана. — Докосни ме.

Зейнаб вдигна стреснато очи към него.

— Както моето докосване ти дарява удоволствие, Зейнаб — продължи той, — така и твоето може да дарява удоволствие на мъжа.

Мъжете обичат да усещат ръцете на красиви жени върху кожата си, Зейнаб.

Той хвана двете ѝ ръце и ги сложи на гърдите си. Тя започна бавно да движи пръстите си по кожата му. Постепенно придоби смелост и плъзна дланите си по широките му рамене, после надолу по гърба му.

— Много си силен.

Тялото му беше твърдо и създаваше впечатление за голяма сила. Тя плъзна ръцете си надолу към тънката му талия и без да ѝ е казал, започна да смъква панталоните му, но малко се затрудни с връзките им.

— Ще ти е по-лесно, ако коленичиш — каза ѝ той.

Тя се подчини и коленичи, като внимаваше да не поглежда към мъжествеността му. Не мислеше, че е готова за това. Просто остави погледа си да се плъзга по тялото му. Бедрата му бяха силни и добре оформени. Той отстъпи назад и тя бързо се изправи, вземайки панталоните. Остави ги при останалите дрехи.

— Това не беше много трудно, нали — каза ѝ той и се усмихна леко. После я взе в прегръдките си. Устните му докоснаха косите ѝ.

Сърцето ѝ започна да бие по-бързо. Защо докосването му я объркваше толкова?

— Робините за любов винаги ли събличат господарите си? — попита тя, опитвайки се да си възвърне самообладанието.

— Ако това им харесва. Те ги къпят, както направи ти с мен днес, също така ги обличат и събличат. Всичко, което правят за тях, е, с цел да им доставят удоволствие. Робинята за любов не е обикновена държанка. Тя трябва да се научи как да управлява страстите си така, че дори и господарят ѝ да не е много добър любовник, тя да го убеди, че е. Само едно негово докосване би трябвало да ѝ доставя удоволствие. Но робинята за любов никога не губи контрол над ситуацията, дори когато е на върха на екстаза. Тя е господарка на себе си. Винаги. Разбираш ли ме, Зейнаб?

— Не съм сигурна.

— С времето ще започнеш да разбираш.

— Трябва да се науча да разделям мислите от чувствата си — каза тя замислено. — В това ли е тайната, Карим ал-Малина?

Тя го погледна въпросително. Наистина искаше да се научи. Не искаше никога повече да бъде жертва на мъжете, дори и на този, който

се нарича неин господар. Трябваше тя да управлява съдбата си. Явно това беше ключът към оцеляването и успеха.

Той кимна в отговор, доволен, че е схванала същността на думите му.

— Имаш ли някаква представа колко си красива, Зейнаб?

— Знам как изглеждам, защото Груоч — сестра ми — беше абсолютно същата като мен. Само цветът на очите ни се различаваше, но малко хора го забелязваха. Освен това съм виждала лицето си във водите на езерото. Груоч искаше да си имаме огледало, но никога не съм виждала нещо подобно. Знам, че съм по-хубава от нормалното, но красива?

— Да, много си красива. — Той докосна бузата ѝ с ръка. — Има различни типове красота, Зейнаб, но ти ги превъзхождаш всичките. Не мисля, че в харема на Абд ал-Рахман има друга подобна жена.

Той я притисна силно към себе си.

Тя подпря ръцете си на гърдите му, опитвайки се да запази равновесие. Тогава той ѝ се усмихна и я повдигна от пода. Положи я върху леглото и коленичи от едната ѝ страна.

— Един неразумен мъж ти е отнел девствеността. Друг те е изнасилил. Но в сърцето и душата си, Зейнаб, ти все още си девица. Тази нощ аз ще правя любов с теб така, сякаш наистина си такава.

Устните му докоснаха нейните с нежност, на която тя не смяташе, че някой мъж е способен. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Той легна до нея и усещането за голото му тяло до нейното беше неопишуемо. Карим хвана ръката ѝ. Тя трепереща очакваше следващото му движение. Думите му още звучаха в главата ѝ. *В сърцето и душата си, ти все още си девица.* Да, наистина беше! Но той как е разбрал? Как е могъл да почувства болката ѝ, след като тя самата не я признаваше пред себе си? „*Да признаеш слабостта си означава да дадеш на другите власт над теб*“ — помисли си горчиво Зейнаб. Беше научила този урок много отдавна, когато още беше Реган Макдаф — нежеланата дъщеря.

— С девиците — каза той — трябва да се отнасяш с много нежност и никога да не бързаш.

Той целуна вътрешността на дланта ѝ, после всеки пръст поотделно. Тя се отдръпна, стресната, когато той леко захапа един пръст.

— Хубаво е, че си любознателна, Зейнаб. С всяка девица е така. Така тя се научава как да доставя и да получава удоволствие.

Устните му отново намериха нейните и целувката беше бавна и нежна. Но само в началото. Зейнаб се отпусна за момент, но се вцепени веднага щом целувката започна да става по-настойчива. Усещаше желанието му, макар че не нямаше кой знае какъв опит в това. Устните ѝ се разделиха, допускайки езика му в устата ѝ. Тя го докосна срамежливо със своя. Чувственият контакт сякаш запали огън в тялото ѝ. Знаеше, че не иска това никога да свършва. Беше останала без дъх, когато той най-накрая спря да я целува и ѝ се усмихна.

— Хареса ли ти? — попита той, знаейки какъв ще бъде отговорът.

Зейнаб кимна, очите ѝ бяха разширени.

— Да!

Той отново се наведе над нея, целувайки върха на носа ѝ, брадичката ѝ, челото, трептящите ѝ клепачи.

— А сега ти направи същото. — Той легна по гръб.

Зейнаб докосна лицето му с устни. Първо високите скули, после угълчетата на устата му и най-накрая не можа да устои и целуна и устните му. Заливаше я гореща вълна. Сърцето ѝ подскочи, когато той обви ръцете си около нея, придърпвайки я към себе си.

— Много си бърза, цвете мое. Нямах никакво самообладание — скара ѝ се нежно той.

— Да, нямам. Нещо отвътре ме кара, но не знам какво е, господарю. Много ли съм лоша?

— Да. — Той се ухили. — Направо си непоправима, съкровище. Трябва да си търпелива. Искаш твърде много и твърде бързо. А тези неща трябва да се правят бавно, за да дадеш и получиш възможно най-голямо удоволствие. — Той я обърна по гръб и се наведе да целуне гърдите ѝ. — Толкова са красиви и сочни. Направо молят за ласки.

— Да, така е — отвърна смело тя.

Карим нежно стисна едното зърно между палеца и показалеца си. Тя потрепери. Той се премести на другата гърда, после наведе устните си към зърното. Езикът му се плъзна във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Зейнаб застана от удоволствие. Той ухапа нежно едното зърно и тя извика.

Милувките на устните му я докарваха до лудост. Силните му ръце, които я галеха й даряваха много приятни усещания.

— О, да, господарю!

Той пъхна една възглавница под хълбоците й. Разкрачи краката й, вмъкна се между тях и ги вдигна на раменете си.

— А сега — прошепна той, — ще ти покажа едно сладко и тайно удоволствие, моя русокоса Зейнаб.

Карим нежно разтвори розовите й срамни устни. Те вече бяха мокри от любовните й сокове, макар тя да не го съзнаваше. Езикът му се плъзна по мъничката точка на женствеността й и започна да я гали.

В първия момент Зейнаб не беше съвсем сигурна какво точно прави той, но изведнъж разбра. Отвори уста, за да извика от изненада, но не излезе никакъв звук. Дори въздух не можеше да си поеме. Искаше й се да бе противопостави, но... но... Езикът му продължаваше да се движи. От гърлото й се надигна дрезгав вик. Пред очите й избухнаха искри.

Той свали краката й от раменете си, хвана мъжествеността си в едната си ръка и започна да я търка в мъничкото й бижу. Беше твърд и нямаше търпение да я има. Тя видя желанието в очите му.

— Вземи ме — помоли го тя. — Вземи ме сега!

— Мъжът трябва да влезе в една девица бавно, с нежност — каза той през стиснати зъби и натисна.

Тя усети как я изпълва. Инстинктивно обви краката си около тялото му, за да може той да влезе още по-дълбоко. Искаше й се да го има дълбоко в себе си. Карим изстена. Тя потрепери. Усещаше го как пулсира в нея. Усещаше, че в този момент той беше толкова безпомощен, колкото и тя.

Той започна да се движи — отначало бавно, после все по-бързо и по-бързо. Красивото му лице се беше изпънало. Зейнаб повече не можеше да гледа! Пред очите й отново избухнаха искри. Нито един от двамата мъже, които я бяха използвали преди, не я бяха подготвили за това... това... чудо. Екстазът достигна върха си.

Когато дойде на себе си, осъзна, че той я целува по бузите, и чак тогава разбра, че плаче. Бавно отвори очи и се взря в неговите, удивена. Нямаше нужда от думи. Той вече не беше върху нея, а отстрани и я прегръщаше нежно. Каза само една дума:

— Спи.

Тя се подчини, осъзнавайки, че е изтощена.

Той я наблюдаваше как потъва в дебрите на съня. Беше имал много жени в двайсет и осем годишния си живот и всички бяха различни. Правенето на любов не беше просто физически акт. Трябваше да разбереш нуждите на партньора си, да узнаеш слабостите му, да изпълниш живота му, докато си с него. Никоя от всичките тези жени не го беше трогвала, никоя не беше докосвала сърцето му. Досега. Защо това момиче от студентите, влажни северни земи го накара да се чувства така? Не беше само красотата ѝ, имаше и нещо друго.

Той взе един рус кичур между пръстите си и го целуна. Това беше пълна лудост! Дори само като си позволяваше тези мисли, той нарушаваше основното правило на майсторите в любовта. Не трябва да се влюбваш в ученичките си и те не трябва да се влюбват в теб. Не се ли беше поучил от горчивия си опит? Това не беше просто една робиня. Това момиче принадлежеше на приятеля на баща му и трябваше да отиде в харема на халифа на Кордоба. Пълна лудост.

— Вече не мога да бъда майстор в любовта — каза тихо на себе си той. — Не мога да позволя да се случи нещо такова. Може би остарявам, след като не мога повече да контролирам чувствата си.

Погали нежната кожа на Зейнаб. Трябваше да я обучи не само в изкуството на любовта, а и как да оцелее в харема на господаря си. Любимата жена на халифа, Захра, беше влиятелна и отмъстителна жена, която често използваше отрова. Нейният син беше наследник на баща си и тя яростно го защитаваше. Захра нямаше да се зарадва на тази млада красавица. Всъщност щеше да направи всичко по силите си, за да я отстрани, ако халифът я хареса. А Карим ал-Малина щеше да се погрижи Зейнаб да се хареса на Абд ал-Рахман. Това беше негово задължение.

— Беше прекрасно!

Думите на момичето прекъснаха мислите му. Той я погледна в очите и се усмихна леко.

— Вече не се ли страхуваш? Разбра ли, че страстта е нещо много приятно?

— Да! Искам да го направим пак, господарю! Моля те!

Топлият му смях я заля.

— Много си нетърпелива, цвете. Има толкова много неща да научиш. Първо трябва да се изкъпем един друг с любовните кърпи. Иди да донесеш купата от масата. Кърпите са вътре. По-късно ще обсъдим молбата ти.

Тя стана от леглото и побърза да изпълни нареждането му.

— Какво трябва да правя, господарю? — Тя коленичи очаквателно до него.

— Водата в тази купа винаги трябва да е топла. В бъдеще ще трябва да е парфюмирана с твоя аромат. Кърпите трябва да са от най-мекия лен. А сега вземи една и почисти члена ми, Зейнаб. После аз ще направя същото за теб. Не забравяй, че бях в най-интимната част на тялото ти. Мога отново да поискам да го направя. По-нататък ще те науча как да приемаш мъжкия член в устата си, за да дариш на мъжа по-друго удоволствие.

Тя го погледна изненадано, но не каза нищо. Просто взе кърпата и изпълни нареждането му. Докосваше го нежно. Беше учудена, че нещо толкова малко можеше да ѝ донесе такова удоволствие. После забеляза, че членът му е някак обезобразен.

— О! Как си се наранил така, господарю?

— *Наранил?* — той се смути за момент, но после разбра какво си мисли тя. — Не съм се наранил, Зейнаб. Обрязан съм. Всички маври, евреи и повечето мъже от Изтока са. Бях на седем, когато го направиха. Дадох ми да изпия нещо, в което имаше наркотик, за да облекчи болката. Обрязването е свързано със здравето. В страните с топъл климат трудно се намира вода за пиене, още по-малко за къпане. А ние, хората от ал-Андалус, сме чистници и обичаме да се къпем. Като се обреже мъжкият член, просто е по-лесно да се поддържа чист.

— А аз си помислих, че си бил наранен. Чувствам се глупаво.

— Откъде би могла да знаеш? Не се страхувай да задаваш въпроси, съкровище. Женското тяло доставя много удоволствие на мъжа, но мъдрият мъж се радва и на други неща. След няколко дни ще отпътуваме за дома ми. Там ще продължа да те обучавам, но не само в любовното изкуство, а и как да танцуваш, да пееш и да свириш поне на един инструмент. Ще се занимаваш с поезия, ще опознаеш историята на моя народ и още много други неща. Трябва да научиш арабски и езика на народа ми. И когато най-накрая прецениш, че можеш да отидеш в харема на халифа, ти няма да се срамуваш от себе си. Ще бъдеш над

всички жени, които Абд ал-Рахман някога е виждал. Ще те науча и как да бъдеш дискретна, за да не обидиш Захра, майката на наследника на халифа. Добрите обноски са много важни за една робиня за любов. — Той взе другата кърпа от купата — А сега нека те измия, съкровище. Легни назад и се отвори за мен, Зейнаб.

Тя потрепери леко, когато той се зае за работа. Изкуството на любовта беше нещо много интимно. Бавно и внимателно той започна да я почиства, като в същото време отново я възбуждаше. Тя затвори очи. Защо не можеха и другите мъже да бъдат като Карим ал-Малина? Или пък всички мъже от ал-Андалус бяха като него? Може би само мъжете от Севера бяха толкова жестоки и брутални.

Когато приключи, Карим ѝ каза:

— А сега, Зейнаб, докосни с един пръст това нежно мъничко бижу.

Тя се подчини, отначало срамежливо, но после, когато разбра какво може да направи сама със себе си, стана по-смела. Когато плътта ѝ се навлажни, той хвана китката ѝ. Придърпа ръката ѝ към лицето си и засмука пръста ѝ.

— Ти си като див мед. — Той се надигна нагоре и коленичи над гърдите ѝ. — Сложи ръцете си зад главата.

— Защо? — Искаше ѝ се да му се довери напълно, но невежеството ѝ я караше да се страхува.

— Няма от какво да се страхуваш. — Той се наведе и подпъхна две възглавници под раменете ѝ. После надигна члена си, който отново беше нараснал. — Отвори уста, Зейнаб, и го поеми. Ще използваш езика си, за да го дразниш, но зъбите ти никога не бива да нараняват господаря ти. Когато свикнеш с това, ще започнеш да ме смучеш. Аз ще ти кажа кога да спреш.

Зейнаб поклати глава.

— Не мога — прошепна тя, шокирана от искането му.

— Можеш — каза тихо той.

— Не. Не!

Той не си направи труда да спори, а просто стисна ноздрите ѝ с пръсти. Зейнаб отвори уста, за да си поеме въздух, и Карим бързо пъхна члена си между устните ѝ, като едновременно с това пусна носа ѝ.

— А сега започни да ме ближеш, цвете. Не, не изваждай ръцете си изпод главата, или ще накарам Донал Рай да те набие. Не забравяй, винаги трябва да се подчиняваш на господаря си.

Мина доста време. Тя лежеше и не беше съвсем сигурна какво трябва да направи. После любопитството надделя и тя плъзна езика си напред. Той я наблюдаваше през полуспуснати клепачи. Това беше трудно изпитание. Тя продължаваше да го ближе. Очите ѝ срещнаха неговите.

Карим кимна окуражително.

— Точно така, съкровище. Не се страхувай. Езикът ти няма да ме нарани. Сега го завърти около главичката.

Вкусът му не беше неприятен. Беше леко солен. Страхът ѝ постепенно изчезваше.

— А сега го смучи — каза той глухо.

Тя се подчини и откри, че това ѝ харесва. Той изстена и Зейнаб го погледна учудено. Очите му бяха затворени, лицето — изпънато. Откри с изненада, че тя владееше положението, не Карим. Тя продължи да го смуче, като собствената ѝ възбуда нарастваше от тази нова власт, която разбра, че има над него.

— Спри! — Гласът му беше дрезгав.

Той стисна отново ноздрите ѝ и извади уголемения си член от устата ѝ.

Очите ѝ се разшириха, когато го видя.

— Не се ли справих добре? — прошепна тя, отново изпитвайки страх.

— Напротив.

Той слезе от нея, наведе глава и започна отново да целува голото ѝ тяло. Тя потрепери и изви тялото си, когато устните му се сключиха около едното зърно. Той го засмука, облиза го и накрая го целуна. Едната му ръка се плъзна надолу по тялото ѝ, вмъкна се между краката ѝ. Търсеше перлата на женствеността ѝ. Намери я и започна да я гали.

— Желая те — каза ѝ той. Пръстите му се вмъкнаха в нея. — Ти си млада и нямаш опит, цвете мое, но си родена да бъдеш робиня за любов.

Докосването му я възпламеняваше и тя отново пожела да я обладае. Устните му покриха нейните в изгаряща целувка, която сякаш нямаше край. Езиците им се сплетоха в чувствен танц. Ръката му я

галеше и тя мислеше, че не може повече да издържа. Коремът и гърдите ѝ бяха натежали, сякаш щяха да избухнат от толкова удоволствие.

— Моля те! — прошепна тя.

— Моля те какво?

— Моля те!

— Една робиня за любов никога не се моли, въпреки че господарят ѝ се ласкае, когато знае, че тя го желае.

Тогава той влезе в нея.

Викът ѝ на удоволствие го окуражи. Силните му, бързи движения ѝ отнеха дъха.

— О, господарю, ще ме убиеш с това удоволствие! — почти проплака тя.

— Много добре, съкровище.

Тя обви здраво краката си около него, ръцете ѝ прегърнаха врата му.

— Не спирай! — молеше тя. — Толкова е хубаво! Ааах, умирам! — Тя потрепери леко.

— Не още, Зейнаб. Много бързаш. Ще трябва да продължим, защото аз още не съм доволен. Запомни, господарят ти трябва пръв да получи удоволствието си и чак тогава ти можеш да получиш своето.

— Не мисля, че мога. — Гласът ѝ беше слаб.

— Да, можеш! — настоя той и започна да се движи още по-бързо.

— Не! Не! — Тялото ѝ отново се изви. — Ааах! Ааах!

За нейно голямо учудване, това се случваше още веднъж. Усещането беше още по-силно от това преди малко. Как е възможно да се задоволява толкова лесно?

— Малка кучка! — изръмжа той в ухото ѝ.

Наведе се и целуна едната ѝ гърда. Имаше чувството, че ще избухне. Движеше се все по-бързо и по-бързо, докато вече не можеше да проникне по-дълбоко, и желанието му към това момиче избухна диво.

В продължение на няколко дълги минути те лежаха притиснати един към друг. Когато постепенно се успокоиха, Карим каза.

— Извикай Ома. Кажй ѝ да ни донесе чиста вода и вино. И двамата имаме нужда от подкрепяне на силите.

— Искаш прислужницата ми да ни види така? — Зейнаб беше изумена.

— Тя трябва да се научи да ти служи във всякакви ситуации — отвърна той. — Нали те е виждала гола в банята?

— Но ти също си гол!

— Да — отвърна спокойно той.

Момичето поклати учудено глава.

— Този свят, в който ме водиш, господарю, е толкова различен от този, в който съм родена — каза му тя.

После извика Ома и ѝ предаде нарежданията му, докато почервениялото момиче слушаше, стараяйки се да не гледа към привлекателното тяло на Карим ал-Малина.

— Чувала съм, че всички хора от вашите земи са с тъмни очи — обади се Зейнаб, докато чакаха завръщането на Ома. — Защо твоите са сини?

— Майка ми е норвежка. Била е пленена при един набег и подарена на баща ми. Той я направил своя втора съпруга. Двамата ми братя са с тъмни очи, както и сестра ми.

— Втора съпруга? Колко съпруги има баща ти?

Зейнаб отново беше изумена. Дали пък маврите не бяха като саксонците, които имаха по повече от една жена?

— Баща ми има само две съпруги. Той е голям романтик и би се оженил само по любов. Харемът му е пълен с държанки, разбира се, за да не се отегчава. Може би има около дванайсет. Това се смята за малък харем. Халифът например има повече от сто жени, които да му доставят удоволствия, а в харема му живеят повече от няколко хиляди жени.

— Няколко хиляди? И как мислиш, че ще привлече вниманието на този могъщ владетел сред толкова много други жени? Той няма да ме забележи. Ще си умра самотна и без приятели!

— Не всички жени в харема на Абд ал-Рахман са държанки. Повечето са прислужници, като твоята Ома. Някои са членове на семейството — лели, братовчедки, дъщери. Само около сто от всичките са за негово удоволствие. Освен това, ти си робиня за любов, а това не е нещо често срещано. Ще бъдеш представена по подходящ начин на новия си господар, заедно с другите момичета, които Донал

Рай изпраща. Абд ал-Рахман ще те пожелае веднага щом те види, обещавам ти.

— Млад ли е халифът? — попита тя.

— Не, но не е и стар, Зейнаб. Той има голям опит в изкуството на любовта и продължава да е добър любовник — през последните две години му се родиха още три деца. Той е също мъдър и велик управник, обичан и уважаван от народа си. А, ето я и Ома. — Той се обърна към момичето. — Парфюмира ли водата както ти каза господарката ти?

— Да, господарю. — Тя остави водата до леглото и побърза да излезе от стаята.

Зейнаб нямаше нужда от подканяне. Взе една от любовните кърпи и започна да почиства члена му. После легна и се остави и той да направи същото за нея.

Когато приключи, той я попита:

— Гладна ли си, съкровище?

Тя кимна енергично.

— А ти?

— Да, разбира се! Не е лесна работа да те обучава човек!

— Да се учиш също е изморително. Ще извикам Ома и ще я накарам да ни донесе храна.

— Ако си изморена, може би първо трябва да си починеш — предложи той.

— О, не, господарю. Веднага щом силите ми се върнат, ще продължим с обучението ми.

Той се засмя.

— Кажи на Ома, че искам стриди. Много са хранителни.

— Тогава и аз искам стриди.

Карим се замисли. През предстоящите месеци нямаше да му бъде лесно. Чувствата, които това момиче предизвикваше в него, бяха много по-различни от чувствата, които бе изпитвал към която и да било жена. Нима се влюбваше в нея? Не биваше да е така. Тя никога не би могла да бъде негова. Напомни си, че притежава тялото ѝ само за да я обучава. Да я обича, или да я окуражава тя до го обикне, не би било почтено. Подобно поведение би донесло срам и на двама им.

Училището за майстори в любовта в Самарканд вече не съществуваше. Той беше един от последните ученици, защото

учителите тогава вече бяха стари, а сега вече бяха мъртви. Така и не се намериха хора да заемат местата им. Човечеството вече не се интересуваше от изкуството на любовта. Карим знаеше за съществуването на още около половин дузина майстори като него, но те всички бяха в Далечния Изток. Точно затова робините за любов бяха толкова ценени в ал-Андалус — нямаше кой да ги обучава и бяха истинска рядкост.

Провалът с онова момиче Лейла, чувствата му към Зейнаб — всичко това говореше, че той вече не може да упражнява това, за което беше учил. Ще продължи с търговската си дейност. Когато обучи Зейнаб и я представи на халифа, ще се ожени, както искаше семейството му. Булката естествено щеше да е девствена. Щеше да му е забавно да я обучава, както и останалите жени в бъдещия си харем, но никога повече нямаше да обучава робиня за любов.

Зейнаб беше умна, прекалено умна за жена и бързо възприемаше. Една година, не повече. За това време щеше да я научи на всичко, което трябва да знае, за да доставя удоволствие на халифа и как да оцелее в харема. Щеше да я представи на Абд ал-Рахман и това щеше да е краят. Повече нямаше да мисли за Зейнаб. Никога!

ЧАСТ 2

ГЛАВА 6

Ифрикия

943–944 г.

„Итимад“ чакаше на пристанището. Беше пълен със стока и с подаръците, които Донал Рай изпращаше на халифа заедно със Зейнаб.

Три от подаръците Карим ал-Малина трябваше да купи в Ифрикия, защото беше невъзможно да се намерят в Ирландия.

Обикновено Аладин бен Омар споделяше каютата на капитана, но по време на това пътуване и двамата щяха да спят при останалите моряци, отстъпвайки каютата на двете жени. През нощта щяха да имат пазачи.

Карим ал-Малина реши, че не може да обучава Зейнаб в изкуството на любовта на борда на кораба. Докато двете жени бяха отделени от екипажа и моряците знаеха, че са добре охранявани, нямаше да има никакви неприятности. Жените не бяха желани пътници на борда, на който и да е кораб.

Когато бяха за последен път в банята, старата Ерда се разплака неудържимо, докато пожелаваше сбогом на момичетата.

— Какво прекрасно бъдеще имате пред себе си. О, колко е хубаво да си млад и красив!

— Аз съм стар човек — каза Донал Рай, когато чу думите ѝ, — и не си спомням някога да си била млада и красива, моя вярна Ерда.

Тя погледна мрачно господаря си и прегръщайки за последен път момичетата, каза:

— Бог да ви пази, пиленца и нека съдбата е благосклонна към вас. — После Ерда се отдръпна, мърморейки за нещастната си орисия да служи в такава къща.

— Бих я изпратил с вас само за да се отърва от нея, освен ако тя не иска да остане с мен — каза Донал Рай.

— Тя е твърде стара, за да предприеме такава промяна в живота си — каза Зейнаб. — Ако не беше така, щях да поискам да дойде с нас. Никой никога не е бил по-мил с мен, Донал Рай, с изключение, може би, на теб.

— Хм. — Той се изчерви. — Не се ласкай излишно, момиче. В теб ме привлича единствено красотата ти. Ако не беше най-красивото Божие създание, щях бързо-бързо да те продам на някой вожд на Север. А сега запомни, Зейнаб, не се доверявай на никого, освен на себе си и на инстинктите си. И не ме излагай пред халифа. Запомни го!

— Да, Донал Рай. — Тя бързо го целуна по бузата и излезе от стаята заедно с Ома.

Донал Рай докосна мястото, където устните ѝ бяха спрели за миг, и се обърна към Карим ал-Малина:

— Притежавам достатъчно злато, за да ѝ се купят коне и камили като на принцеса. Тя трябва да отиде при халифа като булка от заможно семейство. Това, което съм заделил за теб, не е достатъчно, за да ти се отплатя за това, което ще направиш, ето защо отсега нататък съм ти задължен, Карим ал-Малина. Знаеш, че бих дал всичко на света, за да ти се издължа. Нека морето бъде добро с теб и ветровете бързо те заведат вкъщи.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и се разделиха.

„Итимад“ отплува от Дъблин с утринния отлив. В открито море го посрещнаха попутни ветрове. Тръгнаха на юг, към водите, принадлежащи на ал-Андалус. Времето беше прекрасно. Отправиха се към града държава Алказаб Малина на Атлантическия бряг на Ифрикия, на петдесет мили от Таня. На кораба Зейнаб попита капитана за пълното му име.

— Карим ибн Хабиб ал-Малина. Ибн Хабиб означава „син на Хабиб“.

По време на пътуването тя получаваше уроци от по-различен характер. Всеки ден Карим прекарваше по два часа с момичетата, обучавайки ги на арабски език. За всеобща изненада Ома беше тази, която имаше по-голям усет към чуждите езици. Зейнаб срещаше големи затруднения, но с помощта на Ома постепенно започна да се справя. Езикът на маврите, с който се заеха след това, ѝ се стори много по-лесен.

Рано една сутрин най-после стигнаха до Алказаб Малина. Вятърът беше спрял и морските води бяха спокойни. Изгряващото слънце позлатяваше белите мраморни сгради на града. Алказабра

Малина беше обграден отвсякъде със стени, включително и пристанището, което представляваше естествен залив във форма на полумесец. От двете му страни имаше фарове.

Зейнаб и Ома стояха зяпнали от учудване. Бяха прекарвали няколко дълги седмици в морето, но нищо, дори това, което Карим ал-Малина и Аладин бен Омар им бяха казали, не ги беше подготвило за гледката, която изникваше пред очите им.

— Ако Дъблин е град, тогава какво е това? — възкликна Зейнаб със страхопочитание.

Вече говореше на арабски. И двете момичета го правеха, защото бяха установили, че това е единственият начин да научат този труден език. Само един час дневно разговаряха на келтски, колкото да не забравят родния си език. Зейнаб знаеше, че в харема едва ли някой ще го разбира, а това беше голямо предимство.

— Това е вълшебно място — отвърна Ома на господарката си. — Никога не съм мислила, че някога ще видя подобно нещо.

— Аз дори не съм си и представяла, че може да има такова място. Със сигурност никой в Бен Макдюи не би повярвал.

Карим ал-Малина застана между тях.

— Градът е основан преди повече от сто и петдесет години от един арабски завоевател — Карим ибн Малик, който бил предан на халифа на Дамаск. Шейсет и пет години след това семейството на този халиф било избито, като само един от принцовете успял да избяга. Казвал се Абд ал-Рахман. Но с история ще се занимаваме по-късно, Зейнаб.

— Тук ли ще живеем? — попита го тя.

„Довечера — мислеше си той. — Довечера отново ще я имам. Мина толкова много време.“

— Не. Баща ми има къща тук, но моят дом е в провинцията. Аз я предпочитам пред града.

— Може ли аз и Ома да разгледаме чудесата на това място, преди да отпътуваме?

— Когато си починете, ще ви заведе да разгледате забележителностите. Мога да си представя колко вълнуващ ви се струва Алказаб Малина. Но в сравнение с Кордоба той наистина е малък град, а там ще бъде твоят дом, цвете мое.

Тя беше удивена.

— Кордоба е по-голям? — Беше трудно дори да си представи нещо подобно.

— Ако Алказаба Малина е маслина, то Кордоба е диня — отвърна той с усмивка.

— Какво е това маслина? А диня?

Той се засмя гласно. Което за него беше нещо обикновено, за това момиче от варварския север беше съвсем непознато.

— Ще ви покажа, когато слезем в града. А сега трябва да се погрижа за акостирането на кораба. Вие ще останете на борда, в каютата си, докато аз поднеса почитанията си на баща си и ще се погрижа за превоз до вилата ми.

— Да, господарю — отвърна тя послушно.

Той беше толкова красив. Беше ѝ липсвала страстта му. Дали щеше да я сподели с нея тази вечер, или щеше да я остави да си почине от дългото пътуване? Не беше толкова уморена. Изведнъж през ума ѝ мина една неприятна мисъл.

— Женен ли си, Карим ал-Малина?

Той беше изненадан.

— Не. — Видя в очите ѝ израз, който го накара да се почувства неудобно, и продължи: — Но ще помоля баща ми да организира сватбата ми, която ще се състои, след като те заведе при халифа на Кордоба. Време е вече и аз да се установя на едно място.

Тя му се усмихна и показа малките си бели, равни зъби.

— И в момента нямаш съпруга? Или харем?

— Не — нервно отвърна той.

— Ху-убаво — почти измърка тя и сините ѝ очи заблестяха.

— Една робиня за любов — каза той, строго — не си позволява да изпитва чувства към никой мъж, Зейнаб. Не забравяй, че ти не си моя собственост, а принадлежиш на халифа на Кордоба. Моят интерес към теб никога няма да е повече от този, който един учител засвидетелства на ученика си.

Тя бързо се извърна, но той успя да види сълзите в очите ѝ.

— Той няма сърце — прошепна тихо тя на Ома, когато се отдалечиха.

— Той е човек на честта милейди — отвърна момичето.

Не можеше да каже нищо друго, което да успокои господарката ѝ. Беше я виждала как се разтапя, когато чуе гласа на Карим ал-

Малина. Беше забелязала как очите ѝ тайно го следят. Бедната ѝ господарка се влюбваше в учителя си, а не биваше. Зейнаб нямаше никакво бъдеще с капитана, както и самата Ома нямаше бъдеще с Аладин бен Омар. Прислужницата въздъхна тежко.

„Итимад“ влезе в пристанището, капитанът му слезе и се изгуби в тълпата, докато Аладин бен Омар отвеждаше двете жени обратно в каютата им, далеч от любопитните погледи.

— Какво е това диня? — попита го Зейнаб. Разбираше, че трябва да съсредоточи вниманието си върху други неща и да не мисли за Карим ал-Малина.

— Това е един голям, кръгъл, сладък плод — отвърна Аладин.

— А маслина?

— Маслините са малки, черни или зелени и много солени, тъй като се съхраняват в саламура.

— Карим казва, че този град в сравнение с Кордоба е като маслината пред динята — каза Зейнаб, — а аз не знаех какви са тези неща.

Аладин се усмихна.

— Това е хубаво сравнение. Да, Кордоба е много голям град, но аз предпочитам по-малките. Освен това е малко вероятно, лейди, да живеете в самата Кордоба. Вярно е, че халифът има голям дворец близо до джамията и там живее през по-голямата част от годината. През лятото ходи в ал-Русафа — лятната му резиденция на североизток от града, но сега си е построил друг дворец — Мадинат ал-Захра — на северозапад от Кордоба.

— Градът на Захра? Това е съпругата му, нали?

— Любимата му съпруга, майката на наследника.

— И аз трябва да привлека вниманието на мъж, който е построил град за любимата си жена? Тя сигурно е прекрасна. Но това е невъзможно!

Аладин бен Омар се засмя сърдечно.

— Ние, маврите, не сме като северняците. Ние се радваме на всяка красота, която Аллах е сътворил за нас. Не се ограничаваме само с една жена. Халифът може да уважава и да се възхищава на Захра, дори може да ѝ построи град, но това не означава, че не може да уважава, и да обича други жени. Ти си най-красивата жена, която съм

виждал, милейди Зейнаб. Ако си умна, а аз вярвам, че си, можеш да накараш халифа да обезумее от любов по теб.

— А аз красива ли съм? — попита срамежливо Ома.

Той отново се засмя.

— Ти, гълъбче, не е нужно да си красива, но за мен си достатъчно красива. Ако си по-хубава от това, халифът може да поиска и теб. И тогава бедното старо сърце на Аладин ще бъде разбито. — Той я оципа по бузата. Какво момиче! Може да стане прекрасна съпруга. — Трябва да тръгвам. Ако искате, отворете капациите на прозорците, но не излизайте на палубата.

Когато той излезе, момичетата отвориха капациите и се загледаха в пристанището. Денят беше слънчев и беше много горещо. Откъм морето духаше лек бриз. Вече не можеха да виждат града, защото палубата го закриваше, но можеха да усетят миризмите му.

— Чудя се колко ли време ще трябва да останем в тази задушна стара каюта — каза Ома. — Успях да понеса пътуването само защото не се налагаше непрекъснато да стоим тук. Понякога ми липсват хълмовете и полята около манастира, където си играех като малка. А на теб липсва ли ти Шотландия, милейди?

Зейнаб поклати глава.

— Не. Липсва ми само сестра ми Груоч, но я загубих още в деня на сватбата ѝ. В Бен Макдюи отдавна няма място за мен. Харесва ми, че тук е топло. Чудя се дали слънцето грее през цялото време, Ома. Не е валило, откакто напуснахме Ирландия. Мислиш ли, че тук въобще вали?

— Би трябвало. Видях дървета и цветя, а на тях им трябва вода, за да растат.

— Да, така е.

Зейнаб се замисли. Зачуди се кога ли Карим ще се върне на кораба, кога ще им позволят да го напуснат, дали ще видят Алказаба Малина днес или утре. Къде беше отишъл? А, да види баща си, така каза. Може би баща му също беше търговец. Карим явно беше отишъл да му каже как е минало пътуването. Чудеше се какво ли представлява семейството на Карим. Той винаги говореше за тях с голяма любов. Колко по-различно бе нейното собствено семейство.

Карим ал-Малина си проправяше път през лъкатушешите улици на града. Най-накрая спря пред една малка врата в дълга бяла стена. Извади малък месингов ключ, пхна го в ключалката, отвори вратата и влезе в голяма градина. Вратата се затвори след него с трясък и градинарят в розовите храсти надигна глава.

— Господарят Карим! Добре дошъл вкъщи! — каза градинарят, усмихнат.

— Благодаря, Юсеф — отвърна капитанът и се запъти към сградата в другия край на градината.

По пътя го поздравяваха и други слуги. Той им отвърщаше учтиво, назовавайки имената им. Когато влезе в къщата, се отправи направо към покоите на баща си.

Старият човек вече беше буден. Беше висок мъж с пронизващи тъмни очи. Той прегърна сина си с широка усмивка на уста.

— „Итимад“ гази дълбоко, сине мой. Очевидно си докарал много стока. Добре дошъл!

— Връщам се вкъщи с добра печалба, но товарът, не е за продан. Донал Рай нае кораба, за да докарам подаръците му за халифа на Кордоба.

— Тогава защо не си отишъл първо в Кордоба?

— Защото един от тези подаръци е най-красивото момиче, което някога си виждал. Обучавам я за робиня за любов за халифа. Когато я заведе при него, ще се върна в Алказабата Малина и ще направя това, което винаги си искал от мен. Ще ми намериш красива съпруга, а аз ще се постарая да прибавя още деца към тълпата от внуците ти.

Красивото лице на Хабиб ибн Малик се разтегна в широка усмивка и той още веднъж прегърна сина си.

— Слава на милостивия Аллах, който отговори на молбите ми — извика старият човек и изтри сълзите, които напиреха в очите му. — Превръщам се в един стар глупак, но те обичам, Карим и искам семейството ми да е около мен. Майка ти също много ще се зарадва.

— На какво ще се зарадвам? — Една висока, стройна жена влезе в стаята. — Карим! — Тя се втурна към него с протегнати ръце. — Кога пристигна, синко? — Тя го прегърна. — Вече бях започнала да мисля, че ще презимуваш в Ирландия при този стар негодник Донал Рай.

— Този стар негодник ти е изпратил цял наниз прекрасни перли, майко, а също така един и за Музна — отвърна с усмивка Карим. — Току-що пристигам, така че не ми се карай, че не съм дошъл да те видя.

Алима се обърна и каза на един прислужник:

— Защо стоиш тук, глупако? Донеси ни храна! Побързай! — Тя седна на едно малко столче. — А сега, Карим, разкажи ни за пътуването. Хабиб, любов моя, защо не седнеш? — Синият ѝ поглед се насочи към друг прислужник. — Почакай, Карим. — После каза на роба: — Доведи господарката Музна и господарите Джафар и Аюб и дъщеря ми Инига. — После отново се обърна към сина си: — Музна винаги задава въпроси, на които не мога да отговоря, а и братята ти също. Най-добре е да ни разкажеш на всички наведнъж.

Двамата мъже се засмяха. Алима някога била пленница, която бащата на Карим видял на робския пазар преди много години. Беше норвежка и от нея Карим бе наследил сините очи и светлата кожа. Хабиб ибн Малик се бе влюбил до полуда в плененото момиче. С разрешението на първата си съпруга, Музна, той бе взел Алима, както я бяха нарекли, за втора съпруга. Тя му бе родила първо Джафар, после Карим и най-накрая — дъщерята — Инига. Първородният син на Хабиб — Аюб — беше единственото дете на Музна. По щастливо стечение на обстоятелствата двете съпруги бяха добри приятели.

Музна беше от добро арабско семейство. Домът и децата не я интересуваха въобще. Тя беше с благ характер и предпочиташе да пише поезия. Зарадва се на пристигането на Алима, която бързо се зае с управлението на домакинството, с робите и с най-тежкия товар — раждането на деца — докато Музна пишеше красиви стихове, приемайки мястото си на първа съпруга на Хабиб ибн Малик. Това положение на нещата я удовлетворяваше напълно.

Членовете на семейството пристигнаха преди храната. Когато Музна влезе в стаята, очите ѝ заблестяха от въодушевление. Целувайки гладките ѝ бузи, Карим си помисли, че тя сякаш въобще не остарява, въпреки че вече беше прехвърлила петдесетте. Сестра му, Инига, имаше руса коса като на майка си. Тя се хвърли с писък в прегръдките му.

— Какво си ми донесъл? — беше първият ѝ въпрос.

— Защо трябва да ти нося нещо? — подразни я той.

— Карим! По-добре се отнасяй с мен с повече уважение, защото скоро ще се омъжвам. А сега, какво си ми донесъл?

— Златен пръстен с рубини и перли, алчно същество такова! И кой е този глупак, който те е поискал? Не е Ахмед, нали? — Аллах! Инига не може да е пораснала достатъчно за женитба!

— Тя е на шестнайсет, почти е преминала възрастта за добър брак — отвърна тихо майка му на незададения въпрос.

— Непрекъснато забравям, че тя също расте, тъй като аз самият вече бях пораснал, когато тя се роди.

Алима потупа ръката му. Прислужниците започнаха да влизат с подноси с храна и тя им посочи терасата с изглед към морето, където имаше голяма маса. Закуската беше богата — имаше всякакви вкусотиини. Семейството се настани около масата, за да чуе разказа на Карим.

— Мислех, че се закле никога повече да не обучаваши момичета за робини за любов — каза Джафар ибн Хабиб на по-малкия си брат. После се засмя с разбиране и намигна на първородния син на баща си — Аюб.

— Не съм се поблазил от заплащането — отвърна искрено Карим, — но Донал Рай непрекъснато говореше за приятелството си с баща ни. Как можех да му откажа при тези обстоятелства?

— Не искам да говорите за такива неща в присъствието на Инига — каза строго Алима на синовете си.

— О, майко! Знам, че Карим е майстор на еротичните изкуства — каза Инига, засмяна. — Всеки знае. Заради брат си се ползвам с още по-голямо уважение от приятелките си. Всички момичета искат да знаят какво прави той, когато обучава някоя девица. За нещастие, аз не мога да им кажа кой знае колко.

— Не би трябвало да можеш да им казваш каквото и да било — каза остро майка ѝ и се обърна към съпруга си за помощ. — Хабиб!

— Тя скоро ще се омъжи, Алима. Сигурен съм, че нито Карим, нито Джафар ще кажат повече, отколкото е редно сестра им да чуе — отвърна Хабиб.

Алима въздъхна дълбоко и завъртя драматично очи.

— Винаги си я глезил, Хабиб — оплака се тя.

— Тя е най-малкото дете и единствената му дъщеря — намеси се тихо Музна. Тъмните ѝ очи блестяха. Истината беше, че всички глезеха

Инига, защото я обожаваха.

Тъй като темата не беше напълно забранена, Аюб попита:

— Красиво ли е момичето?

— Тя е най-красивата жена, която съм виждал — отвърна Карим.

— Очите ѝ са с цвят на аквамарин, косата ѝ е като злато, кожата ѝ е като цвят на гардения.

— Добра ученичка ли е? — обади се закачливо Джафар.

— Отлична. Тя е най-добрата робиня за любов, която някога съм обучавал. Никога преди не съм срещал подобно момиче.

— А когато я заведе в Кордоба — обърна се Хабиб към семейството си, — той ще се върне вкъщи и ще се ожени за момиче по мой избор.

— Ах! — възкликнаха в един глас Алима и Музна.

И двете бяха много доволни от тази новина. Джафар и Аюб отдавна бяха женени.

— Имам една подходяща племенница — обади се Музна.

— О, не дъщерята на брат ти Абдул! — отвърна съпругът ѝ. — Тя въобще не е подходяща, скъпа моя. Тя вече надживя първия си съпруг, а и е с остър език. Освен това беше омъжена в продължение на три години и не роди нито едно дете.

— Може би вината е била на мъжа ѝ — отвърна Музна с нетипична за нея разпаленост. — Той имаше още две жени, но те също не родиха деца. Това не е по вина на племенницата ми.

— Но е възможно и да е — каза Хабиб на първата си съпруга. — Освен това тя е твърде стара за Карим, а е и кривогледа.

— Мисля, че трябва да намерим някоя русокоса девица за сина ми — намеси се тихо Алима. — Едно невинно момиче много по-лесно ще бъде обучено за добра съпруга.

— А ние всички знаем колко добър е Карим в обучаването на жени — засмя се Джафар, намигайки на братята си. После събра смелост и добави: — Ще ни запознаеш ли с тази най-красива от робините за любов, малки братко?

— Може ли и аз да се запозная с нея? — попита Инига.

— Инига! — извика майка, шокирана, и дори Музна пребледня.

— Добре де, защо да не мога да се запозная с нея, майко? Ти също си била пленница като нея. Тя мила ли е, Карим? Как се казва?

— Казва се Зейнаб и да, Инига, тя е много мила млада жена, по-млада от теб с една година, но докато майка не позволи, няма да се запознаеш с нея. Аз ще ѝ занеса поздравите ти.

Алима беше потресена от споменаването от страна на дъщеря ѝ за собственото ѝ пленничество. Разбира се, Инига беше права в известен смисъл, но Алима не е била робиня в продължение на тези трийсет години. Беше забравила за всичко това. Хабиб ѝ бе дал свободата, когато се роди Джафар. Няколкото години, прекарани като робиня, бяха избледнели в пламъка на любовта на съпруга ѝ. Все пак, една робиня за любов... Инига беше твърде невинна.

— Моля те, майко! — Инига си сложи най-изкусителната усмивка.

Алима, за разлика от останалите членове на семейството, не се трогваше лесно от очарованието на дъщеря си.

— Първо аз ще се запозная със Зейнаб — каза тя строго. — Когато опозная характера ѝ, ще преценя дали е такова момиче, което трябва да познаваш, Инига.

— Честно и справедливо решение на въпроса — обади се с усмивка Хабиб ибн Малик. — Както винаги, скъпа моя, си много мъдра.

Карим се изправи, изми ръцете си и каза:

— Трябва да се върна на „Итимад“, Зейнаб и прислужницата ѝ, Ома, трябва да бъдат заведени във вилата ми.

— А стоката на Донал Рай? — попита баща му.

— Ще я оставим в моя склад. Ще трябва да купя и няколко арабски коня и камили, за да ги прибавя към подаръка за халифа. Аладин ще се погрижи за разтоварването на кораба.

— „Итимад“ газии много ниско, сине. Какъв е този тежък товар?

— Освен другите неща, Донал Рай изпраща и дванайсет колони зелен ирландски ахат — обясни Карим. — Не мога да си представя кой ще ги носи на церемонията по представянето на даровете.

— Необходимо ли е Донал Рай да дава на халифа камили, Карим? Всеки дава на Абд ал-Рахман камили. Стадото му вече е безбройно. Залата за тържества в Мадинат ал-Захра е огромна. Защо да не потърсим двайсет и четири слона. Ще сложим дванайсетте колони върху гърбовете на по два слона. Това ще бъде грандиозно зрелище.

— Винаги си бил най-умният от всички ни, Аюб — каза Карим на най-големия си брат. — Ще потърся слонове! Ще трябва да си построя още един кораб, за да мога да ги закарам, но пък и без това ще имам нужда от втори кораб, когато стана уважаван женен мъж.

— Ще имаш ли време да построиш кораб? — попита го майка му.

— Да. Зейнаб ще има нужда от цяла година обучаване, преди да стане готова да бъде представена на халифа. Талантлива е, но трябва да бъде изключителна, за да донесе слава на Донал Рай и на мен.

— Тя норвежка ли е? — попита тихо майка му.

— Не — отвърна той също толкова тихо. — Шотландка е. В Ирландия я докарал някакъв датчанин, който вземал момичета от манастира, в който се намирала Зейнаб. Ако я попиташ, майко, тя ще ти разкаже историята си. Не се срамува от нея.

— Горда ли е? — попита Алима.

— Дъщеря е на благородник.

Майка му кимна. Дете на благородник, което не се е предало, въпреки трагичните обстоятелства. Нейният собствен баща беше богат земевладелец. Разбираше силата на Зейнаб, защото тя също я притежаваше. Започваше да става любопитна да се запознае с момичето.

— Ще дам на гостенката ти няколко дни, за да си почине от пътуването — каза тя на сина си. — Тогава ще дойда, за да се запозная с нея.

— И тогава и аз ще дойда, за да се запозная с нея — обади се Инига.

— Ако ти разреши — отвърна майка ѝ със сладък гласец.

Останалите се засмяха. Всички знаеха, че ако Зейнаб е наистина неподходяща, Инига няма да получи това, което иска.

Карим взе назаем една носилка от дома на баща си. Каза на носачите да отидат на пристанището и излезе на улицата през малката врата, откъдето беше влязъл. Вече беше много по-оживено. Уважавани жени и прислужниците им, старателно забулени, се движеха грациозно в посока към големия пазар. Карим се спря при един зарзаватчия и купи една голяма диня.

Аладин бен Омар вече се беше заел с разтоварването на „Итимад“. Стоките се сваляха от кораба и се откарваха в склада на

Карим, който беше съвсем наблизо. Карим дойде на пристанището, качи се на кораба и се обърна към приятеля си:

— По-дребните ценности ще се съхраняват във вилата ми Аладин, а се погрижи и за стража тук, в склада и вкъщи. Обади ми се, когато носилката пристигне.

— Как е баща ти?

— Добре. Всички са добре. Инига се готви за сватба, но не разбрах подробности. Ще има време и за това, но, Аллах, нима тя наистина е вече толкова пораснала!

Приятелят му се ухили.

— Да, сякаш вчера беше само малко момиченце със златни плитчици. Спомням си как я носех на рамото си. Кой е щастливецът? Баща ти е богат и може да ѝ избере добър съпруг.

— Той ѝ позволява да се омъжи по любов — отвърна Карим. — Инига е най-малкото дете и единствената дъщеря, затова е любимка на всички. Никой не би понесъл да я види нещастна. Тя е голяма късметлийка. — Той потупа приятеля си по рамото. — Справил си се добре с разтоварването, приятелю.

Карим влезе в каютата и показа на Зейнаб и Ома това, което беше донесъл.

— Ето, това е диня. Купих я за вас.

Той извади ножа си и я разреза. Подаде им по едно парче и зачака реакцията им. Зейнаб си отхапа малко.

— М-м-м! Много е вкусно!

Ома кимна в съгласие.

— Имате ли и други плодове като динята? — попита Зейнаб, остави кората на масата и се пресегна за друго парче.

— Портокали, банани, нарове, кайсии, фурми и грозде. Ще се погрижа да ги опиташ всичките, цвете мое.

— Мислех, че от гроздето се прави вино.

— Също така се и яде, мила малка дивачке. — Той я придърпа в прегръдките си и я целуна по устата. Тя въздъхна и той се засмя. — Много си гореща за севернячка. — Той гризна леко ухото ѝ.

Ома се извърна, почервеняла, а Зейнаб каза:

— Подобен начин на мислене, господарю, би навел на мисълта, че ти, след като си от топла страна, си с противоположен темперамент, но ти не си.

— Не — промълви той и се притисна към нея, за да усети тя нарастващото му желание. — Аз съм също толкова горещ, колкото си и ти, Зейнаб, цвете мое. — Ръцете му стиснаха ханша ѝ и я притиснаха още повече към тялото му. — Сега... — прошепна той в ухото ѝ. — Отпрати Ома, защото искам да правя любов с теб сега. — Той зарови лице в шията ѝ.

За негова голяма изненада, тя се измъкна от прегръдката му и отстъпи назад.

— Колко нетипично за теб, господарю — каза тя хладно. — Не е време, нито място за подобни неща. Не е ли дошла носилката, която ще ни откара във вилата ти? Така копнея за гореща баня.

Той я гледа известно време учудено, после я дръпна отново към себе си и пхна ръката си в кафтана ѝ.

— Сърцето ти бие много бързо — каза той, пусна я и започна да се смее. — Отлично, Зейнаб! Прекрасно изпълнение! Гордея се с теб, красавице. Аллах да е на помощ на халифа с жена, която толкова добре се преструва. Изглеждаш толкова спокойна и никой не би се и досетил, че си изпълнена с желание, също като мен — На вратата на каютата се почука и Карим извика: — Влез!

Показа се Аладин.

— Носилката е тук, Карим. Баща ти е изпратил и кон за теб.

— Ома — каза Карим, — ще намериш подходящи дрехи за навън в онази малка ракла.

Момичето извади два комплекта дълги черни одежди. Помогна на Зейнаб да се облече, после се приготви и тя. Погледна към господарката си и се разкикоти.

— Приличаме надве стари врани, лейди. Само очите ти се виждат.

— Така и трябва да бъде облечена всяка почтена жена — каза Карим. — Само жени със съмнителни добродетели ходят по улиците, показвайки лицата, телата и косите си. А в тези дрехи всички жени са еднакви — и бедните и богатите. Никой мъж не би се приближил до жена с такива дрехи, дори не би се опитал да привлече вниманието ѝ. Всъщност това е престъпление, което се наказва със смърт. Тези дрехи ви осигуряват пълна безопасност.

— Трябва ли да са черни? — обади се Зейнаб. — Толкова са грозни.

— Черното е цветът на скромността — отвърна той. — А сега — да тръгваме. Става горещо, а носачите чакат на слънцето. Дори и към най-нископоставения трябва да се отнасяш добре, ако е послушен и работи усилено.

Момичетата последваха Карим ал-Малина.

— Дръжте очите си сведени — нареди им тихо той. — Никоя почтена жена не поглежда в очите мъж, който не е господарят ѝ, Зейнаб. Робите и евнусите, разбира се, не се смятат за мъже.

Тези му думи съвсем я изненадаха. И какво беше това евнух? Тя идваше от един свят, в който всичко беше съвсем просто, а тук нещата бяха толкова различни, че тя се чувстваше като малко дете. Невежеството ѝ беше толкова голямо. Имаше много да учи, а тя искаше да се научи! Досегашният ѝ живот на нежелано дете не ѝ беше дал нищо. Понасяха я единствено защото много малко хора можеха да я различат от Груоч, защото съществуваше ужасната възможност Груоч да умре млада и тогава тя трябваше да заеме мястото ѝ.

А сега изведнъж животът ѝ предоставяше нови възможности. Вярно, беше робиня, но беше млада, красива и русокоса. А това, както вече бе разбрала, бе най-цененият тип робини в ал-Андалус. Аладин бен Омар им беше казал тази сутрин, че непочтените търговци на роби отвлечат селски момичета и изрусят косите им, за да приличат на севернячки. Измамата винаги се разкривала, но дотогава търговецът отдавна бил изчезнал. И горко на момичето, което отново се озовава на пазара с намалена цена.

Зейнаб, разбира се, нямаше да има такъв проблем. Тя вече бе приела съдбата си. А сега трябваше да се постарее и да стане най-очарователната, най-съблазнителната, най-желаната робиня за любов, която някога е съществувала. Вече бе разбрала, че халифът е много властен човек. Дори този прекрасен град Алказаба Малина му плащаше данъци. Ако се харесаше на този мъж, щеше да си осигури прекрасен живот. Можеше ли да го направи? Искаше ѝ се, но все пак, как щеше да обича друг мъж, след като обичаше Карим ал-Малина? Ето! Беше признала пред себе си това, което не би признала на никой друг. Беше влюбена в него. Но той никога нямаше да научи. Това само щеше да го разгневи и той щеше да я отпрати от себе си, може би при някой друг майстор в любовните изкуства. Тази мисъл беше ужасна.

Една година. Беше казал, че ще остане при него в продължение на една година, преди да я изпрати в Кордоба при мъжа, който щеше да ѝ бъде господар. Кой би могъл да знае какво ще се случи след една година? Може би халифът щеше да умре и тогава Карим ал-Малина нямаше да я отпрати. Беше казал, че иска да се ожени и да се установи на едно място. Не ѝ ли беше казал по време на пътуването, че неговата собствена майка е била робиня? И Ома. Ома може би също щеше да се омъжи за Аладин бен Омар. Колко различен можеше да бъде животът им, ако не беше този Абд ал-Рахман.

Нито Зейнаб, нито Ома бяха виждали някога носилка. Беше доста широка, тапицирана с кожа и пълна с възглавници. Копринени завески закриваха прозорците. Дванайсет черни роби с бръснати глави чакаха търпеливо.

Момичетата се качиха и робите вдигнаха носилката, сякаш в нея нямаше нищо. Излязоха от пристанището, но не минаха през града, а се насочиха към един път, който минаваше встрани от пристанището и лъкатушеше през полята. Пътят беше покрит с гладки камъни и от двете му страни имаше дървета, за които Карим им каза, че се наричат палми.

Изминаха няколко мили и най-накрая завиха по един земен път. Изведнъж пред погледа се откри вилата на Карим ал-Малина — красива бяла мраморна сграда наред прекрасна градина. Зад нея блестеше морето. Носачите внесоха носилката през отворените врати и я оставиха на земята.

Карим слезе от коня и дръпна завеските на носилката, подавайки ръка на момичетата.

— Харесва ли ви?

Те се огледаха и Зейнаб каза:

— Прекрасно е! — Погледът ѝ се спря на един фонтан от бледорозов мрамор и шест сребърни газели, подредени в кръг. Във водата плуваха водни лилии. — Колко е хубаво, господарю! Всичко тук ли е така красиво?

— Можеш да прецениш сама, цвете мое — отвърна той и ги поведе към къщата.

Когато влязоха, към тях се приближи един висок мургав мъж.

— Добре дошъл вкъщи, господарю Карим! — каза той.

— Много е хубаво да се връщаш вкъщи, Мустафа. Това са лейди Зейнаб и прислужницата ѝ — Ома. След една година Зейнаб ще бъде представена на Абд ал-Рахман като подарък от Донал Рай, търговеца, с който търгувам в Ирландия.

Мустафа разбра веднага. Беше изненадан, че господарят му е взел друга ученичка след трагедията с Лейла. Но лицето му остана безизразно.

— Ще се погрижа господарката да се чувства добре, господарю.

— Иди с Мустафа, съкровище. Той ще те заведе в отделението за жените. Аз ще дойда по-късно, след като се изкъпя.

Момичетата последваха Мустафа по коридора, който водеше към другото крило на къщата. Минаха през врата от слонова кост и влязоха в отделението за жените. Мустафа им обясни, че то е по-малко, отколкото се полага на такъв заможен мъж, защото Карим ал-Малина го използвал само с една цел. А при такива обстоятелства можел да се занимава само с една жена. Момичетата се спогледаха и преглътнаха смеха си.

— Ще имаш масажистки и много прислужници на разположение, господарке. Понякога ще вечеряш с господаря. Ако той иска да те види, ще изпрати да те повикат. Ако не иска, ще се храниш в покоите си с прислужницата си. Разбираш ли?

— Разбира се, че господарката ми те разбира — каза остро Ома, когато Зейнаб безмълвно се обърна, за да разгледа обстановката.

— Това отделение има ли собствена баня? — попита Ома.

— Естествено — отвърна високомерно Мустафа.

— Тогава изпрати масажистките и тези, които се грижат за банята, веднага, Мустафа. Господарката ми и аз не сме се къпали в продължение на няколко седмици. Сигурна съм, че смърдим на пот. Господарят нареди милейди да се парфюмира с аромат от гардения, защото той ѝ прилича.

— Веднага — отвърна Мустафа, разпознавайки в лицето на Ома прислужница от по-висок ранг.

Беше много учуден, че тази робиня за любов има собствена прислужница. Очевидно беше момиче с благороден произход, а не някоя селянка. Той леко наклони глава към Ома, признавайки понискостоящото си положение, и излезе.

Когато вратата се затвори след него, Ома се изкикоти тихо и Зейнаб каза:

— Справи се отлично, момичето ми.

— Уча се от теб, милейди. Мисля, че разбрах как да се държа с останалата прислуга. Ти имаш някакво положение, следователно и аз също.

— Но трябва да се отнасяш по различен начин с робите, които са с, по-високо положение от мен. Не трябва да даваме повод да ни се причинява зло. Хайде, Ома, нека разгледаме новия си дом.

Стаята, в която се намираха, беше от червен мрамор. Подът беше застлан с килими. В средата на помещението имаше малък басейн от розов мрамор, в който плуваха няколко златни рибки. От стаята можеше да се излезе в малка градинка.

Коридорът водеше към няколко други стаи — една голяма спалня, две по-малки и баня. От голямата спалня също можеше да се излезе в градината.

Появиха се няколко роби, които носеха двете ракли с багажа им. Момичетата тръгнаха към банята, но не преди Ома да се погрижи да оставят багажа ѝ в малката спалня от другата страна на коридора. В банята вече ги чакаха. Оставиха се с благодарност на робините да свършат работата си. Когато измиха телата им и те се потопиха в басейна, ги помолиха да им позволят да измият и косите им.

— Погрижете се първо за Ома — каза Зейнаб. — Много ми е хубаво така да си лежа във водата. Отдавна не съм се отдавала на такова удоволствие.

Робинята кимна съчувствено и направи знак на Ома да се приближи. Когато свърши с нея, тя извика Зейнаб, която с нежелание излезе от басейна и тръгна през банята. Останалите робини я зяпнаха с възхищение.

— Ти си най-красивата робиня за любов, която някога е обучавал господарят. Какви коси само! Никога не съм виждала такъв цвят. Косата ти има цвят на злато! Каква късметлийка си, лейди Зейнаб. Знаеш ли кой ще ти бъде господар?

— Халифът — тихо отвърна Зейнаб.

— Халифът? — В гласа на робинята прозвуча възхищение и страхопочитание. — Халифът! Ами, разбира се, че ще е халифът. Ти подхождаш само на него и на никой друг, лейди. Аллах те е

благословил да отидеш в Кордоба и да станеш робиня за любов на халифа. — Тя търкаше косата на Зейнаб и когато тя почти изсъхна, я прикрепил на върха на главата ѝ с фиби от черупки на костенурка. — Готова си за масажа, лейди.

Върху една ниска маса бе сложена памучна кърпа, върху която Зейнаб легна по корем. Масажистката, една висока славянка, започна да втрива в тялото на Зейнаб масло от гардения.

— Имаш хубава кожа, лейди. Стегната е, но въпреки това е мека. Докато стане време да отидеш при халифа, аз ще я направя още похубава. Ще те науча още как да разбираш дали масажистката в харема на халифа се грижи добре за теб. Предпочитаните жени в големите хареми винаги подкупват робите, за да им помогнат да унищожат някоя съперница или пък за да получат облаги за самите себе си. Това не бива да се случва с теб. А сега се обърни, ако обичаш.

Масажистката работеше върху раменете и врата на Зейнаб. Опитните ѝ ръце сякаш по магичен път откриваха болезнените места. Тя разтри ръцете ѝ, китките ѝ, краката ѝ, дори всеки пръст, докато Зейнаб се почувства толкова отпусната, че бе готова да заспи. Изведнъж я стресна гласът на главната прислужница в банята.

— А сега можеш да подремнеш, лейди. Прислужниците ти ще те придружат до покоите ти. Истинско удоволствие е да бъдеш обслужвана, лейди. — Жената се поклони учтиво.

Зейнаб благодари на всички и изказа задоволството си от прекрасната им работа. След това помоли за чист кафтан.

— Нямаш нужда — отвърнаха ѝ. — Ти отиваш да спиш, лейди, а тук, в отделението за жените, няма никой друг, освен нас. Ома ще има нужда от време, за да приготви дрехите ти.

— Ами ако Мустафа влезе? — нервно попита Зейнаб.

Прислужничките едва успяха да прикрият усмивките си.

— Но, лейди, Мустафа е евнух. Можем всички да се разхождаме съвсем голи под носа му и той въобще няма да ни обърне внимание.

Зейнаб си пое дълбоко въздух. Задавай въпроси, беше я посъветвал Карим.

— Не знам какво означава да си евнух — каза тя. — В моята родина няма такива хора, или поне аз не знам да има. Обяснете ми, моля.

Робините бяха изненадани, но главната прислужница не. Това момиче беше от далечните северни земи.

— Евнух, лейди, е мъж, който е бил кастриран. Махнали са му тестисите. Той не може да прави деца като нормалните мъже, а и не изпитва никакво влечение към жените. Кастрацията се прави, когато евнусите са още момчета или млади мъже. Някои лекари махат дори и члена и нещастникът е принуден да пикае през сламка до края на живота си. Но повечето махат само тестисите. Затова голотата ти няма да направи никакво впечатление на Мустафа. Той ще се възхищава на красотата ти, както би се възхищавал на някоя прекрасна ваза, например.

— Благодаря — каза Зейнаб. — Има толкова неща, които трябва да науча.

После тръгна с Ома към стаята си и легна да спи съвсем гола.

— Тя ще стигне далеч — предрече главната прислужница.

— Защото е красива ли? — попита най-младото момиче.

— Отчасти, но най-вече защото е мъдра и мила и е толкова добре възпитана, че благодари на по-нискостоящите от нея. Не е надута, както повечето жени в нейното положение. Това, заедно с красотата ѝ, ще я разграничи от останалите и ще привлече вниманието на халифа. Нашият господар, Абд ал-Рахман, добре преценява хората. Той ще обикне Зейнаб. Какво прекрасно бъдеще има тази робиня за любов! Тя ще е най-добрата от всичките момичета, които е обучавал господарят ни.

Обектът на разговора им заспа дълбоко. Започна да сънува ръце, които я гаят бавно, устни, които покриват с целувки цялото ѝ тяло. Зейнаб въздъхна дълбоко и се обърна по гръб. Вече полубудна, краката ѝ се разтвориха. Топлина. Влага и топлина. Изпитваше неописуемо удоволствие. Тялото ѝ потрепери и изведнъж тя се събуди!

Главата му беше между бедрата ѝ. Той целуваше центъра на удоволствието ѝ. Тя отново потрепери и той вдигна за малко глава. Очите му бяха пълни със страст. После отново се наведе, за да довърши сладката си работа. Зейнаб прокара пръсти през тъмната му коса. Не след дълго той се надигна и мъжествеността му се плъзна дълбоко в плътта ѝ. Беше прекрасно! Тя умираше!

— О, Господи! — стенеше Зейнаб. — Даа, господарю! Дааа! — Колко много ѝ беше липсвало това по време на пътуването. — Моля те! Моля те!

Тя обви краката си около него и той влезе още по-навътре.

— Аллах! Аллах! — стенеше Карим.

Как е могъл да съществува толкова време без нея? Как щеше да оцелее, когато тя го напусне? Когато я даде на друг мъж?

Бяха като едно цяло. Не съществуваше нищо друго, освен страстта им. Бяха заедно в рая и заедно достигнаха онзи взрив на удоволствието, който ги остави без дъх, макар че искаха още. Все още съединени, той я надигна в седнало положение и покри лицето ѝ с целувки. И двамата трепереха от желание.

— Прекрасна си — каза той най-накрая. — Родена си, за да обичаш и да бъдеш обичана, Зейнаб, цвете мое.

— Аз не мога да те обичам, нали? — попита тя тихо.

— Не — отвърна тъжно Карим, — не можеш. Не трябва.

— А ти би ли могъл да ме обичаш? — Очите ѝ търсеха неговите.

— Кой мъж, който има член, две здрави очи и здрав разум, не би могъл да те обича?

Той нарочно се постара лицето му да не изразява нищо. Би ли могъл да я обича? Той никога, Аллах да му е на помощ, нямаше да обича никоя друга! Залюля я нежно. Внезапно всичкото му желание изчезна. Той излезе от нея и я положи по гръб.

— Наруших почивката ти — каза той и се усмихна леко.

— Нямах нищо против, господарю — отвърна тя, придърпа го към себе си и нежно го целуна по устните.

Не си спомняше някога да се е молила, но сега се молеше с цялата си душа. Молеше се за смъртта на халифа, Абд ал-Рахман, за да не трябва да ходи при него. За да може да остане завинаги с Карим. Би предпочела да е най-презряното същество в къщата му, отколкото да бъде любимка в двора на халифа. Само ако можеше да стане!

Главата му лежеше върху гърдите ѝ. Зейнаб погали косата му. Той я обичаше. Тя го усещаше, въпреки че той не искаше, не можеше да го произнесе на глас. Тя разбираше. Той беше мъж на честта, тя също беше жена на честта. Нямаше да го товари с признанието си, че го обича, и ако нямаше никакъв друг изход, щеше да отиде с достойнство при този халиф. Щеше да направи така, че Карим да се

гордее с нея. Щеше да донесе още слава на името му, дори ако това разбиваше сърцето ѝ. И щеше да го разбие!

ГЛАВА 7

Имаше толкова много да учи! Зейнаб нямаше никаква представа какво искаше да каже Карим, когато ѝ обеща да я направи най-добрата робиня за любов, която някога е съществувала. Сега вече знаеше. Преди беше смятала, че е достатъчно просто да си красива и добра в леглото, че само това се искаше от нея. Оказа се, че мъжете харесват интересни жени. Карим ѝ бе казал, че в градовете Мека и Медина има специални училища, в които се обучават жени на различни науки и изкуства. Уроци! Уроци! Уроци! Целият ѝ ден беше запълнен с уроци. Тя никога не беше обучавана в нищо, с изключение на домакинските задължения, но и тогава не ѝ бяха обръщали много внимание, защото съдбата ѝ беше да отиде в манастира, а не да става домакиня.

Една дребна стара жена идваше всеки ден, за да я учи на калиграфско изкуство. Отначало си мислеше, че никога няма да може да си служи с бамбуковото ѝ перо, но успя. Когато се научи и да чете, учителката ѝ започна да я занимава с поезия.

Карим ѝ преподаваше историята на ал-Андалус, на останалия свят, както и неговата география. Един възрастен евнух идваше да ѝ преподава музика. В това отношение тя определено имаше дарба. Гласът ѝ беше прекрасен. Научи се да си акомпанира на три инструмента гъдулка, на която се свиреше с лък, лютня и на канун — струнен инструмент, на който се свиреше с пръсти.

Друг възрастен евнух я обучаваше на логика и философия. Трети я учеше на тънкостите на математиката, астрономията и астрологията. Една жена на неопределена възраст идваше, за да ѝ разкрие тайните на парфюмите и приложението им, както и на другите средства за разкрасяване, а също така и как да се облича. И най-накрая — един суров млад имам, в чиито очи гореше религиозен фанатизъм, идваше да я обучава в исляма.

— Не е нужно да сменяш вярата си — каза ѝ Карим, — но ще ти е по-лесно, ако го направиш, или както по-голямата част от робите, да се преструваш.

— Аз нямам вяра — каза му тихо Зейнаб.

— Не си ли християнка? — Още веднъж го беше изненадала.

Тя се замисли за момент и каза:

— Знам, че съм кръстена, но свещеникът в Бен Макдюи умрял, когато съм била много малка. Понякога се отбиваше някой проповедник, търсейки подслон, и ни изповядваше. Алисдер Фергюсън имаше свещеник, който бе изготвил брачния договор на сестра ми и който направи венчавката, но в Бен Макдюи се причестявахме много рядко. Не мисля, че това ни е навредило. Вие в един Бог ли вярвате?

— Да — отвърна той.

Тя сви рамене.

— Ще се радвам да науча нещо повече за исляма. Това със сигурност няма да ми навреди, господарю.

— Тогава ще смениш вярата си, така ли?

— Ще слушам — отговори тя — и ще помисля добре на какво ме учи ислямът, но това, което е в сърцето ми, си е само мое. Малкото късче религия, която все още пазя в себе си, е единственото, останало ми от това, което някога бях. Не съм сигурна, че ще поискам да го изоставя, господарю Карим.

Той кимна с разбиране. Точно, когато вече смяташе, че е научил всичко за нея, тя отново го изненадваше. До какво ли положение можеше да се издигне, ако халифът беше с десетина години по-млад? А сега най-доброто, на което можеше да се надява, беше да роди дете, което да заздравя връзката ѝ с Абд ал-Рахман и семейството му. Халифът вече имаше седем синове и единайсет дъщери — сравнително малко деца в сравнение с предшествениците си, повечето от които имаха между двацет и пет и шейсет деца. Есента дойде, а заедно с нея и дъждовете. Карим обясни на Зейнаб, че само през есента и зимата вали, а през останалата част от годината е сухо, затова бяха построени канали, които да напояват земята с вода от реката. Времето стана по-хладно в сравнение с летните месеци, но не беше дори и наполовина толкова студено, колкото беше в Шотландия.

Два месеца след пристигането, на Зейнаб прие посетител. Лейди Алима беше обещала на сина си, че ще дойде, но беше подбрала внимателно времето на визитата си. Карим беше отишъл в планините,

за да купи конете, които трябваше да даде на халифа от името на Донал Рай.

Майката на Карим дойде със същата носилка, която бе докарала Зейнаб и Ома във вилата. Мустафа се втурна да я поздрави.

— Добре дошла! Трябваше да изпратиш вест, че ще пристигнеш. Господарят го няма вкъщи.

Алима слезе от носилката. Русата ѝ коса беше потъмняла малко с годините. Носеше я в малък кок от плитки на главата си.

— Знам къде е синът ми, Мустафа. Дошла съм да видя робинята за любов. Кажи ми какво момиче е тя? — Сините очи на Алима бяха изпълнени с любопитство. — Кажи ми истината!

— Различна е от всички останали, господарке, но аз я харесвам — отвърна бавно Мустафа, преценявайки внимателно думите си.

— Различна? Как така различна, Мустафа? — Интересът ѝ беше още повече възбуден. Мустафа, за разлика от другите евнуси, винаги беше прям. Не му беше присъщо да говори със заобикалки както сега. — Говори!

— Послушна е, господарке, но смятам, че това, което прави, го прави, защото тя иска така. — Той поклати глава. — Не мога да го обясня по-добре.

— Ще донесе ли слава на сина ми и на Донал Рай?

Погледът на Алима беше суров.

— О, да, господарке! Лейди Зейнаб е възпитана и умна. Може би е най-добрата робиня за любов, която господарят Карим някога е обучавал. А красотата ѝ! Тя е като самото слънце!

— Много добре тогава. Заведи ме при тази изключителна жена, добри ми Мустафа. Как се различа тя в отсъствието на Карим?

— Учи, господарке.

— Има ли напредък?

— Да, господарке. Всичките ѝ учители са много доволни от нея, дори имамът Харун — отвърна Мустафа и я поведе към отделението за жените.

Намериха Зейнаб, седнала до басейна в голямата стая с лютня в скута. Пееше. Алима махна на евнуха да се оттегли и се спря да послуша. Момичето имаше чист, сладък глас, който със сигурност щеше да се хареса на халифа. Също и свиреше много добре.

— Каква е тази песен? — попита Алима, когато Зейнаб спря.

Момичето се стресна и за малко не изпусна лютнята.

— Това е песен от родината ми — отвърна Зейнаб, изправи се и се поклони на красивата жена. — В нея се разказва за красотата на хълмовете, езерата и небето. Пея песните на своя език, защото те ще бъдат непознати в двора на халифа и се надявам, че ще му харесат. Така си припомням и родния език.

— Аз съм Алима, майката на Карим ал-Малина — каза тя на момичето.

Аллах, тази Зейнаб наистина беше много красива! Златна коса, аквамаринени очи, бледа кожа. Би могла да донесе цяло състояние, ако се продаде на пазара.

— Ще пиеш ли ментов чай, господарке? — попита вежливо Зейнаб, предлагайки стол на важната си гостенка. Колко красива беше майката на Карим!

— Да, дете — отвърна Алима. — И малко от онези вкусни медени сладки с бадеми, ако има.

Очите на Зейнаб заблестяха.

— Сигурна съм, че има, господарке. Ома, ела тук!

Момичето дойде и Зейнаб даде нарежданията си.

Ома се поклони.

— Да, господарке, веднага ще се погрижа — каза тя и излезе.

— Имаш собствена прислужница? — Алима беше впечатлена. Е, Карим беше казал, че е дъщеря на благородник.

— Ома дойде с мен от родината ми. И двете сме от Шотландия.

— Синът ми казва, че историята ти е много интересна. Ще ми я разкажеш ли, Зейнаб?

За един кратък миг по лицето на момичето премина сянка, но когато започна да говори, Алима беше очарована от разказа ѝ.

— Но предпочитам този живот пред онзи, който водих в родината си — завърши Зейнаб.

— Аз също бях пленница — каза Алима на младата жена. — Баща ми беше богат земевладелец. Един ден дойдоха датчани, избиха родителите ми и по-големите ми братя. Отведоха трите ми сестри, двамата ми по-малки братя и мен. Как се борих с тях! Заведоха ме в Дъблин, както и теб. Там един мавър купи мен и една от сестрите ми. Препродадоха ни на големия пазар в Кордоба. Не знам какво е станало с Карен, защото мен ме купиха първа. В ал-Андалус обичаят е да се

показва само по едно момиче. Имах късмет, защото ме купи скъпият ми Хабиб, бащата на Карим, който ме направи своя втора жена. Родих му три деца. Желая и на теб такава щастлива съдба в Кордоба. Когато привлечеш вниманието на халифа, постарай се да го задържиш и му роди син.

— Много си мила, господарке. Благодаря за добрите пожелания. А, ето го и чая!

— Какво мислиш за Ифрикия? — попита Алима.

— Не съм видяла много от нея, господарке, защото съм заета с уроците си. Трябва да съм добре обучена, ако искам да успея в Кордоба, а аз ще успея и ще донеса слава на Донал Рай и на Карим. — Тя отпи от чая си.

Какво не е наред? Мисълта мина набързо през ума на Алима. Колко съм глупава. Всичко е наред. Момичето е много красиво и изглежда е идеална във всяко отношение. Щеше да бъде най-доброто постижение на Карим. Независима! Това е! Зейнаб беше независима. Мустафа не беше свикнал с такива жени, затова не можа да я опише добре. „И аз бях такава някога — припомни си Алима, — но любовта на съпруга ми ме промени.“

— Би ли се зарадвала на посетителка, която е по-близо до твоята възраст? — попита Алима. — Сестрата на Карим, Инига, много иска да те види. По-голяма е от теб с една година, но съм сигурна, че ще си допаднете. През пролетта ще се омъжи за един стар приятел на семейството. Научи ли се вече да играеш шах? Това е много хубава игра. Накарай Инига да те научи и после предизвикай сина ми. Той е добър играч. Ако и ти играеш добре, ще е много доволен.

— Благодаря ти, господарке, за добрия съвет.

Алима се изправи. Беше видяла това, което бе дошла да види. Беше научила това, което бе дошла да научи. Сбогува се с робинята за любов и напусна вилата.

— Сега ми е ясно защо господарят Карим е толкова хубав — каза Ома, когато Алима си замина. — Учудва ме, че е родила три деца, едното, от които на възрастта на капитана. Много добре изглежда за годините си.

— Мисля, че животът тук е по-лесен от този в Шотландия. Богатите жени не работят като нашите жени, а прекарват времето си, приготвяйки се за господарите си. Сега, когато разбрах всичко това,

започвам да съжалявам сестра си, Груоч. Ще остарее, преди да се е усетила.

Карим се върна от планините. Беше купил десет арабски коня — девет кобили и един жребец. Слоновете също вече бяха купени от един приятел на брат му Аюб, но щяха да останат при предишния си собственик до пролетта.

Докато Карим беше в планините, Аладин бен Омар се грижеше за строежа на новия кораб. Той щеше да бъде копие на „Итимад“ и щеше да се казва „Инига“. Сестрата на Карим беше много поласкана от тази чест.

— Той е най-добрият брат на света — каза тя на Зейнаб. — Въобще не е като Джафар или Аюб. На тях никога не им се занимава с малката им сестра, но Карим не е такъв.

Инига бе дошла да се запознае със Зейнаб само два дни след посещението на майка си. Трите момичета — Ома също бе включена в компанията — бързо станаха приятелки.

Инига ги учеше как да играят шах.

— Братята ми — каза им тя — си мислят, че са най-добрите играчи, но аз мога да ги бия. Майка казва, че не бива да го правя, защото мъжката гордост лесно се наранява от такива дребни наглед неща. Затова аз се оставям да побеждават и те са щастливи.

Зейнаб се засмя. Въпреки че беше по-млада от Инига, опитът ѝ я бе направил по-зряла.

— Майка ти е права, Инига. Жените са тези, които са по-силни. Мисля, че затова Аллах е направил така, че те да даряват живот. Можеш ли да си представиш мъж да ражда? — Тя се засмя.

— Виждала ли си как се ражда бебе? — попита Инига с широко отворени очи.

„Тук трябва да внимавам“ — помисли си Зейнаб. Инига беше девица и дъщеря на заможно семейство. Беше вероятно да не знае много за това, което става между мъжа и жената.

— Близначката ми и аз бяхме най-големите от децата на майка ми. А тя роди доста деца след нас. Когато бяхме на пет години, много малко бяха нещата, които аз и Груоч да не знаем за раждането на деца. Къщите на богатите в Шотландия въобще не са като къщите на

богатите тук. Живеехме в каменна кула, която имаше само по една голяма стая на всеки етаж. Нямахме възможност да бъдем самостоятелни. Винаги беше студено и често валеше. Аз бях свикнала с това, но сега вече никога не бих могла да се върна. Обичам слънцето и топлината на тази земя. В Кордоба същото ли е?

Инига кимна. Любопитството ѝ беше задоволено за момента.

— Да, а палатът на халифа бил истинско чудо. Казват, че когато пътува от Мадинат ал-Захра за Кордоба, застилат пътя с килими. Много ми се иска да видя всичко това, но вероятно ще прекарам целия си живот тук, в Алказаба Малина. Щом се омъжа, мое задължение ще бъде да раждам деца на мъжа си, но пък какво ли друго би могла да прави една жена? Май малко ти завиждам, че ще отидеш в харема на халифа, Зейнаб. — Инига въздъхна — Ти наистина си изключително красива. Мисля, че халифът ще бъде омагьосан и останалите жени в харема му ще започнат да те ревнуват. Трябва много да внимаваш с тях. Не се доверявай на никого, освен на Ома, и се увери, че евнухът, който ще ти дадат, е верен само на теб. Винаги можеш да купиш верността на един евнух. Ти си умна и мисля, че ще можеш да прецениш на кого може да се има доверие.

— А ти за кого ще се омъжваш? — попита Зейнаб.

— Казва се Ахмед ибн Омар. Племенник е на Музна — най-големия син на сестра ѝ. Познавам го, откакто съм се родила, и винаги се е знаело, че ще се оженим. Има черна коса и кафяви очи.

— Обичаш ли го?

Инига мисли известно време, после каза:

— Мисля, че да. Никога не съм мислила, че мога да бъда с някой друг. Ахмед е мил и забавен. Казват, че никога не се ядосва. Доволна съм, че ще се омъжа за него.

Зейнаб почувства известна завист. Любовта беше болезнено чувство. Може би, беше по-добре просто да си доволна, като Инига. Така нямаше да изпитваш болка. Майка ѝ никога не е била доволна. Въпреки гнева си към Фергюсън, Сорча Макдаф го бе обичала по някакъв странен начин. А и той също я бе обичал. Но тази любов носеше само горчилка и на двамата. Любовта определено не беше от най-приятните чувства, реши Зейнаб, но как може да спреш да обичаш някого?

Доволен от напредъка ѝ, Карим ал-Малина реши да направи още една крачка в обучението на Зейнаб в еротичните изкуства. Една вечер, отивайки при нея, той ѝ занесе една деликатно изплетена златна кошница.

— Това е за теб — каза той, когато ѝ я подаде.

Тя махна копринената кърпа, която покриваше кошницата, и се втренчи обърквана вътре.

— Това е сбирка от любовни играчки — отвърна той на незададения ѝ въпрос. — Могат да бъдат използвани от господаря ти или от теб.

Зейнаб бавно започна да изважда предметите един по един и да ги слага на масата до леглото. Имаше кристална бутилка със сребърна капачка, пълна с някаква прозрачна течност и алабастрово шише, пълно с кремообразно червеникаво вещество, което миришеше на гардении, две златни гривни, свързани с къса златна верижка, и още две неща в лилави кадифени кутийки. Тя отвори по-малката и намери вътре две сребърни топчета.

— Защо са толкова странни на пипане? — попита тя.

— В едното има малко парче меркурий, а в другото — сребърно езиче — обясни той.

— И за какво служат?

— За удоволствие. Скоро ще ти покажа, Зейнаб, но първо отвори другата кутийка.

Тя се подчини и извади един предмет, който я накара да се изчерви.

— Какво е това, господарю? Прилича на мъжки член, въпреки че...

Той се засмя тихо.

— Нарича се дилдо. Това тук е точно копие на члена на Абд ал-Рахман. Направено е от слонова кост. Виждаш, че дръжката е златна и украсена със скъпоценни камъни, както подобава на господаря ти. Ако копнееш за мъж, а господарят не е наблизо, за да ти дари удоволствие, можеш да използваш дилдото. На него също може да му доставя удоволствие да те гледа как го използваш. Но засега аз ще го използвам, за да ти покажа един друг вид любовна игра. Ти имаш и втора девствена ципа, но аз няма да я разкъсвам. Ще използвам

дилдото, за да те подготвя за разкъсването ѝ от твоя истински господар.

Тя кимна, макар че не беше съвсем сигурна какво ѝ казва, но знаеше, че той ще ѝ обясни по-подробно, когато му дойде времето. Отвори кристалното шише и кихна. Разнесе се аромат на рози.

— Какво е това?

— Една специална напитка. Ома ще получи рецептата. Използва се за възбуждане на страстите. Халифът не е вече младеж, Зейнаб. В кошницата има една малка чашка. Вземи си и си налей малко от това. Не е нужно да го използваш непрекъснато, но искам да разбереш как ще действа на любовника ти. — Когато тя направи това, което ѝ каза, той продължи: — А сега извади и последния предмет от кошницата.

Зейнаб извади един черен буркан от оникс. Вътре имаше гъст крем без никакъв аромат. Тя го остави на масата и попита:

— А каква е онази червена течност, господарю? Мирише ми на гардении.

— Тя прави кожата много чувствителна при докосване. Нека да те намажа, цвете мое. На халифа ще му достави удоволствие да те възбужда по този начин, а това също ще му даде време и той да се възбуди.

Той започна да я разтрива с течността и тя замърка доволно.

— А другият крем? Този в буркана?

— Той е за намазване на дилдото.

Тя помълча известно време, после колебливо се обади:

— А за какво са тези златни халки?

— За игра. Халифът може да харесва малките игрички, които играят мъжете и жените, за да се забавляват. Скоро ще започна да ти показвам някои от тях. Може би на халифа ще му хареса да се преструва, че те е пленил в битка. А може и да му харесва да си мисли, че той е твой пленник. Възрастните мъже обичат да си играят на такива игрички. — Той я обърна по гръб и започнала масажира гърдите и корема ѝ с течността. — Харесва ли ти?

— Хм, някак си ме гъделичка, господарю.

— Навсякъде ли? — промълви той, докато ръцете му мачкаха бедрата ѝ.

— Навсякъде! — призна тя, извивайки се леко. Всъщност докосването му вече започваше да става непоносимо.

— Обърни се по корем. — Тя го направи и той продължи:

— А сега придърпай краката под себе си. Превий гърба си, Зейнаб. Свий ръце и сложи главата си в тях. Отлично! Това е положението, което трябва да заемеш, когато халифът поиска да влезе в тялото ти през Храма на Содом. Стой така, докато приготвя дилдото. — Той потопи инструмента в буркана, коленичи до нея и се приготви. — Не се страхувай. Усещането е малко по-различно. Ако трябва, извий още гърба си, за да ти е по-удобно.

Той разтвори двете закръглени праскови, откривайки малката розетка между тях. Постави дилдото и започна да натиска леко, докато стегнатата плът започна да поддава и главата на пениса от слонова кост влезе в тялото ѝ.

Зейнаб въздъхна, но не защото я болеше. Просто усещането не беше особено приятно. Не ѝ харесваше и му го каза.

— Защо правиш това с мен, господарю? Това е неестествено.

— За някои, съкровище, но не за всички. Като робиня за любов ти трябва да си подготвена да приемаш господаря си по най-различни начини. Вече прие члена ми в две от трите възможни места. Когато отидеш в харема на халифа, не бива да се изненадваш от нищо. Трябва да си идеална във всяко отношение. — Той натисна дилдото малко по-силно и тя се опита да се отдръпне, но Карим я стисна здраво за врата.

— Послушание преди всичко — напомни ѝ той.

— Това не ми харесва! — извика тя. — Не ми харесва!

Той продължи да стиска врата ѝ, докато вкара цялото дилдо в нея и започна да го движи напред-назад.

Тя нямаше възможност да се бори. Това, което той правеше с нея, ѝ беше неприятно, но за свой ужас усети, че постепенно започва да изпитва удоволствие. Започна да се движи в ритъма на неговите движения.

— Мразя те за това — извика тя, но тялото ѝ вече трепереше от облекчение, защото той извади дилдото от нея.

— Точно това не ми харесва особено — каза той равно, — но както знаеш, обучавам те за леглото на халифа, а не за моето собствено. Чувал съм, че Абд ал-Рахман понякога обича да прави и това, и ти трябва да си готова, ако го поиска. Отсега нататък два пъти в седмицата ще правим това, за да свикваш.

Зейнаб не му отговори. Той я обърна по гръб и видя, че бузите ѝ са мокри, въпреки че не бе издала никакъв звук. Той целуна нежно сълзите ѝ и я гушна в прегръдката си.

— Мразя те! — проплака тя. Започна гневно да го удря с юмруци. — Ти ми причини болка!

— Постепенно ще започне да те боли все по-малко — каза той и сграбчи китките ѝ. — С времето тялото ти ще свикне.

Той я положи на леглото, легна върху нея, търсейки устните ѝ, но това само я ядоса още повече.

— Дори и да не болеше, пак щеше да бъде отвратително! — изкрещя тя, дърпайки главата си назад.

Той изведнъж загуби контрол. Устните му се впиха яростно в нейните. Да върви по дяволите! Да върви по дяволите! Тя беше най-вълнуващата жена, която е виждал, и той я обичаше. Макар че не биваше. Не смееше. Не можеше!

Тя усети твърдия му член до бедрото си. Целувката му стана по-дълбока, по-нежна и гневът ѝ се поутоля. О, защо толкова много обичаше Карим? Той беше студен и жесток човек, който се интересуваше от нея само що се отнася до обучението ѝ. Сякаш беше някакво животно за дресиране. Въздъхна дълбоко и отвърна на целувката му. Не я интересуваше! Ако това беше единственото, което можеше да има от истинското щастие, тя щеше да се вкопчи в него за краткото време, което ѝ оставаше да бъде с Карим. Все пак това беше повече, отколкото Сорча някога е имала. Повече, отколкото Груоч щеше да има.

Зейнаб обви ръце около любовника си, придърпвайки го колкото е възможно по-близо до себе си. Устните ѝ се разтвориха, за да приемат езика му. Ръцете ѝ го галеха, провираха се в меката му коса, спускаха се надолу по мускулестия му гръб, увеличавайки страстта му. Ръцете му си играеха с гърдите ѝ, докато те се втвърдиха от желание, докато зърната им се изправиха, молейки за ласката на устните му. Той се подчини на безмълвната им молба и целуна първо едното зърно, после другото. Започна да ги смуче, изпрацвайки вълна от желание надолу към мъничкото бижу между краката ѝ. Тя изстена доволно, когато той се плъзна към бедрата ѝ и пхна члена си в трептящото ѝ от желание тяло.

— Нетърпелива както винаги — подразни я той.

— Ти винаги предизвикваш нетърпение у мен — каза смело тя и ноктите ѝ се плъзнаха леко по гърба му. Той потрепери. — Вече ме яхна, господарю, а сега да видим дали можеш да ме яздиш така, както яздиш онези арабски коне, който доведе от планините.

Коленете му я стиснаха здраво. Той започна да се движи бавно, като постепенно увеличаваше темпото. Безмилостно я водеше от един връх към друг отново и отново. Ноктите ѝ вече се забиваха жестоко в кожата му, докато те и двамата стигнаха до екстаза, изтощени от приятното усилие. Той се претърколи и я прегърна.

— Ако беше моя, Зейнаб, никога нямаше да допусна да бъдеш нещастна — каза тихо той. Това беше най-близкото, което можеше да ѝ признае за любовта, която изпитваше към нея.

Но болката беше толкова голяма, че почти ставаше непоносима.

— Аз съм мъж на честта, съкровище. През пролетта ще те отведа при халифа на Кордоба.

— Аз също съм жена на честта, господарю Карим. Аз ще се подчиня безпрекословно и ще донеса слава на теб и Донал Рай — отвърна Зейнаб.

Нямаше какво повече да си кажат. Оставаше им толкова малко време. Те се заклеха безмълвно, че няма да изгубят и частица от това време.

ГЛАВА 8

— Мисля, че ти намерих подходяща съпруга, сине — каза Хабиб на Карим. — Казва се Хатиба.

— Ако наистина я намираш подходяща, нека бъде тя — отвърна Карим. Какво значение имаше? Никога нямаше да я обича така, както обичаше Зейнаб.

— Тя е прекрасно момиче — добави Алима, но забелязваше, че умът на сина ѝ е другаде. — Карим, сигурен ли си, че точно сега искаш да се ожениш? Може би ще направиш още едно пътуване с „Итимад“?

— Ще го направя, когато отведе Зейнаб в Кордоба и после ще отплавам за Ирландия, за да предам на Донал Рай благодарностите на халифа. Време е да се ожения. Ще насрочим сватбата за следващата есен.

— Искам да ти разкажа за Хатиба — обади се баща му, който не беше толкова досетлив, колкото Алима. — Дъщеря е на Хюсеин ибн Хюсеин.

— Берберка?

Аллах да му е на помощ! Берберките бяха известни с кроткия си нрав. Щеше да е послушна и безкрайно скучна, но може би, точно от това имаше нужда. Не би могъл да сравнява никого със Зейнаб. Зейнаб. Неговата златокоса страстна любима.

— Тя е добра партия, Карим — продължи баща му. — Хюсеин ибн Хюсеин е изключително богат. Отглежда арабски коне. Конете, които купи за халифа, без съмнение са от някое от неговите стопанства. Дава на Хатиба сто кобили и два жребеца като зестра. Какво мислиш за това, синко? Не е ли чудесно? — Хабиб ибн Малик би бил много доволен от един такъв брак, защото той щеше да донесе още богатство и престиж на семейството му.

— Наистина е чудесно. Но се чудя дали не е много грозна, щом баща ѝ проявява такава щедрост.

— Виждала съм Хатиба. Хубава е — обади се майка му. — Кожата ѝ е бледа и здрава. Косата ѝ е лъскава и черна като абанос. Очите ѝ са сиви, а лицето — дребно и хубаво. Говори тихо и скромно.

Ако баща ѝ е много щедър, то това е, защото тя е последното му дете, дъщерята на любимата му жена. Аз самата съм разговаряла с нея. Хюсеин ибн Хюсеин много обича Хатиба, затова толкова дълго време ѝ търсеше съпруг, но тя скоро ще прехвърли възрастта за женене, затова той най-накрая се предаде.

— На колко години е тя?

— На петнайсет, синко — отвърна баща му.

— Колкото Зейнаб — каза тихо Карим, но Алима го чу.

По-късно, когато съпругът ѝ се оттегли, тя седна до сина си и го попита:

— Не си се влюбил в това момиче, Карим, нали? — Върху прекрасното ѝ лице се четеше истинска загриженост.

— Обичам я — каза той направо. — И тя ме обича.

Алима се хвана за сърцето.

— Тя каза ли ти го?

За всичко беше виновен съпругът ѝ. Когато Карим, като младеж, се показва като изключително влюбчив мъж, Хабиб го бе изпратил в онова училище в Самарканд. Другите му двама синове се бяха пошегували с това предложение, но той го бе взел насериозно. Карим сигурно е бил добър ученик, защото известно време се справяше много добре с момичетата, които обучаваше.

Но Карим беше чувствителен мъж, макар Алима да знаеше, че мъжете рядко си признават такива слабости. Той се беше почувствал много виновен, когато Лейла се самоуби заради него. Беше само въпрос на време да се случи нещо подобно. Тя бе почувствала такова облекчение, когато той реши да спре да се занимава с това и се бе разтревожила истински, когато се зае да обучава Зейнаб. А сега и това!

— Нито аз, нито Зейнаб сме го признали открито, майко. Това не би променило нищо. Болката и без това вече е почти непоносима.

— Изпрати я в Кордоба още сега с Аладин — примоли се Алима. Той поклати глава.

— Ще я заведа през пролетта, не по-рано. Тя още не е готова, майко. Освен това Аладин ще бъде капитан на моя нов кораб — „Инига“. Ще са ми необходими два кораба, за да откарам всичките подаръци, които Донал Рай праща на халифа.

— Съжалявам ви и двамата — каза тихо Алима. — Но за жалост, сърцето невинаги проявява мъдрост. Може би никога няма да обикнеш

някоя жена, както обичаш Зейнаб, синко, но с времето болката ще намалее и ти отново ще си способен да се влюбиш. А и тя също. Сигурно няма да е така, както обича теб, но ти не искаш тя да е нещастна, нали?

— Не — отвърна тъжно той. — Не искам да е нещастна.

Майка му хвана нежно ръката му.

— Хатиба ще ти хареса, обещавам ти. Бъди добър с нея.

— Кога не съм бил добър с жена? — попита горчиво той. — Научен съм да ценя жените, както никой друг мъж. Хатиба бат Хюсеин ще е първата ми съпруга и ще бъде уважавана и почитана като такава.

— В такъв случай да кажа ли на баща ти да уточни условията и да подпише договорите?

— А колко да дам за нея? — попита Карим.

Обичаят беше да се дава определена цена и за булката, както тя даваше зестрата си. Ислямът защитаваше жените си. Ако в бъдеще Карим се разведе с Хатиба, той щеше да ѝ даде цената, която е платил за нея, както и собствената ѝ зестра. Децата ѝ обаче щяха да останат при баща си.

— Ще платиш три хиляди златни динари. Подобна сума прави чест и на бащата, и на дъщерята.

Карим кимна.

— Това е доста щедро. Кажи на татко, че аз сам ще се погрижа за парите. Мога да си го позволя. Кога ще дойде кадията, за да направим договора?

— Сватбеният договор ще се подпише в деня на сватбата на Инига. Вече сме поканили Хюсеин ибн Хюсеин. Той настоява да не виждаш Хатиба до деня на сватбата. Знам, че това е отживелица, но е неговото желание.

— Тя очевидно е послушна дъщеря — отвърна той сухо. — Предполагам, че това ще е хубаво за брака ми. Можеш ли да си представиш реакцията на Инига, ако ѝ кажеш, че ще се омъжва за някой абсолютно непознат, когото ще види чак след като свърши церемонията?

Алима избухна в смях.

— За щастие, нямаме такъв проблем с Инига, тъй като тя и Ахмед се познават от деца. Те са добра двойка.

— Зейнаб и Инига се сприятелиха — каза той.

— Знам. — Алима отново се намръщи. — Ще ми се да не го одобрявам, но не мога. Зейнаб е очарователна. Тя и Инига наистина много се обичат. Кой знае каква ще е съдбата на Зейнаб. Ако стане любимка на халифа, Инига ще си има много влиятелна приятелка в Кордоба.

— Ти също я харесваш — отбеляза тихо Карим.

— Да — призна майка му. — Смятам, че е много разумно момиче.

— Инига я е поканила на сватбата си. Ще я доведе, а също и Ома. И двете не са имали истински семейства и изглежда топлотата в нашето им действа добре. Ще ги изпратя във вилата ми, когато Ахмед дойде да отведе Инига в дома на баща си.

— Добре, позволявам. Инига не иска голяма сватба, затова ще я направим в нашата градина.

— Ще тръгна за Кордоба месец след сватбата. После ще отида в Ирландия, но няма да оставам. Само ще съобщя на Донал Рай, че съм изпълнил поръчението му.

— И ще се върнеш за собствената си сватба.

— Да — съгласи се той.

Щеше да се ожени за някакво момиче на име Хатиба. Момиче, което никога не беше виждал, което нямаше да го удовлетворява независимо колко ще опитва. Но тя никога нямаше да го разбере. Щеше да е мил и нежен с Хатиба, съпругата си, и тя никога нямаше да разбере, че той обича с цялото си същество друга жена. Че винаги ще обича само нея.

Карим заведе Зейнаб и Ома да разгледат града. Двете момичета се увиха в черни яшмаци, като само очите им се виждаха. Когато стигнаха до пазара, слязоха от носилката и тръгнаха заедно с Карим. Струваше им се, че там се продава всичко, дори неща, които не са си и представляли, че могат да съществуват. Имаше много платове — брокат, коприна и лен, както и красиви керамични изделия, медни съдове, кутии от слонова кост, кафези с птици, сурово месо, скъпоценности.

Когато завиха зад един ъгъл, се натъкнаха на търговец на роби. Спряха, очаровани. Силни млади черни мъже чакаха новите си господари съвсем голи. Иззад една завеса се появи красиво тъмнокосо

момиче. Опитва се да прикрие голотата си с ръце, но търговецът ѝ изкрещя нещо и тя бе принудена да се подчини. Момичето беше девствено и бе купено за триста и трийсет златни динара.

— Това ли щеше да се случи с Ома и мен, ако Донал Рай не ни беше купил? — попита Зейнаб.

Той кимна.

— Да, съкровище. Пазарът за роби не е много приятно място.

Зейнаб за кой ли път осъзна, но сега по-силно, че тя и Ома са имали голям късмет, че попаднаха при Донал Рай. Наистина, бяха им го казвали много пъти, но чак като видя това бедно, изплашено момиче, разбра какво точно са имали предвид. Ако мъжете не я намираха красива, помисли си тя горчиво, щеше да се озове ужасена на някое подобно място, а също и Ома. Тя потрепери, но спътниците ѝ не забелязаха нищо.

Карим ги поведе нататък. Купи им малки чаши вода, ароматизирана с лимонов сок.

— Пийте през воалите — предупреди ги той. — Никога не трябва да показвате лицата си на публично място, в противен случай ще се опозорите.

Продължиха напред и Зейнаб видя на една сергия сребърни бижута.

— Може ли да поспрем тук, господарю?

— Разбира се. И всяка от вас може да си избере подарък.

Ома си хареса една верижка и Карим ѝ я купи. Зейнаб пък беше очарована от една сребърна чаша.

— Това искам, господарю — каза тя тихо и той ѝ я купи.

— Ще си спомняш за мен всеки път, щом отпиваш от тази чаша — каза ѝ той, когато тръгваха към носилката.

— Никога не бих могла да те забравя.

Той заговори за сребърните мини извън града, опитвайки се да смени темата. Зейнаб не можеше да го погледне. Изви глава и се престори на задрямала. След няколко седмици Инига щеше да се омъжи, а след още един месец, Карим щеше да я отведе в Кордоба. Никога повече нямаше да го види. Тази мисъл пронизваше сърцето ѝ като нож. Но нима някоя жена имаше по-различна съдба? Сестра ѝ се омъжи по предварителна уговорка. Зейнаб се чудеше дали детето, което Груоч е родила, е син. Ако беше така, тогава отмъщението на

Сорча Макдаф би било пълно. Един истински Макдаф щеше да притежава Бен Макдюи, както и земите на Фергюсън. „Никога няма да разбере“ — мислеше си Зейнаб.

Дойде и денят на сватбата на Инига. Зейнаб попита Карим какво да облече.

— Трябва да окажа чест на сестра ти, но не бива да я засенчвам в най-щастливия ѝ ден.

— Дори и да си сложиш конски чул, ти пак ще засенчваш всяка жена. Мога само да те посъветвам да не носиш розово, защото сестра ми ще е облечена в такива дрехи.

— Няма що, много ми помогна!

— Ето нещо елегантно, но скромно — обади се Ома и извади от раклата един копринен кафтан с цвят на аквамарин. Деколтетото и ръкавите бяха украсени с бродирани златни цветя. — Тук има и подходящи копринени панталони, подарке. Ще obuеш златните чехли.

Карим кимна в съгласие.

— И само обеци. Онези малки полумесеци. Може и една гривна, но нищо повече.

Ома облече подарката си и ѝ направи прическата. За жалост, отгоре трябваше да облече черния яшмак, който беше принудена да носи, когато пътува.

Носилката ги отведе пред дома на Хабиб ибн Малик, Карим отвори вратата на градината и каза:

— Аз трябва да вляза от друго място. Ще намерите останалите жени в градината.

— А къде са мъжете? — попита Зейнаб.

— Жените и мъжете празнуват отделно — обясни той. — Такъв е обичаят. А сега вървете и се забавлявайте. Майка ми ще ви каже, кога е време да си ходите. Ще излезете от тази врата, аз ще ви чакам.

Те влязоха в прекрасната градина и ориентирайки се по музиката, стигнаха до мястото на тържеството. Отправиха се направо към Алима, за да ѝ засвидетелстват уважението си.

Майката на Карим изглеждаше особено красива и щастлива.

— Видяхте ли булката? — попита ги тя, обърна се и я посочи.

В центъра на градината Инига седеше на златен трон. Дойдоха робини, които съблякоха яшмаците на Зейнаб и Ома.

Алима ги погледна с одобрение.

— Колко сте красиви и двете! А сега идете и поздравете дъщеря ми.

Те се отправиха към Инига, която седеше сама, заобиколена от сватбени подаръци. Тя им се ухили закачливо.

— Какво ще кажете? Не приличам ли на идол?

— Изглеждаш великолепно! — каза ѝ Зейнаб. — Тук ли ще седиш цял ден, или можеш да ставаш?

— Трябва да седя тук до следобед, докато Ахмед и роднините му — мъже, дойдат, за да ме отведат в дома на баща му, където ще живея. Празненството ще продължи и там, докато аз и съпругът ми най-после успеем да избягаме в покоите си. След това всички ще започнат да очакват деня, в който ще обявя, че ще имам бебе, и надявам се, че ще бъде син.

— А ако родиш дъщеря?

— Първо е редно да родя син, но и дъщерите не са нежелани. Преди да дойде пророкът, народът ни обикновено убивал първородните деца, ако са момичета. В Корана пише: „Неубивайте децата си, защото се страхувате от бедността. Ние ще осигурим прехраната им. Ако ги убиете, ще допуснете ужасна грешка.“ — Инига се усмихна — Освен това ние, жените, даваме живот. Не можем да го отнемеме.

Тържеството беше прекрасно. Жените танцуваха и се забавляваха. Най-после Алима даде знак на Зейнаб и Ома, че е време да си тръгват. Те отидоха отново при Инига, за да ѝ пожелаят щастие и да се сбогуват.

— Ела ми на гости, преди да замина за Кордоба — каза ѝ Зейнаб.

— Кога ще тръгваш?

— Карим каза след Рамадана.

— Ще дойда — обеща Инига. — Няма да тръгнете преди Ид ал-Фитр — трите дни, с които завършва Рамадана. Свещеният месец започва след два дни и аз няма да мога да дойда, но обещавам, че ще дойда по време на Ид ал-Фитр.

Момичетата се прегърнаха и Зейнаб и Ома се върнаха при носилката, където ги чакаше Карим.

— Аз трябва да остана до края на тържеството. Ще се видим отново късно довечера, съкровище. Чакай ме. — Той спусна завесите и носилката тръгна.

— Много е смешно — обади се Ома по време на пътуването, — че мъжете и жените трябва да празнуват отделно. Надявах се да видя Аладин бен Омар, но дори и да е бил там, не бих могла да разбера. Беше толкова зает напоследък, че почти не съм го виждала. Предполагам, че въобще не го интересувам, въпреки че направи всичко възможно да ме съблазни по време на пътуването от Ирландия.

— И успя ли?

— Не, но не защото не е опитвал достатъчно. — Ома въздъхна. — За мен няма бъдеще, господарке. Халифът ще се влюби в теб и сигурно ще му родиш дете, което ще е свободно — син на един господар. А ако аз родя, детето ми ще е роб, като мен. Може би това не би имало значение, ако не бях родена свободна.

— Ако се харесам на халифа, може би ще мога да те освободя, Ома. Бих могла да те изпратя отново в Шотландия. Това ще те направи ли щастлива?

— Господарке, предпочитам да остана с теб. В Шотландия не ме чака никой. Нямам семейство и единственият дом, който познавам, е манастирът. А там не мога да се върна. — Тя се усмихна. — Представяш ли си изражението на Майка Юб, когато се покажа на портите?

— Мога да те изпратя при сестра ми в Бен Макдюи.

— Какво! — извика Ома. — Нима се опитваш да се отървеш от мен, господарке? Не можеш да си сигурна, че сестра ти е оцеляла след раждането, а и как бих могла да обясня какво ни се е случило? Мислиш ли, че сестра ти ще ми повярва? Те ще насъскат кучетата срещу мен, господарке! Не ме отправяй далеч от себе си! — Очите на Ома се напълниха със сълзи.

— Не искам да те отправям. — Зейнаб хвана ръката ѝ. — Но ми изглеждаше толкова нещастна.

— О, това е само заради Аладин бен Омар.

— Може би в такъв случай трябва да му позволиш да те прелъсти. Това, че си моя прислужница, не означава, че не можеш да получиш и ти малко любов.

— Не искам да имам дете.

— Ами тогава недей. Не си ли се замисляла защо не съм забременяла в продължение на толкова месеци? Спомняш ли си онази течност, която Карим ти даде в Дъблин и от която ми даваш всяка сутрин? Не са ли ти дали рецептата?

— Дадох ми я — отвърна бавно Ома. — Не зная какво е това, но знам, че господарят не би ти причинил зло.

— Тази течност ме предпазва от забременяване. Има още един начин, но не знам дали е толкова сигурен. Инига ми каза, че жените от харема си слагат някакви гъби, които би трябвало да спрат семето на любовника им. Започни да пиеш от моето лекарство, Ома, и ако искаш, вземи Аладин за любовник. Мисля, че така ще си по-щастлива.

— Благодаря, господарке. Признавам си, че желая този черен негодник, но няма да раждам роби! — Тя се замисли за момент. — Колко време трябва да вземам лекарството, преди да се отдам на Аладин?

— Изпий малко довечера. Всичко ще е наред, ако продължиш да го вземаш всеки ден. Аз самата ще спра да го вземам веднага щом пристигна в Кордоба, защото ако забременея от халифа, това само ще ме издигне в неговите очи и в харема му.

— Ще ми е мъчно да напусна това място. Тук е прекрасно, а Карим е добър господар. Кога ще тръгнем? Знаеш ли?

— След два дни започва месецът на Рамадана. Ще се въздържа от ядене и пиене от изгрев до залез-слънце. В края на месеца ще има тридневен празненство. Ще тръгнем за Кордоба веднага щом то свърши.

На следващата сутрин Зейнаб трябваше отново да се посвети на обучението си. Знаейки, че остава съвсем малко време, учителите ѝ бяха много настойчиви и бързаха да я научат на всичко. Успехът ѝ в Кордоба щеше да донесе слава и на самите тях.

Късно следобед Ома дойде при нея, носейки дълго бяло наметало с качулка.

— Господарят Карим каза да облечеш това и да дойдеш с мен. — После снижи гласа си така, че имамът да не може да я чуе. — Аладин е тук. Може ли да остана с него?

— Разбира се. Ако не успея една вечер да се грижа сама за себе си, значи много съм се разглезила от този начин на живот. Няма да те очаквам преди заранта, Ома. Надявам се, че ще ми се подчиниш.

Ома се изкикоти, заведе господарката си в градината, където я очакваше Карим, яхнал един бял кон. Той ѝ заповяда да се приближи.

— Господарю? — Тя стоеше до коня, объркана.

Той посегна към нея, хвана я и я вдигна на седлото пред себе си.

— Удобно ли ти е? Трябва да яздим няколко мили.

— Къде отиваме, господарю?

Тя се чувстваше много добре в прегръдката му. Притисна се до гърдите му, вдишвайки мъжкия му аромат, и въздъхна.

Той се усмихна, като си мислеше колко свободно изразява тя чувствата си. В нея нямаше никаква преструвка. Каква освежителна промяна ще е за халифа, помисли си той и усмивката му изчезна. След няколко седмици щеше да принадлежи на халифа, но засега беше все още негова.

— Отиваме в една малка къща. Намира се в планините до едно езеро.

Зейнаб не попита нищо повече. Отпусна се на гърдите му, съзерцавайки красивия пейзаж. След известно време се обади:

— Всичко това твое ли е?

— Да — отвърна той и се усмихна.

— Трябва да си много богат. В Шотландия биха смятали за щастливец всеки, който притежава такава земя. Нашите земи са скалисти. Почвата е бедна и реколтата слаба.

— Малина е специално място — съгласи се той. — Земята е плодородна, а климатът умерен.

— В Шотландия винаги е студено и често мъгливо. Понякога има няколко топли седмици в средата на лятото, но това е всичко. И много вали. Обичам слънцето на вашата земя!

Той тръгна по един страничен път, който водеше надолу към малка горичка, и изведнъж пред тях се появи кристалносиньо езеро. На брега му имаше малка мраморна къща, а около нея — цветна градина. Карим спря пред сградата, слезе от коня и се обърна, за да помогне на Зейнаб.

— Наричам това място „Бягство“. Тук идвам, когато искам да съм сам. Открих това езерце много отдавна. Баща ми ми подари земята, когато се върнах от Самарканд. Построих вилата си на брега на морето, но се усамотявам тук, където никой не може да ме намери.

Той хвана ръката ѝ и влязоха в къщата.

Вътре имаше само една стая. В единия ъгъл ромолеше фонтан от черен мрамор, а в средата имаше голямо легло, застлано с черна коприна и покрито със златисти атлазени възглавници. Върху малка масичка имаше наредени поднос с печено пиле, чиния пилаф и купа с нарове и банани. До тях беше оставена гарафа с вино.

Карим наля вино в две чаши и ѝ подаде едната.

— Имамът казва, че виното е забранено — каза Зейнаб.

— Аллах е създал земята, гроздето и следователно виното. Не може да има нищо грешно в това, което Аллах е създал. Грях е да се напиваш, цвете мое. Ще видиш, че в двора на халифа също има вино. Изпий го.

Той вдигна своята чаша и я изпи на един дъх. Наля си още една, изпи бързо и нея и сложи чашата обратно на масата.

Зейнаб го гледаше изумена. Подобно държане не му беше присъщо.

— Защо дойдохме тук, господарю? — Още не беше докоснала виното си.

— Кажи ми, че ме обичаш, Зейнаб — каза внезапно той. — Искам да чуя думите от сладките ти устни. — Очите му се впиха в нейните, умолявайки.

— Господарю, ти си луд! — възкликна тя.

Сърцето ѝ заби бясно. Опитва се да се обърне, за да не може той да прочете истината в очите ѝ.

Но той не ѝ позволи, завъртя я обратно, докато лицето ѝ застана пред неговото, но тя сведе клепки, за да не го гледа в очите.

— Съдбата е предопределила да се влюбим и след това да се разделим завинаги — каза той. — Аз те обичам, Зейнаб, и ти ме обичаш. Защо не искаш да го признаеш?

— Не си ли ме учил, че една робиня за любов не се обвързва емоционално с учителя си. Страхувам се, че виното ти е размътило главата. Хайде, ела да хапнем нещо.

Защо ѝ причиняваше всичко това? Да не би да беше някакво изпитание? Трябваше да запази спокойствие.

Но Карим я придърпа към себе си и каза дрезгаво:

— Обичам те, Зейнаб. Нямам това право и не бива да съм такъв глупак, но пък кога ли сърцето е проявявало разум, любима? — Ръката му галеше блестящата ѝ коса. — Аллах най-после ме наказва. Толкова е

арогантно, за който и да е мъж да си мисли, че може да обучава друго човешко същество в изкуството на любовта.

— Ти не си ме учил да обичам, господарю, ти ме учеше да дарявам удоволствие — каза тихо тя.

— Кажй ми, че ме обичаш — молеше той.

— В такава любов няма никакво бъдеще — отвърна студено Зейнаб. — Не разбра ли още от самото начало, че аз принадлежа на халифа на Кордоба? Не мога да бъда негова робиня за любов и да обичам теб, Карим.

— Но въпреки това ме обичаш — отвърна той и погали бузата й.

— Не го прави — помоли тя. Докосването му беше сломило решителността й. — Ако те обичам, как ще понеса да те напусна след един месец? Ако те обичам, как ще преживея остатъка от живота си без теб? Ако те обичам, как ще принадлежа на друг мъж, Карим? — Той не беше пиян от виното и тя го знаеше.

— Тялото ти ще принадлежи на този мъж, но сърцето ти винаги ще остане мое. Не се шегувам, нито пък те изпитвам, Зейнаб, любима. Думите излизат от сърцето ми. Думи, които нямам право да изричам, но не мога да се въздържа. Любовта ми към теб ме направи безпомощен. Обичам те и ще те обичам вечно.

Тя гневно се отдръпна от него.

— И каква полза има от любовта ти към мен, Карим ал-Малина? Аз не съм твоя! Как смееш така да разбиваш сърцето ми! О, колко си жесток! Жесток! Никога няма да ти простя!

— Значи ти наистина ме обичаш! — извика той с въодушевление.

Тя го погледна с празен поглед. По красивото й лице се стичаха сълзи.

— Да, проклет да си, обичам те! Доволен ли си? Задоволена ли е суетата ти, господарю? Бях се заклела пред себе си, че никога няма да ти го кажа, но ти ме принуди. Как сега ще отида при халифа, когато знам, че те обичам и че ти ме обичаш? Какво направи, Карим? Ние ще опозорим тези, които ни се довериха.

Той отново я притисна в прегръдката си.

— Не, няма. Ще направим това, което трябва да направим. Ти ще отидеш при халифа, а аз ще се ожения за Хатиба, но преди това да се случи, ние ще прекараме един месец заедно тук, в „Бягство“. Само аз

и ти. Каквато и да бъде съдбата ни след това, ние ще можем цял живот да си спомняме за любовта си, моя красива Зейнаб. Как бих могъл да те пусна, без да съм научил истината? Без никога да съм познал любовта?

— Може би щеше да бъде по-лесно, ако беше постъпил точно така — каза тихо тя. — Не знам дали мога да бъда толкова благородна и смела като теб, Карим. Аз съм едно обикновено момиче от една изостанала страна. Ние, келтите от Шотландия, познаваме само страстта и откъсването. Мислех си, че в живота има и други неща, защото ти ми показва красотата и светлината, Карим ал-Малина, и семейство, в което всички се обичат. Ако Господ ми беше позволил, аз щях да искам да съм твоя до края на дните си. Да ти родя синове и дъщери. Да стана като майка ти — доволна от съдбата си. Но ти ми казваш, че ме обичаш и ме принуждаваш и аз да го призная. Сега вече никога няма да бъда доволна, господарю. Ако съдбата ми е да страдам, знаейки за любовта ти, то твоята ще бъде да живееш, знаейки, че никога няма да бъда щастлива, след като се разделя с теб. Може би щях да бъда, Карим, но това вече е невъзможно.

— Не можеш да си щастлива, знаейки, че сърцето ми е твое?

Тя поклати глава.

— Никога няма да съм щастлива, щом съм далеч от теб.

— О, Зейнаб, какво направих! — извика той.

— Колкото и да съм ядосана, Карим, вече не ме е грижа. Обичам те и ни е останало толкова малко време. Нека не го прекарваме в укори. Ти разби сърцето ми, но аз все още те обожавам. — Тя обви ръце около врата му и го целуна страстно. — Винаги ще те обожавам!

Той я вдигна, положи я на леглото и започна нежно да я съблича. Свали и своите дрехи и легна до нея. Пръстите им се преплетоха. Останаха така доста дълго време, без да продумат, после той се надигна на лакът и наведе глава, за да я целуне. Очите ѝ го гледаха сериозно, после се затвориха бавно. Тя се отдаде на сладостта на момента. Ръцете му я докосваха с непоносима нежност и я караха да моли за още.

Той целуна всяка сълза на лицето ѝ. Устните му докосваха устните, бузите, сведените ѝ клепачи.

Тя погали красивото му лице. Какво беше сторила, че трябваше да понесе толкова радост и толкова болка едновременно? Любовта

беше нещо ужасно. Щеше да е доволна, когато отиде в Кордоба. Доволна да се отърве от тази болка. Сигурно с времето щеше да се поуспокои и да се съсредоточи върху това, което беше научила. Щеше да бъде най-добрата робиня за любов, която някога е съществувала.

— Обичам те, цвете мое — прошепна той в ухото ѝ и го гризна леко.

Тя се обърна към него. Разтапяше се от щастие и едновременно усещаше как сърцето ѝ ще се пръсне. Не беше честно!

— И аз те обичам, Карим ал-Малина. Люби ме, скъпи! О, люби ме!

ЧАСТ 3

ГЛАВА 9

Ал-Андалус

945 г.

Абд ал-Рахман, халифът на Кордоба, лежеше сам в огромното си легло. Отвън се зазоряваше и птиците пееха. Той си помисли, че птичите песни са най-хубави през късна пролет, може би защото тогава беше любовният им период. Любовта правеше всичко по-различно. Той се усмихна. Беше минало доста време, откакто за последен път се беше влюбвал. Беше готов за ново приключение, въпреки че вече минаваше петдесетте.

Знаеше какво си мислеха всички останали. Любимката му, Захра, окуражаваше подобни мисли. Беше ѝ по-удобно, ако младите държанки нямат много надежди. Беше ставал баща осемнайсет пъти. Беше и дядо. Въпреки любовните му апетити, които, трябваше да си признае, напоследък бяха поотслабнали, беше управлявал толкова дълго, че хората вече го мислеха за стар човек. Е, но той не беше! Тялото му беше здраво като на трийсетгодишен мъж и косата му все още беше червеникаворуса, без следа от бели косми. Беше пролет и беше готов за нова любов!

Той се протегна, вдишвайки свежия утринен въздух. Днес. Какви бяха плановите му за днес? О, да, днес беше денят от месеца, в който получаваше подаръци от благодарни поданици, приятели и бъдещи приятели. Може би сред подаръците щеше да има някоя красива робиня. Може пък някоя от тях да му хареса. Не беше много вероятно, но би могъл да се надява. Да! Беше готов за нова любов.

Вратата на спалнята му се отвори и влезе един роб. Халифът стана и започна обичайните си сутрешни занимания. Първо се изкъпа. После се нахрани и го облякоха.

Любимката му, Захра, дойде, за да му пожелае добро утро. Тя беше красива жена в края на трийсетте. Имаше буйна кестенява коса и сребристосиви очи.

— Не се оставяй на пратениците да те отегчат с безкрайните си приказки, господарю. Трябва да се грижиш за себе си. — Тя му се

усмихна с обич.

Халифът се подразни. Захра беше прекрасна жена. Той я обичаше и уважаваше, но напоследък непрекъснато му досаждаше, отнасяйки се с него като с някой старец.

— Обичам да разговарям с чуждестранните пратеници, скъпа, а и кой знае, може пък днес да получа някой прекрасен подарък. Например робиня, която да плени сърцето ми.

Той ѝ се усмихна и със задоволство забеляза злобното пламъче в очите ѝ. Нямаше да се държи като старец само за да се хареса на Захра и на сина им — Хакам.

Хакам. И тук имаше проблем. Той беше чудесен младеж, но беше повече учен, отколкото мъж, който един ден трябваше да стане халиф. Интересът му към книгите беше по-голям от интереса му към жените. Нямаше деца, но това беше само защото прекарваше много малко време в харема си. Абд ал-Рахман смяташе, че Захра е виновна за това. Изключителният интелект на сина ѝ беше нейната най-голяма гордост и тя винаги го бе насърчавала да учи, казвайки, че по-късно ще има достатъчно време за жени. Но грешеше. В живота на Хакам никога нямаше достатъчно време за жени, ако наблизко имаше някоя нова книга. Все пак принц Хакам напоследък проявяваше повече интерес към управлението на ал-Андалус. Халифът го отдаваше на това, че Хакам имаше шест амбициозни по-млади братя. Въпреки всичко баща и син се обичаха и бяха много близки.

Халифът, придружаван от личната си охрана, се отправи към Залата на халифата.

Сутринта мина добре в разговори с дипломати и пратеници от далечни земи, дошли да засвидетелстват уважението си и да поднесат даровете си. Подаръците бяха съвсем традиционни и Абд ал-Рахман с усилие прикриваше скуката си. Принц Хакам и любимият лекар на халифа — Хаздай ибн Шапрут, седяха от двете му страни.

Хаздай ибн Шапрут беше еврейин и беше нещо много повече от обикновен лекар. Беше привлякъл вниманието на халифа към себе си преди две години, когато създаде универсална противоотрова. Тъй като отровата беше любимото оръжие на убийците, откритието му беше посрещнато с голямо одобрение от богатите. Халифът скоро откри, че новият му приятел е също така чудесен дипломат. В ал-Андалус

религията на един мъж не беше пречка за издигането му, затова Хаздай, макар и евреин, скоро стана много близък с халифа.

Един от робите съобщи:

— Господарю халиф, сега ще получиш подаръците на Донал Рай от Ирландия, които ти е донесъл Карим ибн Хабиб ал-Малина. Тези дарове са израз на благодарността на ирландския търговец.

Вратите пред халифа се отвориха и в залата влязоха цяло стадо слонове. Абд ал-Рахман се надигна. В сините му очи заблестя интерес. Слоновете вървяха по двойки, като между гърбовете на всяка двойка имаше по една колона от зелен ахат. По сигнал на водача си животните спряха и вдигайки се на задни крака, поздравиха халифа с могъщ рев.

— Великолепно! — възкликна владетелят и мъжете от двете му страни се съгласиха.

— Какво друго може да предложи Донал Рай, което да надхвърли този спектакъл? — отбеляза Хаздай ибн Шапрут. Той беше висок, строен мъж в началото на трийсетте, с кехлибарени очи и тъмна коса. И той, както и господарят му, беше гладко избръснат.

— Наистина, татко, едва ли краят на процесията може да надмине началото — каза принц Хакам. Той беше почти на една възраст с лекаря.

— Ще видим, ще видим.

Слоновете бяха последвани от роби, които носеха двайсет топа коприна, всеки в различен цвят, три алабастрови съда с амбра, две ковчезета от слонова кост, първото пълно с перли, а второто — с цветни луковици, сто кожи от лисици, сто кожи от сибирски белки, десет бели арабски коня със златни юзди, пет златни тухли и петнайсет сребърни.

Най-накрая идваше носилка, до която вървяха Карим ал-Малина и Ома. Донесоха я до подножието на трона. Капитанът пристъпи напред и се поклони ниско на Абд ал-Рахман. Същото направи и прислужницата.

— Велики господарю — започна Карим, — преди една година търговецът Донал Рай от Ирландия ми повери тези дарове. Нося ти ги в израз на неговото дълбоко уважение и благодарност за любезността ти към него и семейството му. Повериха ми също така едно момиче на име Зейнаб, което трябваше да обуча за робиня за любов. Аз съм последният майстор в любовните изкуства в ал-Андалус. — Карим

протегна ръка към спуснатите завеси на носилката. — Господарю халиф, позволи ми да ти представя робинята за любов Зейнаб.

От носилката се показва нежна бяла ръка.

Халифът се наведе с любопитство напред.

Ома внимателно дръпна завесите и от там излезе една забулена фигура. Прислужницата внимателно махна коприненото покривало от господарката си и отстъпи назад.

Зейнаб остана неподвижна, с наведена глава, както я бяха научили. Беше облечена в прекрасни дрехи, а краката ѝ бяха боси. Главата ѝ беше забулена в тънък воал и чертите ѝ не се виждаха.

Карим махна булото, а Ома бързо разпусна косите на господарката си.

Абд ал-Рахман усети как сърцето му ускори ритъма си. Той се изправи и слезе по стълбите, които го делиха от момичето. Неспособен да се въздържа, той взе кичур от косата ѝ, за да почувства мекотата ѝ. После вдигна брадичката ѝ, за да види лицето ѝ. Гъстите ѝ мигли лежаха върху бузите.

— Погледни ме, Зейнаб — каза тихо той. Подчинявайки се, тя вдигна очи към него. Той не беше много по-висок от нея и беше доста набит. Сините очи, които се взираха в нейните, бяха замислени. Тя почти почувства облекчение, но на красивото ѝ лице не се изписа никакво изражение.

Халифът беше изумен от гледката. Тя вероятно беше най-красивата жена, която някога е виждал. Чертите ѝ бяха идеални: овални очи, прав нос — нито много дълъг, нито много къс, високо чело и скули. Страстни устни, създадени само за целувки. Малка квадратна брадичка, която говореше за упоритост. Добре! Не обичаше послушните жени. Той се усмихна доволен, чудейки се каква ли е усмивката ѝ. Предполагаше, че в момента е много изплашена, въпреки че беше достатъчно възпитана, за да не го показва. Той внимателно прикрепи воала обратно върху лицето ѝ и тя отново сведе очи. Халифът бавно се върна на трона си.

— Донал Рай е надминал себе си, Карим ал-Малина. Остани през нощта в Мадинат ал-Захра като мой гост. На сутринта ще се срещнем на четири очи и аз ще ти кажа дали робинята за любов ме удовлетворява. После ще отнесеш лично съобщение до моя приятел Донал Рай.

Карим ал-Малина се поклони ниско и излезе. За един кратък момент очите му срещнаха тези на Зейнаб и сърцето му се сви от болка. Никога повече нямаше да я види. *Аллах да бди над теб, любов моя!*

Зейнаб не каза нищо, когато я отведоха от Залата на халифата. Нямаше какво да каже. Сърцето ѝ беше разбито и тя никога нямаше да обича отново. И така беше много по-добре. Беше млада, но не ѝ бяха останали никакви илюзии. Карим беше излязъл от живота ѝ. Оцеляването ѝ, а и това на Ома, зависеха от добрата воля на един синеок мъж на име Абд ал-Рахман. Не беше неприятен, реши тя, но никога не си бе представяла, че изглежда по този начин.

Халифът не беше висок. Въпреки че тя беше висока за жена, той едва ли беше малко по-висок от нея. Дрехите му, разбира се, бяха великолепни. Какво имаше под тях, не можеше да се разбере, освен това, че е здрав и набит. Веждите му бяха червени. Дали и косата му беше такава? Щеше да го разбере съвсем скоро, защото погледът му ѝ показва, че вече я желае.

Заведоха ги в женското отделение на двореца, което само по себе си беше огромно като палат.

— Тази робиня и прислужницата ѝ бяха доведени като подарък на халифа — каза придружителят им на евнуха до вратата.

— Влезте, влезте — направи им знак с ръка евнухът. — Ще доведе Господарката на жените. Тя ще определи къде ще спиш ти и прислужницата ти. Почакайте тук. — Той каза това и изчезна нанякъде.

— Какво? Друго момиче? — промърмори Господарката на жените, когато погледна критично към Зейнаб. — Тук вече има над четири хиляди жени. Къде да сложа още една, питам те? Е, доста си хубава, но халифът не е вече млад. Предполагам, че ще остарееш и набелеееш като почти всички останали. Дай да помисля къде да те настаня.

— Искам самостоятелен апартамент — каза тихо Зейнаб. Господарката на жените, чието име беше Валада, зяпна младата жена учудено и изведнъж започна да се смее.

— Самостоятелен апартамент? Ха-ха-ха! Да не би да си някоя принцеса, на която трябва да се обърне специално внимание? Ще си късметлийка, ако въобще ти намеря легло. Апартамент? Ха-ха-ха!

— Виж какво — каза Зейнаб тихо, но решително, — аз не съм някое галско или баско момиче с изрусена коса. Не съм някоя страхлива девица, която се надява да привлече вниманието на господаря. Аз съм Зейнаб, робиня за любов, обучена от великия майстор в любовните изкуства Карим ибн Хабиб ал-Малина. Трябва да бъда настанена в съответствие с положението ми. Ако се съмняваш в думите ми, най-добре изпрати някой при халифа, за да получиш нарежданията лично от него. Ще им се подчиня и повече няма да се оплаквам.

Валада се чудеше какво решение да вземе. Благосъстоянието на жените от харема беше нейно задължение. Тя беше далечна братовчедка на халифа, останала рано вдовица, която никога повече не поиска. Само роднинските ѝ връзки ѝ помогнаха да придобие такова високо положение в харема на халифа. Нямаше голямо желание да загуби всичко това.

— Трябва да решиш — продължи да я притиска Зейнаб. — Робите скоро ще пристигнат с вещите ми. Имам няколко сандъка и кутии за бижута, които трябва да се съхраняват добре. Няма да позволя обикновените държанки и прислужниците им да се ровят в дрехите ми. Това е немислимо. Спомни си на кого служим. Изпратена съм тук само с една цел — да доставям удоволствие на господаря, а не мога да го направя, ако нямам място, където да го забавлявам, или пък ако някои лекомислени жени ми откраднат вещите.

Валада погледна внимателно Зейнаб. Младата жена пред нея беше невероятно красива и самоуверена, но въпреки това учтива. Може би малко високомерна, но учтива.

— Добре — каза най-после Господарката на жените, — може би ще мога да намеря един малък апартамент, но ако не се харесаш на халифа достатъчно бързо, ще се наложи да споделяш постелята си с прислужницата си.

Зейнаб се засмя така, сякаш това беше невъзможно.

— Апартаментът ми трябва да има своя собствена малка градинка. Имам нужда от спокойствие, когато излизам на въздух.

Валада едва преглътна гнева си. Но все пак трябваше да признае, че това не беше обикновена робиня.

— Имам апартамент точно като за теб, Зейнаб. Последвайте ме, ако обичате.

Тя се забърза, като момичетата я следваха по петите. Апартаментът, в който щеше да настане тази млада жена, беше в най-отдалечения край на харема. Имаше малка градинка, но стената ѝ беше обща с тази на зоологическата градина на халифа. Момичето щеше да получи това, което искаше, но едва ли щеше да остане доволна. А по-късно, ако наистина получеше благоволението на халифа, щеше да се намери някое по-добро жилище. Ако.

Ома се задъха от ярост, когато Валада отвори вратата на апартамента. Как смееше тази жена така да обижда господарката ѝ? Тъкмо щеше да изрази възмущението си на глас, когато Зейнаб сложи предупредително ръка на рамото ѝ и сама се обади:

— Малък е, Валада, но се надявам, че ще успее да се настаня удобно. Ще запомня добрината ти.

Господарката на жените се почувства някак неудобно от думите на Зейнаб.

— Веднага ще изпратя чистачка.

— Отлично — измърка Зейнаб. — Искам също така да видя евнусите, от които ще си избира служител колкото е възможно по-скоро. А и ще искам да се изкъпя. Халифът ме иска още тази вечер.

Валада се отдалечи, учудена как такова младо момиче може да има такова присъствие на духа и да я притесни така. Щеше да направи всичко възможно, за да може тази Зейнаб да се чувства удобно. После щеше да докладва на Захра, любимата съпруга на халифа. Тя сигурно щеше да иска да узнае всичко, свързано с тази нова робиня.

— Ако ни беше изпратила обратно в Алказаб Малина — изсъска Ома — може би нямаше да сме много по-далеч от центъра на двореца. Две стаи, при това толкова малки.

Зейнаб се засмя и затвори вратата.

— По-добре е така, отколкото да спим в една стая с други жени, които със сигурност ще ни откраднат всичките вещи. Този апартамент може и да е малък, но пък ни дава някакво предимство и най-вече самостоятелност. Ще го превърнем в прекрасна кутийка, която съхранява едно съвършено бижу — довърши тя и се усмихна.

Ома я погледна.

— Е, предполагам, че като се изчисти прахът и донесем нещата си, ще стане горе-долу прилично. Да видим какво представлява градината.

Тя беше малка и квадратна. В средата ѝ имаше езерце, а в него — бронзова лилия, която пръскаше вода. Нямаше никакви цветя, въпреки че лехите бяха оформени.

— Рози и лилии — каза Зейнаб. — А също така и билки със сладко ухание. Мисля, че в езерцето трябва да има истински лилии, нали, Ома? И ще парфюмираме водата, за да бъде ефектът още по-голям.

Не след дълго апартаментът вече блестеше от чистота. Валада се върна и каза на Зейнаб:

— Какви мебели ще искаш, лейди?

— Ома знае, затова ще дойде с теб, за да избере — отвърна сладко Зейнаб. — Къде са евнусите, от които трябва да си избирам?

— Чакат отвън, лейди. Да ги накарам ли да влязат?

По устните на Валада играеше лека усмивка. Вече беше говорила с господарката Захра. Заедно с нея бяха избрали евнусите. Само един от тях беше подходящ. Тази горда Зейнаб със сигурност щеше да избере този, който те искаха. Валада отвори вратата и заповяда на шестте евнуси да влязат.

— Ето ги, лейди. Кой ще си избереш?

Зейнаб ги погледна. Двама бяха доста възрастни. Един беше на средна възраст и изглеждаше малоумен. Друг беше твърде млад. Петият беше огромен и изглеждаше полузаспал. Шестият беше тъмнокож и изглеждаше човек с достойнство. Петимата бяха толкова неподходящи, че Зейнаб беше сигурна, че очакват от нея да избере точно този. Той със сигурност щеше да я шпионира. Тя отново ги огледа всичките. Едното от момчетата изглеждаше нервно и нещастно. Тя го посочи с пръст.

— Искam този — каза тя с тон, който не позволяваше възражения.

— Но, лейди, той е твърде млад за такава отговорна работа! Избери някой друг.

— Искаш да кажеш, че си ми довела неподходящ човек? Избирам този младеж, защото той ще свикне с моите изисквания по-бързо от останалите. — Тя се обърна към момчето. — Как се казваш?

— Наджа, господарке.

— Той няма никакво влияние сред останалите евнуси — възпротиви се отново Валада. — Няма да ти е от никаква полза, лейди

Зейнаб.

— Не е необходимо да има влияние — каза рязко Зейнаб. — Когато спечеля благоволението на халифа, тогава Наджа ще спечели влияние чрез мен, лейди Валада. А сега, ако обичаш, иди с Ома, за да изберете мебелите ми...

Господарката на жените беше победена. Тя се оттегли заедно с петте отхвърлени евнуси. Ома се ухили, намигна на господарката си и последва групичката.

Когато останаха сами, Зейнаб каза на Наджа:

— Можеш да ми вярваш, когато ти казвам, че ще стана любимка на халифа. Аз не съм обикновена държанка, а робиня за любов. Знаеш ли каква е разликата?

— Да, господарке — отвърна момчето.

— Валада искаше да избира онзи висок тъмнокож мъж, който със сигурност е неин шпионин. Аз избрах теб, защото очаквам да си ми напълно верен, Наджа. Ако някога разбере, че си ме предал, ще умреш от най-ужасна смърт и никой няма да те спаси от гнева ми. Вярваш ли ми?

— Да, господарке. — После добави: — Наср, този, който искаха да избереш, е шпионин на господарката Захра, не на Валада, въпреки че е задължен и на нея.

Зейнаб кимна. Значи любимата съпруга на халифа вече знаеше за пристигането ѝ. Тя можеше да ѝ бъде върла противничка, но можеше и да не се наложи. Може би никога нямаше да станат приятелки, но пък и не беше нужно да са врагове.

— Господарката Захра си губи времето, като ме шпионира. Аз не искам да заема мястото ѝ в сърцето на халифа. Всъщност, аз не мога и да го направя. Да изместиш жена, за която е построен цял град? — Зейнаб се засмя. — Просто искам да доставям удоволствие на халифа. Точно на това са ме учили.

Въпреки че се надяваше да спечели верността на Наджа, тя знаеше, че той, както и всички останали, може да бъде подкупен от някой с по-голямо влияние от нея. Това, което би могъл да каже, бе по-добре да успокои, отколкото да разтревожи господарката Захра.

Ома се върна. Следваха я няколко слуги, които носеха мебелите, които бе избрала за господарката си.

— Тази стара Валада — каза тя на Зейнаб — искаше да ме накара да взема най-ужасните неща. За щастие успях да се наложа, господарке. — Чувайки шум зад гърба си, тя бързо се извърна. — Внимавайте с този диван! Оставете го тук. Веднага! — Тя отново се обърна към господарката си. — Мислех, че халифът ще иска да седи на нещо удобно, когато го забавляваме.

Ома наистина бе открила прекрасни мебели за апартамента.

До стаята на Зейнаб имаше малка ниша, където Ома щеше да сложи постелята си, а Наджа щеше да спи пред вратата на господарката си.

Най-накрая всичко беше внесено и Ома се зае да разопакова багажа на Зейнаб.

— Какво ще облечеш? — попита я тя.

— Нещо просто. Но първо трябва да се изкъпя. Наджа, баните по всяко време ли могат да се ползват?

— Да, господарке, но жените от харема обикновено се къпят сутрин. Тогава се събират, за да клюкарстват.

— Аз се къпя два пъти на ден — каза му Зейнаб. — Сутрин и късно следобед. Ще искам услугите на масажистка всеки следобед. Ароматът, който използвам, е на гардения. Погрижи се да съобщиш на хората в банята. — Тя се съблече набързо. — Ома, някакъв халат, ако обичаш. — Прислужницата ѝ подаде един. — Наджа, заведи ме в банята.

Когато излязоха от стаята, Зейнаб се превърна в център на внимание. Тя не казваше нищо, вървеше с високо вдигната глава и гледаше право пред себе си. Подозираше, че Валада вече е разпространила, какви ли не небивалици. Когато стигнаха до банята, Наджа представи господарката си на Господарката на банята, чието име беше Обана.

— Е — каза Обана, — съблечи дрехите си и дай да видя върху какво ще поработя.

Обана имаше високо положение в йерархията на харема и беше вярна само на халифа. Не можеше да бъде подкупена, нито пък се страхуваше от която и да било жена, включително от господарката Захра. Доброто поддържане на някое момиче имаше голямо значение за Обана, особено ако халифът беше доволен. Тогава Обана обикновено биваше щедро възнаграждавана от господаря си. Да

спечелиш благоволенieto й, вече беше част от успеха пред Абд ал-Рахман.

Наджа съблече халата на Зейнаб и тя се изправи гола пред критичния поглед на Обана.

— Дай да видя ръцете ти, лейди. — Обана внимателно огледа и опипа дланите и пръстите на Зейнаб. — Стъпалата ти, едно по едно. — Зейнаб търпеливо се подчини. — Отвори си устата. — Обана разгледа здравите зъби на момичето и си пое дълбоко въздух. — Хубави зъби, сладък дъх. — После бавно прокара ръцете си по тялото на Зейнаб. — Кожата ти е много мека и стегната. Ти не си от онези типични красавици от харемите, които напълняват с възрастта. — Докосна кичур от косата й. — Като коприна е, но сигурно и сама го знаеш. Използваш ли лимон, за да подсилваш цвета?

— Да, лейди Обана — отвърна Зейнаб. Погледът й беше прям, изражението й — приятно, без да бъде твърде фамилиарно.

— Отлично! — одобри Обана. — И така, лейди, не съм виждала по-красива жена в този харем. Ти си робиня за любов, така поне се говори. Вярно ли е?

— Да, лейди Обана. Слухът в този случай е верен — отвърна Зейнаб, без да успее да сдържи смеха си.

Обана също се засмя.

— Вече се говори много за теб. Като имам предвид, че толкова отскоро си в Мадинат ал-Захра, доста чудно е, че вече толкова неща се знаят за теб.

— Аз съм само днешно развлечение. Утре жените от харема ще си намерят нещо друго, с което да се развличат.

— Е, да се захващаме за работа — каза бързо Обана и кимна. — Кога си се къпала за последен път, лейди?

— Тази сутрин. Аз се къпя по два пъти на ден. Съобщих на Наджа какви са предпочитанията ми и той ще ги каже на помощничките ти.

— Отлично!

Но Обана се зае лично с банята на робинята за любов. Това момиче със сигурност щеше да спечели благоволенieto на халифа. За колко дълго не се знаеше, но засега беше сигурно. Не завиждаше на господарката Захра и господарката Таруб — любимите съпруги на халифа. Те истински обичаха съпруга си и да бъдат изместени, дори и

за кратко, от такова младо и прекрасно същество като Зейнаб, сигурно не беше много приятно. Но въпреки това, никоя от двете не показваше неудоволствието си, когато съпругът им избираше по-млади момичета. Бяха твърде добре възпитани. Не можеха да се страхуват, че ще бъдат изместени от сърцето на халифа, защото положението им беше осигурено от синовете им и от дългото съжителство с Абд ал-Рахман.

Когато Зейнаб бе изкъпана и масажирана, тя облече халата си. Благодарни на Обана, обърна се да излезе, но изведнъж Наджа възкликна тихо, поклони се ниско и се дръпна настрана, за да направи път на господарката Захра. Зейнаб падна на колене с наведена глава.

Захра се усмихна леко.

— Не е необходимо да коленичиш пред мен, лейди Зейнаб. Коленичи само пред твоя господар, Абд ал-Рахман ал Насир лил Дин Аллах, великият и могъщ повелител на ал-Андалус.

Зейнаб веднага се изправи.

— Поднасям почитанията си на лейди Захра, тази, която притежава сърцето на халифа, майката на наследника му, на чието име е кръстен този град. Не съм нито мекушава, нито скромна лейди, но положението ти изисква да се държа подобаващо. В противен случай ще донесе позор на този, който ме обучи, и на този, който ме изпрати на халифа в израз на благодарност за безкрайната му доброта.

Захра се засмя.

— Умна си и това е хубаво. Ще забавляваш съпруга ми. Той има нужда от нещо ново, защото напоследък доста се отегчава. Доставяй му удоволствие колкото е възможно по-дълго, Зейнаб.

Захра се обърна и излезе.

„Е — помисли си Господарката на банята. — Лейди Захра се страхува от това момиче. Разтревожена е. Никога не се е страхувала от другите жени в харема. Защо се страхува от тази? Интересно. Да. С удоволствие ще наблюдавам как ще се развият събитията.“

Зейнаб се върна обратно в покоите си. Останалите жени вече я наблюдаваха съвсем открито. Някои от обикновено любопитство, други със завист, трети с горчивина, защото красотата ѝ беше неоспорима и щеше да привлече вниманието на халифа.

Когато най-после се прибра в малкия си апартамент, Зейнаб се хвърли на дивана.

— Запознах се с лейди Захра — каза тя на Ома. — Тя вече ревнува от мен, както и всички останали. Омразата им можеше да се усети във въздуха.

Ома беше запарила ментов чай. Наля една чаша и я подаде на господарката си.

— Пий. Имаш нужда от сили. Денят не беше лек, а още не е свършил. Наджа, не сме яли от сутринта. Господарката има нужда от храна.

— Сега ще ви донеса.

— Наджа — обади се и Зейнаб.

— Да, господарке?

— Казах ти, че ще те унищожа, ако ме предадеш, но ако си ми верен, наградите ти ще бъдат безброй. Предполагам, че и ти, също като мен, не си бил роден роб. Извадил си късмет, че си преживял операцията.

Той кимна.

— Роден съм на Адриатическото крайбрежие. Плениха ме преди пет години, когато бях на дванайсет. Двамата ми братя умряха след операцията. Робите казваха, че съм имал голям късмет да избягам от лапите на смъртта. Името ми означава „избавление“. Знам защо ме избра пред другите, но като го направи, ти ме повиши. Нужно е само да те погледне човек, за да разбере, че халифът ще се влюби в теб. Твоят успех е и мой. Ще ти служа вярно.

— Всяка глупачка може да привлече вниманието на един мъж, но само умната жена може да го задържи — каза Зейнаб. — Разбираш ли ме, Наджа?

Той се усмихна за първи път.

— Няма да те проваля, лейди. — Той излезе, за да им донесе храна.

— Чудя се дали можем да му се доверим — обади се Ома.

— Той ще ми служи вярно, докато интересите ми не се сблъскат с тези на Захра — каза Зейнаб на родния си език. — Тази жена е истинската господарка в харема, а не халифът, Ома. Не бива да го забравяме. Лейди Захра е била с халифа в продължение на дълги години и има любовта и доверието му. Ако имам късмет, аз ще привлека вниманието му за известно време, може би дори ще му родя дете, но лейди Захра винаги ще е господарката тук. Наджа ще ми

служи добре, но ако се наложи да избира между двете ни, той ще вземе страната на лейди Захра. Внимавай какво говориш в негово присъствие.

— Мислиш ли, че халифът ще те посети тази вечер, господарке?

— Ще дойде. — В гласа на Зейнаб прозвуча увереност. — Видях колко заинтригуван остана от лицето ми. А после в банята Захра ми каза, че халифът е отегчен и има нужда от ново развлечение. Каза го, за да ме нарани, разбира се. Да убеди себе си, че тя винаги ще бъде първата в сърцето му, а аз мога да бъда само мимолетно увлечение.

— Това е жестоко, господарке.

— Но е самата истина, Ома. Въобще не е вероятно този велик мъж, да се влюби в мен завинаги, но ако успея да спечеля благоволението му за достатъчно дълго време, за да родя дете, тогава винаги ще сме в безопасност тук. И за да го постигна, ще направя всичко необходимо.

Наджа се върна с един поднос, пълен с храна. Постави го на масата пред тях, после извади една лъжица и опита всичката храна. Кимна доволен и даде и на момичетата по една лъжица.

— Ще опитвам всичко преди теб, господарке Зейнаб. Отровата е предпочитано оръжие тук, в харема. Но дори и да се случи нещо лошо, Хаздай ибн Шапрут, лекарят на халифа, е открил противоотрова. Няма да умреш, но пък ще се чувстваш ужасно и ще се изплашиш излишно.

Зейнаб преглътна. Карим не беше обърнал внимание на подобно нещо по време на обучението ѝ. Карим. Беше се заклела никога да не произнася името му, нито дори да мисли за него, а ето, че слънцето още не беше залязло и мисълта ѝ отново беше с него. Колко прекрасен бе изминалият месец в „Бягство“. Само те двамата. Говореха, правеха любов, разхождаха се по хълмовете. Искаше ѝ се това да продължава вечно, но понеже знаеше, че не може да стане, тя се молеше да умре. Изборът, разбира се, беше неин, но Зейнаб не беше някое слабо, глупаво момиче като онази Лейла. Имаше живот, имаше и смърт. Да живее, щеше да бъде по-трудно, но тя искаше да живее, дори и да не можеше да има Карим. Тя беше жена със здрав разум. Никой мъж, дори и Карим, не струваше колкото собствения ѝ живот. Тя щеше да го обича винаги, но щеше да е вярна на този халиф, който ѝ беше господар.

Но все пак Зейнаб въздъхна леко, като си спомни. В края на месеца се върнаха във вилата и на следващия ден се качиха на „Итимад“ и отплуваха. Карим не я докосна повече. Нито пък някога ще го направи, мислеше тъжно Зейнаб. После тръсна глава. Всичко бе свършено — пред нея се откриваше нов живот и ако имаше късмет, може би някой ден отново щеше да намери щастието. Взе си един плод от купата.

— Какво е това? — попита тя Наджа. — Харесва ми.

— Това е слива, господарке. В твоята родина няма ли сливи?

— Не, в Шотландия няма сливи. Имаме ябълки и круши, но не и други плодове.

Когато приключиха с яденето, Наджа им донесе купа с ароматизирана вода, за да измият ръцете си. Зейнаб се изправи.

— А сега трябва да си почина — каза тя и изчезна в спалнята си.

— Избрала ли си дрехите й за довечера, ако халифът реши да я посети? — обърна се Наджа към Ома.

Момичето кимна.

— Тя е толкова красива, че няма нужда от много кипрене. Само един копринен кафтан и парфюм в косите. Избрала съм кафтан с цвета на очите й.

— Чудесно — съгласи се Наджа.

На вратата се почука и евнухът отиде да я отвори. Отвън чакаше друг евнух. Без да казва и дума, той подаде на Наджа един обвит в коприна пакет, обърна се и се отдалечи. Наджа едва сдържаше въодушевлението си, когато подаваше пакета на Ома.

— Какво е това? — попита го тя.

— Подарък от халифа, Ома! Това означава, че господарят наистина ще дойде при нея довечера. Тя вече е спечелила благоволенieto му. Това е нечувано! Никоя жена не е спечелвала толкова бързо вниманието му! Тя ще е голямата любов на старините му. Усещам го!

Ома разгъна пакета и откри вътре една голяма розова перла.

Ома и Наджа кръстосаха многозначителни погледи.

ГЛАВА 10

На вратата не се почука. Тя просто се отвори и халифът влезе в стаята. Ома и Наджа подскочиха и се поклониха ниско.

— Къде е лейди Зейнаб? — попита любезно халифът.

— Тя е в стаята си, господарю — отговори тихо Ома със сведен поглед.

Халифът кимна, отвори вратата на спалнята и влезе.

Тя го беше чула да влиза. Поклони се безмълвно, очаквайки заповедите му. Той затвори след себе си и я гледа известно време. Зейнаб не помръдваше. Едва дишаше, внезапно осъзнала, че е малко изплашена, въпреки че лицето ѝ не издаваше нищо. Беше се вцепенила като статуя.

— Мислех, че само съм сънувал невероятната ти красота — обади се най-накрая той, — но ти наистина съществуващ, Зейнаб. А сега се съблечи. Тази сутрин не можах да те огледам добре през дрехите и съм нетърпелив да се насладя на тялото ти.

Лицето му беше сериозно. Той очевидно беше мъж, свикнал на незабавно подчинение. После, сякаш за да я поуспокои, се усмихна леко. Зъбите му бяха квадратни, равни и бели. Косата му, защото той сега не носеше чалма, наистина беше червеникаворуса.

Колко странно, помисли си тя. Преди да дойде тук, смяташе, че всички маври са с тъмни коси и очи, но се оказваше, че не е така.

Пръстите ѝ започнаха да разкопчават мъничките копчета на кафтана едно по едно. Погледът ѝ беше вперен в очите му. Дрехата се отвори до пъпа. Халифът гледаше като хипнотизиран, а тя все още не смееше да си поеме дъх.

Преди да е успяла да се съблече, той посегна и откри раменете ѝ. Кафтанът се свлече на пода. Абд ал-Рахман отстъпи крачка назад, за да я разгледа по-добре.

— Къде, в името на седемте джина, Донал Рай е намерил такова прекрасно създание?

— Един датчанин ме заведе при него — отвърна Зейнаб, учудена, че въобще може да говори. — А той ме взе от манастира, в който се

намирах.

— Била си християнска монахиня? — Очите му се спряха на гърдите ѝ и той очевидно полагаше усилие да не зарови главата си между тях.

— Не, господарю. Трябваше да стана, но бях пристигнала на същия ден — обясни Зейнаб.

— Кой жесток, сляп, безчувствен мъж би могъл да остави толкова красива девойка зад стените на манастир? — В гласа на халифа прозвучаха гневни нотки. — Ти не си създадена да бъдеш затворничка, да останеш девица до края на дните си. Хвала на Аллах, че моят стар приятел, Донал Рай, те е намерил.

Зейнаб се засмя на разпалеността му. Той очевидно беше страстен мъж.

— Имам сестра близначка, господарю. Съвсем еднакви сме, но тя е по-голяма. Баща ни е умрял, преди да се родим. Ние двете бяхме единствените му законородени деца. При раждането ни е било решено Груоч да се омъжи за наследника на един съседен владетел, а аз да отида в манастир.

— Не можеше ли и за теб да се намери съпруг? — учуди се халифът. Аллах, косата ѝ беше невероятна. Искаше да почувства мекотата ѝ върху голото си тяло.

— Ако се омъжех, можеше да създам неприятности. Съпругът ми сигурно щеше да поиска половината от земята на баща ми. А съседният владетел искаше всичко за наследника си и децата му. Не мога да го обвинявам. Семействата ни са враждували в продължение на много години. Бракът на сестра ми сложи край на враждата, а за мен нямаше друго място, освен манастира.

— Мястото ти е тук, в ръцете ми — каза строго халифът. — Ти принадлежиш на мен и само на мен, красавице! — Той я придърпа към себе си. Целуна устните ѝ, усети вкуса ѝ. В очите му заблестя пламъкът на страстта, когато прекара езика си по устните ѝ. — Ммм, много си сладка и си създадена само за удоволствия. За това Аллах те е изпратил на земята, Зейнаб. Съдбата ти е да ми даряваш удоволствие и да получаваш същото в замяна. Аз съм добър любовник, както сама ще разбереш след малко. — Той започна леко да мачка едната ѝ гърда. — Вече съм наполовина влюбен в теб. Ти възбуждаш тялото ми така, както никой не го е възбуждал в продължение на години. Сърцето ми

вика твоето, Зейнаб. — Ръката му сега погали лицето ѝ. — Страхуваш ли се от мен, красавице? Не бива, защото сладкото ти отдаване ще ти осигури моето благоволение.

— Страхувам се от властта ти, господарю — призна тя, — но не мисля, че се страхувам от теб.

— Мъдра си, щом разбираш разликата — отвърна той усмихнат. Хвана я през кръста и я вдигна на леглото. После отстъпи назад и отново я разгледа. — Обърни се, Зейнаб.

Тя се подчини, давайки му възможност да разгледа добре голото ѝ тяло. Учудваше се на самообладанието му. Той прокара ръка по гърба ѝ.

— Дупето ти е като праскова. Девствената ципа между половинките ѝ още ли е там? — Ръката му се задържа там, галейки копирената плът.

— Майсторът в любовта прецени, че това е твоя привилегия, господарю, но съм подготвена да те приема.

Зейнаб положи цялото усилие на волята си, за да не се разтрепери.

— Добре! А сега се обърни отново, прекрасна моя. — Когато тя се подчини, той продължи: — Знам, че си обучена да ми даряваш удоволствие много по-голямо, отколкото обикновена държанка може да ми даде, но тази вечер ще искам да бъдеш просто една обикновена жена. Тази вечер аз ще правя любов с теб. Ще се подчиняваш на всяка моя заповед и заедно ще намерим удоволствието.

— Няма да намериш друга жена, толкова послушна и нетърпелива да ти достави удоволствие, господарю.

Зейнаб се чувстваше глупаво заради по-раншната си нервност. Халифът не беше чудовище. Всъщност беше доста мил и това, че ѝ беше непознат, нямаше голямо значение. Тя не беше просто негово притежание. Тя беше робиня за любов и знаеше какви са задълженията ѝ.

Той бързо се съблече и отстъпи назад.

— Можеш да ме огледаш. Една жена трябва да познава тялото на господаря си така, както той познава нейното.

Тя го разгледа със сериозно изражение. Първоначалното ѝ впечатление се оказа правилно. Той не беше строен като Карим, а доста по-набит. Въпреки това съвсем не беше дебел. Знаеше, че е на

повече от петдесет години. Но въпреки това тялото му съвсем не изглеждаше като това на възрастен мъж. Беше привлекателно и силно. Кожата му беше светла, космите бяха махнати. Мъжките му части изглеждаха добре оформени и достатъчно големи. Зейнаб отново вдигна поглед към очите му.

— Много добре изглеждаш, господарю.

— Телата на мъжете не могат да бъдат така красиви, като женските, прекрасна моя. Но въпреки това, едно до друго, обикновено си пасват.

Той отново я придърпа в прегръдките си с нетърпението на младеж, който за първи път среща жена.

Зейнаб затвори очи за момент. Докосването му беше съвсем различно от това на Карим, но тази мисъл, вместо да я разстрои, я отрезви. Това, че тя и учителят ѝ се влюбиха един в друг, беше неприятно стечение на обстоятелствата, но те и двамата знаеха от самото начало, че една такава любов не може да има щастлив край. Тя нямаше да го опозори, като не се държи добре с халифа. Не беше някоя девица, мечтаеща глупаво за истинската любов.

Съсредоточи вниманието си върху ръцете, които галеха плътта ѝ. Бяха силни, може би малко настойчиви, но нежни. Устните му се сляха с нейните, дълбоката му целувка беше топла и чувствена и предизвика тръпка у нея. Тя не можа да се сдържи да не отвърне. Той беше един непознат, но можеше да я възбуди, а преди не смяташе, че това е възможно. Очевидно имаше неща, на които Карим не я беше научил. Неща, които сама трябваше да открие.

Тя отметна глава назад и устните му проследиха грациозната извивка на шията ѝ. Зейнаб почувства топлата влага на езика му и изстена леко, когато устните му намериха гърдите ѝ. Той целуваше и ближеше кожата ѝ, а ароматът ѝ на гардении само усилваше желанието му. Устните му се сключиха около едното коралово зърно, засмукаха го силно и тялото ѝ се надигна към него. Той го захапа леко. Зейнаб извика тихо.

— Отвори очи — заповяда той и се надигна.

В погледа му се четеше страст. Прокара пръсти по полуотворените ѝ устни и пъкна показалеца си дълбоко в устата ѝ. Тя бавно го засмука. Гърдите ѝ се притискаха в голата му кожа.

— Очите ти са като аквамарини — каза той тихо. — Един мъж би умрял за такива очи.

Той извади пръста си от устата ѝ и го прокара надолу към вдлъбнатината между гърдите ѝ. После натисна леко раменете ѝ, докато тя коленичи пред него.

Зейнаб знаеше какво се очаква от нея. Пое го в топлата си уста и го засмука. Той рязко си пое въздух и това ѝ подсказа, че му харесва. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ. Тя хвана торбичките му в ръка и леко ги стисна. Протегна единия си пръст към едно определено място, намери го и натисна. Той изстена и потрепери. Малкият ѝ език описваше кръгови движения около главичката на члена му, увеличавайки неимоверно желанието му.

— Спри! — изстена той и я дръпна нагоре. — Ще ме убиеш с това удоволствие, Зейнаб. Каква палава малка вещица си ти, прекрасна моя!

Членът му беше нараснал от страстта, но той успяваше да овладее нуждата си да обладае новата си играчка. Нямаше да я вземе толкова бързо първия път. Искаше да провери темперамента ѝ.

— Седни — каза той.

Когато тя седна на ръба на леглото, той коленичи. Взе едното ѝ стъпало в ръка и го разгледа. Беше малко и тясно. Вдигна го към устните си и го целуна. Прокара езика си по високата извивка, после започна да смуче пръстите. Устните му бавно тръгнаха нагоре по глезена, по прасеца към вътрешната част на бедрото. После повтори същото и с другия ѝ крак. Тя трепереше от удоволствие под опитната му уста.

— Имаш ли любовни топки? — попита я той и когато тя кимна, продължи: — Донеси ги, прекрасна моя.

Зейнаб протегна ръка към златната кошничка до леглото, извади кадифената кутийка и я подаде на халифа. Той извади малките сребърни топки и ги сложи на дланта си, усмихвайки се доволно.

— А сега се отвори за мен.

Тя разтвори крака пред очите му и той бавно пхна топките в нея, една по една, натискайки ги дълбоко в любовния ѝ канал с опитните си пръсти. Наведе се и разтвори долните ѝ устни, доволен от гледката на кораловата ѝ плът. Езикът му се плъзна по малкото ѝ бижу.

— Ммм!

Зейнаб се заизвива. Сребърните топки в нея се удариха една в друга при движението. Зейнаб изстена. Усещането беше много силно, почти болезнено. Карим ѝ беше показал за какво служат топките само веднъж и тя беше забравила какво приятно чувство предизвикваха.

Езикът на халифа ставаше все по-настойчив. Вмъкна се между меките ѝ, гладки долни устни. Спря се на чувствителната малка пъпка, докато тя изпита чувството, че ще умре от удоволствие. Тя почти ридаеше, а сребърните топки се удряха една в друга.

Не можеше да издържа повече.

— Моля те!

Без да казва нищо, той извади малкия инструмент за удоволствие от тялото ѝ. После отново се наведе и вмъкна езика си в прохода ѝ, извади го, пак го пхна, и отново, и отново. Тя започна да вика от удоволствие. Любовните ѝ сокове се стичаха обилно, когато той се надигна и я целуна дълбоко. Езикът му донесе собствения ѝ вкус в устата ѝ. Устните му бяха навсякъде по тялото ѝ, в трапчинката на шията ѝ, върху корема ѝ, отново върху устните ѝ. Тя беше мокра от желанието, което той предизвикваше у нея.

Задушаваше се от желание. Притисна се към Абд ал-Рахман, усещайки твърдостта на мъжкото му тяло до мекотата на своето. Халифът се настани между бедрата на нетърпеливата си любовница. Усмихна се, когато момичето под него демонстрира желанието си, потривайки главичката на члена му в малкото си бижу.

— Погледни ме — каза тихо той. — Аз ще завладея душата ти, когато се съвкупя с теб. Погледни ме, Зейнаб!

Тя беше почти обезумяла от страст, но ако се оставеше сега да я покори, щеше да се провали. Щеше да се превърне в една обикновена държанка. Отвори очи и се взря в неговите.

— Колко добър любовник си, господарю! — промълви дрезгаво тя. — Не ме карай да чакам повече. Влез в мен! Накарай да ме заболи от удоволствието, което знам, че само ти можеш да ми дадеш.

Думите ѝ го накараха да потрепери и той влезе дълбоко в нея. Беше гореща и тясна. Той изстена.

— О, Зейнаб, ще ме убиеш с това удоволствие!

Той започна да се движи. Зейнаб обви краката си около него, хвана лицето му в ръце, притискайки се отчаяно в него.

— Ти си истински жребец, господарю — тя почти ридаше. — Вземи ме! Накажи ме с удоволствие! Аз съм твоя!

Страстта му беше неутолима. Това не му се беше случвало с години. Движеше се бързо в тялото ѝ, но не можеше да намери освобождението, макар че тя със сигурност намери своето, и то два пъти. Най-накрая той извади члена си и каза:

— Обърни се и коленичи, прекрасна моя. Искam другата ти девствена ципа.

Тя се подчини незабавно. Той не забеляза никаква неохота, но тя наистина се ужасяваше от това, което предстоеше. Мразеше този начин на правене на любов. Мразеше, когато Карим бавно пъхаше дилдото в нея. Мразеше го и сега. Беше се надявала това никога да не се случи. За в бъдеще щеше да се опита да намери някакъв начин да го избягва, ако е възможно.

Той влезе в нея почти веднага, ръцете му дърпаха настрани заоблените полукълба, членът му натискаше малката розова пъпка. Натискаше. Натискаше. И изведнъж влезе. Ръцете му стиснаха силно хълбоците ѝ, задържайки я, докато той започна да се движи бързо, без да обръща внимание на виковете ѝ на болка. Халифът стенеше от собственото си удоволствие. Тя беше невероятно тясна. По-тясна от всяка друга жена, която бе имал. Тя го усещаше в себе си, усещаше пулса му и той изведнъж достигна върха.

Въпреки че семето му падаше в неплодородна нива, той въздъхна с облекчение.

— Ааа! — изстена той, когато излезе от нея.

След няколкоминутна почивка Зейнаб стана от леглото. Отиде до вратата и даде някакви нареждания на прислужниците си. След малко се върна при халифа със сребърна купа, пълна с ароматизирана вода и с няколко любовни кърпи. Той лежеше изтощен по гръб. Тя го изми внимателно, после направи същото и със себе си. Остави купата на масата и се вмъкна обратно в леглото.

Ръцете му я обгърнаха и той погали златните ѝ коси.

— Ще се постарая никога повече да не те използвам по този начин. Усетих, че това не ти харесва, но тази вечер това беше единственият начин за мен, моя прекрасна Зейнаб. Не си спомням някога друга жена, да ме е възбуждала толкова много, както ме възбуди

ти преди няколко минути. Ти си магьосница. Отново ми върна младостта.

— Аз съм твоя робиня, Абд ал-Рахман. Твоята робиня за любов. Никога няма да откажа страстта ти, независимо по какъв начин искаш да я покажеш — каза тя с гордост. — Аз не съм някоя страхлива малка държанка. Обучена съм да давам и да получавам удоволствие.

Никога не би му признала, че ненавижда този перверзен начин за правене на любов. Това само щеше да опозори Карим. Една робиня за любов не се страхува от никой начин на правене на любов.

— Донеси ми малко вино, прекрасна моя — заповяда ѝ той.

Тя стана и отиде до малката масичка. Върху нея имаше три гарафи. Двете бяха пълни с вино, но в третата имаше от онази течност, която ѝ беше дал Карим. Тя капна няколко капки от нея в една сребърна чаша и я допълни с червено вино.

— Ето, господарю, пий.

Той изпи чашата на един дъх и поклати глава, когато тя му предложи още.

— Знам, че трябва да ти се подчинявам във всичко, но имаш ли нещо против да те отпусна по моя специален начин? — попита тя с лека усмивка на устните.

Страстта беше отнела силите му, а виното го отпусна още повече. Той кимна в съгласие и легна назад между възглавниците.

Зейнаб бръкна в златната кошничка и извади един алабастров буркан. После седна върху халифа, отвори буркана и извади малко от розовия крем вътре. Разтри го върху дланите си и после ги плъзна по тялото на халифа.

— Това има твоя аромат — отбеляза той.

— Имаш ли нещо против? Много добре се справи, господарю. Искам сега да те поуспокоя. — Пръстите ѝ се движеха изкусително по кожата му.

— Мисля, че отново се опитваш да ме възбудиш. — Очите му заблестяха. Взе буркана, бръкна в него и започна да размазва от крема по гърдите ѝ. — Имаш прекрасни гърди, Зейнаб. Невъзможно е човек да ги види и да не му се прииска да ги докосне. — Той подръпна зърната ѝ.

— Защо нямаш брада? — попита невинно тя. — Много от маврите имат бради, а ти — не. Защо?

Тя усещаше как възбудата му нараства. Кремът явно наистина вършеше работа.

— Косата ми е светла — обясни той. — Предците ми, пристигнали в ал-Андалус преди две столетия, са били араби от Дамаск. Всички са били тъмнокоси и с тъмни очи, но пък предпочитали светлокоси жени. С времето кръвта ни се е смесила с кръвта на светлокоси и светлооки робини. Майка ми и баба ми също са били севернячки и аз съм наследил техните коси. Брадата ми е червеникаворуса и с нея изглеждам като чужденец. Затова е по-добре да се бръсна, защото иначе чертите ми са арабски.

Зейнаб погали лицето му.

— Харесва ми лицето ти, господарю — измърка тя.

— Ти си една малка вещица, Зейнаб — каза ѝ той, докато си играеше със зърната на гърдите ѝ. После с едно бързо движение той се метна върху нея. — А също така си и много непослушна, прекрасна моя. Трябва да се научиш кой е господарят тук. Страхувам се, че ще трябва да те накажа. — Целуна я бавно по устните и после продължи надолу по врата ѝ. — Не мисля, че някога ще ми омръзнеш, Зейнаб. — После бавно влезе в нея. — Ти си създадена само за любов и аз смятам само да те любя. Ти ще ми доставяш такова удоволствие, което не ми е доставяла никоя друга жена, а аз ще ти доставя удоволствие, което помлад мъж не е способен да ти достави.

Тя не беше предполагала, че той е такъв прекрасен любовник. В края на краищата, сигурно нямаше да е толкова ужасно да му принадлежи. Беше мил и ѝ обеща да се постарее да не я използва пак по онзи начин.

Те продължиха да се любят, докато и двамата се изтощиха, задоволени за момента. Абд ал-Рахман прегърна Зейнаб и се усмихна. Тя беше прекрасна! Тази сутрин той беше копнял за нова авантюра, за нова любов. Ето, че я намери в лицето на Зейнаб.

— Защо се смееш, господарю? — попита го тя.

— Защото, прекрасна моя, съм щастлив. Щастлив за първи път от доста време насам. Още утре ще наредя да те преместят в по-голям апартамент, който да отговаря на положението ти.

— Не, господарю, нека остана тук. Тези стаи ми харесват. Само ще те помоля да ми осигуриш градинар, който да се заеме с градинката ми.

— Тези стаи ти харесват? — Той беше изненадан.

— Лейди Валада ми ги даде, защото поисках собствен апартамент, но пък избра място в най-отдалечения край на харема, за да ме накаже за нахалството ми. Но на мен тук ми харесва. Така много малко хора ще могат да ме шпионират. Ако ме преместиш в някой апартамент в средата на харема, никога няма да мога да се чувствам самостоятелна, нито пък ти. Всеки път, когато стенем от удоволствие, останалите ще ни чуват и само ще разнасят клюките. Ако някоя вечер стенеш по-малко, отколкото предишната, всички ще решат, че губя благоволението ти. Не, господарю, предпочитам тези стаи пред които и да било други.

Той беше удивен от здравия ѝ разум. Беше в харема му едва от няколко часа, а вече бе преценила положението си.

— Ти си много умна. Добре тогава, задръж си този апартамент, а аз ще ти осигуря градинар, който ще е само на твоите услуги.

Тя се наведе и бавно и продължително го целуна по устата.

— Нямам никакво време за интригите в харема, господарю. Моето задължение е да ти доставям удоволствие. Ако искам да го правя, по-добре ще е, ако не си отвличам вниманието с ревниви, глупави жени.

Абд ал-Рахман се засмя гръмогласно и смехът му се чу далеч зад стените на апартамента. Жените, които все още не бяха заспали, се спогледаха многозначително. Само ако знаеха на какво се смее господарят им, щяха да бъдат смъртно обидени.

До сутринта вече целият харем знаеше, че халифът е останал с новата жена през цялата нощ. Тези, които ставаха по-рано, го видяха да излиза от апартамента ѝ и го съобщиха на всички, които бяха готови да ги изслушат. Халифът изглеждаше така, както не бе изглеждал в продължение на много години. Изглеждаше щастлив. Походката му беше лека, по устните му играеше усмивка. Той си подсвиркваше!

Когато Зейнаб и Ома се появиха в банята късно сутринта, придружавани от Наджа, разговорите почти секнаха. Всички очи гледаха в нея. Тя вървеше гордо и се усмихна, когато Обана се втурна към нея, за да поздрави новата фаворитка. Всички вече бяха научили, че първите подаръци, които халифът е дал на новата си любима, са

кожите и скъпоценностите, които бе получил от Донал Рай. А Абд ал-Рахман не правеше такива подаръци само за една нощ. Жените наистина бяха впечатлени.

— Добро утро, лейди Захра — смело поздрави Зейнаб по-възрастната жена.

— Добро утро и на теб, лейди Зейнаб. Разбирам, че си спечелила благоволението на халифа.

— Имах голям късмет — отвърна скромно Зейнаб. — Аллах ми се усмихна. Благодарна съм, лейди, но също така съм и алчна.

— Алчна? — Захра повдигна вежди. — Как така алчна?

— Няма да съм доволна, докато не спечеля и твоето благоволение. — Зейнаб гледаше право в очите на Захра.

— С времето и това може да стане — отвърна тя и се засмя.

Какъв малък дявол беше това момиче — достатъчно красива и изкусителна, за да спечели благоволението на Абд ал-Рахман и да го задържи за цяла нощ, а ето че сигурно щеше да се окаже и опасна. Захра все още не можеше да прецени, а докато го направи, Зейнаб нямаше да получи исканото благоволение.

— Ако продължаваш да доставяш удоволствие на нашия господар, ако не сееш семена на раздора в градината на халифа, тогава и само тогава, ще получиш и моето благоволение. Времето ще покаже, скъпа моя.

Захра внезапно осъзна, че това момиче можеше да ѝ бъде дъщеря. Това не беше много приятна мисъл.

Само ако Абд ал-Рахман не беше толкова хлътнал по нея! Може би, би могла да го убеди да даде момичето на Хакам. Щеше да е подходяща партньорка за сина им. Имаше вид на жена, която ще роди здрави синове. Наистина беше време Хакам да започне да обръща повече внимание на жените. Но злото вече беше сторено. Абд ал-Рахман бе спал с тази робиня за любов и очевидно беше останал доволен. Не беше много вероятно да се раздели с нея.

— Тя ти каза, че още нямаш благоволението ѝ — прошепна тихо Обана на Зейнаб, — но пък разговаря с теб пред всички останали. Мнозина биха сметнали, че вече имаш благоволението ѝ. Ти си невероятно момиче, лейди Зейнаб. За един ден постигна това, за което обикновено са нужни години. Повечето от жените тук не са

постигнали и частица от това, което ти вече направи. Страхувам се, че вече си създаде и много врагове.

Зейнаб се засмя.

— Не е нарочно, лейди Обана, уверявам те. Аз съм робинята за любов на халифа. Имам само една цел — неговото удоволствие. Нищо друго няма значение за мен. Нямам намерение да се замесвам в глупави женски разправии. Те само ще ми пречат да изпълнявам задълженията си.

— Права си, разбира се, но все пак трябва да внимаваш, дете мое. Тук има жени, които са се опитвали в продължение на години да привлекат вниманието на господаря и все още не са успели.

— И никога няма да успеят, дори и аз да си отида — отвърна Зейнаб.

— Така е — кимна Обана, — но все пак трябва да внимаваш.

— Така и ще направя.

Зейнаб потупа ръката на Обана. Знаеше, че жената е мила, но също така знаеше, че това се дължи единствено на успеха ѝ с халифа. „Вече не ми останаха никакви илюзии — помисли си тя и изведнъж се натъжи. — *Такъв ли ще бъде целият ми живот? Винаги ли ще трябва да съм нащрек, да преценявам мотивите на тези около мен?*“ Тя въздъхна. Искаше само едно нещо — да бъде обикновена жена с обикновен съпруг и да има пълна къща с деца. А това никога нямаше да стане.

— Дай сега да те изкъпем — наруши мълчанието Обана — Аз сама ще се погрижа за теб.

Когато си тръгна от Зейнаб, Абд ал-Рахман се отправи направо към банята си, за да възстанови силите си. Тази нощ не си бе починал достатъчно. Нищо подобно не му се беше случвало от двайсет години насам. Но пък се беше забавлявал чудесно. Зейнаб не беше само добре обучена любовница, тя беше интелигентна. Щеше да му е приятно да я опознае по-добре.

Когато излезе от банята, личният му телохранител, Али, му напомни:

— Господарю, нали не си забравил, че обеща тази сутрин да говориш с Карим ал-Малина.

— Изпрати някой да го доведе. Трябва да изпратя лично съобщение за Донал Рай.

— Лейди Зейнаб достави ли ти удоволствие? — осмели се да попита Али.

Абд ал-Рахман се засмя сърдечно.

— Никога, Али, не съм се наслаждавал така на жена, както се наслаждавах на моята робиня за любов. Ако Донал Рай е мислел, че ми е длъжник, вече ми се е издължил многократно.

Карим ал-Малина се появи след малко. Не беше спал добре. Дори прекрасното момиче, което му бяха дали да го забавлява, не можа да му отвлече вниманието, въпреки че когато си тръгна му призна, че никога не е имала по-добър любовник от него. Беше изгубил Зейнаб завинаги и всичко, което искаше, беше да напусне възможно най-бързо Мадинат ал-Захра.

Карим влезе при халифа, който закусваше, поклони се ниско и поздрави:

— Добро утро, господарю.

Абд ал-Рахман се усмихна приятелски на сериозния млад мъж.

— И утрото наистина е прекрасно, Карим ал-Малина. Прекарах нощ, каквато си мислех, че не е възможно да прекарам на моята възраст. Прекрасно си си свършил работата със Зейнаб. Тя е превъзходна! Можеш да кажеш на Донал Рай, че сега аз съм му задължен.

— Ще му кажа, господарю — отвърна Карим вяло, но халифът не забеляза.

— Като се изключи обучението ѝ в любовните изкуства, учила ли е и нещо друго? Изглежда много интелигентна жена.

— Да, така е. Учителите ѝ бяха много доволни от нея. Освен другите си дарби, тя притежава чудесен глас и пее като птичка. Освен това свири на три инструмента.

— Смяташ ли скоро да обучаваш друго момиче? — попита с любопитство халифът.

— Не, господарю. Никога повече не смятам да се занимавам с това. Сега ще отплавам за Ирландия, за да предам благодарностите ти на Донал Рай и после ще се върна в Алказаб Малина, за да се ожения.

— За един мъж е важно да се ожени и да създаде деца — съгласи се халифът. — Кажи ми, на колко години е Зейнаб.

— На петнайсет, господарю — отвърна Карим и се замисли. Твърде млада за мъж на твоите години. Преглътна. Не биваше да показва ревността си. Зейнаб не беше негова. И никога не е била. — Мисля, че е родена в началото на зимата.

— Ще се грижа добре за нея, Карим ал-Малина.

Халифът се изправи и подаде ръка на капитана. Карим я пое, коленичи и целуна големия диамантен пръстен.

— Нека Аллах да те пази и да те води, господарю.

Изправи се и си тръгна, опитвайки се да върви бавно, въпреки че му се искаше да избяга. На двора яхна коня си и препусна към Кордоба. Щяха да отпловат със следобедния отлив.

Сбогом, сърце мое. Сбогом, любов моя. Нека Аллах бди над теб.

ГЛАВА 11

Корабите „Итимад“ и „Инига“ отплаваха от Кордоба с пълни трюмове. Отправиха се към Ирландия и пристигнаха в Дъблин рано една сутрин.

Донал Рай беше нетърпелив да ги посрещне и сам дойде на борда на „Итимад“.

— Добре дошъл, Карим ал-Малина! Не ме карай да чакам, приятелю! Старото ми сърце няма да го понесе. Халифът? Беше ли доволен?

— Ти си без сърце, Донал Рай, иначе нямаше да изпратиш това прекрасно младо цвете в студената прегръдка на халифа. А иначе Абд ал-Рахман остана много доволен от даровете ти, но, разбира се, най-много му хареса Зейнаб. Тя спечели благоволенieto му само за една нощ, той сам ме увери в това. Каза ми да ти предам, че сега той ти е задължен. Доволен ли си? Би трябвало да бъдеш Донал Рай. Обучих Зейнаб много добре. Дори се съмнявам, че може да убие Абд ал-Рахман със страстта си.

— Ако това е така, Карим ал-Малина, то тогава съм ти още по-задължен, отколкото смятах.

Въпреки че не би го признал, Донал Рай разбираше горчивината на Карим. Младежът очевидно се беше влюбил в Зейнаб. А и как може да не се влюби? Ако беше по-млад, Донал Рай също щеше да е покорен от нея. А и може би наистина малко се бе влюбил. Тя беше прекрасно момиче.

— А какво ще правиш сега, приятелю?

— Аладин и аз ще натоварим това, което ще ни дадеш, и ще се върнем в Алказаба Малина. Смятам скоро да се оженя. Вече няма да пътувам по море, освен ако не се налага.

Карим му разказа за слоновете и за внушителната процесия, с която представиха даровете на халифа.

— Отлично! Отлично! Караш ме да се гордея, Карим. Никога няма да мога да ти се отплатя както подобава. — Той спря и изведнъж възкликна: — Ще се жениш? И коя е булката?

— Казва се Хатиба, но това е единственото, което знам за нея. Знаеш как стават тези неща при нас, Донал Рай. Няма да видя лицето на момичето, докато не свърши церемонията и тя не дойде в леглото ми. Майка ми казва, че е хубава, а аз мога само да се надявам, че е права. Баща ми е много щастлив, че най-после ще се ожения и ще му осигуря още внуци. Момичето е подходящо, но това не ме интересува. Ще изпълня дълга си към семейството. Хатиба ще се радва на голямо уважение като майка на синовете ми. — Той сви рамене, лицето му изразяваше пълно безразличие.

Останаха в Ирландия съвсем малко. Карим не пожела да отидат в къщата на Донал Рай. Нямахше нужда нищо да му напомня за Зейнаб. Тя щеше да остане завинаги в сърцето му. Аладин беше съгласен с него. Той също много бе искал да се ожени за Ома. Зейнаб беше дала съгласието си, защото Ома всъщност беше нейна, но момичето отказа.

— Не защото не те обичам — бе казала тя на Аладин, — но не мога да оставя господарката си сама на едно непознато място. Тя ме спаси от ужасния живот, който ме очакваше. Дължа ѝ предаността си.

Зейнаб бе уверила прислужницата си, че няма нищо против тя да се омъжи за Аладин, но Ома беше твърда. Не искаше да се разделя със Зейнаб и Аладин бен Омар трябваше да приеме решението ѝ. При исляма не можеше да има брак, ако не са съгласни и двете страни. Категоричният отказ на Ома бе сложил край на цялата история.

„Итимад“ и „Инига“ отплуваха за Алказабa Малина. По време на цялото пътуване времето беше лошо. Когато най-после успяха да се доберат до вкъщи, родителите му го приветстваха топло, успокоени, че се е върнал жив и здрав.

— Сватбата е насрочена за следващото новолуние — каза баща му. — Тъй като Хюсеин ибн Хюсеин живее в планините, тържеството ще бъде тук, в нашата къща. Ще заведеш жена си оттук в своя дом.

— И всичко ще е според традицията, нали татко? Няма да видя жена си, докато тя не влезе в брачното ложе. Бедното момиче, да се омъжи за един непознат, толкова далеч от дома и семейството си. Задължително ли трябва да стане така? Не може ли да се видим с момичето преди сватбата, разбира се, в присъствието на майките ни?

— Хюсеин ибн Хюсеин и семейството му ще дойдат в града чак в деня на сватбата. Може и да не ти харесват традициите ни синко, но ние ги следваме, защото те носят ред и смисъл в живота ни. Трябва да

преосмислиш някои от убежденията си Карим, тъй като вече ще си женен мъж. Как можеш да напътстваш децата си, без да следваш традициите? Безгрижните дни свършиха и ти трябва да поемеш задълженията на съпруг и баща.

Когато остана насаме с майка си, Карим каза:

— Спомням си защо толкова дълго не се задържах вкъщи. Страхувам се, че не съм като татко. Очевидно кръвта на твоите буйни деди е по-силна, майко. — Той я целуна нежно по бузата.

— Дядо ти беше фермер — напомни му строго тя.

— Но брат му, чичо ти Олаф, е пътешествал по море. Спомням си, че си ни разказвала нещо такова, когато бяхме малки с Джафар. Казваше, че той мразел земеделието, а и не е имало достатъчно земя за него и баща ти, затова той тръгнал по море.

— Много години минаха, откак беше малко момче, Карим. Паметта ми вече не е толкова силна.

— Паметта ти е по-добра откогато и да било, майко. Може би правя грешка, като се женя. Може би не съм създаден за семейство.

— А може би — вметна майка му — не си забравил Зейнаб. Най-добрият начин да забравиш една стара любов, е като се влюбиш отново, синко. Сглупи, като се влюби в момиче, което е собственост на халифа, но дори и да опозориш семейството ни, като откажеш да се ожениш за Хатиба бат Хюсеин, ти пак не можеш да имаш Зейнаб. — Тя взе ръцете му в своите и се взря в очите, които толкова приличаха на нейните. — Карим, трябва да се изправиш лице в лице с действителността. Трябва да приемеш съдбата си.

— Мразя съдбата си! — извика разгорещено той.

Алима не беше чувала сина си да говори с такъв тон от много години. Тя въздъхна разтревожено. Той наистина беше като чичо й Олаф, когото, въпреки че отричаше, си спомняше много добре. Той обичаше момиче, което избра друг, и никога след това не успя да намери щастието си. Някои мъже могат да обичат само една жена. Чичо Олаф беше в морето, в деня, когато убиха родителите й и отвлякоха децата. Тя се чудеше дали той някога е намерил щастието и дали синът й Карим щеше да го намери.

— Не можем винаги да получаваме това, което мислим, че искаме от живота — каза тя равно. — Ти се съгласи на този брак, Карим, и баща ти даде дума. Хатиба не е Зейнаб, но ще бъде твоя

съпруга. Ти направи този избор преди месеци. Нито аз, нито баща ти сме те принуждавали да го правиш. Ти сам избра. Наистина е време вече да се ожениш. Може би когато поемеш отговорност за съпруга и деца, ще спреш да се държиш като разглезено дете. А сега ме остави! Много ме ядоса. Трябва да се успокоя, преди да отида при баща ти, иначе Хабиб ще разбере, че не си човекът, който мислеше, че си станал.

Карим се изправи, целуна ръцете ѝ и се оттегли. Усмихна се тъжно на себе си. Хубаво му се беше накарала. Не си спомняше кога за последен път му е била толкова ядосана. Знаеше, че от всичките си деца, него обичаше най-много, въпреки че никога не би го признала. И както винаги беше права. Той се самосъжаляваше, без да мисли за момичето, което щеше да стане негова съпруга. Тя сигурно беше изпълнена с надежда за брака си, с въодушевление и може би с малко страх. Негово задължение беше да ѝ даде сигурност, да я приветства... да я обича. Можеше ли да я обича? Беше ли права майка му? Детински ли се държеше?

Отиде да види сестра си, Инига. Тя вече беше бременна с първото си дете. Изглеждаше щастлива както никога досега. Какво се беше случило с малкото момиченце? Той почти не можа да познае тази спокойна млада жена.

— Нещо те тревожи, Карим — каза тя с тона на майка им. — Сърцето ти плаче за Зейнаб, нали?

Тя докосна бузата му и за негов ужас той почти се просълзи.

— Дал съм думата си на Хатиба бат Хюсеин и трябва да я удържа, ако не искам да опозоря семейството ни, но ако не мога да я обикна, сестро?

— Може би няма — каза тя откровено, — но брат ми, когото познавам, ще бъде добър съпруг, Карим. Ако не можеш да обичаш Хатиба, то сигурна съм, че поне ще си добър с нея. Тя никога няма да се почувства пренебрегната. Ти ще ѝ дадеш уважението си. Сигурна съм, че не мислиш, че Аюб и Джафар обичат всичките си съпруги. Бракът е за това, да продължиш рода си и да си създадеш връзки с други семейства. Ти си такъв романтик, Карим!

— Ахмед обича ли те?

— Да, мисля, че ме обича. Това, разбира се, няма да го спре някой ден да се влюби в друга жена и да си вземе още една съпруга.

— Татко обича майка.

— Но обича също и Музна. Техният брак е бил уреден от дядо ни, Малик ибн Аюб.

— С други думи, бракът е игра на случайността, така ли, сестричке? Понякога някой печели, а някой друг губи.

Инига се изкикоти.

— Да, Карим, точно така, но бракът също може да бъде и като пътешествие по море. Не знаеш какво може да се случи. Ако Хатиба е красива и добра, твоето пътешествие може да бъде приятно.

— А ако лицето ѝ е като на някой от конете на баща ѝ, а тялото ѝ — като на камила, тогава пътешествието ще е трудно. — Той се засмя. — Не мисля, че разговорът с теб ме успокоява, Инига.

— Майка казва, че Хатиба е много хубава. Има тъмна коса и светли очи.

— Така казва майка, но майките не са винаги най-добрите съдници.

— Искаш ли да ти кажа нещо за нея, след като приключи церемонията по изкъпването на булката? — попита закачливо Инига. — Не че това ще ти свърши работа, ако тя наистина има лице на кон и тяло на камила. Пак ще си обвързан.

— Много ме успокояваш, сестричке — каза той и двамата избухнаха в смях. — Ще ми кажеш ли наистина?

— Разбира се.

Имаше ли някакво значение дали Хатиба е хубава? Е, може би това щеше да направи живота му с нея по-лек, но пък не означаваше, че непременно ще я обикне. Бедното момиче. Тя си нямаше никаква представа за всичко това. Нямаше вина, че той обичаше Зейнаб. Може би наистина имаше нужда от неопитна девица, която да си мисли, че той е чудесен, само защото не познава никой друг мъж. Ако Хатиба не беше познала любовта, сигурно нямаше да страда, че той не я обича.

Мислите му го караха да се чувства неудобно, защото не беше честно от негова страна. Но пък, как можеше да прогони от ума и сърцето си спомена за златната коса, аквамаринените очи и тялото, което можеше да накара един мъж да се чувства слаб като бебе? Не можеше. Но Хатиба не биваше да страда за това, че той е толкова слабохарактерен.

Церемониалното изкъпване на булката ставаше в деня преди сватбата. Жените от двете семейства и няколкото приятелки на булката, които бяха дошли с нея в града, се събраха заедно следобеда. Това се правеше, с цел да се успокои булката. След това Инига отиде направо в апартамента на брат си в бащината им къща.

— Видя ли я? — Карим беше чакал нетърпеливо цял следобед церемонията да свърши.

Инига кимна със сериозно изражение.

— И? — Той вече губеше търпение.

— Много е хубава, както каза и майка — започна бавно Инига, — но... — Тя спря, търсейки думи.

— Но какво? — Аллах, какво не беше наред?

— Мисля, че е мрачна — каза най-накрая Инига. — Тя не изглежда щастлива от този брак, Карим. Това не се дължи на обичайната нервност, сигурна съм. Тя почти не се усмихна през целия следобед, но когато го направи, видях, че зъбите ѝ са хубави. Поне това е нещо.

Мрачна е и зъбите ѝ са хубави. Това не беше много успокоително.

— Съгласила се е на този брак — каза той, — иначе той нямаше да се състои. Може би просто се страхува, Инига. Все пак, утре ще се омъжи за един непознат.

— Да. Не помислих за това. В края на краищата, аз се омъжих за човек, когото познавах, и не прекъснах връзките си със семейството. Сигурно си прав, Карим. Тя е изплашена, но ти ще я успокоиш. Тогава тя ще разбере, че няма от какво да се страхува.

Но Инига въобще не вярваше в това, което каза. Хатиба беше мрачна, сякаш я принуждаваха да направи нещо, което не иска. Надяваше се, че Карим ще ѝ помогне да преодолее това, което я тревожеше. Може би все пак щяха да намерят щастието заедно.

Денят на сватбата беше ясен и слънчев. Мъжете отидоха в джамията, където имамът провери договора, направен от кадията преди повече от половин година. Когато се увери, че всичко е наред, той извърши ритуала, чрез който се свързваха Карим ибн Хабиб и Хатиба бат Хюсеин, въпреки че самата булка не присъстваше. После се върнаха в дома на Хабиб, където Хатиба седеше сред сватбените дарове, очаквайки съпруга си.

Карим отиде при нея, вдигна булото, което покриваше лицето на момичето, и се взря в студените ѝ сиви очи. Тя не се усмихна. Бяха му казали, че е на петнайсет години, но Карим имаше чувството, че е по-възрастна.

— Приветствам те, Хатиба, съпруго моя.

— Поздравявам те, Карим ибн Хабиб — отвърна тя. Гласът ѝ беше приятен, но му липсваше всякакво чувство.

Мъжете и жените се разделиха и празненството започна.

— Красива е — каза Джафар на Карим, докато наблюдаваха танцьорките. — Берберките обикновено са много послушни. Когато ти роди син, ще можеш да си намериш някое сладко момиче с повече темперамент и да сложиш началото на харема си. Като се има предвид опитът ти, твоите жени сигурно ще са най-щастливите в Малина.

— Очите ѝ са студени като сребро. Аз я поздравих като моя съпруга, но тя не ми отвърна по същия начин. Тя не иска да се омъжва, въпреки че баща ѝ каза друго на имама.

— Недей да си толкова мрачен. Тя е просто уплашена, както всяка девица. Ще видиш, че до изгрев-слънце всичко ще е наред. Но не съм аз този, който трябва да ти казва как да се държиш с една девица, малки братко.

В късния следобед булката се качи на носилката, която трябваше да я отведе в дома на съпруга ѝ извън града.

Карим даде на жена си един час, преди да се качи в спалнята ѝ. Слънцето вече залязваше.

— Можете да вървите — каза той на робините, които седяха при булката.

— Ще останете — каза дрезгаво Хатиба.

Робините се спогледаха, объркани.

Карим щракна с пръсти и каза:

— Аз съм господарят в тази къща, Хатиба.

Робините побързаха да излязат.

— Как смееш да заповядваш на прислугата ми! — извика тя.

— Повтарям, Хатиба, аз съм господарят в тази къща. Не мога да повярвам, че баща ти е позволявал да се държиш по този начин. Ще приема, че си изплашена. А не бива.

Той направи една крачка и за негова изненада в ръката ѝ изведнъж се появи малка кама.

— Не се приближавай повече или ще те убия — каза тя тихо.

С едно бързо движение Карим сграбчи ръката на жена си и изби оръжието от нея. Изсмя се презрително.

— С това не би могла да убиеш и портокал, Хатиба.

— Върху острието има отрова — отвърна тихо тя.

Той се взря по-внимателно в камата и откри, че наистина върхът на острието беше по-тъмен. Въздъхна дълбоко.

— Ако не искаш този брак, защо, в името на Аллах, се съгласи? Или това беше решението на баща ти, Хатиба?

— Не можа да устои на булчинската цена — отвърна му искрено тя. — Не е получил толкова за никоя от сестрите ми.

— Имаше ли и някаква друга причина?

— Необходимо ли е да питаш? Ти си син на принца на Малина. Какво по-хубаво за баща ми от това, най-малката му дъщеря да се омъжи за сина на владетеля. Баща ми вече не се задоволява само с богатството си. Той иска власт.

— Баща ми едва ли е могъщ властелин. Той е наследствен принц на тази земя, защото нашите предци са основали града. Управлява с помощта на съвет, а не сам. Тук няма съд, съдът е в Кордоба. Ние живеем като обикновени граждани. Баща ми е уважаван, защото управлява чрез съвета си мъдро. Освен това аз съм най-младият син на баща си, Хатиба. Никога няма да стана принц на Малина. А и не искам да ставам. Какво си мисли глупавият ти баща, като те принуждава да се омъжиш против волята ти?

— За него е много важно да може да казва, че дъщеря му Хатиба е първата съпруга на сина на принца на Малина, че той и принцът имат общи внуци. Обвързването със семейството ти му дава повече власт сред планинските племена. А той точно това иска.

— Обичаш ли някой друг? — попита той направо.

Хатиба се изчерви, но му отвърна честно.

— Да, и той трябваше да стане мой съпруг, ако семейството ти не ме беше поискало. Договорът беше сключен, зестрата беше уговорена, макар че още не беше платена. Но когато дойде предложението от баща ти, моят баща скъса договорите. Старият кадия, който ги беше изготвил, умря внезапно. Нямаше никакво доказателство, че е имало споразумение. О, защо от всичките момичета, които можеше да имаш,

избра точно мен? — Сивите ѝ очи се напълниха със сълзи и тя гневно ги изтри с опакото на ръката си.

— Аз не те избрах — каза той тихо, решил, че искреността ѝ заслужава да ѝ отговори по същия начин. — Аз дори не знаех, че съществуващ. Миналата година помолих баща ми да ми намери съпруга.

Тази пролет заведох при халифа на Кордоба една робиня, която обичах и която ме обичаше. Сигурно са ти казали, че съм майстор в любовните изкуства. Обучих момичето за робиня за любов, но наруших основното правило, като се влюбих в нея и като приех нейната любов. Никой от двамата ни нямаше това право. В крайна сметка направихме това, което трябваше да направим. Зейнаб отиде при халифа и бързо стана негова любимка, а аз се върнах тук, за да се ожена за теб.

Не е хубаво това, че обичаме други, но не можем да променим съдбата, Хатиба. Ако те върна на баща ти, това няма да промени нищо. Аз няма да си върна Зейнаб, нито пък баща ти, ще ти позволи да се омъжиш за любимия си. Знаеш, че съм прав. Никой не знае дали ще се обикнем, но аз ще ти оказвам почитта и уважението, които ти се полагат като моя съпруга. Повече не мога да ти обещавам. Ще ме почиташ ли и ти, Хатиба?

Тя беше изумена от тази реч. Изведнъж студенината ѝ изчезна и на лицето ѝ се появи изражението на изплашено малко момиче.

— Трябва да ме върнеш. — Думите ѝ едва се чуваха — Аз не съм девствена. — Тя започна да плаче.

— Отхвърленият годеник?

Тя кимна. В очите ѝ се четеше страх.

— Кога за последен път спа с него?

— Преди три дни.

— Твоята девственост не е важна за мен, Хатиба. Но ако си бременна от този мъж, нямам друг избор, освен позорно да те върна на баща ти.

— Ако съм бременна, бих могла да кажа, че детето е твое — отвърна предизвикателно тя. — Никой не може да докаже обратното!

— Няма да спя с теб в продължение на два месеца, Хатиба, а сега ще извикам робините, за да ти правят компания тази нощ. Колко жалко, че си толкова глупава.

Той я остави да плаче и се върна в апартамента си.

— Кажи на Мустафа, че искам да дойде веднага — каза той на един роб.

Когато Мустафа дойде, му каза:

— Трябва да се върна в Алказабата Малина, за да говоря с баща ми. Погрижи се жена ми и робините й да не излизат от покоите й. Никой не трябва да излиза оттам, Мустафа.

— Да, господарю — каза Мустафа. Лицето му беше безизразно. — Да поръчам ли да оседлаят жребца ти?

Карим кимна и след няколко минути вече беше на път за града.

— Карим! — Баща му беше изненадан от появата му.

— Какво има? — попита майка му. Изглеждаше загрижена. — Защо си тук, а не при Хатиба?

Карим им разказа какво се беше случило. Хабиб ибн Малик побесня.

— Ще се разведеш с нея веднага! — каза гневно той. — Ще ти намеря почтено момиче, синко.

— Не — отвърна Карим. — Виновен е бащата на момичето, но станалото — станало. Ще я върна само ако е била толкова глупава, че да забременее. Не мога да приема чужд син за мой наследник. Искam тази вечер лекарят ти да я прегледа, за да съм сигурен, че тя казва истината. След това ще уведомя баща й. Ако момичето трябва да бъде върнато на семейството й, не искам да има никакво съмнение защо, а булчинската цена ще бъде върната на мен. Този стар берберин няма да се обогатява за моя сметка.

Хабиб извика лекаря си и го изпрати в дома на Карим. Той се върна след два часа и каза:

— Момичето не е девствено, господарю Хабиб.

— Няма да казваш за това на никого — каза му Хабиб. — По-късно, може би ще се нуждаеш от показанията ти пред кадията, но засега ще си мълчиш, Сюлейман. Благодаря ти.

Лекарят се поклони и излезе.

Хабиб се обърна към един от робите си:

— Иди в покоите на Хюсеин ибн Хюсеин и жена му. Кажи им, че искам да ги видя и двамата веднага.

Хюсеин и жена му, Кабиха, пристигнаха след малко, притеснени и доста изплашени. Хабиб започна направо:

— Дъщеря ви не е девствена — каза той студено. — Признала го е пред сина ми и лекарят Сюлейман потвърди срама ѝ. Разбрах също така, че вече сте се били съгласили да дадете Хатиба на друг мъж, преди да я поискам за сина си.

— Няма доказателство! — изръмжа Хюсеин.

— Да, разбрах, че кадията удобно е умрял — отвърна сухо Хабиб — Както и да е, момичето не е непорочно.

Хюсеин се обърна гневно към любимата си съпруга Кабиха.

— Тя е твоя дъщеря! Защо не си следила за поведението ѝ!

— Тя обича Али Хасан, откакто навърши десет години — отвърна разпалено Кабиха. — Щяха да се оженят преди три години, ако ти не го прогони, защото му поиска висока булчинска цена! Те са млади и горещи. Вярвах, че един ден ще се оженят. Не можех да я държа непрекъснато заключена. Не обвинявай мен! Тя е и твоя дъщеря и много повече прилича на теб, отколкото на мен.

— Той ще се разведе с нея! Ще трябва да върна трите хиляди динара, а те са вече похарчени — изсъска Хюсеин на жена си, сякаш бяха сами в стаята.

— Ако Хатиба не е бременна, Хюсеин ибн Хюсеин — обади се тихо Карим, — ще я задържа. Ако семето на любовника ѝ е намерило добра почва, тогава ще трябва да ти я върна. Не обвинявам момичето за това нещастие. Вие сте отговорни. Разбираш ли ме? — Лицето на Карим се изкриви от гняв.

— Господарю — обърна се към него Кабиха. — Хатиба наистина е добро момиче, но е със силна воля и винаги се налага. Когато баща ѝ не ѝ позволи да се омъжи за Али Хасан, тя много се промени.

— Ще останеш при дъщеря си през следващите два месеца — каза ѝ Карим. — Ще очаквам от теб да следиш за поведението ѝ и да ѝ напомняш ежедневно за съпружеските ѝ задължения. Ако след два месеца се убедя, че не е бременна, тогава ще се върна вкъщи, за да започнем съвместния си живот. Тогава и ти ще се върнеш при съпруга си.

Хюсеин ибн Хюсеин отвори уста, за да възрази, но един гневен поглед на жена му го накара да размисли.

— Много благородно от твоя страна — каза той.

Карим го изгледа цинично.

— Най-добре ще е да използваш това време, за да потърсиш три хиляди динара, които така лекомислено си похарчил. Това злато е на Хатиба, не твое, Хюсеин ибн Хюсеин. Ще се погрижа да бъде върнато след два месеца на мен или на жена ми.

Тъст му извърна виновно поглед.

— Да, господарю.

Умът му не побираше как, в името на пророка, щеше да намери парите. Може би на зет му трябваше да се случи някакво нещастие. След това младата вдовица щеше да се върне при семейството си с непокътнати зестра и булчинска цена, готова за нов брак.

Карим видя как очите на Хюсеин се присвиха. Надяваше се, че нямаше да се наложи да върне жена си на баща ѝ. Не че изпитваше никакви чувства към момичето, но колкото повече опознаваше тъста си, толкова повече започваше да я съжалява. Обърна се към баща си и го попита:

— Ще се погрижиш ли лейди Кабиха да бъде изпратена до къщата ми още тази вечер?

— Разбира се.

Кабиха се настани в къщата на зет си. Дъщеря ѝ много се ядоса от пристигането ѝ. Кабиха ѝ зашлеви един шамар и ѝ каза грубо:

— Повече няма да използваш баща си за извинение на лошото си поведение, момиче. Той може да обяви, че няма нищо общо със случая, но знаеше какво правиш, когато отиваше да яздиш. Той знаеше! Но въпреки това направи всичко за теб и заради трите хиляди динара, и заради възможността да се свърже със семейството на принца на този град. Най-добре е да се молиш на Аллах, дъще, да не си бременна от Али Хасан. Ако си, баща ти ще те убие. И аз няма да те защита. А и какво друго би могъл да направи с една дъщеря, която е донесла толкова позор на семейството си. Имаш голям късмет със съпруга си, Хатиба, ако въобще остане твой съпруг. Казва, че ако не си бременна, ще те задържи. Не мога да си представя, че един мъж може да бъде толкова щедър.

— Щедър? — озъби се Хатиба. — Той обича жена, която не може да има, майко. Моята загубена девственост не означава нищо за него. Той никога няма да ме обича.

Дните минаваха бързо. Карим ходеше на лов с братята си почти всяка сутрин. Следобедите посещаваше Хатиба, но винаги в присъствието на майка ѝ. Откри, че тя е ужасно невежо момиче. Не можеше да чете и пише, нямаше музикален слух. Когато ѝ доведе учители тя бързо се отегчи и започна да плаче.

— Тя въобще не внимава, господарю — каза му един от учителите. — Трудно е да се обучава, но пък и тя не иска да се учи.

Карим въздъхна, мислейки си какво ли общо щяха да имат помежду си, ако останеше негова съпруга. Все пак откри, че е много запалена по шаха и таблата. Играеше с детинско въодушевление — крещеше и пляскаше с ръце, когато побеждаваше, и се цупеше, когато губеше. И това беше нещо. Спомни си съвета на брат си да ѝ направи дете и да си намери някоя друга, с която да се забавлява и да сложи началото на харема си. Въздъхна тъжно. Не искаше харем, нито пък съпруга на име Хатиба, която вече беше създавала повече неприятности, отколкото си заслужаваше. Искаше Зейнаб, а никога нямаше да я има.

Най-накрая двата месеца изтекоха. Хатиба прокърви два пъти от деня на сватбата, като доктор Сюлейман идваше да проверява, да не би да има някаква измама. В крайна сметка се установи, че не е бременна.

— Можеш да си спокоен, господарю. Тя е здрава и сигурно ще ти роди хубави деца.

Карим изпрати тъща си обратно в планините. Освободи робините на жена си за няколко дни. Влезе в покоите на Хатиба, където тя вече го очакваше. Нямаше връщане назад. Нямаше извинение. Беше време да започне нов живот.

ГЛАВА 12

— Изпий това, лейди Зейнаб — каза лекарят Хаздай ибн Шапрут, прегърнал я с едната ръка през раменете, а с другата ѝ поднесе чаша към устните.

— Какво е това? — попита тя със слаб глас. Толкова я болеше главата.

— Малко от противоотровата ми. Нарича се териака. Позволявам си да те уверя, че ще се оправиш. Голям късмет имахме, че организъмът ти реагира толкова бързо на отровата. Иначе може би нямаше да можем да те спасим.

— Отрова? — На лицето ѝ се изписа шок. — Била съм отровена? Не се спомням. Кой би искал да ме отрови? — Как е възможно да си е създала толкова силен враг за толкова кратко време?

— Още не знаем — отговори ѝ халифът, — но ако разбере, отровителят ще умре по същия начин, който бе приготвил на теб, любов моя.

Изражението му беше мрачно. В харема му имаше повече от четири хиляди жени: съпругите му, държанките му, момичета, които се надяваха да спечелят благоволенieto му, роднини и прислужниците им. Беше невъзможно да се следят всичките. Отровителят бе много хитър. Беше почти невероятно някога да узнаят кой е.

— Как съм била отровена? — обърна се Зейнаб към лекаря. — А бедният Наджа добре ли е? Той опитва всичко, което ям или пия.

— Като изключим това, че евнухът ти не е на себе си от тревога и притеснение, иначе е добре — увери я Хаздай. — Отровата е била сложена върху един от шаловите ти и се е просмукала в кожата ти. Щеше да действа постепенно, но организъмът ти реагира остро още в самото начало. Очевидно си много чувствителна, лейди. — Той се обърна към помощничката си: — Ребека, покажи шала на лейди Зейнаб.

Възрастната жена отвори една метална кутия и показа съдържанието ѝ.

— Кой ти даде този шал, лейди? — попита я Хаздай ибн Шапрут. — Може би ако си спомниш, ще успеем да разберем кой е отровителят. Не го докосвай, само го погледни.

Зейнаб се подчини. Шалът беше от много хубава материя. Тя нямаше никаква представа откъде се беше взел и погледна към Ома, която също поклати неразбиращо глава.

— Не е бил сред дрехите, които донесохме от Малина — каза прислужницата. — Спомняш ли си, че тази сутрин търсихме шал в раклата, защото времето беше хладно? Този просто беше най-отгоре. Не съм се замисляла откъде се е взел. Предположих, че сигурно нашият господар ти го е подарил.

— Лейди, налага се да задам и този въпрос — каза лекарят. — Можеш ли да имаш доверие в прислужницата си?

Зейнаб побесня.

— Как смееш? Бих поверила живота си на Ома. Тя е с мен по свой собствен избор. Аз ѝ предложих да я освободя и да я изпратя в Шотландия. Тя отказа. Дори отказа да се омъжи за Аладин бен Омар, за да не ме напусне. — Зейнаб протегна ръка към Ома, в чиито очи имаше сълзи, и докосна рамото ѝ. — На Ома може да се вярва. Тя не би ми причинила зло.

— Лейди, моите извинения, но трябваше да попитам.

— Тя ще може ли да пътува? — обади се халифът и ги изненада с този въпрос.

— Къде ще я водиш, господарю?

— В ал-Русафа. Там ще е в безопасност, докато се възстановява.

— Да — отвърна замислено лекарят. — Да, това е добра идея, господарю. В ал-Русафа ще можеш да я наблюдаваш по-добре. Но там все още ли може да се живее? Не си бил там, откакто дворът се премести в Мадинат ал-Захра.

— Ще живее в една малка лятна къща в градината. Това няма да е първият път, когато вода някое красиво момиче там. — Очите на Абд ал-Рахман заблестяха. — Там е много спокойно.

— Ще се наложи да се изгорят всичките ѝ дрехи — каза лекарят, — а скъпоценностите ѝ да се изварят в оцет. Не можем да сме сигурни, че не е сложена отрова и върху други от вещите ѝ.

Халифът забеляза бурята, която се надигаше в очите на Зейнаб, и побърза да каже:

— Ще ти купя нови дрехи, любов моя. Освен това най-много те харесвам така, както Аллах те е създал. Няма по-красива жена от теб, скъпа моя Зейнаб. Благодаря на Аллах, че не умря.

— О, господарю, толкова си добър с мен.

Гласът ѝ беше меден, но тя беше едновременно ядосана и изплашена. Инига я беше предупредила, че в харемите често си служат с отрова, но не беше взела думите ѝ насериозно.

Хаздай ибн Шапрут си мислеше, че халифът се влюбва в нея, или поне така смята. Познаваше го от няколко години, но никога не го беше виждал да се държи така с жена. Това, което беше започнало само като плътско желание, постепенно вземаше друга форма, колкото повече халифът опознаваше своята робиня за любов. Що се отнася до Зейнаб, лекарят не смяташе, че тя е влюбена в халифа. Тя го уважаваше, може би малко се страхуваше от него и може би изпитваше някаква привързаност, но любов? Не. Той дори не беше сигурен дали тя въобще можеше да изпитва любов. Не я познаваше достатъчно добре. Нима жена, обучена да води такова съществуване, е способна да обича? Това беше главоблъсканица, с която си струваше да се заеме.

Наистина беше най-красивата жена, която Хаздай беше виждал. Разбираше, че халифът бе очарован от нея. Зейнаб беше любовта на старините на Абд ал-Рахман, както Абишаг е била последната любов на цар Давид. Може би последното му дете щеше да е от нея. Въпреки, че беше преминал петдесетте, халифът все още беше потентен, доказателство за това бяха двамата му най-малки синове.

— Как е тя? — попита Захра Хаздай ибн Шапрут. Беше го извикала в апартамента си. — Какво ѝ има? Да не е бременна?

— Някой се е опитал да я отрови — отвърна тихо лекарят. — Халифът е много ядосан. За щастие, успях да я спася. — И защо ли първата съпруга на халифа се е загрижила толкова? Захра обикновено не се занимаваше с тези, които смяташе, че стоят по-ниско от нея.

— Значи ще оживее — каза спокойно Захра. — Той е твърде стар за такива неща, сигурно ще се съгласиш с мен, но нима ще ме послуша? Не! Щеше да е по-добре, ако я беше дал на Хакам, не мислиш ли?

— Мисля, че господарят е щастлив с лейди Зейнаб и че е достатъчно здрав, за да се отдаде на страстта си към едно красиво момиче.

Хаздай никога не беше виждал лейди Захра да проявява такава злоба. Защо ревнуваше? Нейното положение беше сигурно, както и това на най-големия ѝ син.

— Мъже! — каза с отвращение Захра на втората съпруга на халифа, Таруб, когато лекарят си отиде. — Всичките са еднакви! Нашият господар застрашава здравето си с това момиче. Въобще не мисли, колко е важен животът му за ал-Андалус.

— Ако е щастлив — каза мъдро Таруб, — няма ли да е в по-голяма полза за ал-Андалус? Какво имаш против Зейнаб, че ревнуваш толкова? Никоя друга не те е дразнила толкова, Захра. От самото начало момичето се държеше добре. Не предизвиква никакви размирици в харема. Всъщност, тя е доста затворена. Не съм чула никакво оплакване от нея, нито пък е направила нещо, което трябва да те разстройва. Защо толкова много я ненавиждаш?

— Не я ненавиждам. Просто съм загрижена за здравето на любимия ни господар.

— Не става въпрос за неговото здраве — каза с чувство за хумор Таруб. — Бедната Зейнаб е била отровена.

— Той я обича — почти прошепна Захра.

— А, ето какво било. О, Захра, какво значение има дали я обича? Той обича и мен, а това въобще не те кара да ревнуваш. Той обича всичките очарователни и не дотам очарователни държанки, които са му родили деца, особено Бакеа и Кумар. А ти не ревнуваш от тях. Дори и да обича Зейнаб, той обича теб повече. Всъщност теб те обича най-много. Винаги те е обичал. Нали кръсти град с твоето име! Мадинат ал-Захра. Мисля, че е чудесно, мъж на неговите години все още да може да се влюбва! — Тя се засмя. — Хвала на Аллах! Ние с теб дойдохме при Абд ал-Рахман по едно и също време. Преди колко години беше това? Бяхме млади момичета. Твоят син се роди два месеца преди моя, но аз не се вайкам, че се случи така. Аз се радвам на децата и внуците си и приемам, че времето минава. А ти явно не можеш да го направиш, Захра. И с всяка изминала година става все по-лошо. Ти вече не си момиче и никога няма да бъдеш. Мисля, че ревността ти се дължи, не на любовта ти към Абд ал-Рахман, а на това,

че тя е млада и изключително красива. Не можеш да промениш това, както и факта, че ти самата вече минаваш четирийсетте.

— Жестока си! — извика Захра и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Просто съм откровена с теб, както винаги, скъпа приятелко. Казвам ти, че нашият съпруг винаги ще обича най-много теб, Захра, без значение кого още обича. Приеми истината и остави гнева и ревността да умрат, защото в противен случай, те ще те убият, или ще убият любовта на Абд ал-Рахман към теб. Нима искаш да захвърлиш всичките тези щастливи години?

Захра не отговори, но извърна глава. Беше ли права Таруб? Или пък просто казваше тези неща, за да я успокои? Абд ал-Рахман вече не изглеждаше толкова привързан към нея, както преди. Спомняше си как умря най-старата му държанка. Лейди Айша беше първата жена, която той бе имал и беше по-възрастна от него.

Айша му била подарена от стария емир Абдаллах, дядото на халифа. Абд ал-Рахман я харесал. Тя му беше показала любовното изкуство, но също му беше станала доверена приятелка. Дълго след като бяха преустановили любовните си отношения, той продължаваше да я посещава в апартамента ѝ и я ценеше високо. Когато Айша умря, тя завеща огромното си богатство за откупване на пленени от християнски страни мохамедани. Но те бяха толкова малко, че Абд ал-Рахман не знаеше какво да прави с парите на Айша. Искаше да направи нещо, за което да е сигурен, че Айша ще го одобри. Захра му предложи да построи нов град.

Избраха място на северозапад от Кордоба. Когато градът беше построен, халифът заведе Захра да го види. Когато приближиха главните порти, халифът ѝ каза да погледне нагоре. Тя вдигна глава и видя мраморен бюст със своя образ над входа. Тя го погледна безмълвно и той ѝ каза, че името на града ще бъде Мадинат ал-Захра — Града на Захра.

— Но не трябва ли да бъде Мадинат ал-Айша, в чест на старата ти приятелка, чиито пари използва, за да го построиш? — попита го тя. Знаеше, че той ще откаже, защото обичаше нея най-много от всички жени. Аллах! Нима някога е оказвана по-голяма чест на някоя жена!

А ето, че сега Абд ал-Рахман си имаше ново развлечение. Робинята за любов, Зейнаб, изглежда го беше обсебила напълно. Захра

въздъхна. Отново започваше да ревнува. Беше ли права Таруб? Тя никога не лъжеше. Беше мила и практична и пряма до глупост.

Но въпреки това, всеки път, когато погледнеше към Зейнаб, Захра се вбесяваше. Не можеше да се въздържа. Какво право имаше това момиче да ѝ отнема халифа? А ако му родеше дете? Не допускаше, че което и да е дете, родено от жените на съпруга ѝ, можеше да измести Хакам. Абд ал-Рахман винаги беше давал ясно да се разбере, че Хакам щеше да бъде бъдещият халиф. Но ако променеше намерението си? Ами ако обикнеше още повече Зейнаб? Захра се изсмя на пресекулки. Защо беше толкова разстроена? Нямаше никаква опасност нито за нея, нито за сина ѝ. Макар че не беше съвсем сигурна в това. Един възрастен мъж, влюбен в младо момиче, беше способен да извърши някоя глупост.

Настроението ѝ не се подобри от новината, че Зейнаб и прислужниците ѝ ще се преместят в ал-Русафа.

— Кой я застрашава толкова много тук, че трябва да я мести? — каза тя горчиво на Таруб. — Това е смешно! Направо е абсурдно!

Таруб се опита да успокои приятелката си.

— Недей да се измъчваш, Захра. Халифът просто иска да остане известно време насаме със Зейнаб. Това е естествено. Не си ли спомняш как се измъквахме в летния дворец с него? Когато тя се възстанови, той ще я върне пак тук. Тя е млада и сигурно е изплашена от това, което се случи. Каквото и да ѝ е казал халифът, тя не е глупава. Знае, че вероятността да се открие отровителят е нищожна. Като я води в ал-Русафа, той просто иска да я успокои.

Зейнаб не беше изплашена. Беше разгневена, че някой се е опитал да я убие. Доколкото знаеше, нямаше никакви врагове. Следователно това сигурно беше някое глупаво момиче, което си мисли, че като убие робинята за любов на халифа, ще може сама да спечели благоволенieto му. Не беше много вероятно някога да разбере кой се е опитал да я убие, но възнамеряваше отсега нататък добре да се пази. Наблюдаваше разгневена, как вземаха дрехите ѝ, за да ги изгорят, съобразно нарежданията на Хаздай ибн Шапрут.

— Нелепо е да се изгорят всичките ми дрехи — цупеше се тя. — Не може всичките да са отровени! А и скъпоценностите ми ще се

повредят в този оцет! Проклет да е този лекар!

— Той спаси живота ти, господарке — каза остро Ома. — А той със сигурност струва повече от няколко кафтана и дрънкулки. Освен това, халифът обеща да те облече като кралица. Двайсетте топа коприна, които му изпрати Донал Рай, са всичките за теб.

— Откъде знаеш?

— Наджа ми каза, а ти знаеш, че той е осведомен за всичко, което става в двореца. Дори знае, че лейди Захра те ревнува. Има приятелка, която прислужва в апартамента на първата съпруга.

— Мислиш ли, че тя се е опитала да ме отрови?

— Всичко е възможно, но не мисля така. Въпреки че вероятността отровителят да бъде хванат е малка, това би й струвало живота. Не мисля, че лейди Захра ще рискува положението си, само защото ревнува и годините ѝ тежат. Не, сигурно е някоя незначителна държанка.

Напуснаха града. Пътят между Мадинат ал-Захра и Кордоба наистина беше застлан с килими. Зейнаб бе възхитена от размерите на столицата и помоли за разрешение да я разгледа.

— Можеш да отидеш с Наджа и с някой надежден охранител — каза ѝ халифът. — Ако аз се появя по улиците, ще ни заобиколи огромна тълпа. А като се държа на разстояние от народа, аз си гарантирам уважението му.

— Разкажи ми историята на града — помоли го тя, а той се засмя.

— Всяка друга жена би поискала да ѝ обясня най-прекия път до пазара, за да отиде да си купи нещо, а ти искаш да научиш историята на Кордоба. Много добре, любов моя, ще ти я разкажа. Градът е основан от един народ, наречен картагенци, и е завладян от римляните по време на Великата империя. После тук са дошли вестготите, а ние сме завладели града от тях преди около двеста години. Тук живеят повече от един милион души. Има шест хиляди джамии, осемдесет училища и обществена библиотека с над шестстотин хиляди тома. Хаздай иска да построя медицинско училище и аз съм съгласен с него. Сега всичките ни лекари трябва да пътуват до Багдад, за да бъдат обучени.

— Няма такова число като шестстотин хиляди, още по-малко пък милион — каза тя с недоверие и той отново се засмя.

Зейнаб отиде в града с Ома и Наджа, заобиколени от голяма охрана. Не знаеше накъде да гледа. Всичко беше толкова интересно, толкова вълнуващо! Наджа им каза гордо:

— Кордоба е най-хубавият град в целия свят.

— Какво мислиш за града? — попита я халифът, когато се върнаха от разходката си.

— Прекрасен е, но е твърде голям, за да живея в него, господарю. Мадинат ал-Захра изглежда съвсем малък в сравнение с него. Никога преди не съм виждала толкова много и различни хора!

Ал-Русафа беше прекрасно място. Настаниха Зейнаб в една малка мраморна къща в средата на градината близо до малко езеро. В средата на езерото имаше друга къща, която халифът ѝ обеща, че ще посетят.

Зейнаб беше възхитена от новото си жилище. Имаше самостоятелна стая за всеки и дори кухня, в която Наджа щеше да приготвя ястията ѝ собственоръчно. Зейнаб плесна с ръце.

— Вече няма да делия нищо с никого!

— Толкова много ли не ти харесва харемът? — попита я халифът. — Не ти ли допада компанията на другите жени?

— Господарю, ако знаеше как съм отгледана, щеше да ме разбереш — обясни Зейнаб. — Като се изключат двете слугини, в Бен Макдюи единствените жени бяхме аз, майка ми и сестра ми. Майка ми обичаше само Груоч и аз прекарвах по-голямата част от времето си сама. Ома е първата ми приятелка. Не съм сигурна, че харесвам жените. Те клюкарстват твърде много и често са жестоки. Повече ме вълнува светът около мен. А жените в харема ти, само се чудят как да пропилят времето си.

Преди да дойда в ал-Андалус, кръгозорът ми беше много тесен, господарю, а тук има толкова много да се види и научи. Аз съм обучена за робиня за любов, да се интересувам само от това как да давам и получавам удоволствие, но това не ми стига сега, когато очите ми се отвориха за чудесата на вашия свят! Надявам се, че не те разочаровам, господарю. — Тя се сгуши в ръцете му. — Ти си толкова добър с мен.

Тя бе истинско чудо, помисли си той. Всичко започна с уменията ѝ в леглото. Нямахме нищо, което той да поиска и тя да не му го даде, но в нея имаше още толкова ценни качества. Не минаваше и ден, без да

се удиви на нещо новооткрито в нея. Жалко беше, че тя се появи в залеза на живота му. Ако се бяха срещнали в по-младите му години, можеха да направят чудеса заедно!

— Ти никога няма да ме разочароваш, Зейнаб. — И наистина го мислеше. — Чувал съм за една игра, на която са обучени робините за любов. Нарича се Поробената роза. Карим ал-Малина научи ли те на нея, красавице моя?

Зейнаб бавно кимна. Това беше игра на непоносимо удоволствие. Не беше сигурна, че халифът можеше да играе на тази игра, въпреки цветущото си здраве.

— Ще играя с теб, господарю, ако ми позволиш аз да водя играта. Може да е опасно, нали разбираш? Играл ли си я преди?

— Когато бях млад. Съгласен съм с условието ти.

— Ще донеса тогава необходимите неща — каза тя и се надигна от леглото. — Много скоро, господарю, ще завися само от изключителната ти милост.

Тя се върна с кошничката със сребърните топчета, четири копринени конеца, малък топ бяла коприна, голямо пухкаво перо и дълго перо от опашката на бяла чапла. Сложи кошничката до него и се излегна на леглото.

— Аз съм изцяло зависима от милостта ти, господарю. Когато ме направиш безпомощна, ще можеш да правиш каквото си искаш с мен, а аз няма да мога да се възпротивя.

Очите му леко се разшириха. Досега тя не му беше отказвала нищо, но въпреки това, никога не беше имал чувството, че я притежава цялата. Тази неуловима независимост малко го дразнеше. Тя беше негова робиня и той имаше нужда от увереността, че притежава изключителна власт над нея. За негово голямо учудване, се беше влюбил, а ако тя не го обичаше, трябваше поне да признава превъзходството му, когато беше с нея. Той коленичи, извади четирите копринени въжета и завърза крайниците ѝ за четирите края на леглото.

— Бори се — заповяда ѝ той. — Искам да съм сигурен, че си завързана здраво, но и че това не ти причинява голямо неудобство, красавице моя.

— Кой те научи на тази игра? — попита го Зейнаб. Подръпна въжетата. Наистина беше безпомощна — Добре си ги завързал, господарю. — Тя леко се усмихна.

— Преди години, когато все още бях млад принц, бащата на един мой приятел имаше робиня за любов. Един ден приятелят ми и аз отидохме на лов. После останах да пренощувам у тях. Баща му ми отстъпи робинята в израз на гостоприемството си.

Той гледаше как тялото на Зейнаб се изпъва, подръпвайки възетата, и се възбуждаше.

Тя наблюдаваше как чувствата пробягват по лицето му. Мъжете са наистина като малки момчета, но нали Карим ѝ беше казал, че някои от тях обичат такива играчки? Имаше късмет, че халифът не беше от мъжете, които обичат да причиняват болка.

— Ще ти запуша устата, но само за кратко, защото скоро ще я използвам за друго. — Завърза копринената превръзка през лицето ѝ. — Можеш ли да дишаш?

Зейнаб кимна. Трябваше да остане спокойна, да се довери на партньора си.

Халифът взе сребърните топки и съвсем бавно ги напъха в любовния ѝ канал. Седна и известно време съзерцава красивата си пленница. Тя беше изцяло оставена на неговата милост. Тази мисъл го възбуждаше.

Зейнаб очакваше с нетърпение следващата му стъпка. Лежеше неподвижно, защото всяко движение щеше да раздвижи любовните топки, а това щеше да я възпламени. Наистина беше доста жестоко от негова страна да ѝ ги сложи, като знаеше какво ще последва.

Халифът започна да я гали с една ръка. Милувката му обхвана цялото ѝ тяло и беше много, много нежна. Пръстите му докоснаха тъмните кръгове около зърната ѝ и той се усмихна, когато те се надигнаха като розови пъпки. Ръката му бавно продължи надолу през корема ѝ, после по вътрешността на лявото ѝ бедро.

Тя изстена през копринената превръзка, защото едно неволно движение на тялото ѝ накара любовните топки да се ударят една в друга.

Очите му срещнаха нейните. В погледа му се четеше превъзходство, сякаш и казваше „Виждаш ли, ти наистина си моя и ще правя с теб каквото си искам.“ После взе едното ѝ стъпало в ръка и го погали.

— Имаш най-прекрасните крака.

Целуна го, после започна да ближе кожата около глезена ѝ, придвижи се нагоре към коляното, към бедрото. Езикът му вече беше върху пъпа ѝ, после се втурна нагоре към вдлъбнатината между гърдите ѝ.

Тялото ѝ се изпъна и малките сребърни топки се заудряха в нея, изпращайки огнени вълни по цялото ѝ тяло. Тя отново изстена.

Халифът взе едното перо и започна да я гали с него.

— Това харесва ли ти, красавице моя?

Перото се движеше бавно по гърдите ѝ, по раменете, надолу по ръцете, после се плъзна по корема ѝ и още по-надолу — по краката. После той изведнъж захвърли перото и притисна ръката си към пулсиращата ѝ плът. Очите ѝ се разшириха.

Абд ал-Рахман се наведе и засмука зърната ѝ, докато тя се заизвива и от устата ѝ зад превръзката започнаха да излизат мяукащи звуци. Той я ухапа, после започна да я ближе, доволен от учестеното ѝ дишане. После бръкна в любовния ѝ канал и извади сребърните топки, но преди още да е осъзнала какво става, той се настани между разкрачените ѝ крака. Взе перото от чаплата, наведе се напред и разтвори срамните ѝ устни, за да открие мъничката пъпка на удоволствието ѝ. После, държейки плътта ѝ разтворена, започна леко да я гали с перото.

Наблюдаваше очарован как любовните ѝ сокове започнаха да се стичат и мъничката пъпка се изду от растящата възбуда. Движеше безспирно перото нагоре-надолу, докато Зейнаб не изви тялото си, потрепери и достигна върха на удоволствието си.

Халифът веднага остави перото, наведе си и развърза превръзката от устата ѝ и я целуна нежно. Езикът му се плъзна между устните ѝ и тя жадно го засмука. Членът му вече също искаше своето, защото, дарявайки ѝ удоволствие, той също се беше възбудил неимоверно. Той се премести, седна на гърдите ѝ и поднесе члена си към устните ѝ.

— Развържи ръцете ми — каза тя.

— Не.

— Само едната — примоли се Зейнаб.

— Ще използваш само устните и езика си, красавице — каза той строго. — Не забравяй, че аз съм господарят тук.

Тя започна бавно да го ближе. Езикът ѝ описваше кръгови движения около рубиненочервената главичка на члена му, докато пръстите му не спираха да дразнят малкото ѝ бижу. Той я докарваше до полуда и Зейнаб остана изумена от опитността му, защото явно беше запознат с тази игра толкова добре, колкото и тя самата. Тя потрепери, когато отново стигна до върха.

Той се отдръпна от нея и я изгледа собственически. После пъхна пръстите си в устата ѝ.

— Любовните ти сокове са обилни, красавице моя, точно както ти обещах. Искам да пия от този фонтан, Зейнаб. Никога преди не съм имал такава жена, а ти си моя!

После той легна с лице между бедрата ѝ, осигурявайки ѝ достъп до члена си. Езикът му си играеше с плътта ѝ, а тя в отговор смучеше уголемения му член, движейки бавно езика си по чувствителната кожа. Когато халифът усети, че не може да издържа повече, той се обърна и влезе дълбоко в нея, омаян от виковете ѝ.

Беше по-голям и по-твърд откогато и да било. Зейнаб усещаше как пулсира в тялото ѝ. За момент клепачите ѝ потрепериха, когато усети огромната възбуда, която я обгръщаше и я заливаше от всички страни. Една робиня за любов никога не губи контрол.

Екстазът на Абд ал-Рахман наближаваше и той повече не можеше да се сдържа. Изгубил всякакъв контрол, той извика и собствените му любовни сокове се изляха в нея. Отпусна се върху Зейнаб с въздишка на облекчение.

— Господарю, освободи ме! — прошепна Зейнаб и за нейна изненада той наистина го направи.

— Прекрасно! — възкликна той. — Това наистина беше прекрасно. Ти със сигурност си най-добрата робиня за любов, красавице моя. Ценя те повече от всичко друго, което притежавам. Аллах да благослови деня, в който Донал Рай те е открил и те е дал на Карим ал-Малина да те обучи. Срамота е, че той повече не иска да се занимава с това.

— Щастлива съм, че те удовлетворявам, господарю — каза тихо Зейнаб.

Карим! Защо само споменаването на името му връщаше спомените от прекрасните дни, прекарани в Малина? Всичко беше свършено и тя го знаеше. Той сега беше женен за друга жена. Съдбата

ги беше повела в различни посоки и нямаше връщане назад. Тя не обичаше Абд ал-Рахман, но халифът беше мил и ѝ даваше стимул да се учи. Повече нямаше да мисли за Карим ал-Малина!

През следващите няколко седмици Зейнаб живя щастливо в ал-Русафа. Халифът не беше там през деня, но идваше при нея почти всяка нощ. Абд ал-Рахман беше владетел, който управляваше в истинския смисъл на думата. Не позволяваше на бюрократите да управляват царството му вместо него. Те вършеха своята работа, а той — неговата.

Халифът работеше много, затова свободното му време беше важно за него. Винаги се беше наслаждавал на компанията на красиви и умни жени, но Зейнаб му носеше някакво спокойствие, което досега не беше изпитвал. Тя съществуваше само за него. Не беше позволила да бъде въвлечена в интригите на харема, затова фактът, че някой се беше опитал да ѝ причини зло, много го тревожеше. Беше го направила щастлив и той искаше и тя да е толкова щастлива, да не се страхува от нищо.

Докато Зейнаб беше в ал-Русафа, той заповяда да се направи нов апартамент, отделен от останалия харем. Новите покои щяха да се наричат Палат на зелените колонии, защото на всяка от вратите имаше по две колонии от зелен ахат, изпратени от Донал Рай.

Новият апартамент се свързваше с харема посредством малка врата, а в противоположния му край имаше вход към неговите собствени покои.

Изпратиха Наджа на робския пазар в Кордоба, за да потърси готвач за Зейнаб. Той избра една негърка на име Аида, която получаваше нарежданията си направо от халифа. Ако някой се опиташе да я подкупи, тя трябваше да докладва незабавно на Наджа, който пък щеше да уведоми халифа. Щеше да изпълнява заповедите само на господарката си, халифа, Наджа и Ома. Ако някой друг се опитваше да ѝ дава заповеди, тя трябваше незабавно да съобщи на Наджа.

Обитателките на харема наблюдаваха строителството на новия апартамент с любопитство. За някои, това беше повече от едно обикновено развличане. Други, въобще не ги интересуваше. Но Захра беше изумена от това, което ставаше пред очите ѝ, в града, наречен на нейното име. След изненадата последва гневът. Момичето беше

държанка, а не съпруга. Наистина, любимките на халифа си имаха собствени апартаменти, но те нямаха нищо общо с това, което сега се строеше за Зейнаб. Абд ал-Рахман се грижеше за нея като за кралска невеста. Да не си беше загубил ума? Или пък тя го подстрекаваше да пренебрегва Захра и останалите? А ако беше така, какви ли други изисквания щеше да представи пред влюбения халиф?

Таруб отново се опита да успокои приятелката си, а и най-големият син на Захра, Хакам, също беше удивен от силата на майчиния си гняв.

— Прекрасно е, че на неговата възраст отново е открил любовта. Какво ти става, майко?

— Той ѝ дава твърде много и я издига прекалено. Държи се като стар глупак. Съмнявам се, че все още е с ума си. Или пък това момиче го е омагьосало!

— Това, което ѝ дава, е негово и ако я обкръжава с почести, това е също негово право, майко — отвърна Хакам. В този момент звучеше като баща си. — Умът на баща ми си е съвсем наред и тук няма никаква магия, както ти самата добре знаеш. — Хакам взе ръката на майка си в своята. — Ще се разболееш от тази ужасна ревност. Трябва да престанеш, иначе можеш да разгневиш баща ми.

Тя издърпа ръката си.

— Не си мисли, че можеш да ми казваш какво да правя, Хакам! А що се отнася до баща ти, мислиш ли, че ме интересува какво си мисли старият сатир? Нека се забавлява с робинята си за любов! Нека я направи кралица на ал-Андалус! Аз няма да спра да я мразя!

— Не мога да разбера защо толкова се ядосва — каза Хакам на Таруб, когато останаха насаме — Да не би лейди Зейнаб да я е обидила по някакъв начин?

— Всъщност — да, но не го направи нарочно, нито пък можеше да го предотврати. Тя е млада и много красива. Все някой ден това щеше да се случи. Аз съм доволна от изминалите години. Ако съм надебеляла от възрастта, от ражданията и от слабостта ми към сладкишите, приемам това като своя съдба. Късметът ми беше добър. Баща ти ме обича. Имаме син и две дъщери. Внуците ми са много и съм щастлива с тях.

Майка ти, Хакам, винаги е била любимата съпруга на баща ти. Тя все още се мисли за млада, красива и желана. Досега не беше

осъзнала, че остарява. Не и докато лейди Зейнаб не дойде тук. И сега Захра трябва да признае истината пред себе си, а това я вбесява. Трябва да приеме факта, че въпреки че баща ти я обича, не е посещавал леглото ѝ в продължение на повече от пет години.

Разбираш ли, Хакам, халифът също не иска да си признае, че времето минава. Тази прекрасна робиня за любов му помага да забрави подобни мисли. А ние, жените, трябва или да приемем съдбата си, или да ставаме зли, осъзнавайки, че времето лети.

— Майка ми ли се опита да отрови лейди Зейнаб?

В топлите кафяви очи на Таруб се появи тревога.

— Наистина не знам отговора на този въпрос. Преди година бих казала, че не би могла да извърши подобно нещо, а също и че би било много глупаво от нейна страна. Но сега вече не знам. Майка ти много се е променила напоследък. Ако тя го е направила, халифът няма лесно да ѝ прости.

— Ти си най-добрата ѝ приятелка, лейди Таруб. Наблюдавай я. Ако прецениш, че може да навреди на себе си или на някого другиго, изпрати незабавно да ме извикат. Трябва да я защитя.

Това беше всичко, което можеха да направят. След няколко седмици халифът щеше да доведе обратно Зейнаб. Вече беше късна есен и дните ставаха не само по-къси, но и по-хладни. Ал-Русафа беше лятна резиденция и не беше подходяща за зимния сезон. Строителите работеха ден и нощ, за да завършат апартамента на новата фаворитка и най-накрая успяха.

— Утре — каза Абд ал-Рахман на Зейнаб — ще се върнеш в Мадинат ал-Захра. Имам чудесна изненада за теб, любов моя. Сигурен съм, че ще останеш много доволна.

— Ти ме разглезваш — отвърна тя с усмивка, — но си признавам, че това ми харесва, господарю. Но все пак, не мога да си тръгна, преди да сме посетили малката къща в средата на езерото.

— Добре, сега ще отидем.

— Но вече се стъмни, господарю, а и луната едва се е показала.

— Времето е тъкмо подходящо за разглеждане на лятната къща.

Той хвана ръката ѝ и я поведе към езерото, където ги очакваше малка лодка. Когато стигнаха до малкото островче, той ѝ помогна да слезе.

Влязоха в къщата и Зейнаб се огледа наоколо. Беше построена от позлатено дърво, а покривът представляваше стъклено кубе. Халифът дръпна една ръчка в стената и изведнъж по стъклото започна да се стича вода.

— О! — възкликна Зейнаб.

— Харесва ли ти, любов моя?

— Прекрасно е!

После забеляза, че единствените мебели в къщата бяха едно голямо легло и маса до него, върху която бяха наредени бутилки вино и плодове, както и една лампа.

— Искал си да ме доведеш тук тази вечер! — Тя плесна с ръце.

В този момент луната изгря и заля със сребристата си светлина водата около и над тях. Халифът свали кафтана си и Зейнаб направи същото със своя. Той я придърпа в прегръдките си и нежно я целуна. Тя му се усмихна.

— Ти си най-красивата жена на света — каза ѝ той. — Ще ти дам всичко, което е във властта ми, Зейнаб, любов моя. Трябва само да ме помолиш и всичко, което поискаш, ще бъде твое.

— Има само едно нещо, за което копнея, господарю — отвърна тихо тя и вдигна ръка, за да погали лицето му.

Той хвана ръката ѝ, обърна я и жарко целуна дланта ѝ.

— Само кажи, любов моя, и то ще е твое!

Погледът му гореше. Времето, което прекараха в ал-Русафа, го беше привързало още повече към нея. Плътското желание, което първоначално изпитваше, се беше превърнало в любов.

— Дай ми дете — каза тя просто.

— Ще ми родиш дете? — Най-малките му синове бяха на пет и седем години.

— Изненадан си — каза тя с усмивка. — Нима желанието ми те огорчава, господарю?

— Обичаш ли ме, Зейнаб? — попита той, изпълнен с любопитство.

Тя се замисли.

— Честно казано, господарю, не знам. Някога си мислех, че обичам един мъж, но чувствата ми към теб са по-различни от тези, които изпитвах към него. Все пак не мисля, че щях да поискам да родя дете от теб, ако не изпитвах привързаност. — Тя му се усмихна някак

срамежливо и сложи глава на рамото му. — Трябва да те обичам, в противен случай ще съм безсърдечна.

Той нежно я прегърна и устните му докоснаха меката ѝ коса.

— Аз те обикнах още в момента, в който излезе от онази носилка в Залата на халифата.

Тя се засмя тихо.

— Тогава само ме желаете.

Той също се засмя.

— Желаете те, да, но те и обичах. Не както те обичам сега, Зейнаб, но наистина те обичах.

Очите му казваха, че говори истината. Той наистина я обичаше, или поне вярваше, че е така.

Той я обърна обратно и започнала си играе с гърдите ѝ.

— Приличат на нарове — узрели и сладки — прошепна в ухото ѝ. Пръстите му потъркаха чувствителните зърна. — А те са като черешки.

Тя обви ръце около врата му. Той я прегърна през кръста, придърпвайки я колкото е възможно по-близо. Тя облегна глава на рамото му и устните му се плъзнаха по шията ѝ. После гризна леко ухото ѝ и езикът му се плъзна вътре. Търкайки се предизвикателно в него, тя усети мъжествеността му да се притиска в плътта ѝ. Тя го хвана за ръката и го поведе към леглото, давайки му знак да легне по гръб.

Коленичи пред него и започна да го гали с ръце. Той въздъхна. Зейнаб също се качи на леглото и обсипа цялото му тяло с целувки. Златните ѝ коси галеха кожата му и още повече го възбуждаха. Той трепереше от удоволствие. Много бавно и внимателно тя го пое в устата си и го смука, докато не усети върху езика си първите капки на любовните му сокове.

Докато тя го целуваше, той протегна ръка и докосна венериния ѝ хълм. Пръстите му се вмъкнаха между срамните ѝ устни и той ги раздвижи, докато и нейната любовна влага намокри ръката му.

Зейнаб се покачи върху любовника си. Ръцете му отново докоснаха гърдите ѝ. Тя затвори очи и почувства твърдия му член, който пулсираше в тялото ѝ. После халифът се претърколи заедно с нея и се оказа отгоре.

Тя трепереше цялата. Изкрещя и заби ноктите си в гърба му и в същия момент усети как семето му се излива в топлата ѝ, нетърпелива утроба.

ГЛАВА 13

— Тя е бременна — каза мрачно Захра на Таруб. На лицето ѝ беше изписана тревога. Не спеше добре от доста дни насам.

— Трябва да престанеш! — отвърна строго Таруб. — Нашият господар Абд ал-Рахман вече е баща на осемнайсет деца. Това ще е просто още едно.

— А ако е син? — В гласа на Захра прозвуча отчаяна нотка. — Ами ако тя го убеди да пренебрегне Хакам в полза на своя син?

Таруб не можеше да повярва на ушите си. Захра винаги е била разумна и практична, а сега се държеше като полудяла.

— Захра! Захра! Вземи се в ръце! Господарят никога няма да пренебрегне Хакам като свой наследник. Той го обича повече от всичките си деца. Халифът вече не е млад. Няма да замести Хакам, един възрастен мъж, с невръстно бебе. Това би могло да бъде твърде опасно и да донесе безредици в халифата! Освен това Зейнаб може да роди дъщеря.

— Не съм помисляла за това.

— Много е щастлива.

— Ти си ходила да я видиш?

Захра беше изненадана. Защо Таруб трябваше да се среща с нея? Да не би Зейнаб да се сприятеляваше с нея заради влиянието ѝ? Захра мислеше, че Таруб винаги е била амбициозна по отношение на собствените си деца, а сега явно мислеше за внуците си. Таруб никога не ѝ е била истинска приятелка. Нямам приятели, мислеше си Захра.

— Тя ще те приеме с разтворени обятия, ако отидеш — продължи Таруб, която нямаше представа за подозренията на приятелката си. — Никога не си се опитвала да я опознаеш, Захра. Създала си си представа за нея, като за някоя ужасна злодейка, но тя наистина не е такава. Тя е просто едно момиче, което не иска нищо повече от мъж, който да я обича, и дете, което да роди на този мъж. Аз я харесвам.

— Ти я харесваш? — Захра я погледна недоверчиво, после очите ѝ засвяткаха гневно. — Ти я харесваш! Ти си се побъркала! Тя е

омагьосала и теб! Ти си глупачка! Една дебела глупачка!

Очите на Таруб се напълниха със сълзи.

— Нямах причина да бъдеш жестока с мен, Захра. Винаги съм била твоя приятелка. Била съм ти вярна и съм стояла до теб през всичките тези години — преглъщах обидите ти, не обръщах внимание на арогантността ти и те извинявах пред другите, които обиждаше. Нямах причина да мразиш Зейнаб. Ти дори не я познаваш и неразумните ти подозрения са безпочвени! Да, харесвам я. Харесвам я!

— Ако обичаше Абд ал-Рахман така, както винаги си твърдяла, че го обичаш, щеше да си доволна, че той е щастлив с новата си любов. Но всичко, което те интересува, е твоето положение, това, че той кръсти цял град на тебе, че синът ти ще наследи баща си един ден. Ти не обичаш истински нашия господар! Предполагам, че никога не си го обичала. Ти само се страхуваш, че ще загубиш скъпоценното си място заради Зейнаб. И се надявам, че точно така ще стане!

Таруб стана и напусна покоите на лейди Захра с гордо вдигната глава.

Този изблик на гняв, толкова нетипичен за дебелията, дружелюбна Таруб, накара Захра да помисли малко по-трезво. Позволяваше на неразумната си омраза към Зейнаб да взема неконтролируеми размери. Нямахше да привлича вниманието към себе си и да става за смях на целия харем. Знаеше, че има много жени, които винаги са ѝ завиждали за любовта на халифа. Те щяха да са доволни да я видят как пада. Беше смешно, че ревнува от Зейнаб, само защото, тя беше млада и красива. С всеки изминат ден тя остаряваше. Красотата ѝ постепенно щеше да избледнее. Тя всъщност нямаше власт над нищо.

А властта, Захра знаеше това, беше истинският ключ към щастието. Ако нямаш власт, се превръщаш в жертва. Ако Зейнаб наистина се задоволяваше само с това да прави щастлив Абд ал-Рахман и да ражда децата му, в такъв случай, наистина беше жертва. Жертва на собствения си успех и липса на амбиции, защото халифът със сигурност ще изгуби интерес към нея, когато коремът ѝ се издуе. А след като роди детето си, дали Зейнаб все още ще му е интересна? Щеше ли да успее да си върне благоволенieto му? Или Абд ал-Рахман щеше да я забрави, както се е случвало с толкова много от жените, които обичаше?

Нека Таруб ходи всеки ден при Зейнаб — държанката, която скоро щеше да бъде забравена. Те двете бяха еднакви. Глупави и слаби. Техните деца нямаше да получат нищо. Нека Зейнаб си мисли, че като се сприятели с Таруб, ще постигне нещо повече. Спомни си колко смело момичето поиска нейното благоволение през онези първи дни. *„Но аз ще я пренебрегвам. Тя не означава нищо за мен и скоро няма да означава нищо и за халифа.“*

Но халифът беше много доволен, че любимката му очаква дете. Беше сигурен, че е заченала през онази страстна нощ в лятната къща в ал-Русафа. Детето трябваше да се роди следващото лято. Когато признаците за бременността ѝ станаха очевидни, халифът повика Хаздай ибн Шапрут, за да се увери, че Зейнаб е здрава и че детето ще се роди навреме. Щеше да стане скандал, затова трябваше лекарят да влезе тайно в харема. Той дойде, придружаван от помощничката си Ребека и самият халиф.

— Бременна си — каза той на Зейнаб.

— И аз смятам така — отвърна тя.

— Кажете ми какво те кара да мислиш така.

— Връзката ми с луната бе прекъсната и ми е лошо почти непрекъснато. От силните миризми ме заболява главата. Гърдите ме болят.

Хаздай кимна.

— Ще помоля за разрешението ти да я прегледам, господарю.

— Можеш да го направиш, Хаздай. Знам, че не си сластолюбец.

Лекарят се обърна отново към Зейнаб:

— Протегни ръцете си, лейди. — Когато тя го направи, той ги разгледа внимателно. — Не са подути и това е добър знак. Ноктите ѝ са здрави, както трябва да бъде. Ще те помоля да дойдеш отзад и да легнеш, лейди. — После внимателно опипа корема ѝ. Благодарни й е доволен и се обърна към халифа. — Бременна е със сигурност, господарю и е здрава. Широка е в хълбоците и ще роди лесно.

— Не съм широка в хълбоците! — каза Зейнаб сърдито и се изправи. — Аз съм стройна, както ще потвърди и господарят.

— Не избрах подходящата дума, лейди — каза Хаздай. — Разстоянието между костите ти не е малко, а това е добър знак.

— Наистина — отвърна раздразнено Зейнаб.
— Стройна си като нимфа — каза ѝ халифът с усмивка.
— Ти ми се подиграваш! — извика Зейнаб и избухна в сълзи.
— Раздразнителност — още един знак, че е бременна — обяви сухо Хаздай.

— Изпрати лекаря и помощничката му, Наджа — каза халифът със сериозно изражение, опитвайки се да сдържи смеха си. Прегърна любимата си. — Недей да плачеш, красавице моя. Аз те обожавам, Зейнаб, и ние ще имаме най-прекрасното дете на света. Моля се на Аллах да ни благослови с дъщеря, красива като майка си. Ще я наречем Морайма.

— Така ли? — Тя подсмърчаше на рамото му. Силните му ръце ѝ действаха успокоително.

— Да, любов моя — тихо каза той и я целуна по устните.

Вратата се затвори зад лекаря.

Халифът я вдигна и я сложи на леглото. Коленичи до нея, разкопча копчетата на кафтана ѝ и погали гърдите ѝ.

— Толкова си красива, Зейнаб — каза ѝ той нежно и целуна леко заобления ѝ корем. — Обичам те, обичам и нашето дете.

Зимата дойде, след нея пролетта и лятото. Зейнаб наедряваше. За всеобща изненада, халифът не изгуби интерес към красивата си държанка. Всъщност страстта му към нея сякаш ставаше по-силна с всеки изминат ден.

— Сигурна съм, че ще я направи своя трета съпруга — каза Таруб на Захра.

Те почти не си говореха, но, неприсъщо за нея, Таруб искаше да нарани. Не беше забравила жестокостта ѝ.

— Той се интересува от това дете повече от всички останали, които е имал досега.

— Тя може да умре при раждането — отвърна студено Захра. — Костите ѝ са дребни и тя определено е твърде слаба. Или пък — тя се усмихна жестоко — детето може да умре скоро след като се роди.

— На халифа няма да му хареса, ако те чуе да заплашваш любимата му или детето ѝ — отвърна усмихната Таруб. — Много лекомислено от твоя страна да го правиш в присъствието на някой, на

когото Абд ал-Рахман има доверие, Захра. Твоята ревност те прави непредпазлива.

— Той никога няма да я вземе за съпруга — каза Захра, въпреки че въобще не беше сигурна.

Таруб се изсмя подигравателно и остави Захра с мрачните ѝ мисли.

В средата на месец Мухарам, или според християнския календар — юли — родилните болки на Зейнаб започнаха. Много от обитателките на харема се събраха пред вратата на покоите ѝ, за да чакат новини. Таруб дойде, за да се грижи за Зейнаб, придружена от държанките Кумар и Бакеа, които също бяха дарили деца на Абд ал-Рахман. Наджа ги пусна да влязат, покланяйки се ниско. Кумар беше персийка, а Бакеа беше червенокоса галка, майка на най-малкия син на халифа — Мурад.

— Болките ти силни ли са? — Майчинското лице на Таруб беше загрижено.

— Изглежда силна — каза бодро Кумар. — Сигурна съм, че ще роди лесно.

— Няма от какво да се страхуваш — обади се и Бакеа — Раждането е нещо съвсем естествено. Ние ще бъдем тук и ще ти помагаме. Аз имам син и дъщеря, а Кумар — син и две дъщери. Ще искаш ли още деца, след като родиш това?

— Що за въпрос ѝ задаваш! — възкликна Кумар. — Бакеа е красива, но галките не са много интелигентни.

— А персийките са, така ли? — изстреля Бакеа. — Ти дори първия път не разбра, че си бременна. — Тя се засмя и продължи: — Признавам си, че времето наистина не е подходящо за подобен въпрос.

— Млъквайте, вие двете — скара им се Таруб. — Дошли сме тук да помогнем на Зейнаб.

В същия момент родилката изстена.

— Аллах! — извика тя.

— Това е добре! — каза Таруб. — Помоли се на Аллах и той ще се погрижи за теб и детето ти.

Следващите няколко часа бяха тежки за родилката. Халифът чакаше отвън в компанията на Хаздай ибн Шапрут, който беше тук за

всеки случай. Но не се наложи да го извикат. Отвътре се чу плач и не след дълго Таруб излезе с един пакет. Лицето ѝ сияеше.

— Господарю, ето твоята дъщеря, принцеса Морайма. Зейнаб е добре и се надява, че си доволен.

Кумар и Бакеа се присъединиха към Таруб. И двете се усмихваха.

Халифът пое дъщеря си в присъствието на съпругата си, двете си държанки и Хаздай ибн Шапрут. Погледна новороденото и за негова радост видя, че очите му са сини и на темето му има кичур руса като на майка му коса.

— Приемам това дете като моя собствена кръв, като моя дъщеря — каза той високо. После влезе с бебето в спалнята на Зейнаб и коленичи до леглото ѝ. — Справи се добре, любов моя — каза ѝ той. — Признах официално дъщеря си пред свидетели. Така никой не може да се съмнява в бащинството ми и за нея ще се ожени най-прекрасният принц, като стане на подходяща възраст. А сега спи.

Той се изправи, подаде бебето на Ома и излезе.

Зейнаб лежеше изтощена, но не можеше да заспи. Имаше дъщеря, която беше принцеса. Чудеше са дали Груоч е родила син или дъщеря и дали е имала други деца след това. Сигурно сестра ѝ много би се изненадала, ако знаеше, че близначката ѝ Реган не е останала в манастира, а е любимата държанка на велик владетел, а сега и майка на принцеса. А Карим... Защо, за Бога, си беше помислила за него? Беше успявала да го държи далеч от мислите си през последните няколко месеца, а ето че отново си спомняше за него. Дали щеше да разбере, че е родила дъщеря на халифа? Дали той самият вече не беше станал баща? Разбира се, че е. Какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако се беше омъжила за него, вместо да дойде при Абд ал-Рахман? Беше безполезно да мисли такива неща. Щеше да заспи, а когато се събуди, всичко щеше да бъде отново същото. Тя щеше да е обожаваната любимка на халифа, майка на дъщеря му, а Карим ал-Малина щеше да е само един спомен. По бузата ѝ се търкулна една сълза. Тя никога нямаше да обича Абд ал-Рахман, но щеше да уважава халифа и той никога нямаше да разбере истинските ѝ чувства. Тя обърна лице към стената и се предаде на съня.

— Може да му роди само някоя хилава дъщеря — озъби се Захра на Таруб, когато се видяха в банята.

— Те искаха дъщеря — отвърна сладко Таруб. — Бяха измислили името още преди няколко месеца. Не са и помисляли за син. Това би трябвало да те успокои, Захра. Сега няма защо да се притесняваш, че детето на Зейнаб ще измести Хакам. — Тя се изсмя и продължи по пътя си.

Въпреки омразата на Захра към Зейнаб, благоразположението на халифа означаваше повече за жените от harema, отколкото гнева на първата му съпруга. Усещаха, че звездата на Захра вече залязва. Всички се събраха пред Палата на зелените колони, за да донесат подаръците си за принцесата. Дори принц Хакам дойде, за да види новата си сестра, носейки малка сребърна топка, пълна със звънчета за дрънкалка на бебето.

— Аз нямам свои деца — обясни той на Зейнаб, — но си спомням, че имах такава играчка, когато бях малък. Много я харесвах. — Той ѝ се усмихна топло и когато тя отвърна на усмивката му и му благодари, разбра защо баща му я обича. Съжаляваше горката си майка. Захра може и да е била любовта на младините на Абд ал-Рахман, но нямаше никакво съмнение, че Зейнаб е любовта на старините му. Тя беше прекрасно момиче. — Сестра ми Морайма винаги ще се радва на обичта ми и на закрилата ми, лейди.

Таруб, разбира се, посипа сол в раните на Захра, като ѝ съобщи за посещението на принца.

— Мисля, че Хакам е очарован от Зейнаб също толкова, колкото и халифът — каза тя с фалшива усмивка. — Всъщност така е с целия харем.

Захра не каза нищо, но беше изненадана от дълбочината на омразата на Таруб. Винаги си беше мислила, че втората съпруга е просто една дебела глупачка, но очевидно не беше. Тя беше една много опасна кучка. Ако халифът направеше Зейнаб своя трета съпруга, както се говореше из harema, тогава те двете заедно, щяха да бъдат много силен враг. Синът на Таруб, Абдаллах, беше вторият син на Абд ал-Рахман. Ами ако тези двете се споразумеят да отстранят Хакам? Захра нямаше доказателство за подобен заговор, но и не ѝ беше нужно. Тя би направила точно това, ако беше на мястото на Таруб.

Зейнаб изведнъж се разболя, а заедно с нея и детето ѝ и прислужницата ѝ. Обикновено бебетата се отделяха от майките си, за да могат те отново да обслужват господаря си, но Зейнаб не даваше и дума да се издума. Жените в Шотландия, дори жените с високо потекло, кърмеха сами децата си. Тя бе помолила халифа да задържи Морайма за няколко месеца, преди да повикат дойка. На Абд ал-Рахман му достави удоволствие да удовлетвори молбата ѝ. Харесваше му да седи до леглото ѝ, докато тя кърмеше детето им. Това го караше да се чувства като обикновен човек, макар и само за малко. Но ето че Зейнаб, Морайма и Ома се разболяха.

Извикаха веднага Хаздай ибн Шапрут, защото се предполагаше, че са отровени. Единствените от приближените на Зейнаб, които не се разболяха, бяха Наджа и Аида, което веднага хвърли подозрението върху тях. Лекарят обаче веднага изключи бедния евнух, който беше ужасен от случилото се, както и Аида, която очевидно беше много предана на господарката си.

— Очевидно е — каза Шапрут, — че това е нещо, от което са се заразили само лейди Зейнаб и Ома. Малката принцеса се е заразила от майчиното си мляко. Трябва да я махнем оттук, ако искаме да оживее.

Със сълзи на очи Зейнаб подаде дъщеря си на Ребека.

— Не се страхувай, лейди — каза ѝ помощничката на лекаря. — Познавам една жена, която ще бъде добра дойка. Едра и здрава е и има повече мляко, отколкото е нужно на детето ѝ. Тя ще се грижи за малката принцеса така, както се грижи за своето собствено бебе и ти ще можеш да я виждаш всеки път, когато пожелаеш.

— Защо да не може тази жена да дойде тук? — проплака Зейнаб.

— Защото — обясни ѝ търпеливо Шапрут — това, от което сте се заразили ти и Ома, може да зарази и дойката. А докато не намеря причината, ще трябва да пазим детето.

— Да, да! — съгласи се Зейнаб и се обърна към халифа. — О, господарю, не позволявай нищо лошо да се случи на детето ни! Тя е всичко, което имам, и аз ще умра, ако я изгубя!

— Хаздай ще се погрижи. — Халифът прегърна любимата си, но тя само се разплака още по-силно.

Със сигурност беше отрова. Само след няколко дни бебето се оправи, но майка му и Ома ставаха все по-зле. Как е станало така, че са отровили само Зейнаб и Ома, без Наджа и Аида, чудеше се Хаздай ибн

Шапрут. Смениха дрехите им, но не настъпи никакво подобрение. Хаздай проверяваше всичката храна, която Аида приготвяше, но продуктите бяха съвсем пресни, а и всички ядяха от едни и същи съдове. Какво беше това? Какво? Какво правеха Зейнаб и Ома, което останалите двама не правеха? Изведнъж Хаздай се досети.

Дойде му като гръм от ясно небе. Те се къпеха заедно! Къпеха се два пъти дневно в личната баня на Зейнаб. Веднага нареди да му донесат проба от водата. Забрани на Зейнаб и Ома да влизат във водата, докато не се убеди със сигурност. Когато изследва водата, подозренията му се потвърдиха. Водата, която течеше в личната баня на Зейнаб беше отровена! Отровата проникваше през кожата им и бавно ги убиваше. Той се молеше да не е твърде закъснял и започна да ги лекува с противоотровата си.

Казаха на халифа и той веднага се досети кой стои зад този опит за покушение на живота на Зейнаб. В харема имаше само един човек, който притежаваше достатъчно власт, за да организира нещо подобно. Заложи капан.

— Открих робинята, който ежедневно е наливала отрова в цистерната, която снабдява с вода банята на Зейнаб — каза той на лекаря. — Оставих двама от най-верните си стражи да чакат в сянката, докато тя се появи. Не беше необходимо много убеждаване, за да ми каже, че лейди Захра стои зад това. После заповядах да удушат робинята.

— И какво смяташ да правиш, господарю?

Халифът въздъхна дълбоко.

— Няма да мога да опазя Зейнаб от Захра, Хаздай. Ако го направя, трябва да се откажа от нея публично. Тя е майка на наследника ми и ако се разведе с нея, ще посея вражда или между Хакам и майка му, или между мен и сина ми. Не мога да го направя. Още преди години реших, че Хакам ще ме наследи на трона. Няма никакво съмнение, нито някога е имало — Хакам е наследникът.

Ако се разведе с майка му, веднага някой ще реши, че това е първата стъпка по отхвърлянето на първородния ми син. И каквото и да казвам, никой няма да ми повярва, че не е така. Около другите ми синове постепенно ще се оформят групички от поддръжници. Четирима от тях са достатъчно възрастни, за да бъдат подстрекавани към бунт. Властта е най-голямото изкушение, Хаздай. Злато, победи,

красиви жени — всичко това бледнее пред истинската власт. Баща ми е бил убит от брат си, който не приемал решението на дядо ми по отношение на наследника. Аз дори не си спомням баща си, но дядо ме избра измежду по-големите ми братя да заема мястото му и после живя достатъчно дълго, за да порасна и да хвана здраво юздите на управлението на ал-Андалус.

Управлявах тази страна в продължение на трийсет години и почти през цялото време цареше мир. А мирът означава благоденствие. Ал-Андалус е най-могъщата и процъфтяваща страна в света днес. И това ще продължи да е така, приятелю, защото няма да позволя никакви разногласия, които да не съм в състояние да контролирам. За съжаление, не мога да контролирам войната в харема си, без тя да излезе извън стените на двореца. Захра се опита два пъти да убие моята любима Зейнаб. За да предотвратя трети опит, трябва или да се отърва от Захра, или да отпратя Зейнаб надалеч, за да предпазя нея и нашето дете. Нямам друг избор.

— Ще я освободиш ли, господарю? — попита лекарят.

Не му харесваше как изглеждаше Абд ал-Рахман в момента. Халифът беше блед, кожата му лъщеше от пот. Очевидно беше много разстроен.

— Не мога да я освободя, Хаздай. Въпреки че ислямът позволява на жените да притежават своя собственост, една жена без закрилата на мъж или на семейство е безпомощна. Не, Хаздай, няма да освободя Зейнаб. Давам я на теб. Ти нямаш съпруга, която да се сърди, а аз ще бъда много щедър. Ще ѝ дам къща на брега на реката извън Кордоба, ще има своя прислуга и приличен доход за нея и детето ни. Но от този момент тя е твоя, Хаздай ибн Шапрут.

Лекарят беше изумен. Не можеше да повярва на ушите си.

— Ти ще я посещаваш, разбира се — осмели се да каже.

Абд ал-Рахман поклати глава.

— Щом напусне Мадинат ал-Захра, никога повече няма да я видя. Тя повече няма да бъде моя.

— Ами малката принцеса?

Лицето на халифа се сви от болка.

— Разбира се, ще искам да виждам дъщеря си от време на време.
— Той изведнъж се олюля.

— Седни, господарю — каза лекарят, хвана китката на халифа и измери пулса му. Беше неимоверно ускорен. Бръкна в един джоб на робата си и извади едно хапче. — Сложи това под езика си, господарю, то ще облекчи болката в гърдите.

Абд ал-Рахман не попита Хаздай как е разбрал за болката в гърдите. Просто взе лекарството и направи това, което му беше казано. Когато болката започна да намалява той каза:

— Как да ѝ кажа, Хаздай? Как да кажа на момичето, което обичам, че никога повече няма да я видя? — В сините му очи имаше влага.

— Нека я преместим от покоите ѝ днес, господарю — каза тихо лекарят. — Ще ѝ кажем, че това е заради безопасността ѝ. След няколко дни, когато тя и Ома се почувстват по-добре, ще отидеш и ще ѝ кажеш, но не днес. Необходимо ти е време, за да възстановиш силите си.

Халифът кимна бавно.

— Никой не трябва да узнае къде е тя, Хаздай. За Захра ще е достатъчно и това, че вече не е тук. Ще говоря с нея лично. Нали ще бъдеш добър със Зейнаб?

— Ще я уважавам много, господарю.

— Уважавай я, ако искаш, Хаздай, но трябва и да я обичаш. Тя има нужда от любов и ще ти дари неземно удоволствие, приятелю.

За голямо учудване на халифа, Хаздай се изчерви.

— Господарю, аз нямам голям опит в тези неща. Прекарах почти целия си живот в учение. Пратениците от Византия могат да пристигнат всеки момент, за да донесат De Materia Medica за превод, така че скоро ще можем да поставим началото на медицинското училище в Кордоба. Ще трябва да прекарвам по-голямата част от времето си с гръцките преводачи. Ще имам много малко време за себе си. Ето защо, за голямо разочарование на баща ми, все още не съм се оженил.

Думите му зарадваха халифа, защото осъзна, че след като болката и разочарованието ѝ попреминат, все пак Зейнаб ще поиска отново да бъде обичана. Хаздай ибн Шапрут имаше малко шансове срещу нейните умения на изкусителка.

— Ще направиш най-доброто за Зейнаб, сигурен съм в това. Ще заповядам да я преместят заедно с всичките ѝ вещи още днес. После

ще отида при Захра. Придружи Зейнаб, приятелю.

Лекарят се поклони ниско.

— Не позволявай на лейди Захра отново да те разстрои, господарю.

Халифът кимна и излезе от покоите на Зейнаб. Щеше да нареди да ги разрушат, когато тя си отиде. Никоя друга жена нямаше да живее тук. Извика Господарката на жените и главния евнух и им даде нарежданията си относно Зейнаб.

— Предупреждавам ви и двамата — каза той строго, — че ако кажете нещо на който и да било, аз ще разбера и ще наредя да ви отрежат езиците. Тогава няма да си много полезна на Захра, Валада. Що се отнася до теб, Наср, не забравяй, че първо си длъжен да се подчиняваш на мен, а не на лейди Захра. Аз съм владетелят на ал-Андалус и особено на харема си, а не тя.

Той ги остави изумени от суровите му думи и отиде в апартамента на първата си съпруга. Когато влезе, освободи прислужниците ѝ, които бяха много изненадани да го видят тук, където не беше идвал от години.

Лицето на Захра беше безизразно.

— Как мога да ти бъда полезна, господарю?

— Знам какво си направила — каза той дрезгаво. — Хванах робинята ти. Не беше нужно голямо убеждаване, за да ми каже истината, преди да умре. Ти си една подла жена, Захра!

— Ако съм направила нещо нередно — отвърна сладко тя, — в твоята власт е да ме поправиш. — Тя му се усмихна.

— Можеше да убиеш и Морайма.

— Имаш и други дъщери — отвърна студено тя. Вече не се преструваше. Очите ѝ бяха като късчета лед. Никога не я беше виждал такава. Изведнъж осъзна, че за първи път я вижда в истинската ѝ светлина. — Нима мислеше, че ще ти позволя да отстраниш сина ми? Да го замениш с едно от нейните деца? По-добре да умра! — изкрещя тя.

— Ще ми се да умреш — каза грубо той. — Знам, че Хакам не участва в предателството ти, Захра. Заради него и заради страната ни, Захра, аз няма да се разведа с теб. Знам, че нищо не би могло да те убеди, че Зейнаб и дъщеря ѝ не представляват заплаха за теб. За да осигуря мира в ал-Андалус, аз ще отстраня жената, която обичам, и

детето ни. Никога повече няма да я видя, защото знам, че няма да мога да я опазя от теб, ако го направя. Заради Хакам и ал-Андалус, аз се лишавам от щастието на старините си. Това, Захра, е най-голямата жертва, която съм правил, и никога няма да ти простя, че ме принуди да я направя.

— О, господарю, направил си това заради мен! — сърдитият израз изчезна от лицето ѝ.

— Заради теб? Не ме ли слушаш, Захра? Не съм направил нищо заради теб, нито пък някога ще направя. Аз те ценях много. Кръстих цял град на теб, но ти, с твоя егоизъм, унищожи всяко чувство, което изпитвах към теб. Ако наистина ме обичаше, щеше да искаш да съм щастлив. Всичко, което те интересува, е положението ти. Не искам никога повече да виждам лицето ти. Ето защо няма да напускаш този апартамент и градината му до края на дните си. Ще ходиш в банята нощем, когато всички спят, за да не можеш да разговаряш с другите ми жени. Ще получаваш нужното уважение и можеш да имаш гости, но царуването ти приключи, съпруго.

— Не можеш... — започна тя.

— Не мога? — изрева той. — Лейди, аз съм твоят господар! Можеш да си стоиш като паяк в златната си мрежа и да бълаваш отровата си, но ще ми се подчиняваш! — Той се обърна и излезе.

— Не ме интересува — прошепна тя на себе си. — Не ме интересува! Спасих сина си от Зейнаб и тя ще си отиде оттук. Ще понеса наказанието си. Той ще омекне. След няколко дни гневът му ще охладнее и той ще дойде при мен с някой подарък. Вече е твърде стар за девици. Той има нужда от мен.

Халифът отиде при първородния си син и му разказа за предателството на Захра.

— Отпратих Зейнаб и Морайма от двореца и повече няма да ги виждам — каза той на наследника си. — Добруването на ал-Андалус заслужава тази цена, Хакам. Дори ако това означава, че ще съм нещастен до края на дните си. Не се гневи на майка си, синко. Таруб ми каза, че Захра наистина вярва, че Зейнаб и децата, които би могла да роди, могат да представляват опасност за теб. Тя почти е загубила разсъдъка си. Убедена е, че те защитава.

— И ти искаш да си взема жени и да си направя харем? Мисля, татко, че предпочитам книгите си.

— Най-добре ще е, синко, когато животът ти свърши, да бъдеш наследен от твой собствен син, но ако не се ожениш и нямаш деца, то тогава си избери кой ще те наследи. Не оставяй никакво съмнение кой ще управлява ал-Андалус, когато ти си отидеш. Когато баща ми, принц Мохамед, бил убит от брат си, дядо ми, емир Абдаллах, не се поколеба. Той имаше и други синове, но бе избрал Мохамед за свой наследник. След това избра мен, въпреки че тогава съм нямал и три години. Той ме обучи как да управлявам. Точно това трябва да направиш и ти с наследника си. Народът трябва да знае, че управлението му е поверено на мъдър човек. Бюрократите имат нужда от здрава ръка. Не позволявай на никой да управлява вместо теб, Хакам.

— Срамувам се от това, което е направила майка ми — каза тихо Хакам. — Знам, че ме обича, но никога не съм си и представял, че е способна да извърши такава злина. — Той взе ръцете на баща си и ги целуна.

— Майчината любов е най-силна, Хакам — каза Абд ал-Рахман на първородния си син и го прегърна. — Хвала на Аллаха, че си почтен човек!

ГЛАВА 14

— Отпращаш ме завинаги? — Очите на Зейнаб се напълниха със сълзи. — О, недей да го правиш, господарю!

Абд ал-Рахман отново усети предишната болка в гърдите си.

— Скъпа моя, вече ти обясних всичко. Нямам друг избор. Не можеш да си в безопасност, ако останеш в Мадинат ал-Захра.

— Тогава ме остави да живея в ал-Русафа.

— Захра те мрази, любов моя — каза той тъжно. — Тя ще продължи да се опитва да те убие, както и дъщеря ни, ако останеш моя държанка. — Той въздъхна.

Нямаше да ѝ кажете, че бе имал намерение да я направи своя трета съпруга. Съпруга, която да го утешава в последните дни от живота му. Никога нямаше да прости на Захра.

— Защо не отпратиш Захра вместо мен? — Зейнаб изведнъж се ядоса. — Тя ревнува, не аз! Как да вярвам, че ме обичаш, след като искаш да ме изгониш?

— Не мога да отпратя публично майката на наследника си — каза той търпеливо. — Много хора не биха го разбрали. Ще си помислят, че искам да отстраня Хакам. Обясних ти всичко, Зейнаб. Ти не си като повечето ми жени. Ти наистина разбираш. Може и да не ти харесва това, което ти казвам, но разбираш защо съм длъжен да го направя. И никога повече не казвай, че не те обичам, защото аз те обичам. Толкова те обичам, че ще се лиша от присъствието ти завинаги, само за да спася живота ти и този на малката Морайма.

— О, господарю, не мога да го понеса! — прошепна тя. — Къде ще отида? Морайма ще разбере ли някога кой е баща ѝ?

— Как можеш да си помислиш, че ще те отпратя просто така? Давам ти една прекрасна къща с лозе и овощна градина, с изглед към реката. Тя е твоя, Зейнаб. Няма да те освободя, защото, сама разбираш, една жена в това общество не може да оцелее без закрилата на семейство. Дадох те на Хаздай ибн Шапрут. Той ще бъде твоят господар. Той ще защитава теб и Морайма.

Тя беше изумена. Хаздай ибн Шапрут? Изведнъж се разкикоти и когато халифът я погледна въпросително, каза:

— Той е приятен мъж, господарю, но знае ли този лекар какво да прави с една робиня за любов? Или ще трябва да се откажа от тези неща завинаги? Може би ще идваш при мен тайно? Много ще се радвам, господарю!

Той отново усети тъпата болка в гърдите си.

— Ще принадлежиш на Хаздай ибн Шапрут в пълния смисъл на думата, Зейнаб. Когато този разговор приключи, аз повече няма да те видя, красива моя любов.

— А Морайма? И от нея ли ще се откажеш, господарю?

— Ома ще ми я води веднъж в месеца. Нямам намерение да губя най-малкото си дете. Захра няма да ревнува от Морайма, ако ти не си тук. Между другото, казах на Захра, че повече не искам да я виждам. А когато си отида от тази земя, Зейнаб, няма защо да се страхуваш за дъщеря ни. Хакам ще се грижи за нея. Можеш да разчиташ на него и да му вярваш, въпреки че е син на Захра. А сега, любима, трябва да тръгвам. — Той се обърна.

— Една целувка, господарю! — проплака Зейнаб.

Той я погледна, на лицето му беше изписана силна болка.

— От всички прекрасни неща, които си ми дал, господарю, съм те помолила само за две — детето ни и една целувка за сбогом. Ще откажеш ли да изпълниш последната ми молба?

С отчаяна въздишка той я грабна в прегръдката си. Устните му намериха нейните и той ги почувства за последен път — тяхната сладост, мекота, вкуса ѝ, аромата ѝ. Никога повече нямаше да помирише гардения, без да си спомни за нея. Тя усещаше как сърцето му бие бясно до гърдите ѝ.

И после всичко свърши. Без да каже нищо повече, той излезе.

Въпреки уверенията му за безопасността ѝ, Зейнаб се страхуваше. Ами ако Захра не се задоволи с това, че я отправят от Мадинат ал-Захра? Ами ако успее да навреди на Морайма? Зейнаб не беше влюбена в халифа, но беше привързана към него и той беше баща на детето ѝ. Знаеше, че го беше направила щастлив. Беше ѝ казал, че никога повече няма да я види заради болката, която това ще му причини. Ами ако започнеше да се чувства по същия начин и относно

Морайма? Без могъщия си баща, детето нямаше да има нищо. Зейнаб се разплака горчиво.

Ома веднага дойде и се опита да утеши господарката си, но не можеше. Отслабнала от отровата, разстроена от това, което се случваше, Зейнаб се строполи на пода.

Когато най-после дойде в съзнание, установи, че се намира в някаква спалня.

— Къде сме? — попита тя Ома, която седеше до нея.

— В новия ни дом, господарке. Забрави ли? Припадна, когато... — Тя се поколеба, но продължи смело. — ... когато халифът те напусна. Беше в безсъзнание почти цял ден, господарке. Лекарят каза, че животът ти не е в опасност и скоро ще оздравееш. О, господарке, какво ни се случи? Защо ни отпратиха от Мадинат ал-Захра?

— Помогни ми да седна и ми донеси нещо за пиене, добра ми Ома. Ще ти разкажа всичко, но гърлото ми е много сухо.

Ома направи каквото ѝ беше заповядано и Зейнаб ѝ обясни защо трябва да живеят тук отсега нататък.

— Тази Захра! — извика гневно Ома. — Искам да умре! Може би ако умре, халифът ще те върне обратно.

Зейнаб поклати глава.

— Всичко свърши, Ома. Халифът не ме освободи. Даде ме на Хаздай ибн Шапрут. Сега принадлежа на него. Поне не ни продадоха на пазара, Ома. Спомняш ли си пазара за роби в Алказаб Малина? Поне в това имахме късмет.

Хаздай ибн Шапрут влезе в стаята, без да почука.

— Вече си будна. Това е добре. Как се чувстваш, Зейнаб?

Тя тъкмо щеше да му каже, че не се обръща към нея както подобава, когато си спомни, че сега е негова собственост, а не на халифа.

— Жадна съм.

— А иначе добре ли си? Вече не ти ли е лошо?

Той я погледна внимателно, взе ръката ѝ и я разгледа. Пръстите му търсеха пулса ѝ.

— Вече не ми е лошо, господарю. Дали се оправям?

Тя докосна с ръка главата си и се намръщи. Косите ѝ бяха разбъркани и сплъстени. Сигурно изглеждаше ужасно!

Хаздай се засмя.

— Определено се оправяш.

— Кое ти е толкова смешно, господарю?

— Не искам да те обидя, но ти изведнъж се замисли за това, как изглеждаш. Само една здрава жена би се интересувала от това.

— Тогава имаш голям опит с жените.

Той се изчерви.

— Аз съм лекар, Зейнаб. Научен съм да наблюдавам не само тялото на пациента, но и душевното му състояние. В момента, например, ти си ядосана заради това, че не изглеждаш добре.

— А не трябва ли да съм ядосана, господарю? Халифът ме отпрати и ме даде на друг мъж, само заради безумните измишльотини на една жена, която се опита да убие мен и бебето ми! Нима мислиш, че ще приема всичко това съвсем спокойно? Нима мислиш, че чувствата на жените са като летен дъжд? Да, господарю, много съм ядосана!

— Тогава ще те оставя — каза той и се изправи.

— Чакай! Нали и ти живееш тук? Господарят ми, халифът, ми каза, че ми дава тази къща.

— Аз си имам собствен дом.

— Тогава защо и аз не съм там? Аз сега съм твоята робиня за любов, господарю. Сигурна съм, че знаеш какво означава това — каза тя тихо.

— Аз съм евреин, Зейнаб. — Той се засмя сякаш на себе си. — Не знаеш какво означава това, нали? Аз съм от племето на Бениамин, не съм мохамеданин. Не съм и християнин.

— Какво значение има това? — попита тя с любопитство. — Ти си мъж. Имаш ръце, крака, член. А не са ли всички мъже еднакви, Хаздай ибн Шапрут? Нима евреите са по-различни от мохамеданите и християните?

— Историята ни е превърнала в презряна раса — обясни той.

Сега Зейнаб се засмя.

— И въпреки това, евреите се смятат за избран от Бога народ, имамът ми каза. След като Бог ви е избрал, как могат останалите хора да са против вас? В това няма смисъл, господарю. А ти още не си

отговорил на въпроса ми. Да не би да си женен? Сигурна съм, че халифът не би ме дал на теб, ако не смяташе, че си подходящ.

— Нямам съпруга. Между другото ние, евреите, живеем по определени закони. Не мога да те приема в дома си, тъй като според нашите закони си нечиста, след като не си еврейка и си държанка.

— Тогава ще ме посещаваш тук, така ли? — Колко глупаво е всичко това, мислеше си тя.

— Ако желаеш компанията ми, Зейнаб, разбира се, ще те посещавам. Знаеш също, че ако ходиш в града, трябва да си добре забулена и да те придружават и Ома, и Наджа.

— Ще мога да ходя в града? — Тя беше изненадана.

— Можеш да правиш каквото поискаш, Зейнаб.

— Аз сега съм твоя робиня за любов, Хаздай ибн Шапрут. Сигурна съм, че знаеш какво означава това. Попитах халифа как трябва да ти служа и той ми отговори, че ти принадлежа напълно. Не ме ли намираш привлекателна, или си влюбен в друга жена? — Тя го погледна право в очите.

Хаздай никога не допускаше жените да го гледат право в очите. Това го стресна.

— Намирам, че си много привлекателна.

— В такъв случай, когато оздравея, ти ще идваш при мен и аз ще ти дам удоволствие, което досега не си познал, господарю. — Тя му се усмихна. — Никоя жена не може да ти достави такова удоволствие, което аз мога.

Той кимна сериозно и излезе от стаята.

— Срамежлив е — каза Ома и се ухили. — Мисля, че го поуплаши.

— И трябва да бъде уплашен. Ще трябва да заеме мястото на Карим ал-Малина и Абд ал-Рахман. — После и тя се засмя. — Висок е и е красив. Никога преди не съм го оглеждала истински. Забеляза ли ръцете му? Големи са и ноктите му са добре оформени.

— На мен ми харесва устата му — каза Ома. — Голяма и чувствена. Аладин имаше такава уста. — Тя въздъхна.

— Не съм те питала как се чувстваш, Ома. По-добре си, нали?

— О, да, господарке. Лекарят даде и на мен от противоотровата. Той е мил човек. Имахме късмет, както и ти вече каза.

През следващите няколко дни Зейнаб постепенно поукрепна и вече можеше да става от леглото, без да ѝ се завива свят. Първо отиде в банята, където единствено Ома се грижеше за нея. Готвачката ѝ, Аида и Наджа също бяха дошли в новата къща. Тук имаше още няколко жени на средна възраст, които се грижеха за почистването.

— Кога ще ми върнат Морайма? — питаше всеки ден Зейнаб Хаздай. — Дъщеря ми ми липсва.

— Ще трябва да ѝ намеря подходяща дойка.

— Защо да не мога аз да я кърмя? Млякото ми не е съвсем пресъхнало и ако дъщеря ми отново започне да суче, то ще тръгне отново. Аида ми го каза. Не искам дойка.

— Нямах друг избор. Знам, че с всеки изминал ден се чувстваш по-добре, Зейнаб. Но за нещастие, не знам колко дълго отровата ще остане в организма ти. Може би година, а и повече. Не мога да ти позволя да кърмиш дъщеря си при тези обстоятелства. Морайма е на сигурно място при племенницата на Ребека в Еврейския квартал.

— Но аз съм нейна майка! — каза гневно Зейнаб. — Тя няма да ме познае, ако не ми я върнеш скоро! Аз не съм някоя мързелива държанка, която дава детето си на други хора, които да го отгледат. Искam си дъщерята!

— Ще ѝ намеря добра дойка — обеща той.

Внезапно тя грабна една глинена кана и я хвърли към него.

— Върни ми бебето! — изкрещя тя.

— Ставаш неразумна — каза той спокойно. Наведе се, защото още един съд полетя към него. — Показвала ли си някога тази страна от характера си на халифа? Мисля, че това не е подходящо поведение за една робиня за любов, Зейнаб. От теб не се очаква да убиеш господаря си, освен със страстта си.

— И как го разбра, господарю? — попита подигравателно тя. — Никога не си се опитвал да възбудиш страстите ми!

Тя избяга от стаята, за да скрие сълзите от гняв, които бликнаха от очите ѝ.

— Никога не съм я виждала такава, господарю — каза Ома.

— Майчината любов е много силна. Ще се постарая да намеря подходяща робиня, която да кърми и да се грижи за малката принцеса. Господарката ти е добра майка.

— Господарю, ще ми позволиш ли да говоря откровено?

Той кимна, чудейки се какво ли толкова важно има да му казва момичето.

— Трябва да се погрижиш и за другите нужди на господарката ми. Тя е твърде млада, за да живее без любов. Халифът я даде на теб, защото вярваше, че ти ще я защитаваш и ще я направиш щастлива.

Хаздай ибн Шапрут беше изумен от думите ѝ, въпреки че лицето му остана безизразно. Досега беше смятал, че само еврейките са толкова прями. Очевидно беше грешил.

— Господарката ти все още не е достатъчно здрава за такива неща. След време, разбира се, ще бъде, сигурен съм в това.

Той се поклонил към Ома и излезе.

Ома повече не помисли за това. Лекарят със сигурност щеше да стане любовник на Зейнаб, когато тя оздравее. Междувременно трябваше да се настанят удобно в новото си жилище. Къщата се намираше на две мили от Кордоба, заградена от бели стени. Беше просторна и красива. Всичките мебели на Зейнаб бяха докарани от двореца, защото халифът искаше да е сигурен, че любимата му се чувства добре. Тя още не знаеше, но Абд ал-Рахман беше оставил на един братовчед на Хаздай, който беше златар, петдесет хиляди златни динара на нейно име.

Хаздай идваше всеки ден, за да я види, но освен от здравето ѝ, явно не се интересувахе от нищо друго. Зейнаб не я беше грижа. Засега единствената ѝ мисъл бе да си върне дъщерята. Най-после, когато вече беше минал цял месец, лекарят дойде един следобед с Морайма и едно момиче, което представи като Абра.

— Съпругът ѝ е загинал, а детето ѝ се родило мъртво. Много е изстрадала, но Ребека ме увери, че е здрава, послушна и разумна.

— Защо е умряло детето ѝ? — попита Зейнаб.

— Задушило се е с пъпната връв, но иначе е било здраво момче. Абра кърми принцесата вече една седмица.

Зейнаб взе дъщеря си от дойката. Гушна бебето, усмихна му се и му заговори на родния си език:

— Тя е едно прекрасно бебе, моята сладка малка Морайма. Взеха те от мен, но вече си тук. Ние ще се справим — Ома, мама и малката Морайма. — От очите ѝ бликнаха сълзи, когато дъщеря ѝ сграбчи пръста, с който галеше бузките ѝ. — О, тя ме помни!

— На какъв език ѝ говореше? — попита Хаздай. — Аз съм учил много езици, но не разбрах ни дума от това, което каза, Зейнаб.

— Това е езикът на дедите ми — обясни тя. — Ома и аз го използваме, когато не искаме никой да разбере какво си говорим. Свърши ни добра работа в харема. Искам Морайма да го научи отсега. Когато порасне, ще ѝ намеря някоя робиня от Шотландия, която да ѝ стане довереница.

— Ти си умна жена, Зейнаб.

— Така казваше и халифът. — Тя подаде бебето на бавачката му. — Добре дошла в този дом, Абра. Благодаря ти, че ще храниш принцесата. Ома ще ти покаже покоите на дъщеря ми.

Абра кимна. Тя беше едро момиче с тъмни плитки, черни очи и огромни гърди. Щяха да ѝ плащат за услугите ѝ, защото беше свободна жена. Тя последва Ома към покоите на новата си господарка.

— Връщането на Морайма те накара да разцъфтиш — отбеляза Хаздай. — Радвам се, че вече си добре, Зейнаб. Знам, че си щастлива.

— Кога смяташ да легнеш с мен? — попита го внезапно тя.

Той преглътна.

— Още не си достатъчно здрава — отвърна и се изчерви.

— Никога не съм се чувствала по-добре, господарю. Отпочинала съм и съм доволна, като се изключи само едно нещо. Шокиран ли си? Жените в твоето семейство крият ли страстта си от мъжете?

Той беше очарован от нея. От златната коса, разпусната по раменете ѝ, от прямия аквамаринен поглед на очите ѝ, от белотата на кожата ѝ. Виждаше как тупти пулсът на шията ѝ. Усети топлината на тялото ѝ, когато тя се притисна към него и ароматът на гардений, който са носеше около нея. Но не можеше да отговори на въпроса ѝ.

— Не ме ли желаеш, господарю? — На лицето ѝ се появи странно изражение. — Да не би да предпочиташ мъжете?

— Н-не — успя да отвърне той. — Не предпочитам мъжете. — Той бързо се изправи. — А сега трябва да тръгвам.

Той излезе, преди тя да е успяла да му зададе друг въпрос.

Зейнаб беше напълно объркана и объркването ѝ растеше с всеки изминал ден. Абра, която вече бе преодоляла срамежливостта си, я заливаше с информация за Хаздай, за евреите и за историята им. Пълничкото момиче не спираше да бърби весело, докато кърмеше Морайма.

— В Еврейския квартал му викат Наси, лейди.

— Какво означава това? — попита Зейнаб.

— Принц. Хаздай бен Исаак ибн Шапрут, принцът на евреите. Семейството му беше много уважавано, дори преди успеха на Наси, в двора на халифа. Той е голямо разочарование за всяка майка, която има дъщеря, да не говорим за собствените му родители. Той няма да се ожени.

— Чудя се защо. Забранено ли е на евреите да имат държанки, Абра?

— Някога в миналото, мъжете от нашия народ имали по повече от една жена и си вземали държанки. Сега това не е много желателно, но не означава, че не се прави, лейди. Наси не е женен. Искаш ли да станеш негова държанка?

— Халифът ме даде на него точно с тази цел — отвърна Зейнаб.

Абра щеше да има хубава клюка за разказване, когато отидеше на гости при роднините си в Еврейския квартал.

— Все едно сме се върнали в манастира при Майка Юб промърмори Ома, когато мина цял месец, без Хаздай ибн Шапрут да се появи. — Ти си най-прекрасната робиня за любов, а трябва да живееш като монахиня. Мислех, че халифът искаше да си щастлива, господарке. Що за човек е този лекар? Мъж ли е въобще?

— Хаздай ибн Шапрут не трябва да се занимава само с мен, Ома — отвърна спокойно Зейнаб. — Той има много задължения в двореца. Ще дойде, когато има свободно време.

— Халифът управлява сам цялата ал-Андалус, а има време и за харема си, господарке. А този лекар не намери и един час, за да се наслади на услугите ти. Това е позорно!

Зейнаб не отрече, но нямаше намерение повече да обсъжда този въпрос. За добро или лошо, Хаздай ибн Шапрут беше неин господар. Ако не й обръщаше внимание, поне се чувстваха добре и бяха в безопасност от Захра. Абд ал-Рахман бе помислил добре, преди да я даде на лекаря. Зейнаб знаеше, че халифът я обича истински и искаше да е щастлива, дори и да не са заедно. Щеше да чака.

Най-после лекарят се появи. Зейнаб го приветства както подобава. Покани го да поиграят шах и когато им сервираха напитките,

тя му каза, че е изпратила Абра в Еврейския квартал, за да донесе специален сервиз прибори, които да се ползват само по време на посещенията му. Храната, която му предлагаха, беше много вкусна и се състоеше от любимите му ястия. Той не си направи труда да ѝ каже, че би трябвало да се приготвя в съдове, различни от тези, които използват за останалите членове от домакинството. Когато се хранеше в двореца, не се отнасяха така с него.

— Защо си дошъл? — попита го най-накрая тя.

— Делегацията от Константинопол пристигна и бях много зает с подготовката за превода на една важна книга, която донесоха на халифа.

— Каква книга? — Тя леко се наклони към него.

— Нарича се *De Materia Medica*. За нещастие е написана на гръцки. Въпреки че говоря езика на маврите, арабски, иврит и латински, не говоря, нито мога да чета, на гръцки. Императорът ми е изпратил и преводач заедно с книгата. Той ще я преведе от гръцки на латински, а аз — от латински — на арабски. — Той беше много развълнуван и дори не забеляза, когато тя сложи ръката си върху неговата.

— Защо? — попита тя, гледайки го право в очите.

— Защо? Зейнаб, това е основната медицинска книга! — възкликна той въодушевено. — Има един такъв том в Багдад, но тамошният владетел не разрешава да се преписва. Това означава, че всеки, който иска да стане лекар, трябва да отиде в Багдад, за да се учи. Абсурдно е да се ходи толкова далеч и затова много мъже се отказват. Когато преведа *De Materia Medica*, ще можем да основем свое собствено медицинско училище тук, в Кордоба. Халифът иска това от години.

— Прекрасно! Ще е много трудно, господарю, разбирам. Но ти ще трябва да се научиш как по-добре да прекарваш свободното си време. Халифът винаги казваше, че работи по-добре и умът му е побистър, след като е прекарал известно време с мен.

Тя вдигна поглед към лицето на лекаря. Той наистина беше много красив, а устата му беше чувствена. Тя посегна и прокара пръст по нея.

Прекрасните му очи се разшириха от изненада.

— Ще те науча как да се наслаждаваш на почивката си, господарю. — Тя се приближи до него с усмивка на устните и погали нежно лицето му. — Защо си гладко избръснат? Повечето мъже тук носят бради.

— Аз... аз следвам примера на халифа — заекна той.

— Във всичко ли следваш примера на халифа, Хаздай ибн Шапрут? — Тя се приближи още повече. Очите ѝ блестяха.

Той скочи на крака.

— Сега трябва да тръгвам, лейди. Щастлив съм, че отново се чувстваш добре.

Смятаха го за един от най-умните мъже в двора на Абд ал-Рахман, а ето че едно момиче с изкусително тяло го караше да се чувства като малко момче. Сърцето му биеше бързо.

Зейнаб също се изправи.

— Ако си тръгнеш оттук, преди утрото да е настъпило — каза тя сериозно, — ще изпратя съобщение на халифа! По-добре да рискувам живота си в харема, отколкото да живея без любов! Абра ми каза, че няма причина да не мога да стана твоя държанка, а ти самият се закле, че не предпочиташ мъжете. Защо не ме използваш както е редно? Толкова ли не ти харесвам?

— Да не ми харесваш? Ти си най-красивото създание, което някога съм виждал, Зейнаб, но нашият господар, халифът, допусна грешка като те даде на мен. Аз не съм подходящият господар за теб. — Той имаше много нещастен вид.

— И защо не?

— Не ме питай, моля те! — О, Господи! Защо трябваше да се случва всичко това? Тя го привличаше така, както никоя жена не го е привличала, но...

Изведнъж през ума на Зейнаб мина една невероятна мисъл. Това можеше да е единствената причина, поради която той не искаше да прави любов с нея и винаги бягаше, когато тя се опитваше да направи нещо.

— Никога не си бил с жена нали? Това е! Никога не си имал жена!

Гъста червенина заля лицето и врата му.

— Наистина си много умна — каза тихо той. — Не, Зейнаб, никога не съм изпитвал удоволствието на женското тяло. Не, че не съм

искал, просто все не оставаше време. Изпратиха ме в Багдад, когато бях на четиринайсет, за да се уча за лекар. Когато се върнах, започнах да практикувам в квартала, но също така исках да открия универсална противоотрова.

Лекарството е било открито отдавна, но рецептата била изгубена. Аз разчетох някои стари ръкописи и я възстанових. Халифът беше много доволен и ме издигна в двора.

— И през всичкото това време не си имал време за някое хубаво момиче? — попита тя, невярваща.

Той се засмя.

— Тъкмо откривах момичетата, когато ме изпратиха в Багдад. Там живях в къщата на един възрастен роднина, който ужасно се страхуваше, че нещо може да се случи на наследника на Шапрут, докато беше под негова опека. До училището ме водеха телохранители и ме връщаха по същия начин. Имах много неща да уча и няха никакво свободно време. Освен това, старият братовчед познаваше само възрастни хора.

Когато се върнах вкъщи, семейството ми се опита да ми намери съпруга, но аз ги разубедих казвайки, че трябва първо да се уверя, че мога да издържам жена си без помощта на баща ми. После започнах да работя върху противоотровата и все няхах време да се оженя, нито пък да си намеря някоя друга жена. Когато халифът ме обгради с почестите си — той въздъхна, — вече няхах никакво време за себе си.

— Жените харесват ли ти? — попита го Зейнаб.

— Да.

— В такъв случай не можеш да останеш девствен до края на дните си, господарю. Мисля, че е нездравословно за един мъж да не освобождава редовно любовните си сокове. Със сигурност ще се отровиш и никакво лекарство няма да ти помогне. Ако не искаш да поемаш отговорността да се ожениш и да създадеш деца, това е твое право. Но да се отказваш от прекрасния съюз с женското тяло, това вече е ужасно.

— Утре ще се срещна с преводача от Византия — каза той тихо. — Трябва да поспя, Зейнаб.

Но тя съблече кафтана си и каза:

— Ще спиш по-добре, след като ти доставя удоволствие, господарю. Ако ми откажеш, ще издам тайната ти на халифа. Той ще е

много разочарован от това, че е дал най-ценното си притежание на човек, който не го оценява. — Зейнаб издърпа фибите от косите си и те се разпиляха. — Докосни ги — каза тя.

Хаздай докосна меките кичури.

— Не съм сигурен какво... — Той спря, объркан.

— Аз съм — отвърна тихо тя. — Довери ми се, господарю, и съвсем скоро ще се почувстваш глупаво, че си се страхувал от това удоволствие. — Тя се приближи към него. — Мисля, че ще си прекрасен любовник, Хаздай. А сега ме прегърни и аз ще те науча как да се целуваш.

Тя плъзна ръцете си по врата му и придърпа главата му надолу. Той беше висок и тя трябваше да застане на пръсти. Докосна леко устните му със своите.

Той затвори очи и въздъхна дълбоко. Устата ѝ беше толкова сладка. Имаше вкус на летен плод. Гърдите ѝ се притискаха към неговите.

— Зейнаб — прошепна той, омагьосан.

— Много добре, господарю — измърка тя.

Очите му се отвориха. Гласът ѝ бе развалил магията. Тя му се усмихна топло.

— Имаш много хубава уста, Хаздай, но бродерията на дрехите ти жули нежната ми кожа.

Тя съблече туниката му. Ръцете ѝ се плъзнаха към колана, който придържаше панталоните му. Свали го и го захвърли на пода. После бавно, много бавно, започна да смъква панталоните му надолу, докато и те се свлякоха на килима. След това прокара пръсти по широките му гърди.

— Ето — прошепна тя. — Така не е ли по-добре?

Без да казва нищо, той изрита панталоните си. Очите му срещнаха нейните.

— Не съм бил гол пред никого от дете.

Тя отстъпи назад и го огледа.

— Не само лицето ти е красиво, господарю — каза честно тя. — Тялото ти също е красиво, както и членът ти. — Тя прокара пръстите си по него. — Ще си дадем един на друг голямо удоволствие.

Той не можеше да свали очите си от нея. Тя беше като някоя млада езическа богиня — жизнена и чувствена. Искаше да я докосне и

за негова изненада тя сякаш усети желанието му.

— Ела — каза тя и се обърна с гръб към него. Хвана ръцете му и ги сложи на гърдите си.

Той стоеше като вцепенен.

Тогава тя каза:

— Стисни ги, господарю. Те са създадени за това. Но бъди нежен. Използвай палеца и показалеца си, за да дразниш зърната. О, да, точно така! Ти си прекрасен ученик, Хаздай. — Тя се притисна към слабините му.

Плътта ѝ беше толкова мека и вълнуваща. Уханната ѝ коса гъделичкаше носа му. Твърдите ѝ зърна докосваха дланите му. Цялото му тяло затрепери, но усещането беше съсредоточено най-вече между краката му.

Тя хвана ръцете му и ги плъзна по тялото си. Дланите му усетиха талията ѝ, хълбоците ѝ. Тя взе едната му ръка и я притисна към Венериния си хълм. Без повече подтикване той плъзна един пръст между срамните ѝ устни. Бяха влажни и той ги потърка.

— Инстинктът ти е добър — одобри тя. — А сега махни ръката си. След малко ще ти покажа това малко бижу и как да го накараш да заблести. — Тя се обърна отново с лице към него. Надигна се на пръсти и придърпа главата му към своята. Върхът на езика ѝ пробяга по плътните му устни. — Отвори уста и ми дай езика си. — Когато той го направи, тя го научи как два езика могат да танцуват заедно. — Не е ли прекрасно, господарю?

Той усещаше и дори чуваше как кръвта пулсира във вените му. Гъделичкащото усещане се засилваше. Погледът му леко се замъгли и той не беше сигурен, че диша нормално.

— Като лекар — каза бавно той, — знам какво става между мъжете и жените. В този момент ми се иска да те положа на пода и да вляза колкото мога по-дълбоко в теб, Зейнаб. Ти си голяма изкусителка!

— По-добре ще е, ако си търпелив, Хаздай. — Тя го хвана за ръката и го заведе до леглото. — Поне три пъти тази нощ ще изцедя любовните сокове от тялото ти. А сега легни по гръб.

Той се подчини и тя коленичи до него. Започна да покрива тялото му с целувки, тръгвайки от челото и движейки се надолу. Когато засмука зърната на гърдите му, той изстена. Наблюдаваше очарован

как русата ѝ коса се придвижваше все по-надолу и по-надолу и тя изведнъж сграбчи члена му. Устните ѝ го покриха с горещи целувки, а когато езикът ѝ се завъртя около главичката, той извика, неспособен да се сдържи. Устните ѝ се склупчиха около него и той застана.

— Близо съм до края — прошепна той.

— Не още — каза тя и се метна отгоре му. — Съсредоточи вниманието си върху гърдите ми, а не върху това между краката си, Хаздай. Точно така.

Той протегна ръце и погали гърдите ѝ. Тя се намести внимателно върху него и съвсем бавно започна да го напъхва в себе си. Изражението на лицето му беше едновременно учудено и невярващо. Имаше вид на човек, който ще се разплаче всеки момент.

Усещаше топлите ѝ стени. Стисна гърдите ѝ, опитвайки се да запази малкото самообладание, което му беше останало. Тя се надигна и отново се отпусна. Бедрата ѝ го стискаха здраво. Той искаше това да продължи вечно, но усещаше как започва да пулсира и изля семето си в градината ѝ. Тялото ѝ се изви назад и тя се отпусна върху него. Ръцете му здраво я стиснаха.

Лежаха безмълвно известно време и той се зачуди дали не е заспала, но тя изведнъж се размърда. Стана, стопли малко вода, сложи в нея капка от парфюма си и изми члена му. Той се чувстваше толкова отпуснат, както не се беше чувствал никога през живота си. Това беше съвсем непознато усещане.

Когато Зейнаб се увери, че го е почистила добре, се погрижи и за себе си. След това извади кошничката си и взе бутилката с течността за възвръщане на силите. Наля му малко и го накара да я изпие.

— Обикновено няма да имаш нужда от това, но тъй като ти е за пръв път, мисля, че ще те освежи.

— Ти си прекрасна. Дори и в най-невероятните си фантазии не съм си представял, че една жена може да бъде... толкова... Ти си прекрасна, Зейнаб!

— Всеки мъж казва така на първата си жена, доколкото знам, и всяка жена го казва на първия си мъж. — Тя се засмя. — Значи, доставих ти удоволствие?

— Нима се съмняваш? Винаги ще съм ти благодарен, красива моя приятелко — каза ѝ искрено той.

— Може би сега ще си вземеш съпруга и ще зарадваш семейството си.

— Нямам време. Ще мога само да служа на господаря си, халифа, и на моята изключителна робиня за любов, Зейнаб. — Той се надигна и я дръпна при себе си в леглото. — Научи ме на още неща, Зейнаб. Знам, че това е само началото.

— Ще живея, за да ти служа, господарю — каза тя леко подигравателно.

— Разрешено ли е да се бие една робиня за любов? — попита той сериозно, но топлите му очи се смееха.

— Ако болката носи удоволствие — отвърна тя, наведе се и захапа ухото му.

Той я претърколи под себе си и нежно гризна едното ѝ зърно. После продължи да ближе и да целува нежната плът.

— Харесва ли ти това, Зейнаб?

— Наистина господарят ми е много добър ученик.

После тя отново се наведе над него и пое члена му в устата си. Бавно и нежно започна да го възбужда с устни и език, докато той отново запулсира от желание. Изведнъж той я сграбчи за косата и надигна главата ѝ.

— Достатъчно. А сега ми отговори, Зейнаб. Мога ли и аз да направя същото с теб? Може ли и мъжът да вкуси жената?

— Да — отвърна тя, легна по гръб и разтвори краката си. — Разтвори с пръсти срамните ми устни и ще видиш пъпката на женствеността ми. Върхът на езика ти ще я възбуди, а също и мен. Можеш дори да вкараш езика си в мен.

Той внимателно последва напътствията ѝ. Езикът му бавно погали нежния орган, който сякаш пулсираше пред погледа му. Почти веднага тя разбра, че той притежава дарба за това, което правеше. Тя извика тихо и тялото ѝ потрепери. Беше я довел до върха, а самият той беше твърд като желязо.

Надигна се и го прегърна.

— Влез в мен — прошепна Зейнаб — и направи това, което направи преди малко. Движи се в мен, господарю. Ах!

Тя беше учудена. Този неопитен мъж беше способен да ѝ достави такова удоволствие. Беше невъзможно, но въпреки това беше истина.

Но това беше нередно, мислеше тя тъжно. Нередно беше да изпитва удоволствие с този мъж, който не я обичаше, нито пък тя го обичаше.

В техния съюз имаше горчивина, празнота. Беше изпитвала същото и с халифа. И винаги щеше да се чувства така без Карим.

ГЛАВА 15

Хаздай ибн Шапрут изглежда наваксваше за всичките тези години, в които доброволно се бе обрекъл на въздържание. За кратко време той се превърна в неуморим и опитен любовник. Искаше да научи всичко, което знаеше Зейнаб. Искаше да опита всичко, с изключение на содомията. Това беше форма на правене на любов, която въобще не го привличаше.

— Ще станеш прекрасен съпруг на някое момиче — каза му тя един ден, докато играеха шах.

— Не искам да се женя.

— Защо?

— Защото — той премести офицера си — нямам време за съпруга и за семейство. Ти, скъпа моя, си едно прекрасно развлечение. Ти ми отвори очите за физическото удоволствие и ми служиш добре, Зейнаб. Но ако се прибера късно, или ако въобще не се прибера, ти няма да се оплакваш. Ти няма да ме тревожиш със синове, за които да се грижа, нито с дъщери, за които да търся подходящи съпрузи. Затова не искам да се женя. Имам двама по-млади братя, които ще продължат името на баща ми. Но уви, родителите ми не ме разбират, но поне се опитват да приемат решението ми.

— Аз родих дете на халифа, Хаздай — каза тихо Зейнаб. — Мога да родя и на теб.

— Знам, че има средства да се предпазиш от забременяване и се надявам, че ги използваш, скъпа. Но ако родиш дете от мен, то няма да е мое, съобразно еврейските закони. В моя свят, детето принадлежи на майка си. Едно такова дете не може да носи името ми и да наследи имота ми. Когато халифът те даде на мен, предполагам не е мислил, че ще родиш друго дете. Докато единственото ти дете е неговото, той няма да те забрави, нито Морайма. Мисля, че ако родиш дете от друг мъж, той бързо ще загуби интерес към теб. Може дори да забрави дъщеря ви.

— Мат! — Тя му се усмихна закачливо. — Не се страхувай, че ще забременея, Хаздай. Не искам друго дете.

— Обичаш ли ме? — попита той. Тя никога не споделяше чувствата си.

— А ти обичаш ли ме?

Той се засмя.

— Отново ме постави в шах, Зейнаб.

— Ти си ми приятел, Хаздай, и това ме радва. Ти си и мой любовник и това също ме радва, но не те обичам.

— Никога не съм бил влюбен. Как се чувства човек?

— Сам ще разбереш, когато се случи. Не мога да ти го обясня. Мисля, че никой не може.

Установиха си ритъм на живот, който, изглежда, ги удовлетворяваше и двамата. Тя беше винаги на неговите услуги, а той прекарваше цялото си свободно време с нея. Баща му дори започна да се оплаква, че вече не може да го вижда. Хаздай не му беше казал за подаръка на халифа. Той просто не би го разбрал.

Месеците минаваха. Хаздай беше изключително ангажиран с превода на медицинската книга. Понякога се връщаше толкова изтощен при Зейнаб, че направо лягаше и спеше по десет часа. „*Не съм му съпруга* — мислеше си горчиво тя, докато една вечер събираше разпилените му по пода дрехи, — *но щеше ли да бъде по-различен животът ми, ако бях?*“

Животът ѝ. Нямаше никакви грижи, но ако не беше дъщеря ѝ, щеше да се отегчава до смърт. Морайма беше очарователна. Имаше тена на майка си, но иначе приличаше на баща си и още отсега се държеше като принцеса, макар че все още нищо не разбираше.

Зейнаб ходеше в града, когато Морайма посещаваше баща си в стария дворец до Голямата джамия. Абра я водеше при Абд ал-Рахман, докато Ома и Зейнаб, придружавани от Наджа, обикаляха пазарите.

Морайма проходи. Първият ѝ рожден ден дойде и отмина. Знаеше прекрасно кой, кой е в малкия ѝ свят. Халифът, който според Абра я обожаваше, беше Баба. Зейнаб беше Маа. Ома стана О, а бавачката ѝ — Ах. Абд ал-Рахман ѝ бе подарил едно коте и тя беше непрекъснато с него. Зейнаб нарече котето Сноу.

Един хубав пролетен ден Хаздай дойде рано следобед, което беше необичайно. Обикновено работата му го задържаше до късно през нощта.

— Трябва да направя едно пътуване заради халифа, скъпа. Може би няма да съм тук в продължение на няколко месеца.

— И къде ще ходиш, господарю?

— В Алказаба Малина В това малко царство се е случила ужасна трагедия. Принцът и цялото му семейство, с изключение на един негов член, са били избити в някаква междуплеменна разпра. Новият принц на Малина е много, натъжен от загубата на роднините си. Халифът ме изпраща, за да се опитам да го излекувам от меланхолията му и да започне да управлява, в противен случай халифът ще трябва да назначи друг управител. Положението е много неприятно. В града цари хаос след клането. Ще тръгна след няколко дни.

— Нека да дойда с теб — каза Зейнаб. — Тук се отегчавам, а без теб, Хаздай, ще ми е още по-сुकно.

— Не знам. — Мисълта да бъде далеч от нея в продължение на няколко месеца не му допадаше много. — Не съм сигурен, че халифът ще го одобри, Зейнаб.

— Аз не принадлежа на халифа — каза топло тя, — а на теб, господарю. Защо да не ме вземеш? Това не е някаква тайна мисия. Аз бях обучена в Малина. Градът е много хубав, а и любимият на Ома е там. Той искаше да се ожени за нея, но тя предпочете да остане с мен. Може пък, още да я иска и тя да се върне при него. Тя ми служи толкова предано, Хаздай. Искам да получи нещо от живота.

— А Морайма? Мисля, че е твърде малка за такова пътуване, а и не бих изложил на опасност дъщерята на халифа.

— Прав си, господарю. Морайма ще остане тук с Абра и ще продължи да посещава баща си. Ще кажем на халифа, че аз ще дойда с теб и той ще изпрати охрана да я пази, докато не сме тук. — Зейнаб обви ръце около врата му. — Ти всъщност не искаш да ме оставиш тук, нали, господарю?

— Не — промълви той до устните й. — Не искам да те оставям, моя красива Зейнаб.

На следващия ден Хаздай проведе един разговор с халифа.

— Имаш ли нещо против да взема Зейнаб със себе си в Малина. Тя иска да ме придружи, господарю.

— Защо? — учуди се гласно халифът.

— Казва, че й е скучно — отвърна искрено Хаздай.

Абд ал-Рахман се засмя.

— Проклятието на интелигентната жена, приятелю. Страстта не ѝ е достатъчна. Моята Айша обичаше да ми казва, че ако искам в дома ми да цари мир, да си вземам жени, които се интересуват само от себе си. Останалите никога не били доволни от съдбата си. Те знаят, че животът може да им предложи и друго, и страхувам се, такъв е проблемът и на Зейнаб. Разбира се, че можеш да я вземеш, Хаздай. Тя е твоя. Единствено се притеснявам за дъщеря си.

— Зейнаб смята, че тя трябва да остане тук, и те моли да осигуриш допълнителна охрана, докато ни няма.

— Разбира се! Тя е добра майка, приятелю. Защо не си родите някое дете?

— Законите на моя народ не ми позволяват да приема децата, които би могла да ми роди Зейнаб. Те няма да са законородени. Вече сме се споразумели с нея, че няма да имаме деца.

Абд ал-Рахман кимна. Не беше помислил за това, когато даде Зейнаб на Хаздай. Дали Зейнаб беше все още така красива? Искаше му се да попита лекаря, но не го направи. Щеше да бъде неучтиво. Освен това знаеше какъв щеше да бъде отговорът. Дали тя обичаше Хаздай? Дали привързаността ѝ към самия него беше избледняла? Това бяха въпроси, които също не можеше да зададе и чиито отговори никога нямаше да узнае. Прокле наум Захра за ревността ѝ, която го беше докарала до това положение.

— Сведенията ми за принца на Малина са много тревожни, Хаздай. Бил е извън града, когато са избили семейството му. Когато след това разбрал за трагедията, изпаднал в някаква вцепененост в продължение на няколко дни. Когато най-после се съвзел, се оказало, че не бил в състояние да взема никакви решения.

Семейният лекар смята, че това е само временно. Искам да разбера какво мислиш ти, Хаздай. Може ли принцът да бъде излекуван? Или трябва да го заменя с някой друг управник? Искам да разбера добре цялата тази история, и то възможно най-бързо. На теб ти имам пълно доверие, Хаздай.

— А убиецът, господарю? Ако го хвана, какво да правя с него?

— Не мога да позволя такива бандити да се разхождат на свобода дори в най-отдалечените части на държавата ми. Намери този човек и го накажи, приятелю. И му измисли наистина ужасно наказание. Нека го убият с камъни.

Ще пътуваш с един от моите кораби и ще ти дам сто войника, които ще ти помогнат да наложиш правосъдие.

Лекарят кимна и се поклони на господаря си.

— Ще стане така, както ти искаш. Кога ще тръгнем?

— Можете ли да се пригответе за три дни?

— Можем, господарю.

— Утре ще изпратя десет войника в къщата на Зейнаб, които ще останат там до завръщането ви. Морайма ще е в безопасност.

Докато Зейнаб и Хаздай се приготвяха за пътуването, войниците на халифа се приспособяваха към новата обстановка. Аида беше доволна, че има толкова много хора, за които да готви, а малката Морайма вече въртеше на пръста си капитана на охраната. Абра беше много привързана към детето. Зейнаб беше доволна, че дъщеря ѝ ще е в пълна безопасност. Нарочно не обясни на детето, че ще отсъства няколко месеца. Морайма и без това нямаше да разбере. Просто ѝ каза, че мама ще я няма, но ще се върне. За нейно разочарование обаче, Морайма въобще не се разстрои от новината.

— Маа ще се върне? — попита тя.

— Да — увери я Зейнаб със сълзи на очи.

— Виждам Баба?

— Разбира се, че ще виждаш баща си.

— Добре! — каза Морайма и продължи да си играе с котката.

— Не мисля, че нея въобще я е грижа, че я напускам — проплака Зейнаб в прегръдката на Хаздай. — Тя е като майка ми! Безчувствена!

— Тя няма още и две години и не разбира това, което ѝ каза. И така е по-добре. Не искаш да плаче, когато тръгнеш, нали?

— Не. Наистина не искам. Просто искам да е щастлива и да е в безопасност.

— И точно така ще бъде.

Корабът, с който отплуваха, беше огромен. За нея и Хаздай имаше просторна каюта, докато войниците трябваше да останат на долната палуба. За Ома също имаше малка каюта близо до тази на господарката ѝ.

— Защо поиска да отидем в Алказаб Малина? — попита един ден Ома, докато седяха на палубата. — Сигурно са надявал да видиш

Карим?

— Не. Карим сега е женен мъж. Няма никакъв смисъл да се виждам с него. Но може би ще намерим Аладин, Ома. Не би ли искала да се омъжиш и да си родиш деца? Моят живот, макар е удобен, едва ли може да се нарече вълнуващ. Няма да имам други деца. Аз трябва да приема тази съдба, но ти не, Ома. Аз мога да те освободя, скъпа приятелко, и искам да те видя щастлива. Искам да ти дам свободата и да се омъжиш за Аладин бен Омар. Аз самата ще ти осигуря зестрата. Време е вече да заживееш собствения си живот.

— Не знам. Аладин и аз бяхме разделени за няколко години. Той може би вече се е оженил и аз ще бъда втора съпруга. Освен това не съм сигурна дали още го обичам този негодник. А и кой ще се грижи за теб?

— Няма да те насилвам, но нека поне намерим Аладин и видим какви са чувствата ти към него. Това няма да е трудно. Алказаб Малина не е голям град. А ако не искаш да се омъжиш, когато се върнем в Кордоба, аз ще ти дам свободата. Ще можеш да останеш при мен и аз ще ти плащам, както плащам на Абра. Защото какво ще стане с теб, ако нещо ми се случи, Ома? Искам да бъдеш в безопасност.

Когато през нощта лежеше до Хаздай, Зейнаб се чудеше дали наистина мислеше това, което каза на Ома. А ако види Карим? Дали любовта ѝ към него ще разцъфти отново? Или беше отдавна умряла? Той беше женен и сигурно вече имаше едно или две деца. Тя беше майка на най-малкото дете на халифа, макар че вече не му принадлежеше. Въздъхна тъжно. Не беше щастлива, но не знаеше защо. Имаше всичко, което една жена би желала — богатство, дете, мъж, който да се грижи за нея. Какво повече искаше?

Това, че тръгна с Хаздай, беше грешка. Беше мислила, че настроението ѝ се дължи на скуката, но сега откри, че всъщност е нещастна. В Алказаб Малина я очакваха само болезнени спомени. Отдавна бе разбрала, че страстта без любов не ѝ е достатъчна. Разбира се, криеше това от Хаздай. Те не се обичаха, въпреки че бяха станали добри приятели и той обичаше да я люби. Щеше много да се разстрои, ако разбере какво мисли тя.

Един ранен следобед фаровете на пристанището на Алказаб Малина се показаха. Хаздай ѝ беше казал, че в града цари хаос, заради смъртта на владетеля и семейството му, но Зейнаб не забеляза нищо особено. На пристанището ги очакваше носилка, която щеше да ги заведе в дома на принца.

— Безопасно ли е жените да пътуват през града? — попита Хаздай.

— В града е спокойно — отвърна човекът, който бе дошъл да ги посрещне. — Няма бунтове, просто хората са все още в шок след смъртта на владетеля и семейството му.

Хаздай кимна и яхна коня, който беше приготвен за него. Жените се качиха в носилката и групичката тръгна, следвана от стоте войници на халифа. Отправиха се към дома на принца. Жителите на града излязоха по улиците, за да приветстват представителя на халифа, който бе дошъл, за да възстанови спокойствието и да накаже престъпниците.

Когато влязоха в двора на къщата, Зейнаб се наведе към Ома и ѝ прошепна:

— Мислех, че принцът би трябвало да живее в палат.

Щом слязоха, веднага бяха заобиколени от тълпа роби, които ги въведоха вътре.

Един висок мъж с черна брада пристъпи напред и се поклони на Хаздай.

— Добре дошъл! Аз съм Аладин бен Омар, везирът на принца. Много сме щастливи от пристигането ти.

Ома си пое дълбоко въздух и стисна ръката на Зейнаб.

— Не знаехме, че ще пътуваш с жена си — продължи везирът, — но ще я настаним удобно в харема на къщата. В момента там няма никой.

— Жената е моя държанка — отвърна Хаздай. — Аз не съм женен, за голямо съжаление на баща ми. — Той леко се усмихна.

— Значи бащите ни съжаляват за едно и също нещо. Мустафа, заведи жените в харема — обърна се Аладин към един евнух, после отново каза на Хаздай: — Принц Карим е буден, ако искаш да го видиш.

Сега беше ред на Зейнаб да си поеме въздух, но бързо се съвзе и извика:

— Аладин бен Омар, за Карим ал-Малина ли говориш?

Този въпрос изненада и самата нея, но тя вече знаеше отговора. Аллах! Защо беше дошла? Не знаеше дали ще може да понесе да види Карим, да живее в една къща с него. Опита се да си възвърне достойнството, което трябваше да има като робиня за любов на Хаздай ибн Шапрут, но сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите и тя беше пребледняла.

— Лейди, коя си ти? — попита везирът, забравил всякакви официалности.

Ома дръпна булото от лицето си и отвърна рязко:

— Коя си мислиш, че е, идиот такъв? Това е господарката ми Зейнаб!

Аладин се втренчи в нея и във все още забулената жена пред него.

— Наистина ли си ти, лейди?

Зейнаб кимна. Стомахът ѝ се беше свил на топка. Не трябваше да припада. Ако го направеше, Хаздай щеше да разбере, че нещо не е наред. Не трябваше да припада!

— Как се е досетил халифът да изпрати теб, лейди? — възкликна Аладин. — Ти си единственият човек, който може да го върне към живота! Слава на Аллах за милостта му!

— Нищо не разбирам — каза рязко Хаздай. — Какво ще кажеш, Зейнаб?

— Не е редно да стоим на входа и да говорим, господарю. Везире, къде можем да говорим насаме? — Гласът ѝ беше хладен. Като по чудо беше успяла да възстанови спокойствието си.

Аладин бързо ги поведе към една ярко осветена стая, от която се излизаше в позната на Зейнаб градина. Главата ѝ се въртеше. Карим, принц на Малина? Нима това беше вярно? Чакаше отговорите на въпросите си така, както Хаздай чакаше своите.

— Откъде познаваш принца, Зейнаб, ако наистина го познаваш? — попита я Хаздай объркан.

— Не знаех, че той е принц, господарю. Карим ал-Малина е майсторът в любовните изкуства, който ме обучи в робиня за любов. Как така е станал принцът на града?

— Може би ще ви помогна да намерите обяснението, ако ми позволите — намеси се Аладин. Хаздай кимна и той продължи: — Карим ал-Малина е най-младият от тримата синове на предишния

принц — Хабиб ибн Малик. Карим търгуваше по море, а също така беше и майстор в любовните изкуства. На него беше поверено обучението на Зейнаб. Тя нямаше никаква представа, че той е син на управляващия принц.

— И как бих могла да имам? — възкликна Зейнаб. — Огледай се наоколо, господарю Хаздай. Това прилича ли ти на дворец? Тази къща не е по-голяма от моята. Никога не съм виждала покойния принц, нито братята на Карим. Познавах майка му, лейди Алима, а сестра му Инига беше моя приятелка. Въобще не предполагах, че те са с толкова знатен произход. Идвала съм тук само веднъж, за сватбата на Инига, но тогава влязохме през една врата в градината. Нито тя, нито Карим някога са ми казвали, че баща им е принцът на този град, господарю Хаздай. Никога!

Хаздай беше изумен от думите ѝ.

— Защо тогава си тук? — обади се Аладин, който също беше в недоумение. — Не си ли собственост на халифа, лейди Зейнаб?

— Аз съм робинята за любов на господаря Хаздай — отвърна тихо тя. — Халифът ме даде на него, Аладин.

Той искаше да попита защо. Беше смятал, че тя е спечелила благоволението на халифа. Очите му пронизваха Ома, която стоеше безмълвна до господарката си. Тя също го погледна и се изчерви, но му се усмихна. Знаеше, че Ома ще даде отговор на всичките му въпроси. А сега Карим беше по-важен.

— Може ли да изпратя жените в харема? — обърна се той към Хаздай.

— Да, а аз искам да се видя с принц Карим веднага.

— Мустафа, заведи жените в апартаментите им.

Зейнаб искаше да разпита Аладин по-подробно. Какво точно ставаше с Карим? Беше ли ранен? Къде беше жена му? Имаше ли деца? Цялото ли семейство на Хабиб ибн Малик беше намерило смъртта си? Дори и Инига? Мили Боже, не и Инига! Но Зейнаб покорно последва Мустафа. Може би той щеше да ѝ каже нещо, когато отидат в харема. Мустафа винаги знаеше всичко.

Вратите на харема едва се бяха затворили зад тях, когато Ома каза:

— Мустафа, кажи ми истината! Господарят Аладин още ли не се е оженил? Няма ли съпруга?

— Не чу ли, момиче, когато той каза на Хаздай ибн Шапрут, че няма съпруга? Няма и държанка, бих могъл да добавя. — Мустафа се подсмихна леко. — Ако го беше взела, когато те поиска, досега да си станала три пъти майка.

— Все още има достатъчно време за това — отвърна наперено Ома.

— Какво се случи, Мустафа? — попита тихо Зейнаб.

— Всичко започна с жената на господаря Карим, лейди Хатиба — започна Мустафа и обясни какво се беше случило в деня на сватбата и през следващите два месеца. — Тя не беше девствена, а после, изглежда, не можеше да забременее. И тя, и господарят бяха много тъжни. Принц Хабиб започна да настоява господарят Карим да се ожени за някое момиче, което ще може да му роди деца, но господарят не го направи. Най-после лейди Хатиба забременя. Изпратиха съобщение на семейството ѝ в планините, но не получиха никакъв отговор.

Принц Хабиб изпрати господаря в Себта, за да купи петдесет роби от тамошния пазар. Искаше да ги обучи за лична охрана. А лейди Хатиба беше много раздразнителна в началото на бременността си. Принц Хабиб смяташе, че раздялата ще подейства добре и на двамата и така господарят Карим тръгна.

— Той обичаше ли я? — попита тихо Зейнаб. Мустафа поклати отрицателно глава.

— Бяха приели съдбата си — отвърна сухо той и продължи разказа си: — Тогава Али Хасан, който е бил любовник на лейди Хатиба, преди да се омъжи, се промъкна в Алказаба Малина с хората си. Нападнаха къщата през нощта и избиха охраната на принца.

Бяха избрали добре времето. Цялото семейство, с изключение на господаря Карим, беше в къщата заради празненството по случай рождения ден на господаря Аюб. Той, двете му съпруги и децата им бяха убити, както и господарят Джафар, жените и децата му. Също така старият принц, лейди Музна и съпругът на лейди Инига — Ахмед. Последна убиха лейди Алима, но не преди да скрие мен и внука си — малкия Малик ибн Ахмед в един килер. Аз скрих детето под робата си, затисках устата му и гледах безпомощен клането. Тогава Али Хасан отиде при лейди Инига и лейди Хатиба, които се бяха прегърнали, онемели от ужас. „Кучка — извика той на лейди Хатиба.

— *Закле се да не носиш чуждо дете в утробата си.*“ Очите му горяха безумно. Опита се да я издърпа от лейди Инига, но те се държаха здраво. Той ѝ каза, че го е предала, а тя отвърна, че той не я обичал достатъчно, за да се бори за нея, когато баща ѝ я дал на господаря Карим, и че нейно задължение било да ражда деца на съпруга си.

Думите ѝ го подлудиха още повече. Той я дръпна от лейди Инига, хвана косите ѝ с една ръка и ѝ преряза гърлото. Кръвта опръска лейди Инига, а тя стоеше вкаменена от ужас, принудена да гледа как убиват съпруга ѝ, майка ѝ, семейството ѝ. Стоеше безпомощна, дори не крещеше. Тогава този дявол разкъса дрехите ѝ и я отведе заедно с няколкото робини, които не бяха убити. Аз останах в килера още дълго време, докато те ограбваха къщата. После си тръгнаха.

Най-накрая се измъкнах от скривалището си. За щастие детето беше заспало и не видя опустошенията. Отидох направо в къщата на председателя на градския съвет и му разказах всичко. Оставих малкия Малик на жените и се върнахме тук заедно с всички членове на съвета.

Изпратиха пратеник в Себта, който да съобщи на господаря Карим за нещастията. Когато той се върна, семейството вече беше погребано и кръвта — почистена. Не можахме само да измием каменните плочи на двора.

Принцът изпадна в някакъв унес, от който никой не можа да го извади. Не яде и почти не спи. Само седи и гледа в една точка.

— И така — съветът изпратил съобщение на халифа обади се тихо Зейнаб. Тя все още не можеше да осъзнае цялата трагедия. — Намериха ли Инига, Мустафа? Не може да не са изпратили някого след Али Хасан.

— Това не е първото злодеяние на Али Хасан. Той вече беше убил Хюсеин ибн Хюсеин и семейството му. Сега е станал могъщ и всички се страхуват от него. Ние в Малина нямаме армия, защото досега не сме имали нужда. Нали цареше мир.

Зейнаб виждаше, че бедният Мустафа все още преживява случилото се. Мъртвите не бяха единствените жертви на Али Хасан.

— Никой ли не се е опитал да спаси Инига? Не са ли поискали откуп? — отново попита тя. Ако Инига е била жива, когато Али Хасан я е отвел оттук, може би все още е жива.

— Няма да я търсят, лейди — отвърна тихо евнухът. — Али Хасан със сигурност я е насилил. Сега тя е опозорена и е по-добре да

остане там, където е, ако все още е жива.

— Какви ги приказваш? — извика гневно Зейнаб. — Инига има дете, което е оцеляло в това клане. Малкият Малик е загубил баща си. Трябва ли да изгуби и майка си? Карим няма да позволи това да се случи!

— Малик ибн Ахмед е при семейството на баща си, където му е мястото. Те ще му дадат добро възпитание. Той е малък и няма да помни родителите си. Как може да изгуби нещо, което дори не знае, че е имал?

— Не мислиш ли, че тук има духове, лейди? — обади се Ома на родния им език. — Не знам дали ще се чувствам добре на място, където се е случило такова ужасно нещо. — Тя потрепери, имам чувството, че чувам писъците на жените.

— Съгласна съм с теб — каза Зейнаб и се обърна към евнуха — Няма да останем тук, Мустафа. Знам, че не са ни очаквали, но сигурно можеш да ни настаниш на някое друго място.

Той кимна и отговори:

— Ще ви заведа в апартамента на господаря ти. Сигурен съм, че той няма да има нищо против да сподели покоите си с теб, лейди Зейнаб.

Хаздай ибн Шапрут вече беше при пациента си — Карим ибн Хабиб, принц на Малина. Младият мъж седеше на един стол до прозореца, който гледаше към градината. Беше блед, а под очите му имаше тъмни кръгове. Изглеждаше по-слаб, откакто Хаздай го бе видял за последен път в Кордоба.

— Господарю — каза везирът, — доведох ти пратеника на халифа.

Карим погледна без никакъв интерес към високия мъж, който му се поклони. После извърна поглед.

В погледа му имаше разбиране, помисли си Хаздай. Принцът не беше полудял. Просто се опитваше да се справи с болката си. Имаше надежда.

— Аз съм Хаздай ибн Шапрут. Аз съм съветник на халифа по много въпроси, но също така съм и лекар. Ще ти помогна да

оздравееш, за да можеш да управляваш Малина. Твоето семейство е основало града и го управлява вече повече от двеста години.

— Те са мъртви — каза тихо Карим. — Всички, с изключение на детето на сестра ми, но то не е от моето семейство. Малик принадлежи на семейството на баща си.

— Разбрах, че сестра ти е отвлечена — продължи Хаздай.

— Жена ми беше убита — отвърна Карим. — А беше бременна.

— Но сестра ти може би е жива.

— По-добре да е мъртва.

— Защо? Тя има син. Детето има нужда от нея.

— Тя е опозорена завинаги — каза студено Карим. — Не разбираш ли какво е станало с малката ми сладка сестра? Те са изнасилили Инига. Може би само Али Хасан, но може би и останалите. Семейството на зет ми взе племенника ми. Те няма да го дадат на Инига, дори да я намерим и да я върнем. Тя е загубена за мен, както и всички останали.

— Щом е така, тази мъка ще остане с теб завинаги — каза Хаздай. — Нищо не може да се промени, но народът на Малина има нужда от теб. Трябва да бъдеш силен, нямаш повече време да се отдаваш на траур. Трябва да ги поведеш! Трябва да намериш убиеца и да го унищожиш, за да не може повече да създава безредици в земята на халифа.

— Аз съм най-малкият син — извика Карим. Болката в гласа му беше страшна. — Аюб трябваше да управлява, а ако не живее достатъчно, Джафар трябваше да го наследи. Аз не знам нищо за управлението, Хаздай ибн Шапрут. Остави ме на мъката ми, моля те.

— Довел съм сто войника. Везирът ти ми каза, че си взел петдесет силни роби от Себта. За един месец те могат да бъдат обучени от моите хора и тогава ще можем да преследваме Али Хасан. Халифът нареди да го хванем и да го накажем. Нима искаш да седиш тук като баба, вместо да отмъстиш на човека, който донесе толкова нещастие на теб и народа ти? Нима ще позволиш на този Али Хасан да се разпорежда с планинските племена и да ги подтиква към бунт? Това не е верността, която смятах, че изпитваш към халифа, Карим ибн Хабиб.

— А когато отмъстя — извика Карим, — какво ще ми остане? Аз нямам нищо!

— Трябва да си вземеш друга съпруга и да продължиш рода си. Твоят праотец е бил само един, когато е дошъл, за да създаде този град.

— Няма да се ожения повече без любов. Аз не обичах бедната Хатиба, а друга жена, която не можех да имам. Мислех, че уважението към съпругата ми, ще е достатъчно. Може би, ако тя не беше умряла по този начин, щях още да вярвам, че е така, но сега изпитвам огромно чувство за вина.

— Любовта невинаги е нещо хубаво — отвърна Хаздай. — Али Хасан обичаше Хатиба и затова тя и семейството ти трябваше да умрат. Помисли затова, когато си избираш друга съпруга.

— Брак без любов е като безоблачно небе, Хаздай ибн Шапрут. То се простира необятно и самотно.

Хаздай кимна, разбрал мъдростта в думите на Карим. Този принц, който дни наред е седял, обсебен от мъката си, очевидно започваше да се възвръща към живота. Беше му необходим само един разговор, едно предизвикателство. Хаздай смяташе, че никой от заобикалящите го не е и помислял за това, защото всички са били заети да окуражават мъката му.

— Водя с мен една жена, която познаваш — каза Хаздай. — Казва се Зейнаб и разбрах, че ти си я обучил за робиня за любов. Ако е така, то ти дължа огромна благодарност. Тя е самото съвършенство.

— Зейнаб? Тя е тук? Как си се сдобил с нея? Тя беше собственост на халифа.

— Тя сама ще ти разкаже всичко след няколко дни, когато поукрепнеш физически. Виждам, че напоследък не си ял. Ще те подложат на специално хранене, за да възстановиш силите си. Везирът ти ще се погрижи за обучението на войниците ти. Дните на Али Хасан са преброени, принце, нали така?

— Да. — В гласа на Карим прозвуча някаква сурова решителност.

Когато се оттеглиха, Аладин благодари на Хаздай.

— Ти успя да го пробудиш от летаргията му. Сигурен съм, че ще се оправи.

— Най-много му повлия споменаването на Зейнаб — каза тихо Хаздай. — Нищо друго не му направи такова впечатление, както името ѝ. Защо? Кажи ми.

Аладин поклати глава.

— Не ми е работа да говоря за тях. Трябва да попиташ или Зейнаб, или принца, но не и мен.

— Много добре. Ще попитам Зейнаб.

ГЛАВА 16

— Как е принцът? — попита го Зейнаб същата нощ, след като бяха правили любов. — Ще оцелее ли?

— Да — отвърна Хаздай.

По гласа ѝ не можа да отгатне нищо за това, което изпитва към Карим ибн Хабиб. Зададе си въпроса дали това всъщност го интересува и осъзна, че наистина е така. Не че я обичаше. Дори не беше сигурен дали е способен на такива чувства, но тя беше станала негова приятелка и той харесваше да прави любов с нея. Беше сигурен, че с друга жена не би било същото. Зейнаб не беше просто една обикновена държанка и той не искаше да я загуби.

— Евнухът Мустафа ми разказа какво се е случило — каза тя. — Ужасно е. Трябва да разберем дали сестрата на принца, Инига, е все още жива. Ако е, трябва да я освободим, Хаздай. — Тя сложи глава на рамото му. — Инига беше прекрасно момиче.

— Принцът казва, че е по-добре да е мъртва, защото е опозорена. Тук, в Ифрикия, моралните закони са много сурови. Въпреки че не ги одобрявам, аз мога да разбера. Ако бедното момиче е било насилено — а вероятно е било — никой уважаван мъж не би я взел за съпруга. А Али Хасан може и да я е убил.

— И значи трябва да я оставим на съдбата ѝ? — каза гневно Зейнаб. Тя се надигна, кръстоса крака и погледна сериозно Хаздай. — Кажи ми, че ще я спасиш. Аз ще я взема с мен вкъщи, а там ще може да изживее живота си на спокойствие. Не я оставяй на това чудовище, Али Хасан, ако е жива. Моля те!

— Принцът е довел петдесет роби за войници от Себта. След като ги обучим, ще тръгнем към планините след Али Хасан. Принц Карим ще трябва да поведе войните си, а още не е достатъчно силен, за да го направи.

— Значи Инига ще трябва още да страда? Поне можеш да изпратиш шпионин, който да разбере дали е жива или мъртва, господарю. Знам, че и без това трябва да изпратиш шпиони в земите на Али Хасан.

— И откъде знаеш това? — Той беше изненадан. Тя винаги го учудваше, когато най-малко го очакваше.

— Израсла съм в страна, разкъсвана от междуплеменни вражди. Подобна стратегия е често срещана. Ако не познаваш врага си, можеш лесно да загубиш замъка си, земята си или добитъка си — обясни Зейнаб с делови тон. — В това няма нищо изненадващо.

— Нашият господар заповяда да унищожим Али Хасан. Ако лейди Инига е жива после ще решим какво да правим с нея. — Той протегна ръка към нея, но Зейнаб се отдръпна. На красивото ѝ лице беше изписан гняв.

— Инига е станала жертва на едно голямо зло, господарю. Защо трябва да продължава да страда заради това, което ѝ се е случило? Защо да е опозорена? Срамът не е неин, а на тези, които са ѝ причинили зло. Аз съм държанка, господарю, аз също ли съм опозорена?

— Зейнаб — търпеливо започна той, — трябва да разбереш. Знам, че си достатъчно умна. Инига е дъщеря на принца на Малина. Била е съпруга. Майка. След като е била отведена от Али Хасан, нейната почтеност вече я няма, след като е познала друг мъж, или мъже. А ти си държанка. Твое задължение е да изкушаваш. Твоята почтеност е от съвсем друг характер, скъпа моя.

— А ако Али Хасан беше отвлякъл мен, щях ли да бъда опозорена като Инига?

— Разбира се, че не. Ти си държанка.

— Това е абсурдно, господарю.

— Не съм те виждал такава — каза той и наистина беше изненадан от възгледите ѝ.

— Имала съм две истински приятелки през живота си, Хаздай, и едната е Инига. Аз не съм родена робиня, но моето робство беше едно приятно пленничество. За мен се грижеха и бях обожавана. Но не и моята приятелка. Тя е била принудена да гледа как избиват семейството ѝ, била е отвличена и най-вероятно насилена. До този момент Инига е била обкръжена от любов и внимание. Тя има дете. Не заслужава подобна съдба и аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да ѝ помогна! Не мога да стоя безучастно, докато вие, мъжете, обсъждате изгубената ѝ добродетел. Това е абсурдно! Какво общо има

добродетелността на Инига, с който и да било от вас? Животът ѝ е в опасност!

— Обещавам ти, скъпа — каза той и взе ръцете ѝ в своите, — че тези, които отидат да шпионират в земите на Али Хасан, ще търсят и следа от Инига. Засега това е всичко, което мога да направя, Зейнаб. А сега ела и ме целуни.

Тя го целуна, но умът ѝ беше другаде. Отвращаваше се от себе си, разбирайки колко механично прави любов. Искаше ѝ се да е по друг начин, но не беше. Може би щеше да изпитва чувство на вина, ако не знаеше, че той не я обича. Помисли си за Карим, който беше в същата тази къща, докато тя лежеше в прегръдките на друг мъж. Дали той знаеше, че тя е тук? Дали мислеше за нея?

Той правеше точно това. Лежеше в леглото си и се чудеше как така е станала собственост на Хаздай ибн Шапрут. Евреинът беше млад и красив. Дали доставяше удоволствие на Зейнаб? Карим въздъхна. Беше ли щастлива тя? Защо, в името на Аллаха, тя беше тук, когато той не можеше да я има? Не беше ли болката му и без това достатъчно силна? Аладин му беше обещал, че Ома ще отговори на всичките им въпроси на сутринта.

Карим не можеше да заспи, нито пък искаше. Пратеникът на халифа го беше принудил с острите си думи да осъзнае факта, че сега той е отговорен за Малина и народа ѝ. Не можеше, не биваше да опозори баща си и предците си. Те бяха основали този град и го бяха направили процъфтяващ. Той не можеше да позволи всичките им усилия да отидат на вятъра само защото беше преживял тази ужасна трагедия.

Когато утрото настъпи, той все още беше буден. Дойде една робиня с поднос храна. Карим я погледна и набърчи нос. Робинята, възрастна жена, която го познаваше от малък, му каза остро:

— Лекарят каза да ти донеса това и ти трябва да го изядеш, господарю. Сега нямаш и силата на пеленаче, но трябва отново да укрепнеш, за да намериш и унищожиш Али Хасан! — Тя сложи подноса на масата пред него. — Изяж всичко, господарю!

Карим положи усилие да изяде храната.

Аладин дойде с Ома и момичето обясни на Карим, защо Зейнаб вече не принадлежеше на халифа, а на Хаздай ибн Шапрут.

— Тя обича ли го? — попита Карим накрая.

— Разбира се, че не, нито пък той нея. Тя обичаше халифа, но с евреина са само приятели.

— И има дете?

— Да — дъщеря, Морайма. Халифът много я обича. Господарката не я взе с нас, защото се страхуваше, че пътуването може да е опасно за малката принцеса.

Когато Ома се върна при господарката си, не пропусна да ѝ каже:

— Той попита дали обичаш Хаздай. Мисля, че все още е влюбен в теб. Когато заговорих за Морайма, той много се натъжи.

Зейнаб хвана ръката ѝ.

— Не ми казвай нищо повече. Не искам да знам, Ома. Знаеш, че нямах избор относно живота си и съм се примирила със съдбата си. Не ми казвай неща, които ще ме направят нещастна, моля те.

Тя не го виждаше, но той я наблюдаваше как се разхожда из градината в компанията на Ома или на евреина. Беше станала още по-красива. Той знаеше, че не е спрял да я обича, нито пък някога щеше да спре да обича своята Зейнаб със златната коса. Веднъж видя как Хаздай спря и я целуна по устните. Обхвана го гняв, но после видя лицето ѝ, което се усмихваше приятно, но по него не беше изписана никаква страст. Гневът му премина. Ома не го беше излъгала, Зейнаб не обичаше господаря си! Но дали все още обичаше него?

Състоянието му се подобряваше с всеки изминал ден и скоро той вече можеше да вземе участие в обучението на новите войници. Мина още една седмица и Карим се почувства, още по-добре и по-силен физически. Беше си възвърнал предишното тегло и спеше непробудно нощем. Войниците започнаха да излизат извън града, за да провеждат ученията си и Карим беше сигурен, че шпионите на Али Хасан са ги забелязали.

След почти месец Хаздай каза на Зейнаб:

— Ще направим лагер на хълмовете, за да се опитаме да привлечем Али Хасан. Той е в непрекъснато движение и шпионите ни невинаги успяват да го проследят. Принцът мисли, че ще е най-добре, ако той сам дойде при нас.

— Нещо ново за Инига?

— Страхувам се, че не. Сигурно е отдавна мъртва и така е по-добре, скъпа моя.

Зейнаб стисна устни, но думите за малко да излязат от устата ѝ. Инига не може да е мъртва! Когато я открият, тя щеше да се погрижи всичко да е наред. Карим беше изгубил семейството си, но можеше да си върне сестрата. Щеше да е доволен, въпреки глупавите приказки на всички останали.

Мъжете отидоха на хълмовете и оставиха Зейнаб и Ома в къщата. Всеки няколко дни идваше пратеник от Хаздай със съобщение за Зейнаб, в което я уведомяваше какво става там, но засега не ставаше нищо особено. Нямахте и следа от Али Хасан и от хората му.

Един следобед, докато двете жени се разхождаха в градината, шестима мъже изскочиха от храстите. Ома се втурна с изненадваща бързина към къщата, крещейки като обезумяла. Но Зейнаб не беше толкова бърза. Заобиколиха я, запушиха устата ѝ и я изведоха през малката градинска врата, която Карим обикновено използваше. Метнаха я на един кон и бързо напуснаха града, преди виковете на Ома да привлекат вниманието.

Зейнаб не беше глупава. Вече знаеше, че лагерът на Карим на хълмовете наистина е привлякъл вниманието на Али Хасан. И това беше неговият отговор. Тя не си направи труда да се бори. Ако паднеше от коня, щеше само да утежни положението си. Погледна към лицето на конника, но то беше покрито.

— Кой си ти? — попита тя на арабски.

— Али Хасан — отвърна кратко той.

Зейнаб почти се възхити на смелостта му. Нужна беше голяма дързост, за да влезеш в градината на принца и да откраднеш робинята за любов на пратеника на халифа. Поне сега щеше да узнае дали Инига е жива. А Карим и войниците, му със сигурност щяха скоро да открият Али Хасан. Из полето имаше хора и все някой щеше да съобщи на властите за посоката, в която препускаха. Помисли си, че би трябвало да е изплашена, но не беше.

След няколко часа, през които Зейнаб полагаше огромни усилия да запомни особеностите на местностите, през които се движеха, най-после пристигнаха в лагера на Али Хасан. Черните шатри бяха добре

замаскирани. Али Хасан спря пред най-голямата и събори безцеремонно пленничката си на земята.

За нейно облекчение тя поне успя да падне на крака. Със завидно спокойствие оправи разбърканата си от вятъра коса и изтупа праха от кафтана си.

— Влизай в шатрата! — изръмжа той, скочи от коня и почти я завлече вътре.

Тя се дръпна от него.

— Причиняваш ми болка Али Хасан. Ако искаш да получиш добър откуп за мен, не трябва да ме насиняваш цялата. Това много ще огорчи Хаздай ибн Шапрут.

— Да искам откуп за теб? — Той се заля от смях. Дръпна покривалото, което скриваше чертите му. — Нямам нужда от откуп. Ти си Зейнаб, робинята за любов, нали?

Тя кимна бавно.

— Да.

Очите ѝ проследиха белега, който започваше от ъгъла на дясното му око и преминаваше през цялата дясна половина на лицето му. Белегът беше стар, но грозен. Като се изключи той и тънките жестоки устни, Али Хасан беше привлекателен мъж със силни черти.

Той забеляза интереса ѝ и се усмихна.

— Красотата ти е забележителна, лейди. Много съм доволен от мисълта, че това между краката ти, което е забавлявало принца на Малина, Хаздай ибн Шапрут и самия халиф на ал-Андалус, скоро ще приеме и мен.

По гърба ѝ премина ледената тръпка на страха, но тя знаеше, че ако покаже ужаса си пред този мъж, само още повече ще утежни положението си.

— Можеш да ме насилиш, разбира се — каза му спокойно тя, — но няма да разбереш нищо за уменията ми, Али Хасан. Аз не съм някоя обикновена държанка. Нима мислиш, че само защото си ми заповядал, аз ще ти се отдам доброволно? — Тя се изсмя, за голяма негова изненада и продължи: — Ти ме открадна от втория по власт мъж в ал-Андалус. Не мислиш ли, че той ще те проследи и ще те унищожи? Аз съм подарък на евреина от самия халиф, чието дете родих.

— Те не дойдоха да търсят Инига — отвърна Али Хасан. Зейнаб го изглежда презрително. Той определено не беше особено интелигентен.

— Когато си отвлякъл Инига, ти си я опозорил. И не би имало никакво значение дали си я изнасилил или не, въпреки че съм сигурна, че си го направил. Тя е дъщеря на принц, съпруга, майка. Ти си я опозорил, отвличайки я. Аз съм робиня за любов, Али Хасан. Не можеш да ме опозориш така, както си направил с Инига. Между другото, тя още ли е жива?

— Жива е — отвърна рязко той, смутен от това, че тя не се страхува. Никога не беше виждал жена, която да не се страхува от него, освен, може би, Хатиба. Тя го обичаше или поне той така мислеше.

— Искам да я видя, преди да обсъдим условията, при които ще ни върнеш в Алказабата Малина — каза смело Зейнаб. — Дори ще ти подаря една нощ на удоволствия, които никога преди не си изпитвал, заради сътрудничеството ти, Али Хасан.

Той се засмя сърдечно.

— В името на Аллаха, жено, ти си смела като лъв! Ако наистина ми доставиш удоволствие, ще те направя своя съпруга. Какви смели синове може да ми роди жена като теб!

— Наистина ли смяташ, че имам намерение да прекарам остатъка от дните си в шатра в планината? Аз имам собствен дворец в Кордоба.

— Не се притеснявай, красавице. Смятам да завладеея Алказабата Малина, когато унищожа Карим ибн Хабиб. Той веднъж взе нещо, което беше мое. А сега аз унищожих и взех почти всичко, което му принадлежи. И няма да ти се наложи да живееш в онази малка къщурка, която наричат палат. Аз ще ти построя истински дворец от бял мрамор по подобие на Мадинат ал-Захра.

— Лесно е да се хвалиш, но не забравяй, че аз съм живяла в Мадинат ал-Захра, Али Хасан. Строежът е продължил много години и все още не е съвсем довършен. Да не би да имаш джин в бутилка, който да ти помогне да направиш такъв огромен палат?

— Ако ми дариш удоволствието, което казват, че робините за любов могат да дадат на мъжа, Зейнаб, аз ще ти дам всичко, което пожелаеш. Кълна се в брадата на пророка!

— Заведи ме при Инига.

— Много добре — отвърна той и се усмихна неприятно. После я поведе към една по-малка шатра.

Когато очите ѝ свикнаха с мрака тя видя една фигура в другия край. Беше жена и беше гола.

Али Хасан я хвана през кръста и сложи ръка на устата ѝ.

— Тихо — каза ѝ той. — Само гледай. — Той я дръпна обратно в сянката, където не можеха да бъдат забелязани.

Един мъж влезе в шатрата и се отправи към голата жена. Тя веднага наля вода в един съд, извади члена на мъжа от панталоните му, изми го и го пое в устата си. Когато той нарасна достатъчно, тя попита:

— Как ме искаш, господарю?

— По гръб, момиче — изръмжа мъжът и легна между разтворените крака на жената.

Зейнаб си пое дълбоко въздух. Тя едва позна приятелката си, но гласът, въпреки че в него имаше нещо странно, беше наистина нейният. Ръката на Али Хасан се махна от устата ѝ и сграбчи едната ѝ гърда.

— Тя се превърна в курвата на лагера — каза ѝ той. Мъжът свърши и се изправи. Хвърли една монета в паничката на масата и излезе от шатрата.

Влезе друг мъж и се приближи към Инига. На Зейнаб ѝ си искаше да заплаче за приятелката си, но се сдържа. Трябваше да бъде силна, ако искаше да спаси Инига от това, на което я подлагаше Али Хасан.

— Видях достатъчно, свиня такава — каза му тя. — И ако не престанеш да стискаш гърдата ми, ще я насиниш. Кожата ми е много чувствителна и лесно ми остават белези.

Тя се дръпна от него и излезе от шатрата. Върна се до голямата шатра, която очевидно беше неговата.

Той я последва, а погледът му я разсъбличаше. Членът му беше възбуден и той гореше от желание да има тази жена. Щеше да я накара да закрещи от удоволствие, преди да е свършила нощта.

— Съблечи кафтана си — заповяда ѝ той. — Време е да видиш какво представлява истинският мъж, красавице.

Зейнаб вдигна глава и го изгледа с презрение.

— Аз съм робиня за любов, куче — каза тя ледено. — Ако искаш да се съвкупиш с мен, като с някоя улична курва, тогава направи го, но

няма да разбереш нищо от това, за което са ме обучили.

Той беше изумен от думите ѝ. Абсолютната ѝ липса на страх започваше да го дразни. Не беше особено приятно да си имаш работа с жена, с толкова силен характер.

— Сега ти си моя.

— Щом така казваш. — В гласа ѝ прозвуча отегчение. — Опитвам се да ти обясня как трябва да се отнасяш с една робиня за любов. Искаш ли или не искаш и приятелите ти, и враговете ти да ти завиждат? Искаш ли или не искаш, да познаеш рая в прегръдките ми? Ако не правиш това, което ти казвам, нищо подобно няма да се случи.

— Какво трябва да направя? — попита я той с любопитство.

— Първо — тя знаеше, че го е заинтригувала, — няма да притежаваш тялото ми в продължение на три дни. — Видя, че той се приготви да протестира, и побърза да продължи: — Трябва да се приготвя добре за новия си господар. Имам навик да се къпя два пъти на ден.

— Наблизо има поток. Зейнаб се изсмя.

— Поток? Водата ще е студена, Али Хасан. Не! Не! Не! Не! Студената вода прави кожата груба. Водата, в която се къпя, трябва да е загрята до точно определена температура и трябва да е ароматизирана. — Тя хвана ръката му и я сложи на бузата си. — Не е ли мека като най-прекрасната коприна? А другите части на тялото ми са още по-меки. — Тя му се усмихна съблазнително и показа малките си бели зъби.

— Какво друго? — изръмжа той.

Не можеше да свали очите си от нея. Тя беше най-красивата жена, която някога е виждал. Никога не беше желал жена така, както желаше нея. Търпението не беше една от добродетелите му, но щеше да изчака тези три дни, защото искаше да получи всичко, което тя можеше да му даде. Уменията на робините за любов бяха легендарни, а той притежаваше една от тях.

— Прислужницата ми избяга, когато хората ти ме отвлякоха. Ще имам нужда от някой, който да ми служи.

— Ще ти изпратя някоя жена — бързо отвърна той, старайки се да ѝ угоди.

— Не! Не! Не! Не! Какво знаят твоите селянки за това, как се обслужва жена като мен? Не, дай ми Инига. Тя ще знае какво да прави и ще разбира заповедите ми. Винаги можеш да намериш друга курва за

хората си — тя се изкикоти. — Не мислиш ли, че е много смешно, Али Хасан, че сестрата на принца на Малина ще прислужва на робинята за любов, която той е обучил?

Той избухна в смях.

— Ти си умна кучка. Добре, красавице, ще ти дам Инига за прислужница.

Тя го награди с една усмивка и каза:

— Къде са покоите ми, Али Хасан? Имам нужда от баня, малко храна и сън.

— Ще останеш тук при мен.

— Не! Не! Не! Не! Една робиня за любов, Али Хасан, трябва да има собствени покои. Не е нужно да са големи, но трябва да са самостоятелни. И тогава, когато идвам да ти доставя удоволствие, или ти ме посещаващ, целият лагер ще се пръска от завист.

Тя се взря предизвикателно в тъмните му очи, опитвайки се да не издаде колко се забавлява. Той направо щеше да се пръсне от желание да я има. Беше започнала тази игра, с цел да се предпази от него, но не беше сигурна как ще реагира той. Беше изненадана, че един такъв опасен престъпник може да е толкова наивен. Досега не бе имала възможност да разбере колко могъща е репутацията на робините за любов.

— Ще заповядам да ти издигнат отделна шатра до моята. Сега ще ти донесат храна и докато ядеш, всичко ще е готово. Три дни? Не повече?

— Три дни, Али Хасан, и тогава ще видиш какво означава раят, обещавам ти.

Храната, която ѝ дадоха, беше отвратителна, но тя я изяде всичката. Али Хасан се върна, изведе я от шатрата си и ѝ показа новата шатра, която бяха построили специално за нея.

Вътре имаше две легла, ниска масичка, една лампа. В ъгъла беше поставено голямо дървено корито, пълно с топла вода.

Той ѝ се ухили, доволен от себе си.

— Е?

— Добре си се справил, Али Хасан. Коритото ще свърши работа, но къде е сапунът? А парфюмът? Използвам аромат на гардения.

— Не знам дали някоя от жените в лагера има сапун или парфюм — призна той.

— Трябват ми и двете неща, и то с еднакъв аромат, но за тази вечер ще се задоволя само с едното.

Той излезе от шатрата и тя провери колко топла е водата. Когато той се върна, ѝ подаде един калъп сапун. Тя го подуши.

— Алое е — каза той. — Една от жените си го беше скрила.

— Благодаря — отвърна Зейнаб. — А къде е Инига?

— По-късно. Искам да те гледам как се къпеш.

— Ще можеш ли да се въздържиш при гледката на тялото ми, Али Хасан? Не забравяй, трябва да се приготвя добре за теб, иначе никога няма да познаеш пълното удоволствие, което мога да ти дам. Сигурен ли си, че искаш да ме гледаш как се къпя?

— Какво точно ще трябва да направиш? — попита я той, изведнъж изпитал чувството, че тя му се подиграва.

— Господарят на една робиня за любов обикновено я използва по веднъж на ден. Аз съм свикнала с члена на евреина Хаздай. Необходими са три дни, за да мога отново да се свия като девица. И, разбира се, правя и други неща, които са тайна. Когато най-накрая влезеш в тялото ми, Али Хасан, ще видиш, че съм тясна като девица, но без досадната девствена ципа. Ако влезеш сега в мен, няма да мога да ти дам голямо удоволствие, защото не съм се свила достатъчно.

— А-а! — възкликна той, сякаш наистина беше разбрал обяснението ѝ. — Да, разбира се.

— Има още нещо — каза тя със заговорническа усмивка, — но тези неща са известни само на робините за любов, Али Хасан.

Той кимна в съгласие и каза:

— Аз не съм някое глупаво момче, Зейнаб. Мога да те наблюдавам, без да те насия.

— Добре тогава.

Зейнаб не искаше да предизвиква повече подозрението му. Беше учудена, че той и вярва. Може би щеше да се наложи да му позволи някои волности с тялото ѝ, преди да успее да избяга, или преди Карим, Хаздай и войниците им да успеят да намерят лагера. Тя бавно свали кафтана си и го остави настрана.

— Тялото ми харесвали ти, Али Хасан? Вече съм родила едно дете.

Пламтящият му поглед поглъщаше гърдите ѝ, бедрата ѝ. Облиза нервно устните си, когато тя прибра косата си и стъпи в коритото.

— Трите дни ще са като цяла вечност за мен.

Той седна, кръстоса крака и започна да я наблюдава. Когато свърши, Зейнаб се изправи и излезе от коритото. По изкусителното ѝ тяло се стичаха капчици вода и той не можеше да откъсне погледа си от него.

— Волята ти е изключителна, Али Хасан. Ще ми достави удоволствие да те наградя, ако успееш още малко да се сдържаш. Мислиш ли, че ще можеш?

— Какво искаш да направя? — Сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

— Искаш ли да изближеш водата от зърната ми, Али Хасан? Но не можеш да ме докосваш с нищо друго, освен с устни. Не е нужно да го правиш, но ако ще ти хареса, може — каза Зейнаб, сякаш го удостоверяваше с голяма чест.

Той сложи ръце зад гърба си. Наведе се напред и извади езика си. На дясното ѝ зърно имаше капка вода и той бързо я близна. После езикът му направи няколко кръгови движения около зърното и се премести на другото. Когато свърши, той вдигна глава и я погледна тържествуващо.

— Много добре, Али Хасан — измърка тя.

Той бръкна в панталона си и извади члена си. Беше огромен.

— Нетърпелив е да влезе между бедрата ти, Зейнаб, но ще почака три дни.

Тя го изгледа, после протегна ръка и го погали.

— Намери си жена за тази нощ, Али Хасан, и освободи соковете си, защото един мъж не бива да се въздържа. А сега прибери този приятел и ми изпрати Инига. Искам да ѝ обясня какви ще са задълженията ѝ, преди да си легна.

Али Хасан излезе и отиде в шатрата на Инига. Тя беше сама.

— На колене! — извика ѝ той.

Когато тя се подчини, той застана зад нея и я облада. Тя трепереше, но това не го тревожеше. Представяше си, че е Зейнаб.

Когато свърши, я дръпна да се изправи и ѝ каза:

— За известно време няма да правиш това, Инига. Днес отвлякох робинята за любов, Зейнаб. Сега тя е моя и има нужда от прислужница. Другите жени в лагера нямат представа какво трябва да

правят, но ти сигурно знаеш. Шатрата ѝ е до моята. Облечи се и отивай при нея.

Без да каже и дума, Инига сграбчи мръсния си кафтан, облече го и излезе. От седмици не беше разговаряла с никого. Гърлото още я болеше от писъците, когато Али Хасан и няколко от хората му я изнасиха в деня, когато избиха семейството ѝ.

След това Али Хасан реши, че я иска само за себе си, но тя го разочарова, защото не реагираше по никакъв начин на страстта му. Той ѝ отмъсти, като я превърна в курвата на лагера. А сега ѝ беше казал, че трябва да прислужва на Зейнаб. Спомняше си Зейнаб, красивото момиче, което изпратиха на халифа. Как се беше озовала тя в този ад? Инига влезе в малката шатра.

— Инига! — каза топло Зейнаб, но беше ужасена от вида на приятелката си. Беше болезнено слаба, а русата ѝ коса беше мръсна и сплъстена.

— Зейнаб! — Наистина беше тя, но как е възможно? Зейнаб видя объркването в очите ѝ.

— Водата е още топла, Инига. Изкъпи се.

После отиде до отвора на шатрата и подаде окъсания кафтан на Инига на един от двамата пазачи.

— Занеси това на Али Хасан и му кажи, че искам чисти дрехи за прислужницата си.

Когато се върна, обясни на Инига как се е върнала в Малина и е била пленена от Али Хасан. Говорейки, къпеше Инига, която очевидно не беше в състояние да се помръдне. Целият ѝ гръб беше на малки белези.

— Какво се е случило? — попита тихо тя.

— Бият ме — отвърна мрачно Инига. — Има един мъж, който обича да ме налага с камшик, преди да ме използва.

— Никой повече няма да те бие — каза топло Зейнаб. — Това е тайна, но Карим скоро ще дойде да ни освободи, Инига. Али Хасан си мисли, че ще стана негова робиня за любов, но той никога няма да ме има.

— Казаха, че ще убият сина ми, ако не им се подчинявам. Показват ми Малик всеки ден, ако съм се държала добре. Жената, която се грижи за него, ми го показва от другия край на лагера и той ми маха.

— Малик не е тук! — извика Зейнаб. — Той е при роднините си в Алказаба Малина, Инига.

— Не. Аз го виждам всеки ден, Зейнаб.

— Майка ти дала Малик на Мустафа, когато Али Хасан и хората му влезли в харема. Мустафа се е скрил в един килер заедно със сина ти, Инига. После го дали на родителите на Ахмед. Той не е тук!

— Но аз го виждам! — отвърна разгорещено Инига.

— От другата страна на лагера? И никога отблизо?

Инига бавно кимна.

— Те те мамят, Инига, за да правиш това, което ти казват. Малик е в безопасност, приятелко моя. Никога повече няма да те използват.

— Тогава мога да умра — каза Инига и в гласа ѝ прозвуча облекчение.

— Не трябва да умираш! Карим скоро ще дойде и ще ни освободи. Ти ще се прибереш вкъщи при сина си, Инига.

Момичето поклати глава.

— Не. Аз съм опозорена, Зейнаб. Съпругът ми беше убит, а мен ме използваха като курва. Животът ми свърши. Аз не съм достойна да отгледам сина си. Никой почтен мъж няма да ме вземе за съпруга. Синът ми трябва да има семейство, което да го пази. Не ми остава нищо друго, освен благословеното избавление на смъртта.

— Нима ще ме оставиш на милостта на Али Хасан? Трябва да ми помогнеш да го заблуждавам, докато дойде брат ти. Не ме напускай, Инига. Аз ти казах истината. Не ми ли дължиш поне малко признателност, заради старите времена? — Аллах! Не беше спасила Инига, за да се самоубие. Когато Карим и Хаздай дойдат, те ще убедят бедното момиче, че не е право.

— Добре — отвърна Инига. — Засега ще остана с теб, Зейнаб. Ако не беше ти, аз щях още да съм в онази шатра, без да знам истината. Да знам, че детето ми е в безопасност, си заслужава да изтърпя всичко, което може да ми причини Али Хасан.

Тя излезе от коритото и се избърса с влажната кърпа, която беше използвала Зейнаб.

Стражът влезе с един чист кафтан в ръка и огледа Инига.

— Ето, момиче.

— Ако още един път влезеш в тази шатра без мое разрешение — каза грубо Зейнаб, — ще накарам Али Хасан да ти извади очите.

Разбираш ли ме?

Стражът се отдръпна, кимна и излезе.

— Как се осмеляваш да им говориш така? — попита Инига с възхищение.

— Не бива да показваш страх пред същества като тях, Инига. Ако им покажеш, че се страхуваш, те ще те използват. С Али Хасан например играя играта на свършената робиня за любов. Карам му се за грубостта и невежеството. Но когато съм с него в присъствието на други мъже, трябва да се държа като най-покорната и скромна жена на света. Виждаш ли, Али Хасан иска да се наслади на всички удоволствия, които може да му даде една робиня за любов, но не мога да го излагам пред подчинените му. Мъжете са наистина доста лесни за управление, Инига. Що за жена е била снаха ти Хатиба, след като му се е отдала? Той е привлекателен, като се изключи белегът му, но му липсва интелект.

— Аз не познавам мъжете. Ахмед беше мил и внимателен, както и всички мъже, които познавах преди онзи ден. Сега вече знам, че те са рядкост, че повечето мъже са жестоки, коварни зверове, които не се интересуват от нищо, освен от себе си. Когато... ако брат ми дойде за теб, Зейнаб, не го напускай отново. Той те обича. Винаги те е обичал. Не обичаше тази кучка Хатиба. Проклинам я! Ако не беше тя, семейството ми нямаше да бъде избито! — Инига се разплака.

Зейнаб я утешаваше, но знаеше, че не може да каже нищо на Инига, което да намали болката ѝ. Всичко, което можеше да направи засега, беше да я държи далеч от Али Хасан и хората му. Карим и Хаздай щяха да дойдат след ден-два.

— Ела — каза ѝ тихо тя. — Хайде да поспим.

На сутринта им донесоха храна и коритото отново бе напълнено с топла вода. Али Хасан дойде да гледа как се къпе Зейнаб. Когато тя излезе от водата, Инига я чакаше с кърпата, но Али Хасан пристъпи напред и я взе от ръцете ѝ.

— Нека аз да го направя — каза той дрезгаво.

— Не можеш ли да потискаш желанията си, Али Хасан? — попита го Зейнаб.

Забеляза, че брадата му е току-що подрязана и беше парфюмиран с благовонно масло с аромат на бадеми. Тъмните му очи бляскаха под гъстите вежди.

— Аз не съм някое нетърпеливо момче, Зейнаб. Ще имаш достатъчно време, за да се подготвиш за мен, но междувременно искам да се наслаждавам на прекрасното ти тяло.

Той я избърса. Когато свърши, пхна пръста си между заоблените извивки на ханша ѝ.

— Знаеш ли как да приемеш мъжа тук? — попита я той.

— Разбира се, че знам — отвърна тя и в гласа ѝ прозвуча нетърпение.

Той махна пръста си и избърса краката ѝ. После хвана едната ѝ гърда, тя дръпна кърпата от ръцете му и отстъпи назад.

— Ще замръзна от студ, преди да свършиш, Али Хасан — скара му се тя. — Инига, донеси ми кафтана.

Той се засмя и каза:

— Кожата ти наистина е много мека. Не ме излъга. Само като те докосвам, се възбуждам. Виж! — Той отново извади члена си.

Инига трепна и се извърна, но Зейнаб се изсмя.

— Този буен приятел няма и представа какво удоволствие мога да му дам. Трябва да го научиш на търпение, Али Хасан.

Тя протегна ръка и го докосна. Той се заля от смях.

— Обичаш ли да се обзалагаш, красавице? Хващам се на бас за сто златни динара, че ще закрешиш от удоволствие още първия път, в който ти го вкарам.

— Наистина ли? А аз се хващам на бас за петстотин златни динара, че ще те накарам да виеш още първия път, когато правя любов с теб, Али Хасан.

— Приемам облога ти, красавице — каза той, ухили ѝ се похотливо и излезе.

Инига, чиито очи се бяха разширили от страх, попита:

— Какво ще се случи, ако брат ми не дойде, Зейнаб? Какво ще се случи?

— Не се страхувай за мен, Инига. Ако Карим и Хаздай не дойдат на третия ден, ще дойдат на четвъртия, а аз ще съм с петстотин динара по-богата — каза мрачно Зейнаб.

ГЛАВА 17

Али Хасан дойде сутринта на третия ден в шатрата на Зейнаб.

— Довечера — каза той и се ухили широко — ще си най-последна моя!

— Съжалявам, но няма да стане — отвърна тя. — Връзката ми с луната се прекъсна снощи и съм нечиста.

Лицето му потъмня от ярост.

— Лъжеш!

— Инига, лъжа ли?

— Не, господарю, не лъже. — Инига трепереше. Въпреки всичко, което ѝ казваше Зейнаб, тя продължаваше да се страхува от Али Хасан.

— И ти ли лъжеш? — Той приближи лицето си към нейното и Инига пребледня.

— Н-не, господарю! Н-не! — проплака тя. — Истина е.

— Инига, донеси ми нещо за ядене — каза ѝ Зейнаб и момичето с облекчение избяга от шатрата. — Прекалено се страхува от теб, за да лъже, Али Хасан. Не виждаш ли? Всеки път, щом я погледнеш, тя за малко не припада, малката страхливка. — Зейнаб се изсмя. — Много съжалявам, че те разочаровам, но това е женската природа и нищо не може да се направи. — Тя застана пред него, плъзна ръцете си около врата му и леко гризна горната му устна. — Мислиш ли, че само мъжете обичат да правят любов, Али Хасан? Изгарям от желание да имам мъжествеността ти в тялото си. — Тя му се усмихна победоносно, а гърдите ѝ се притиснаха в неговите. — Само още седем дни, не повече — обеща тя, свали ръцете си и се отдръпна.

Той изстена, сякаш от болка. И наистина го болеше. Хвана я и притисна гърба ѝ към тялото си.

— Толкова те желая, Зейнаб. — Той сложи ръката ѝ на члена си.

— О-о! — възкликна тя, защото добре знаеше как трябва да реагира. — Толкова е голям, Али Хасан! Кълна се, че е по-голям от първия път, когато го видях.

Зейнаб обви пръстите си около него и го погали.

— Седем дни? — Той почти стенеше. — Не може ли по-рано?

Не можеше да повярва какво правеше тази жена с него. Само мисълта за нея го правеше твърд като камък. Ръката ѝ щеше да го накара всеки момент да се изпразни.

Тя въздъхна и в гласа ѝ прозвуча съжаление, когато свали ръката си от него и каза:

— Страхувам се, че не може, Али Хасан. Много съжалявам, но какво бих могла да направя?

Той я пусна.

— Ще се махна оттук. Не искам да те виждам, докато не настъпи подходящото време. Ако остана, ще се побъркам от желание по теб, красива моя Зейнаб.

Той се обърна рязко и напусна шатрата. След няколко минути се чу тропот на копита и Али Хасан и хората му напуснаха лагера.

Зейнаб се усмихна, доволна от себе си. Женската ѝ природа наистина ѝ беше помогнала в случая. Със сигурност за една седмица Карим и Хаздай ще ги открият. Учудваше се, че още не са го направили. Каквото и да смяташе Инига, Зейнаб знаеше, че нито един от двамата не би изоставил робинята за любов.

Инига се върна с храната.

— Заминаха. Сега в лагера има само старци, жени и деца. — Тя подаде на Зейнаб една купа — Защо си тръгнаха?

— Али Хасан смята, че няма да може да се контролира през следващите седем дни, ако съм непрекъснато пред погледа му.

— Толкова си смела. Ще ми се да бях като теб, когато ме отвлякоха от Алказаба Малина, но бях толкова изплашена.

— Направила си всичко това само защото си смятала, че така ще защитиш сина си. Ти си била по-смела от мен, Инига. Ти си се пожертвала заради детето си, а аз просто играя игрички с Али Хасан, докато брат ти и Хаздай дойдат. Войниците на халифа са много добре обучени. Не мога да разбера защо още не са намерили лагера. Поне огньовете нощем трябва да привлекат вниманието им.

— Тук няма открити огньове — каза Инига, чудейки се как не го е забелязала по-рано.

— Какво?

Зейнаб беше изумена, но изведнъж осъзна, че всъщност бе прекарвала всичкото си време тук, в шатрата. Беше видяла лагера само

за малко при пристигането си.

— Али Хасан знае, че огньовете ще привлекат вниманието на враговете му. Шатрите се отопляват с мангали. Готви се в отделна шатра за целия лагер и също се използват мангали. Има само едно огнище, което се използва нощем, за да не се вижда димът. Шатрите са черни, както и скалите в каньона. Трудно е да бъде намерен лагерът, Зейнаб.

— Тогава трябва да запалим огън.

— Зейнаб, те ще те убият!

— Няма да разберат как е станал пожарът, ако сме умни. — Зейнаб вече обмисляше плана си. — Няма да има голяма полза, ако го направим, преди Али Хасан да се е върнал. Трябва да помогнем на Хаздай да намери този негодник, за да бъде наказан. Ще трябва да стане през нощта, когато притежава робинята за любов за първи път.

Докато го забавлявам, ти ще пропълзиш покрай няколко шатри, като носиш живи въглени, за да ги запалиш. Ще са необходими няколко минути, за да пламнат. Ще имаш достатъчно време, за да се върнеш тук. Кой би те заподозрял? Те мислят, че се страхуваш от тях до смърт. Ако внимаваш, никой няма да те види в тъмното.

Когато се вдигне тревога, Али Хасан ще изскочи навън, а аз ще запаля неговата шатра, като преобърна мангала. После ще изтичам след него, крещейки, че нашата шатра също гори. Той ще си помисли, че това е нападение. Пламъците ще привлекат вниманието на Хаздай и на хората му.

— Не знам дали мога да ти помогна, Зейнаб.

— Трябва да ми помогнеш. Нямам на кого друг да разчитам, Инига. Със залеза на слънцето всички се крият по шатрите си. Ще си в пълна безопасност.

— Толкова се страхувам — проплака Инига.

— Докато Али Хасан го няма, ще пълзим заедно нощно време из лагера — предложи Зейнаб, която не искаше да приеме страховете на приятелката си. — Така ще свикнеш и няма да се страхуваш. Ще видиш, че няма нищо страшно, Инига. Моята задача е много по-опасна от твоята. Аз ще трябва да забавлявам това прасе достатъчно дълго, за да ти осигуря време да свършиш твоята работа. Ще трябва да го убедя колко е привлекателен и че моето желание е толкова голямо, колкото и неговото. Ти със сигурност не би искала да направиш това.

— Не — призна Инига, — не бих искала. О, Зейнаб, толкова се страхувам за теб! Той е истинско чудовище, когато се съвкупява с жени! Огромен е! Много по-голям от Ахмед. Не спира, дори и когато започвам да крещя от болка. Не съм достатъчно смела, но бих искала да го убия. Толкова го мразя! — Красивото ѝ лице се зачерви.

— Всичко е наред, Инига — успокои я Зейнаб, прегръщайки я. — Аз съм научена да правя любов. Али Хасан не може да ме нарани, защото знам какво точно да правя. А и е почти невероятно да стигнем до истинската част, ако ти свършиш добре своята работа.

— Ще се опитам. Искам брат ми да те намери. Искам Карим да убие Али Хасан!

— Ще успееш. Животът ни зависи от твоя успех, Инига.

Всяка нощ през следващите седем дни двете жени се измъкваха от шатрата и обикаляха из лагера, докато Инига започна да преодолява страха си.

— Защо просто не избягаме? — попита Инига една вечер, докато чакаха да стане време за нощната им обиколка.

— Ще можеш ли да намериш обратния път? Аз се опитах да запомня откъде минахме, когато ме водеха насам, но разбрах, че всичките хълмове ми се струват абсолютно еднакви. Няма нито път, нито пътека. Дори и да избягаме, можем да се натъкнем на Али Хасан, вместо на брат ти. А даже и да успеем и да покажем после пътя за насам на войниците, Али Хасан вече отдавна ще е избягал.

А аз искам той да бъде наказан за това, което направи със семейството ти. Много по-добре е да останем тук като стръв. Докато Али Хасан вярва, че може да има тялото ми, той ще се върне тук.

Седемте дни минаха много бързо за Инига Със спокойствие, което я впечатляваше, Зейнаб се приготвяше за завръщането на Али Хасан. Смело заповяда на жените от лагера да почистят шатрата на водача си, която приличаше на кочина. Дори ги накара да изперат всичките му дрехи в потока, както и да му направят нов сламеник с чисто сено.

— Не искам да ме нахапят въшките — каза тя на Инига Със сладки приказки и с един от пръстените си тя убеди един стар дърводелец да направи дървено корито, което сложиха в шатрата на Али Хасан. Обеща друг златен пръстен на жената, която ѝ донесе подходящи сапун и благовонно масло. За голяма изненада на Инига

се оказа, че много от жените в лагера имат такива неща. Зейнаб си избра тежък аромат на рози, защото знаеше, че той ще се хареса на Али Хасан.

В лагера бяха останали няколко по-млади момчета.

— Искам един голям варел с гореща вода — каза им тя. — Когато господарят ви се върне, започнете да носите гореща вода, за да напълните коритото в шатрата му. Ще се погрижа да бъдете добре възнаградени.

— Али Хасан не е много щедър — осмели се да каже едно от момчетата.

— Ще стане, след като прекара една нощ с мен — каза тя наперено и момчетата се заляха от смях.

Зейнаб се върна в шатрата си, където я чакаше Инига.

— А сега запомни, че това ще е единствената ни възможност да помогнем на Хаздай да ни открие.

Инига ѝ показа медния поднос, с който щеше да носи живите въглени. Бяха му изплели дръжка от трева. Предната нощ бяха оставили купчинки сено до задните отвори на шатрите, които смятаха да запалят.

— Не забравяй да започнеш от далечния край на лагера, за да си наблизко, когато първите шатри пламнат.

— Толкова се страхувам. Моля се да мога да свърша това заради теб, Зейнаб. Искам да съм смела като теб.

Зейнаб я сграбчи за раменете и се взря в лицето ѝ.

— Ако не ми помогнеш, Инига, ще трябва да се пожертвам и да спя с Али Хасан. Не мога повече да го залъгвам. Аз не се страхувам от това чудовище, но бих предпочела да не се стига дотам. И освен това, ако не запалим лагера, как ще посочим пътя насам на брат ти и на Хаздай?

Защо още се страхуваш, Инига? Какво имаш да губиш? Али Хасан ти отне всичко най-скъпо. Семейството ти. Съпруга ти. Малкия ти син. Ти сама ми каза, че всичко, което искаш, е да умреш. Не те разбирам, но няма да споря с теб за това. Все пак мисля, че преди да напуснеш живота, ще искаш да си отмъстиш на този мъж, който те погуби. Ако бях на твое място, точно това щях да искам!

Сините очи на Инига се напълниха със сълзи.

— Ти си твърда — прошепна тя и тихо заплака.

Зейнаб поклати глава и пусна момичето.

— Не съм твърда — каза тихо тя, — но съм силна. Трябва да бъда. Майка ти също беше силна. Чуй ме, Инига, ти си също толкова смела, колкото беше и лейди Алима. Сигурна съм, че тези, които са отвели нея и сестрите ѝ, са ги насилвали многократно, преди да ги продадат като робини. Майка ти е трябвало да бъде силна, за да го преживее. Ти също можеш да бъдеш, Инига. Трябва да бъдеш, иначе те всички са умрели напразно.

Инига потрепери. Тя беше по-скоро изнежена арабска принцеса, отколкото дъщеря на севернячка. Когато всичко това приключи, тя щеше да умре. Искаше да умре, защото вече не ѝ беше останало нищо, за което да живее. Но Зейнаб беше права. Трябваше да бъде силна, ако искаше да помогне да заловят и накажат Али Хасан.

— Ще направя каквото трябва — каза тихо тя. — Кълна се!

В този миг чуха тропота на конски копита и виковете на Али Хасан и хората му.

— Слънцето скоро ще залезе — каза Зейнаб на Инига — Луната вече е в небето. Когато се скрие зад хълмовете, отиди да запалиш шатрите. После се върни тук и чакай. Аз ще се върна при теб и ще се скрием, докато дойде Хаздай.

— Ами Али Хасан?

— Страстта му ще се поохлади от пожара. Ще е твърде зает с потушаването на огъня, за да се занимава с нас.

Тя потупа момичето и отиде в голямата шатра до тяхната. Али Хасан още крещеше из лагера. Момчетата, с които бе говорила, тичаха с пълни кофи вода и пълнеха коритото.

— Достатъчно — каза им тя и ги отпрати.

Изля малко от благовонното масло във водата. Уханната пара изпълни шатрата с аромат на рози. Отвън се чу тропот на ботуши и тя се обърна, за да види Али Хасан, който влизаше в шатрата си.

— Добре дошъл, Али Хасан — каза му тя с усмивка. Взе дългата му наметка и я остави настрани.

— Тук мирише на розова градина — каза той. Не беше сигурен, че му харесва.

— Искам да те изкъпя. Всеки мъж, който е бил цяла седмица на кон, мирише на пот и обор. Няма да правя любов с теб, докато не замиришеш като цвете.

Той се разсмя гръмогласно. Изведнъж настроението му се подобри. Цяла седмица беше докачлив и зъл. Не можеше да изкара Зейнаб от ума си, въпреки че изнасили три жени през това време. Но и това не помогна. Не ги искаше. Искаше своята робиня за любов. Затова се върна, решен да я има, щеше да я насили, ако се наложи, но нямаше повече да отлага. А ето че тя го чакаше.

— Значи трябва да се изкъпя, така ли? — Той се засмя. — Не мога да си спомня кога за последен път съм се къпал истински. Откъде намери това корито?

— Подкупих един от дърводелците. Подкупих също така и жените, за да ми донесат благовонни масла и сапун. — Зейнаб развърза ризата му и я съблече. — Оу! Как смърдиш!

— Ти си много съобразителна жена.

— Да — съгласи се тя, хвана го за ръката и го заведе до един стол. — Седни, Али Хасан. Трябва да ти събуя ботушите. — Тя го направи и продължи: — Стани, за да ти събуя панталоните. Аллах! Толкова са мръсни! Трябва да изгориш всичките си дрехи. — Тя развърза колана и бързо дръпна надолу панталоните. — А сега в коритото, Али Хасан!

— Целият съм на твое разположение. — Той седна в коритото и очите му се разшириха, когато тя съблече кафтана си. — Какво правиш?

— Не мислиш, че ще те къпя отвън, нали? Трябва да вляза вътре при теб. Освен това, нямам навик, както добре знаеш, да се къпя с дрехите. — Зейнаб влезе при него в коритото. — А сега запомни, Али Хасан, че тази вечер аз ще ръководя играта. По-късно, когато наистина разбереш какво означава да имаш робиня за любов, ти ще поемеш ролята на водач, но не и тази вечер. Ако се държиш като някой див звяр, няма да мога да ти дам удоволствията, които съм обучена да давам. Разбираш ли ме?

Очите му блестяха развълнувано. Мисълта за жена, която го ръководи, му беше непозната, но той кимна.

— Както искаш, Зейнаб. Аз съм като глина в опитните ти ръце. Прави каквото искаш, но ми дай това удоволствие, за което се носят легенди! Умирах от желание по теб през изминалите седем дни!

— Тази вечер — измърка тя — няма да е като никоя друга, която си преживявал, Али Хасан. А сега си отвори устата. — Когато той се

подчини, тя изгърка зъбите му с един груб парцал, а после му подаде малка сребърна чаша — Изплакни си добре устата. Никой мъж не бива да се приближава до жена, когато има лош дъх.

Той направи каквото му беше казано и ѝ върна чашата. Пулсът му се учести неимоверно, когато тя го целуна горещо по устата.

— Ето, така е по-добре — каза тя и изтри устните си. — А сега, Али Хасан, дай да измием косата ти.

Тя го направи, после изми и лицето му, смаяна от мръсотията по него.

— Сигурно не си се мил нито веднъж през тази седмица!

— Нямах много време за това, когато си на коня. Винаги ли правиш това с мъжете, когато идват при теб, Зейнаб?

— Предишните ми мъже бяха възпитани и културни хора — отвърна му тя направо. — Те не идваха в леглото ми с лош дъх и мръсно тяло.

— Отсега нататък ще се къпем заедно всеки ден. А когато завладея Алказаба Малина, ти ще живееш в палат, както вече ти обещах.

Зейнаб не каза нищо, но му се усмихна леко. Съсредоточи се върху работата си. Опитваше се да се бави колкото е възможно повече. Луната сигурно скоро ще се скрие зад хълмовете. Тя бавно търкаше гърба му, ръцете му.

— Трябва да се изправиш, Али Хасан, за да мога да измия и това, което е скрито под водата.

Той се подчини и Зейнаб се изненада, като видя вече възбуждения му член. Без да му обръща внимание, тя натри краката му, като натисна леко едно място зад коляното, наблюдавайки скришом как членът му спада. Това беше нещо, на което Карим отдавна я беше научил и което досега не бе и помисляла, че може да ѝ послужи.

Тя продължи да го мие, върна се нагоре към корема му, после към слабините. Той отново започна да се възбужда. Тя бързо започна да го изплаква, като отново успя да натисне мястото, което влияеше на страстта му.

— Сега вече си чист и трябва да ме изкъпеш, Али Хасан, преди да излезем от коритото. Ето ти един чист парцал.

Той започна да я мие, следвайки нарежданията ѝ. Не можеше да откъсне поглед от прекрасните ѝ гърди. Не можа да се въздържи и я

целуна по врата, ухапа леко ухото ѝ.

— Да не би да си малко момче, че не можеш да потърпиш малко, Али Хасан? — Тя го накара да излезе от коритото и му подаде една кърпа — Избърши ме бързо, за да не настина.

Къде, в името на Аллаха, беше Инига? Сякаш бяха минали векове, откакто влезе в шатрата на Али Хасан. Ако Инига не запалеше шатрите скоро, щеше да се наложи да спи с този мъж. Е, поне сега беше чист.

— Ела — каза тя, хвана го за ръката и го поведе към мястото му за спане. — Накарах жените да ти направят нов сламеник. Напълниха го с прясно сено и билки. Легни, а аз ще се погрижа за теб.

Той легна по гръб и за негова изненада тя се покачи върху него. Измъкна фибите от косата си и тя се разпиля като златен водопад. Зейнаб разтвори предизвикателно срамните си устни и каза:

— Виждаш ли малкото ми бижу, Али Хасан? — Той кимна с отворена уста и тя продължи: — Тази вечер ще те науча как да го накараш да заблести от щастие, а когато аз съм щастлива, ще направя и теб много щастлив.

Сърцето му заби бързо при гледката на влажната ѝ коралова плът, при смелите ѝ, предизвикателни думи.

Тя се наведе над него. Беше най-красивата жена на света и беше само негова. В гърлото му заседна един стон, когато тя близна плътта му. Той наблюдаваше като омагьосан как езикът ѝ се движи от шията до краката му. Когато му заповяда да се обърне, той ѝ се подчини незабавно. Влажният ѝ език го възбуждаше неимоверно.

Не можа да се сдържи и изстена, когато тя ухапа леко задната част на бедрото му. Хатиба никога не е била такава любовница. Разбира се, правеше всичко, което той искаше, но определено не беше такава. Вече дори не можеше да си спомни лицето ѝ. Хатиба беше изпълнила задълженията си по-добре, отколкото е предполагала. Ако не беше убил тази невярна кучка и останалите, халифът нямаше да изпрати Хаздай ибн Шапрут и заедно с него Зейнаб.

Тя легна върху него. Усещаше върху гръба си корема и гърдите ѝ. Тя разтвори краката му със своите.

— Знаеш ли какво правя в момента? — прошепна тя в ухото му и го близна — Дясната ми ръка разтваря срамните ми устни, Али Хасан. Ето, намери това, което търси. Ммм. Докато лежа върху теб, ще си

доставям удоволствие. Ти не можеш да ме видиш. Само можеш да усещаш движенията и да си представяш какво става. О, да! О! — Движенията й ставаха все по-бързи. — О, да!

— Кучка! — изръмжа той. — Сега ще те чукам!

— Ако дори само се опиташ, няма да разбереш нищо от удоволствието, което мога да ти дам. Държиш се като малко дете, Али Хасан. Не можеш ли да потърпиш малко? Имах цели седем дни, за да измисля нещата, които ще правя с теб тази вечер. Това е само началото. — Тя стана от него. — А сега се обърни.

Зейнаб отново го яхна, но този път той виждаше лицето й и прекрасното й тяло. Навеждайки се напред така, че гърдите й да застанат пред лицето му, тя протегна ръка, за да вземе нещо. Езикът му се плъзна към зърната й и тя се изкикоти.

— Ти си много непослушно момче. Вдигни ръце над главата си, Али Хасан. Ще те завържа. Знам, че не се страхуваш от мен. — Завърза китките му една за друга, после се обърна с гръб към лицето му и завърза и глезените му. — Ако се почувстваш неудобно, само ми кажи и ще те развържа. — Тя отново се обърна.

Думите й засегнаха мъжкото му самочувствие. Определено не се чувстваше добре така безпомощен, но по-скоро би умрял, отколкото да го признае на когото и да било, особено пък на жена. Затова само й се ухили.

— С нетърпение очаквам това, което само ти можеш да ми дадеш, Зейнаб — каза той, но изведнъж се почувства странно нервен, не можеше да си поеме дъх.

Размърда се леко и с облекчение установи, че не е завързан толкова здраво. Ако се опиташе, щеше да се освободи.

Къде, в името на Аллах, беше Инига, чудеше се Зейнаб, докато се навеждаше към него и бавно потърка гърдите си в лицето му.

— Вдишай моето женско ухание.

После се премести още малко по-нагоре и притисна хълма си към устата му, а ръката й сграбчи члена му.

Той се вцепени. Тя не правеше нищо повече от това просто да го държи, но и то беше достатъчно да накара кръвта му да закипи.

— Целувай ме — прошепна тя и той вече не можеше да се сдържа.

Устните му се притиснаха към влажната плът и тя изстена леко. Той беше сигурен, че това е от удоволствие. Тя се обърна обратно и започна да гали члена му.

Той никога преди не се беше чувствал така. Всеки път, когато си помислеше, че е готов да експлодира, тя забавяше движенията си. Езикът му работеше трескаво, но тя нито за миг не изгуби контрол над ситуацията. Той изстена, когато устните ѝ се склучиха около мъжествеността му. Тя протегна ръка назад и я сложи върху устата му. Той започна да я ближе, за да усети вкуса ѝ отново.

Зейнаб на няколко пъти го докарва почти до върха и после спираше. Знаеше, че това все пак трябва да спре, защото в противен случай той щеше да се умори и да загуби желание. А това само щеше да го разгневи. Тя отново се обърна. Мъжът под нея беше блед, по лицето му блестяха капки пот.

Тя му се усмихна и бавно се наниза на члена му. Беше по-голям от всичките, с които си бе имала работа досега. Изпълваше я цялата. Очите на Али Хасан буквално изхвъркнаха. Той отвори уста и завика от удоволствие. Със сигурност целият лагер го чуваше.

После изведнъж от гърлото му излязоха някакви бълбукащи звуци и той припадна под нея. Зейнаб беше учудена, но в същия момент чу викове „Пожар!“. Скочи бързо от жертвата си, развърза я и отново се качи върху нея.

Един от хората на Али Хасан се втурна в шатрата. Като видя господаря си в това положение, той се изчерви.

— Изчезвай! — викна му Зейнаб. — Господарят Али Хасан иска ти да се заемеш с пожара, защото той е ангажиран с друго.

Тя се наведе и заизвива тялото си, стенойки, чакайки мъжа да си тръгне. Когато чу, че той излезе, тя се надигна от Али Хасан. Той не дишаше. Зейнаб притисна ухо към гърдите му, но не чу нищо. Наистина беше мъртъв. Тя внимателно смъкна ръцете му, за да не изглежда толкова неестествено, и го зави. Надяваше се, че до сутринта няма да разберат, че е мъртъв, а дотогава Хаздай и Карим трябваше вече да са дошли. Не смееше да запали тази шатра, защото хората му щяха да дойдат да го спасяват. Само облече кафтана си, угаси лампите и излезе.

Огънят беше обхванал половината лагер. Хората на Али Хасан тичаха като обезумели към потока и обратно, отчаяно опитвайки се да

потушат пламъците. Никой не ѝ обърна внимание, когато тя се върна в своята шатра.

— Направих го! — Очите на Инига блестяха победоносно.

— И при това много добре — отвърна Зейнаб и я прегърна. — Али Хасан е мъртъв, Инига. Мисля, че ще е най-добре да се наметнем и да се измъкнем в тъмното, докато все още можем. Хората на халифа трябва скоро да дойдат, но ако се наложи да чакаме до утрото, най-добре е да се скрием някъде. — Хората на Али Хасан могат да открият, че е мъртъв, преди Хаздай да е дошъл и ще разберат, че аз нося вина за това.

— Ти си го убила? Как? — Очите на Инига се разшириха от изненада.

— Той сам се уби с прекаленото си желание да ме притежава. Аз играех невинна играчка с него, опитвайки се да му отвлека вниманието, докато ти изпълниш задачата си, но ти се забави много, Инига. Нямах друг избор, освен най-накрая да го приема в тялото си. Възбудата му беше толкова голяма, че сърцето му не издържа. Това беше твърде приятна смърт за такъв човек. — Тя взе наметалото си. — Хайде, Инига, трябва да тръгваме.

Инига взе наметалото си, но в същия момент отвън долетяха други звуци.

Чуха тропот на копита викове на мъже, женски писъци, дрънчене на оръжие. Двете жени се спогледаха и Инига се обади страховито:

— А ако пожарът е привлякъл вниманието на други бандити?

За момент Зейнаб също се изплаши, но здравият разум надделя.

— Съмнявам се, че в тези хълмове има други бандити, Инига. Забрави ли, че хората на халифа ни търсят от почти две седмици. — Тя хвана ръката на приятелката си. — Хайде да излезем и да видим. Трябва да приветстваме спасителите си.

Карим я видя в момента, в който излизаше от малката шатра. Видя и сестра си до нея. Зейнаб беше жива! Извика на двама от хората си да отидат при жените, за да ги пазят.

За много кратко време войниците на халифа се справиха с бандитите. Събраха жените и децата на едно място. Щяха да ги отвеждат в Алказабата Малина и да ги продадат в робство. Останалите живи мъже щяха да бъдат измъчвани публично пред жителите на Малина и след това убити.

Принцът и Хаздай влязоха в шатрата на Али Хасан. Доведоха Зейнаб и Инига.

— Къде е Али Хасан? — попита ги Хаздай.

— Мъртъв е — отвърна Зейнаб.

— Как? И кога?

— Преди малко, господарю. Умря в пламъците на страстта, за което съжалявам. Похотта му го уби.

Карим отиде до леглото, дръпна завивките и се втренчи в човека, убил съпругата и семейството му. Това беше мъжът, който обичаше Хатиба. Видя коритото и копринените възета, неестественият ъгъл, под който се беше свил единия крак, влагата по члена на Али Хасан. Знаеше как е умрял, но това беше твърде приятна смърт за човек като него.

— Нямах намерение да го убивам така — каза тихо Зейнаб, когато Карим се върна при останалите. — Просто исках да ангажирам вниманието му, докато Инига запали лагера. Когато разбрахме, че Али Хасан не позволява да се палят открити огньове, се досетихме, че точно затова не можете да ни откриете.

— Сестра ми е запалила лагера? — Карим я погледна изненадано.

— Тя стоеше безмълвна, скромно свела поглед.

— Инига беше много смела — обади се Зейнаб.

Хаздай ибн Шапрут не казваше нищо, но слушаше и наблюдаваше Зейнаб и Карим. Разговаряха като стари приятели и тя се държеше покровителствено със сестра му. Какво имаше между тях? Какво е имало между тях? Това беше единственото нещо, за което тя отказваше да говори с него.

— Не си се съмнявала, че ще те открия — каза ѝ най-накрая той и тя му се усмихна.

— Аз съм робиня за любов, господарю. Знаех, че няма да ме оставиш на Али Хасан. Как би могъл да обясниш това на халифа, които ме подари на теб? — Тя се засмя, докосна ръката му и го погледна в очите. — Може ли да се върнем в града, господарю? Умирам за хубава храна и за чисти дрехи. Инига също.

Когато спомена името ѝ, Инига най-после вдигна поглед. Очите ѝ се спряха първо на Зейнаб и после, изпълнени с любов, върху брат ѝ. Бързо извади една кама от дрехата си и я заби в тялото си. Останалите

гледаха, смаяни, как краката ѝ се подгънаха и тя се строполи на пода. Карим коленичи и я взе в прегръдките си. По лицето му се стичаха сълзи.

— Инига, не можеш да ме напуснеш! Ако си отидеш, сестричке, аз няма да си имам никого.

— Аз съм опозорена, Карим. Зейнаб ще ти разкаже. — Гласът ѝ отслабваше.

Хаздай бързо коленичи и прегледа раната, молейки се да е повърхностна, но Инига си беше нанесла смъртоносен удар. Очите му съчувствено срещнаха тези на принца и той бавно поклати глава. После евреинът се изправи и прегърна Зейнаб. Тя трепереше и плачеше тихо.

— Н-не т-тъжете — обади се Инига, въздъхна и погледът ѝ угасна.

— Мъртва е — каза глухо Карим. — Моята малка сестричка е мъртва — Той я взе на ръце и се изправи. — Ще я погребем при семейството ѝ.

Намериха един бял чаршаф, в който увиха тялото на младата жена. Утрото вече настъпваше. Запалиха и останалите шатри, подкараха пленниците напред и се отправиха към града.

Денят вече преваляше, когато най-послед стигнаха Алказабата Малина. Хората наизлязоха, за да видят доказателството за победата на своя принц над Али Хасан.

ГЛАВА 18

Учудващо бе, помисли си Зейнаб, когато се върнаха в града, че тя и Карим не се бяха виждали от няколко години, а разговаряха така, сякаш никога не бяха се разделяли. Тя го обичаше. А той обичаше ли я? Не беше обичал Хатиба, така ѝ каза Мустафа, но дали още обичаше нея? И какво, ако е така? Тя принадлежеше на Хаздай. Карим щеше да си намери друга съпруга, това беше ясно. Халифът искаше Карим да се ожени и да създаде наследници, които да управляват Малина. Няма никаква надежда, мислеше си отчаяно тя, докато плачеше тихо в закритата носилка.

Отново заплака, когато погребяха Инига между майка ѝ и съпруга ѝ. Родителите на Ахмед дойдоха с внука си. Зейнаб похвали смелостта на Инига и я защити, когато свекъра ѝ каза:

— Изненадан съм, че тя е била още жива, когато си пристигнала в лагера на Али Хасан, лейди Зейнаб. — Гласът му беше приятен, но в него прозвучаха обвинителни нотки.

— Тя беше жива — отвърна тихо Зейнаб, — защото смяташе, че малкият Малик е при Али Хасан. Всеки ден са ѝ показвали отдалеч някакво малко момче, което ѝ махало от другия край на лагера. Казвали ѝ, че това е синът ѝ. От страх за живота на детето си, тя правела това, което ѝ казвали. Само една любяща майка би се пожертвала по този начин.

— Ах! — възкликна свекървата на Инига. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Тя винаги е била добра майка. Ще се погрижим Малик да я запомни като такава.

Тази вечер Карим дойде в покоите на евреина.

— Искам да говоря със Зейнаб — каза той и Хаздай кимна в съгласие.

— Искаш ли да изляза? — попита вежливо той.

— Не, можеш да останеш. — Той се настани срещу Зейнаб и каза: — А сега ми разкажи какво точно се е случило с Инига. Знам, че

знаеш.

Тя въздъхна.

— Какво значение има това сега, господарю Карим? Инига е мъртва. Али Хасан е мъртъв. Нищо не може да се промени. Защо искаш да се измъчваш?

Хаздай забеляза, че красивото ѝ лице е загрижено.

— Кажи ми какво се е случило, Зейнаб! — каза дрезгаво Карим.
— Трябва да знам!

— Защо? — попита тя, но като видя, че няма смисъл да спори с него, започнала разказва с тих глас. Когато стигна до края на разказа си, по красивото ѝ лице се застичаха сълзи. — Мислех си, че ако успея да я опазя жива, докато дойдеш, Карим, тя ще си възвърне жаждата за живот, но когато разбра, че вече съм спасена...

Зейнаб не можа да продължи. Скри лицето си в ръце и се разплака горчиво. Никога нямаше да разбере, защо Инига предпочете да се самоубие, вместо да живее. За Зейнаб животът беше нещо много ценно, а когато той те нарани или те разочарова, просто трябва да станеш на крака и да продължиш към по-добри дни.

Ома, която досега бе седяла безмълвно, се приближи към господарката си и я прегърна.

— Ето, ето, лейди, недей да плачеш. Такива са моралните закони тук и ти не би могла да я спасиш. Такава е била съдбата ѝ.

— Доволен ли си сега? — обърна се студено Хаздай към принца.
— Мисля, че Зейнаб няма какво повече да ти каже по този въпрос.

Беше много разгневен на себе си, че позволи на Карим ал-Малина така да я разстрои. Зейнаб имаше нежно сърце и много бе обичала приятелката си.

Карим стана и излезе. Беше си мислил, че знае какво ще му разкаже Зейнаб, но наистина не предполагаше, че към сестра му са проявили такава жестокост.

Когато Зейнаб се поуспокои, тя каза на Хаздай:

— Опитях се да я спася. Нямаше смисъл да умира, но тя непрекъснато повтаряше, че след като е била изнасилена, е била опозорена и че вече не може да живее сред хората. Защо трябва да става така, господарю? Тя няма никаква вина. Виновни са мъжете, които са я насилвали! Знаем няколко от тях. Те са между пленниците и искам да ги видя мъртви! — Гласът ѝ затрепери. — Трябва да ги видя!

— Лейди, Аладин ми каза, че ще умрат по ужасен начин — прошепна Ома. — Принцът изгаряше от жажда за отмъщение, преди да чуе разказа ти, а сега вече наистина ще е безпощаден. Това ще е твърде ужасна гледка за нашите очи.

Хаздай обаче не се съгласи.

— Ако искаш да видиш как измъчват тези мъже, скъпа, тогава ще видиш. Но, Ома е права — това ще е ужасна гледка.

— Ще я видя — каза яростно Зейнаб и обръщайки се към Ома, продължи: — Не е необходимо да ме придружаваш.

— Нека бъде така — каза евреинът.

Зейнаб отиде с него и Карим, за да им покаже двамата мъже, които бе видяла да се гаврят с Инига и мъжа, който момичето ѝ беше казало, че я е налагал с камшик. Отделиха тримата от останалите и ги заведоха на главния площад, за да ги измъчват публично. Първо ги биха с камшици, после посипаха сол в раните им, извадиха ноктите на ръцете и краката им.

Продължиха с други ужасни мъчения и най-накрая хвърлиха окървавените им тела от стените на града.

Зейнаб се чувстваше ужасно, но поне знаеше, че справедливостта е възтържествувала и че за Инига е отмъстено.

Честта ѝ щеше да бъде очистена от смъртта на тези, които я бяха малтретирали така жестоко.

През следващите няколко седмици Хаздай ибн Шапрут работи заедно с Карим за възстановяването на реда и спокойствието в града и околностите му. Зейнаб прекарваше времето си в почивка и приготовления за сватбата на Ома с везира — Аладин бен Омар. Докато Зейнаб беше в лагера на Али Хасан, Аладин беше ухажвал непрекъснато Ома. Когато се върна, той дойде при нея, за да разговарят за Ома.

— Трябва да я убедиш да се омъжи за мен. Аз я обичам много. Не си взех съпруга, защото се надявах, че тя ще промени намерението си и ще се върне при мен. Но вече не съм млад, минавам трийсетте. Ако искам да имам синове, трябва скоро да се оженя.

— Вече ѝ казах, че ще я освободя и я посъветвах да се омъжи за теб — отвърна Зейнаб. — Предния път тя остана с мен, защото отивах

в един непознат свят. Сега имам Хаздай и дъщерята на халифа. Не искам тя да се отказва от щастието, което я очаква като твоя съпруга. Ще поговоря с нея, но не мога да ти обеща нищо. Ома е също толкова независима, колкото и аз. Сигурен ли си, че искаш такава съпруга? Тя няма да се промени. — Очите на Зейнаб блестяха.

— Искам само нея!

— Обичаш ли го? — попита Зейнаб Ома след това.

— Да, но обичам и теб, лейди.

— Ако го обичаш, трябва да се омъжиш за него. — Тя хвана ръката на приятелката си. — О, Ома, не ставай глупачка! Аз също те обичам. Ти си ми най-добрата приятелка, но помисли само колко добре ще бъдеш с Аладин. Ще бъдеш свободна и уважавана съпруга на везира. Ще имаш деца, а аз знам колко много искаш това. Но най-вече ще имаш любовта на един добър човек. Не отхвърляй всичко това само за да останеш с мен, Ома — Очите на Зейнаб се напълниха със сълзи. — Мила Ома, ако можех да имам това, което имаш ти, щях да бъда най-щастливата жена на света!

— Ти имаш Хаздай и Морайма.

— Евреинът и аз сме приятели и, разбира се, аз съм му благодарна за това. Трябва да изживея живота, който ми е избрала съдбата, но ти не си длъжна да го живееш с мен, Ома.

Искам да живееш собствения си живот като съпруга на Аладин бен Омар и майка на децата му. Бих продала душата си за това, което ти се предлага, но никога повече няма да позная любовта. Единственият мъж, който някога съм обичала, не може да ме обича. Съдбата ти дава златна възможност, Ома. Ако я отхвърлиш и този път, ще съжаляваш до края на дните си и аз ще те смятам за най-голямата глупачка на света.

Ома избухна в плач.

— О, лейди, толкова съм объркана! Искам да се омъжа за Аладин, но не мога да понеса мисълта, че ще те оставя съвсем сама! Ти си нямаш никой друг, освен мен.

— Ще накарам Хаздай да ми потърси някоя робиня от Шотландия. Тя няма да бъде моята скъпа Ома, но ще заеме своето място в живота ми. Омъжи се за везира, Ома. В края на краищата, не се подмладяваш. Вече си на шестнайсет, а аз бях родила Морайма на

твоите години. Ако чакаш още малко, везирът ще си намери някое помладомиче, за което да се ожени.

— Ако въобще някоя го вземе този негодник. — Ома се засмя през сълзи. — Наистина ли няма да имаш нищо против, ако се омъжа за него и те изоставя?

Зейнаб я прегърна.

— Ти не ме изоставяш, Ома. А сега тичай да му кажеш за решението си. Ще го направиш най-щастливия мъж на земята. Аз ще ти дам богата зестра, а Хаздай ще се погрижи булчинската ти цена също да е голяма.

— Сигурна ли си, че си доволна, че Ома ще те напусне? — попита я Хаздай същата вечер, след като си бяха легнали.

— Тя го обича — отвърна тихо тя. — Никой не бива да отхвърля любовта, господарю, макар че сигурно някои биха ме сметнали за глупачка, че съм толкова сантиментална. Ще преговаряш ли за булчинската ѝ цена? Ще ми направиш голяма услуга, а също така ще имаме нужда от имам, който да узакони освобождаването ѝ и да подпише брачния договор.

— Ще помоля принца да говори с имама, а аз ще се погрижа за булчинската цена — Той хвана един кичур от косата ѝ. — Кажи ми какво направи на Али Хасан. Какво беше това удоволствие, което го уби?

— Али Хасан сам се уби. Сърцето му се пръсна от собствената му похот. Постарах се да го държа на разстояние до деня, в който дойдохте. Все пак трябваше да легна с него. Накарах го да легне на леглото и завързах краката и ръцете му. Тогава започнах със сладките мъчения, които са удоволствие между любовници, но за Али Хасан те бяха смъртна присъда, въпреки че аз не го знаех.

Той я целуна и прошепна до устните ѝ:

— Направи с мен това, което направи с Али Хасан, моя малка убийце.

— Не се ли страхуваш от същия край, господарю? — подразни го тя, но беше малко изненадана от молбата му.

Очите му се впиха в нейните.

— Не се страхувам.

Ако той беше някой друг мъж, Зейнаб щеше да намери начин да го отклони от намерението му, но Хаздай беше искрено заинтригуван. Тя стана от леглото и донесе малката си златна кошничка. Извади от нея копринените въженца и го завърза.

Седна на бедрата му и започна да си играе с гърдите си. Той я наблюдаваше, очарован, как пъха пръст в устата си и после гали зърната си.

После започна да го възбужда и когато той понечи да се освободи, тя отново седна върху него така, че да я вижда. Дразнеше пъпката на страстта си дотогава, докато застена от удоволствие. Той се дърпаше, изгарящ от желание да я обладае. Най-накрая Зейнаб се отпусна върху члена му, приемайки го в тялото си, и двамата заедно намериха рая.

След това лежаха прегърнати и той ѝ каза:

— Какви още игрички знаеш, малка моя? Следващия път искам аз да те завържа и да те измъчвам. Имаш ли нещо против?

— Господарю, мое задължение е да ти дарявам удоволствие.

— Тогава нека бъде така — каза той и заспа почти на момента.

Зейнаб лежа будна известно време, но най-накрая стана. Облече си един бял кафтан и излезе в градината. Имаше пълнолуние. Тя се разхождаше бавно, вдишвайки аромата на цветята.

Трябваше да се успокои, да се приготви за пътуването до ал-Андалус, за дългите години без любов, които ѝ предстояха. *„Не искам повече да съм робиня за любов. Искам да съм съпругата на Карим, майката на децата му. Бих дала всичко, което притежавам, за да мога да го постигна! Бих живяла в колиба до края на дните си, ако Аллах изпълни желанието ми. Мразя живота, който трябва да водя!“* Тя крачеше нервно из градината.

Трябва да спре да си фантазира, помисли си тя и си напомни, че скоро щеше да види скъпата си малка дъщеря. Морайма сега беше нейният живот. Никога повече няма да се върне тук, никога повече няма да го види. Беше се чувствала ужасно да е толкова близо до Карим и да трябва да се държи с него толкова официално. Беше още по-лошо да бъде в прегръдките на Хаздай знаейки, че Карим е в същата къща. Защо въобще бе дошла в Алказабата Малина? Ома. Беше дошла заради Ома. Дали? Тя изведнъж спря и се вцепени, усещайки присъствието му, преди още да е казал името ѝ.

— Зейнаб!

Стоеше, облян от лунната светлина. Косата му беше прибрана назад и тя можеше да вижда прекрасното му лице.

— Прости ми, господарю, че попречих на разходката ти — каза тя бързо и се обърна, за да се отдалечи.

Карим сложи ръка на рамото ѝ.

— Не си отивай. Досега няхаме възможност да си поговорим. Щастлива ли си?

Тя не се обърна, но каза:

— Аз съм богата жена, макар и робиня. Имам добър господар в лицето на Хаздай, влиятелен приятел в лицето на халифа и дете, което обичам.

— Но, щастлива ли си? — отново попита той.

Тя се завъртя и гневно извика:

— Не! Не съм, Карим ал-Малина. Никога няма да бъда, щом съм далеч от теб! Ето! Казах ти го. Думите ми правят ли те щастлив?

— Не съм бил, от момента, в който те оставих!

— О! И какво може да ни помогне това? Не мога да те имам, нито пък ти мене. Намери си друга съпруга и си родете деца за доброто на Малина, както би искал баща ти. Аз скоро ще се върна с господаря си в ал-Андалус. Ще направя всичко възможно никога повече да не се видим!

— Твоят господар! — каза подигравателно той. — Ти го правиш много щастлив, Зейнаб. Виковете му от удоволствие тази вечер можеха да се чуят чак в моите покои. Много съм доволен, че съм те обучил толкова добре.

Малката ѝ ръка се стрелна към бузата му. Със същата бързина той я сграбчи в прегръдката си и устните му се впиха в нейните. Сърцето му подскочи при познатото усещане на тялото ѝ до неговото, на устните ѝ до неговите. Тя отвърна за момент на целувката му, но после се отдръпна. По бузите ѝ се стичаха сълзи. В очите ѝ имаше огромна болка.

— Зейнаб! — прошепна той.

Тя отстъпи назад.

— Ти си много по-жесток с мен, отколкото беше Али Хасан. Как можа, Карим? Как можа отново да разбиеш сърцето ми? Никога няма да ти простя!

Тя избяга от него и се върна в стаята, която делеше с Хаздай Ибн Шапрут. С треперещи ръце съблече кафтана си и се върна в леглото. Мъжът до нея лежеше неподвижно, преструвайки се на заспал, но беше видял сцената в градината и тя го беше разтревожила. Сега робинята за любов лежеше до него и се опитваше да заглуши риданията си. Той трябваше да узнае истината, но нямаше да я попита, преди да са се върнали в ал-Андалус.

Сватбата на Ома и Аладин бен Омар беше скромна. Везирът нямаше живи роднини, с изключение на стария си баща. На ритуалното къпане на булката присъства само Зейнаб. Ома не седеше на златен трон, заобиколена от подаръци, както бе седяла Инига, и може би беше по-добре нищо да не им напомня за този ден. Везирът, баща му, Карим и Хаздай отидоха в джамията, където имамът обяви брака за сключен. После четиримата мъже се върнаха в къщата и след малко угощение Аладин бен Омар заведе съпругата си в прекрасната нова къща, която принцът им беше подарил. Баща му, Омар бен Тарик, щеше да живее с тях, за да може да се радва на внуците си. Той бързо се привърза към Ома.

— Тя е много хубава и е добра по характер — каза той на сина си — и е широка в ханша Ще бъде добра майка!

— Кога се връщаме в Кордоба? — попита Зейнаб Хаздай, вечерта след сватбата.

— Толкова ли нямаш търпение да си тръгнем? — попита я той замислено.

— Вече четири месеца отсъстваме, господарю. Принцът вече оздравя и както сам казваш, се справя добре с управлението на града. Ома се омъжи. Липсва ми дъщеря ми, а и морето не е много спокойно през есента.

— Така ми каза и принцът.

— Искам да се прибера вкъщи — каза тихо Зейнаб.

— Не можеш да пътуваш без прислужница.

— Искам робиня от моята страна, Хаздай, а такава няма да намерим тук, в Алказабата Малина. Освен това, аз мога и сама да се

грижа за себе си, дори и след годините, прекарани в ал-Андалус. Достатъчно е да ми носят храната. Мога и сама да се къпя, щом се налага.

— В такъв случай можем да тръгнем още утре. Войниците ще се приготвят бързо, аз също.

— Аз обаче не мога. Вещите ми трябва да се опаковат. Утре ще изпратя да повикат Ома, за да ми помогне. Можем да тръгнем вдругиден.

— Остави булката няколко дни на спокойствие, скъпа — каза Хаздай с усмивка. — Въпреки че съм сигурен, че Ома ще дотича веднага щом я повикаш, не забравяй, че тя вече не е твоя прислужница. Защо да не отложим заминаването си за след седмица? Междувременно ще обиколим с домакина ми Малина, за да уверим хората, че всичко е наред. Имаш ли нещо против да останеш сама? Ще тръгнем на сутринта и ще ни няма няколко дни.

— Добре се чувствам в собствената си компания. Ще отида на пазара за сребро и ще потърся някакъв подарък за Морайма.

Когато след няколко дни Ома дойде да ѝ помогне, Зейнаб много ѝ се зарадва. Ома носеше много новини.

— Имам две сладки малки прислужници. Едната е от Крит, а другата е римлянка. Подарък са ми от свекър ми. Той е толкова мил стар човек, Зейнаб. Когато Аладин и аз му казахме за бебето, той направо беше очарован. О, толкова е прекрасно да си имаш собствено семейство!

— Бебе? — Зейнаб се засмя. — Ти не си ми казвала за никакво бебе.

Ома се усмихна.

— Е, знаеш, че като се видим с Аладин, не можем да държим ръцете си вързани, а и някои други части. Знаех още преди да те отвлекат, лейди.

— И въпреки това щеше да се върнеш с мен в Кордоба — каза тихо Зейнаб. — О, Ома! Никоя жена не е имала по-добра приятелка. Ще ми липсваш, но ще съм доволна, като знам, че си щастлива! — По бузите на Ома се търкулнаха няколко сълзи, Зейнаб ги избърса и продължи — Разкажи ми за новия си дом и за новите си прислужници. Не забравяй, че трябва да си строга, но справедлива с тях. Къщата голяма ли е?

— Има един евнух, който се грижи за цялото домакинство, но в харема няма евнуси. Казах на Аладин, че е излишно да купува само заради мен. Има готвачка, чистачки и десет души охрана. Тях ни ги даде принцът. Каза, че не може да очаква нещата да бъдат както преди, затова трябвало да сме предпазливи. В градината има няколко фонтана. Всичко е прекрасно и аз съм толкова щастлива! — Красивото ѝ лице сияеше. Тя изведнъж се подсмихна. — Не мога да не си мисля, колко би се ядосала Майка Юб, ако знаеше какво е станало с нас, лейди. Сигурна съм, че си е мислила, че ще робуваме на някой келтски вожд в Ирландия. Съжалявам, че няма как да разбере колко сме щастливи.

— Определено сме много по-щастливи от нея.

Хаздай и принцът се върнаха късно на следващия ден и седнаха да вечерят заедно.

— Разбрах, че керванът е готов за тръгване утре сутрин — каза Карим. — Ще тръгнете по крайбрежния път, който свързва Алказаба Малина с Танджа. Ще пътувате не повече от три дни. В Танджа ще ви чака кораб, който ще ви прекара през протока и вече ще сте в безопасност в ал-Андалус. Искam още отсега да ти изразя благодарността си. Ако не беше дошъл в Малина, аз сигурно нямаше да оцелея, толкова силна беше мъката ми. Знам, че халифът те е изпратил по молба на съвета ми, но ти наистина почувства болката ми. Съчувстваше ми, но не ми позволи да се оставя на самосъжалението. Ти ме накара да си спомня за дълга си към народа си. За това, за твоето приятелство и за толкова много други неща, съм ти много благодарен.

— А следващото ти задължение е да си намериш млада съпруга и да продължиш рода ибн Малик.

Карим поклати глава.

— Няма да се ожения отново — каза тихо той. — Синът на сестра ми ще бъде мой наследник.

— Но не може да не искаш съпруга и харем, пълен с прекрасни момичета?

— Веднъж се влюбих в жена, която не можех да имам. После се ожених за момиче, което ми избра баща ми, защото исках да бъда добър син. Хатиба била обещана на Али Хасан. Тя го обичаше така, както аз обичах другата жена. Дори и да не се беше случила трагедията със семейството ми, аз разбрах, че бракът без любов е празна работа, Хаздай. Не, няма да се ожения отново.

— Ами ако се влюбиш?

Карим впи погледа си в очите на Хаздай.

— Няма да се влюбя отново — каза той решително. — Как бих могъл да обичам друга след любимата ми... — Той се засмя горчиво. — Освен това аз съм се забавлявал с доста жени.

Евреинът се засмя.

— Да, наистина, но да усещаш топлото женско тяло под своето е наистина прекрасно. Не мисля, че бих се обрекъл на въздържание.

— Очевидно Зейнаб ти харесва — каза рязко Карим и после се зачуди защо, в името на Аллах, го изтърси.

Наистина ли искаше да узнае направо от устата на евреина, какво удоволствие му доставя? Той вече знаеше. Защо продължаваше да се тормози?

— Така е. Нямах да имам този късмет, ако на господаря ми, халифа, не му се наложи да я отстрани от двореца заради лейди Захра. Халифът обожаваше Зейнаб, а и тя него.

— Колко жалко за тях. Мисля, че ще си лягам, Хаздай. Ще се видим сутринта, преди да тръгнете.

Евреинът се върна в покоите си, където намери Зейнаб вече заспала. Искаше му се да я попита за Карим, но не я събуди. Когато принцът му каза, че обича жена, която не може да има, Хаздай се зачуди дали тази жена не е Зейнаб. Очевидно между тях двамата имаше нещо, макар че Зейнаб никога не му беше давала повод да се съмнява в предаността ѝ. Беше си обещал да не я пита, но не и след като се върнат в Кордоба. И щеше да спази обещанието си. Тя може и да беше негова собственост, но все пак Хаздай се чудеше дали има право да я пита за сърдечните ѝ тайни.

Тръгнаха рано сутринта, преди да е станало горещо. Карим дойде да се сбогува. Хаздай го наблюдаваше, когато се приближи към Зейнаб, но той само ѝ пожела приятно пътуване и тя му благодари учтиво. Ома дойде с везира и двете жени се прегърнаха.

— Когато тръгнахме от манастира не си и помислях, че всичко ще свърши така — каза Ома на родния им език. — Нека Аллах бди над теб, лейди. Не ми се иска да се разделяме. Де да можеше да останеш

тук! Не можеш ли да попиташ Хаздай? Той ще те освободи, ако го помолиш, сигурна съм.

Зейнаб прегърна Ома.

— Не, миличка, няма да го направи. Не може така лесно да остави подаръка на халифа. Освен това, той ме харесва. — Тя се усмихна и потупа ръката на Ома. — А Морайма? Не мога да оставя детето си, Ома. Ще ме разбереш, когато и ти родиш. Изпрати ми вест, когато това стане. Ще искам да знам дали всичко е минало добре.

Зейнаб целуна приятелката си по двете бузи и влезе в носилката.

Керванът тръгна по крайбрежния път, придружаван от стоте войници на халифа. Спираха на всеки десет мили в примитивни ханове.

Изминаха една трета от разстоянието още на първия ден. Спряха да нощуват. Всеки си имаше шатра. Зейнаб се ядоса, защото щеше да може да се изкъпе чак на следващата сутрин. Обществената баня в хана, както всички обществени бани в ал-Андалус, беше отворена за жени само до обяд всеки ден.

Хаздай се върна в шатрата в добро настроение и готов за любов.

— Липсваше ми — каза тихо той и протегна ръка към нея. — Мина доста време, откак не сме били заедно, скъпа моя.

Зейнаб се втрени в него.

— Изморена съм, господарю. Боли ме главата и съм мръсна. — Тя се отдръпна от него. — Искам да поспя. Не ми се иска да те разочаровам, но наистина не се чувствам добре. Собственикът на хана може да има на разположение някоя проститутка. Ако е чиста, няма да имам нищо против да я използваш, господарю.

Той я изгледа отвратен.

— Мога да сдържам желанието си, Зейнаб. Не искам проститутка. Искам теб, но ще почакам.

Тя легна в постелята му. Беше му ядосана. Винаги беше толкова разумен. Чудеше се дали някога е излизал от кожата си.

Той я събуди преди зазоряване.

— Иди да се изкъпеш — заповяда ѝ с глух глас. — Не съм те имал повече от седмица и нямам намерение да чакам, докато се върнем в Кордоба.

Зейнаб беше изумена, но послушно стана и взе благовонните си масла, сапуните и кърпите.

— Ами ако банята още не е отворена? — прошепна тя и облече яшмака си.

— Отворена е. Снощи накарах собственика да я отвори рано тази сутрин.

Тя излезе от шатрата и се упъти към банята. Чувстваше се странно без Ома. Плати на съдържателката и влезе в топлата вода.

Когато се върна в шатрата и се пхна под завивките, Хаздай веднага я сграбчи.

— Прекрасна си — прошепна ѝ той и ръката му хвана едната ѝ гърда. — Никакви игрички този път. Просто ще се държа като мъж с теб. Дали друга жена може да ме възбуди така, както ти, Зейнаб? Понякога се чудя.

— Няма да разбереш, господарю, докато не си вземеш друга жена. Искаш ли друга жена?

— Не. Искам само теб, Зейнаб. — Той започна да я целува настойчиво по лицето, по врата, по тялото...

На третия ден стигнаха в Танджа, а на следващия се качиха на един кораб и минаха през протока и продължиха пътуването си през ал-Андалус.

Зейнаб не пожела да спират в Севиля. Вече беше много нетърпелива да види детето си, но когато най-после се прибраха, къщата беше необичайно тиха. Наджа изтича навън да ги посрещне. Тъмните му очи бяха пълни със сълзи.

— О, лейди! — проплака той. — Принцесата е мъртва!

ГЛАВА 19

Зейнаб припадна. Когато отново дойде в съзнание видя, че се намира в покоите си. Тя изстена и затвори очи, но гласът на Хаздай я стресна:

— Не, Зейнаб, не припадай отново. — Гласът му звучеше почти грубо. — Трябва да приемеш тази ужасна трагедия със същата сила, с която прие смъртта на приятелката си Инига. Отвори очи и ме погледни, Зейнаб!

— Кажи ми, че Наджа е излъгал! Кажи ми, че не съм чула тези ужасни думи! Къде е Морайма? Доведи ми дъщеря ми!

— Морайма е мъртва — каза тихо той. — Абра също.

— Как? — Зейнаб се сви. — Как?

— В Кордоба имало епидемия от едра шарка. Абра завела Морайма при халифа. Там се забавили и понеже станало късно, Абра завела детето да пренощуват у една нейна братовчедка в Еврейския квартал. След няколко дни се разболели. Прислужниците ти избягали. Халифът върнал охраната в Мадинат ал-Захра, за да ги предпази от заразата Само Наджа и Аида останали с Абра и принцесата. За щастие никой от тях двамата не се заразил. Морайма и Абра умрели почти едновременно, скъпа моя.

— Къде е тя? — проплака Зейнаб. — Къде е детето ми?

— Халифът заповядал да я погребат заедно с Абра тук, в твоята градина. Къщата е била почистена основно и всичките вещи на Абра и Морайма — изгорени. Намерили прислужниците ти и ги наказали, после ги продали. Халифът изпратил нови роби, които да заемат мястото им.

— Това няма значение — каза уморено Зейнаб.

Нищо вече нямаше значение. Тя беше тръгнала с Хаздай на едно пътешествие, което не би трябвало да предприема, и детето ѝ беше умряло само, без майка. Каква майка беше тя, щом бе оставила детето си само? Зейнаб плачеше неутешимо. Хаздай не можеше да я убеди да спре — болката и вината ѝ бяха толкова големи. Най-накрая заспа от

изтощение. Хаздай остави Наджа да се грижи за нея и отиде в Мадинат ал-Захра, за да докладва лично на халифа за положението в Малина.

— Добре си се справил, Хаздай — каза халифът, когато чу цялата история. — Удивен съм от смелостта, която е проявила Зейнаб. Това е една страна от нея, която никога не съм виждал. — Той спря за малко и после продължи: — Как е тя? Смъртта на Морайма сигурно е била тежък удар за нея. Добре ли е?

— Тя е в шок господарю, напълно е съсипана. Преди да тръгна, ѝ дадох приспивателно. Наджа е при нея. Ома се омъжи за Аладин бен Омар, който е везир на принца на Малина. Зейнаб ѝ даде свободата, но сега има голяма нужда от нея.

— Не можем ли да изпратим някого да я доведе? — попита Абд ал-Рахман, загрижен.

— Ома е бременна господарю. Не е хубаво жена в нейното положение да пътува. Ще потърся по пазарите за роби някое момиче от Шотландия. Това е най-доброто, което можем да направим.

Зейнаб не я беше грижа. Беше изпаднала в дълбока меланхолия, от която сякаш нямаше измъкване. Не беше останало нищо, което да ѝ напомня за детето ѝ. Тя се опитваше да си припомни лицето на Морайма, но постепенно споменът започна да избледнява. Не можеше да се храни, нито да спи. Животът беше загубил всякакъв смисъл. Вече нямаше дете, нито пък надежда, че някога отново ще има. Какво ѝ оставаше? Любовникът ѝ не искаше бебе. Въпреки че беше привързан към нея, той не я обичаше, нито пък тя него. Лошото ѝ настроение се задълбочаваше с всеки изминал ден.

Хаздай отново беше зает с превода на медицинската книга и не забелязваше апатията, която бе обхванала Зейнаб. Той рядко се връщаше вкъщи, но тя не се оплакваше. Хаздай не разбираше колко сериозно е положението, докато Наджа не поговори с него.

— Тя умира, господарю — каза отчаяно евнухът. — Силите ѝ постепенно я напускат. Не я оставяй да умре, господарю. Помогни ѝ, моля те! — Тъмните му очи бяха пълни със сълзи.

— Какво бих могъл да направя, Наджа?

— Дай ѝ дете, господарю. Въпреки че никога няма да забрави скъпата си дъщеричка, едно друго дете ще ѝ отвлече вниманието, ще я

накара отново да поиска да живее. Сега тя няма нищо. Ти рядко идваш. Не ѝ е останало нищо, или поне тя така смята. Тя вече дори не пее. Не си ли забелязал?

Хаздай не беше забелязал, беше толкова ангажиран с работата си. Винаги щеше да бъде твърде ангажиран с работата си. Той беше преди всичко предан служител на халифа. Но все пак не можеше да остави Зейнаб да умре и изведнъж разбра как би могъл да я спаси. Отиде при халифа и му разказа за състоянието ѝ.

— Какво можем да направим? — Абд ал-Рахман се разтревожи. Дълбоко в сърцето си той още пазеше любовта към красивата робиня.

— Аз не съм подходящият господар за Зейнаб. Моето първо задължение е да ти служа. Няма да имам деца от нея, а тя точно от това има нужда. Морайма завинаги ще остане в сърцето ѝ, но тя има нужда от други деца, за които да се грижи и обича. Бих искал да я дам на друг господар, но преди това искам да помоля за позволения ти. Знам, че формално тя е моя, но не забравям как се случи това. Затова, преди да я дам на друг мъж, аз трябва да имам одобрението ти, господарю.

— Кой? — Халифът се разтревожи.

— Ще я дам за съпруга на Карим ал-Малина.

— Защо? — излая Абд ал-Рахман.

— Има няколко причини. На първо място, принцът казва, че няма повече да се жени, нито пък ще има деца. Каза ми, че ще направи свой наследник племенника си Малик ибн Ахмед. Не мисля, че това е най-доброто решение за халифата. Семейство ибн Малик е предано на династията ти от повече от двеста години. Семейството на Малик ибн Ахмед, което го отглежда, никога не е управлявало. Той няма да стане добър управник. Когато попитах Карим защо няма да се ожени отново, той ми отговори, че обича жена, която не може да има. Мисля, че Зейнаб е тази жена. А също мисля, че и тя го обича.

— Веднъж ми беше казала, че е обичала някого, преди да дойде при мен — каза бавно халифът. — Кажи ми, Хаздай, кое те кара да мислиш, че тя обича принца на Малина.

— А кой друг би могъл да бъде? Не е някой от родината ѝ. Когато са я завели при Донал Рай, тя е била изнасилена два пъти, а той я дал на Карим да я обучи за робиня за любов. Мисля, че са се влюбили един в друг, но не са могли да постъпят непочтено. Ние, евреите, имаме поговорка: Човек предполага, Господ разполага.

Карим ал-Малина е обучил Зейнаб, това е било негово задължение, но е трябвало да я доведе при теб. Зейнаб също е разбирала какви са задълженията ѝ и се е опитала да забрави миналото, но дълбоко в сърцето си не е спирала да обича Карим ал-Малина.

А сега, господарю, те и двамата преживяха ужасни трагедии. Зейнаб вече няма никакъв интерес към живота и ако не направим нещо, за да ѝ помогнем, тя ще умре. Ние и двамата бяхме щастливи с нея и мисля, че сме ѝ длъжници. Можем да изплатим дълга си, като я дадем на принца.

— Аз я обичах — каза халифът — и си мислех, че ще е с мен до смъртта ми. Тя ми донесе много радост. Ти обичаш ли я, Хаздай?

— Не както ти я обичаше, господарю. Нямам време за такава любов. Ако имах, щях да се ожения и да направя баща си щастлив. Зейнаб ми е много скъпа приятелка. Тя ми доставяше огромно физическо удоволствие. Ако тя си отиде, ще ми липсва много, но бързо ще се върна отново към работата си, а и ще знам, че тя е при човека, който я обича. Тя има нужда от съпруг и деца.

— Тогава изпрати я на Карим ал-Малина — каза тихо халифът.

— Не, господарю, аз ще я освободя, но ти трябва да я изпратиш на принца. Той няма да посмее да откаже, ако булката му е подарък от самия Абд ал-Рахман. Позволи ми да му напиша писмо от твое име, в което ще се казва, че по моя препоръка му изпращаш невеста, за да продължи рода на ибн Малик, основателя на Малина — Хаздай се ухили. — Принцът много ще се ядоса, докато не види кого му изпращаш.

— Напиши още, че към тази жена трябва да се отнася с голямо уважение и любов, че тя ми е слабост и винаги ще бъде. — Той също се ухили. — Ще ѝ дадеш щедра зестра, Хаздай. Все пак, тя е твоя собственост.

Евреинът се усмихна на господаря си.

— Ще ѝ дам зестра като на принцеса. — Можеше да си позволи да бъде щедър.

След като обсъдиха всичко, Хаздай бързо се зае за работа. Нямаха никакво време за губене. Написа писмото и още същата вечер халифът го подписа. На следващия ден то вече пътуваше за Алказаб Малина.

После Хаздай изпрати хора да обикалят пазарите за роби в Кордоба. За няколко дни откриха момиче, което смятаха, че е от Шотландия и го заведоха при Зейнаб.

Хаздай я извади от летаргията ѝ, казвайки.

— Мисля, че ти намерих подходяща прислужница, скъпа, но тъй като никой не говори езика ѝ, не съм съвсем сигурен. Би ли поговорила с нея? Ако ти хареса, ще ти я купя.

Зейнаб погледна момичето. Не беше красавица с тези лунички и червени коси, но очите ѝ бяха интелигентни, макар че в тях се четеше страх. Как това бедно създание се беше озовало тук? Зейнаб си спомни своите първи дни в ал-Андалус и изпита съжаление към момичето.

— От Шотландия ли си, мила? — попита тя и очите на девойката се изпълниха с облекчение.

— Хвала на всемогъщия Господ и на Дева Мария! — извика тя и се хвърли на колене пред Зейнаб. — Да, лейди, от Шотландия съм. Как разбра? Езикът, на който говориш, не е точно като моя, но те разбирам. Надявам се, че и ти ме разбираш? Акцентът ти е като на севернячка.

— Някога се казвах Реган Макдаф — каза ѝ Зейнаб. — Моят господар иска да те купи, за да ми станеш прислужница. Наричам се Зейнаб и съм робиня за любов. Ти как се каваш?

— Маргарет, лейди.

— Отсега нататък ще отговаряш на името Раби. Трябва също така да научиш езика на този народ, въпреки че ще говоря с теб всеки ден на родния ти език. Ти ще се чувстваш добре при мен, малка Раби. Аз съм добра господарка.

Раби целуна подгъва на кафтана на Зейнаб.

— Бог да те благослови, лейди!

— Този мургав мъж се нарича Наджа и сега ще отидеш с него. Той ще те заведе в банята, където ще се изкъпеш. Тук се къпем по два пъти на ден. Наджа ще ти помогне. Не се страхувай от него, той не е истински мъж и няма да ти причини зло.

Когато двамата излязоха, Хаздай попита:

— Сега довольна ли си?

— Ако умра, погрижи се за това бедно създание — отвърна Зейнаб и отново се отпусна на възглавниците.

— Няма да те оставя да умреш — каза ѝ тихо той. — Днес ти давам свободата, скъпа моя, с разрешението на халифа. Трябва бързо

да възстановиш силите си, защото след няколко дни ще те изпратя в Алказабa Малина като невеста на принц Карим.

— Какво? — Тя седна. Сърцето ѝ заби бързо. Сигурно не беше чула добре.

— Колко дълго си обичала Карим ал-Малина? — попита я доктора.

Тя смяташе да отрече, но се отказа, когато го погледна в очите.

— Как разбра?

Той ѝ се усмихна мило.

— Ти не си се издала по никакъв начин, Зейнаб. Ти си може би най-идеалната робиня за любов. Принцът събуди подозренията ми.

— Карим? Как? Той не би се държал непочтено.

— Знам — съгласи се Хаздай. — Това стана, когато пристигнахме в Алказабa Малина. Аз споменах, че и ти си с мен. Въпреки че беше в шок след ужасната трагедия, той се съвзе дотолкова, че да разпитва за теб, с повече от обикновено любопитство. Когато попитах Аладин бен Омар какво е имало между вас, той ми каза да попитам теб. Това беше достатъчно, за да се уверя, че подозренията ми са основателни. Когато те плениха, Карим много се разстрои и непрекъснато ме уверяваше, че ще оцелееш, защото си умна и смела. През цялото време, докато търсехме лагера на Али Хасан, само ти беше в ума и сърцето му, скъпа. Последното доказателство за любовта му към теб получих в нощта, преди да напуснем Алказабa Малина. Страхувам се, че станах свидетел на малката сцена, която се разигра между вас в градината.

— Не излязох от спалнята, за да се срещна с него — каза бързо тя. — Бях неспокойна и имах нужда от разходка. Не съм знаела, че ще се натъкна на Карим.

— Знам. Не чувах какво си говорехте, но чух плесницата, която му зашлеви. Но когато той те целуна, Зейнаб, ти не се опита да избягаш. В този момент разбрах, че не само Карим ал-Малина обича теб, а и че ти, Зейнаб, го обичаш.

— Никога не съм ти изневерявала, Хаздай.

— Знам, скъпа моя. Всъщност вие и двамата сте толкова благородни, че аз дори не бих могъл да повярвам, че такава почтеност може да съществува, ако нямаш доказателство. — Той хвана ръката ѝ и я разтри, защото беше студена и изтръпнала. — Казах ти, Зейнаб, че

няма да ти позволя да се откажеш от живота. Ако всичко беше както преди, когато се върнахме в Кордоба, аз сигурно щях да оставя нещата такива, каквито бяха, защото харесвам не само тялото ти, но и компанията ти. Уви, съдбата е предвидила друго.

За нещастие аз не мога да ти дам това, което ти наистина заслужаваш, Зейнаб. Знам, че никога няма да забравиш Морайма, че имаш нужда от деца, от къща, за която да се грижиш, от съпруг, а аз не мога да ти дам всичко това.

Нямам време да те утешавам и да ти обръщам внимание, но дори и да имах, на теб какво ти остана? Ома се омъжи и те напусна. Детето ти е мъртво. Принудена си от условностите на това общество да стоиш затворена вкъщи, без никакво занимание, без никого, за когото да се грижиш, очаквайки един високопоставен зает служител да те посещава от време на време. Нито аз, нито халифът искаме такъв живот за жената, която ни дари толкова щастие.

Тъй като ти обичаш принца на Малина, а и той те обича, решението е повече от просто. Ти вече си свободна жена, Зейнаб, днес подписах документите. Халифът вече изпрати писмо на Карим ал-Малина, уведомявайки го, че му е избрал невеста, която ще пристигне съвсем скоро. Ще ти дам богата зестра, скъпа. Най-добре е отново да се върнеш към живота, Зейнаб, защото ти очевидно си създадена за щастие.

Тя го слушаше изненадана. Той спря да говори, а в ума ѝ настана бъркотия. Карим! Тя щеше да стане съпруга на Карим! Това беше невероятно! Зейнаб избухна в сълзи, за голяма изненада на Хаздай ибн Шапрут.

— Какво има? — извика той.

— Толкова съм щастлива!

— А-а! — Беше виждал майка си и сестрите си да плачат от щастие. — Значи си доволна, скъпа?

— Да! Да! О, Хаздай, как бих могла да ти се отблагодаря за безкрайната ти доброта? Не бих могла, но винаги ще си спомням затова, което направи за мен. Никога няма да преодолея скръбта по малката си дъщеря. Ома ми липсваше много повече, отколкото си мислех, макар да съм щастлива, че тя вече може да живее собствения си живот. Опитвах се да гледам напред, а не назад, но всичко, което виждах, бяха години, обречени на самота, нарушавана само от твоите

посещения. Това не ми беше достатъчно, Хаздай! Благодаря ти, че го разбра.

— Не ме превръщай в герой, Зейнаб, защото не съм такъв. Аз съм един егоист, погълнат от работата си, и ако детето ти не беше мъртво, нямаше да те пусна да си отидеш. Ти ми дари удоволствия, които без теб никога нямаше да изпитам. Ще ми липсваш, Зейнаб, както и те.

— Ако ми позволиш, аз ще ти намеря някое красиво момиче и ще го обуча как да ти дарява това удоволствие.

— Не. Колкото и да е способна, тя няма да бъде ти, Зейнаб. Не забравяй, ти не си обикновена държанка. Ти си робиня за любов, чувствена и интелигентна, уникална жена.

— Не бива да позволяваш да се превърнеш в онова, което беше, преди да дойдеш в леглото ми, Хаздай — каза строго тя. — Не бива да оставяш любовните си сокове в тялото си, защото това не е редно!

— Вече имам достатъчно опит, благодарение на теб, скъпа моя, така че няма да се срамувам да посещавам най-изисканите куртизанки в Кордоба, когато имам нужда от това.

— Поне веднъж седмично, а най-добре два пъти — каза сериозно тя.

— Когато имам време.

— Кое то на практика означава никога. Трябва да си вземеш някоя къщи, Хаздай. Ако не искаш да си вземеш робиня, можеш да се уговориш с някоя куртизанка да идва два пъти седмично тук.

— Тази къща е твоя.

— Подарявам ти я. Ти предпочиташ да живееш извън Еврейския квартал, а тази къща е доста уединена. Можеш да работиш и да се забавляваш тук на спокойствие. Но ще трябва да си намериш готвачка. Искам да взема Аида със себе си. Не! Аз ще ти намеря готвачка. Ако оставя тази работа на теб, никога няма да я свършиш.

— Започваш да говориш като майка ми — промърмори той и после се засмя. — Казах на халифа, че ти си родена да бъдеш съпруга и майка. Щастлив съм да се уверя, че съм те преценил правилно.

Зейнаб бързо си възвърна желанието за живот. Изпрати Наджа при равина в Еврейския квартал, за да попита за някоя почтена

вдовица или стара мома, която да се грижи за домакинството на мъж от тяхната вяра. Наджа се върна с една висока, слаба жена, която се представи като Мариам Ха-Леви. Тя водеше внука си — момче на около десет години.

— Само аз съм му останала, лейди — обясни жената — Тук ще има ли къде да живеем?

— Разбира се. Ще трябва да започнеш работа веднага, защото съм сигурна, че ще искаш да подредиш кухнята по по-различен начин от моята готвачка.

— Разбирам, лейди. Само господарят на къщата ли ще живее тук?

— Да, въпреки че може би ще има гости от време на време. Страхувам се, че той невинаги се прибира точно навреме за обяд или вечеря. Няма да ти е лесно да го обслужваш, Мариам, но той е добър човек. Работата му го поглъща почти изцяло. Всяка сряда и събота вечер ще идва куртизанка от града. Той може да забрави, че тя е тук и да закъснее, или дори въобще да не се прибере. Погрижи се жената да бъде нахранена, независимо от обстоятелствата.

— Куртизанка? — Мариам изглеждаше шокирана — Това почтена къща ли е, лейди? Равинът не каза нищо за куртизанки. Чия е тази къща? Не мога да доведа внука си в къща с лоша репутация.

— Тази къща е моя, а аз съм лейди Зейнаб, някогашна любимка на великия ни господар, Абд ал-Рахман. Дъщеря ни е погребана в градината. Сега обаче трябва да отида в Ифрикия и да се омъжа за принца на Малина. Подарявам къщата си на моя приятел, евреина Хаздай ибн Шапрут. На него ще служиш, Мариам. Мисля, че ще ти се стори достатъчно почтен. Както всеки неженен мъж, той има нужди, които трябва да задоволява.

Моят евнух, Наджа, лично му избра куртизанка. Ако не бях направила това за него, той никога нямаше да се сети, а е и твърде срамежлив.

— Той трябва да си намери някоя добра съпруга — изсумтя Мариам.

— Някоя жена няма да може да се разбира с него. Той е женен за работата си. Сам ще ти го каже.

— Е, такъв мъж има нужда от грижи. Наси има добра репутация. Мисля, че ще е добър господар. Колко други прислужници има тук?

— Една помощничка в кухнята, две чистачки, един коняр и градинар. Къщата не е голяма и няма нужда от много прислуга.

Мариам кимна в съгласие.

— А сега Наджа ще ти покаже стаите ти. Когато господарят ти те попита, кажи му, че си се съгласила да му служиш за четири златни динара на месец, плюс храната за теб и внука ти.

— Четири динара! Това е твърде много, лейди.

— Наси може да си го позволи. Освен това, ти ще си ги заслужиш. Господарят ти е справедлив, но с него не се живее лесно. А и ти трябва да мислиш за момчето, Мариам. То трябва да се изучи, а и един ден ще му трябват пари, за да започне свой собствен занаят.

Искам да те помоля за нещо лично. Ще слагаш ли всеки ден свежи цветя на гроба на дъщеря ми? Тя е погребана тук, до дойката си, Абра, която беше от твоя народ. Умряха от едра шарка преди няколко месеца.

Мариам се трогна от молбата на Зейнаб. Тя очевидно е била добра майка.

— Ще изпълня молбата ти, лейди. Как се казваше дъщеря ти?

— Името на принцесата беше Морайма — каза тихо Зейнаб и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Все още не можеше да произнесе името на дъщеря си, без да се разплаче. Вече беше осъзнала, че Морайма щеше да умре, независимо дали тя е била тук или не, но все още изпитваше известна вина за неочакваната смърт на детето.

— Ще покажа на Мариам кухнята — намеси се бързо Наджа. Направи ѝ знак да го последва и оставиха Зейнаб сама.

— Тя е обичала детето си — каза Мариам.

— Ние всички обичахме малката лейди Морайма.

Хаздай донесе на Зейнаб сватбен подарък — прекрасна огърлица със сапфири и диаманти.

— Никога преди не съм ти правил истински подарък. Не бях го осъзнавал, докато халифът не ме попита какъв ще е прощалният ми подарък за теб.

Тя беше изумена от щедростта му.

— Просто не знам какво да кажа. Това е прекрасен подарък!

— Абд ал-Рахман също ти изпраща подарък. — Той ѝ подаде малка кадифена торбичка.

Зейнаб я отвори и изсипа съдържанието ѝ върху дланта си. Шепата ѝ се напълни с най-различни скъпоценни камъни. Тя поклати глава, удивена. Това беше цяло състояние.

— Благодари му от мое име, но също така му кажи, че най-хубавият подарък, който ми е правил, е единственият, за който съм го молила. Кажи му, че съжалявам, че не се грижих по-добре за този подарък. — Тя помълча известно време, после каза: — Аз също имам прощален подарък за теб, Хаздай. Ела и се изкъпи с мен.

Новата прислужница на Зейнаб, Раби, срещаше големи затруднения с научаването на езика и на непознатите обичаи. Не можеше да прецени кое е по-трудно: да усуква езика си, опитвайки се да произнесе невероятните срички, или да помага на голи мъж и жена да се къпят. Бузите ѝ бяха непрекъснато зачервени и това нямаше нищо общо с горещината. Но въпреки това, за краткото време, за което беше при Зейнаб, тя вече бе започнала да я обожаваше. Би направила всичко за господарката си, дори ако трябваше да изпълнява гола задълженията си.

Раби беше въодушевена от пътуването, което скоро щяха да предприемат.

— А на това място, където отиваме, също ли се мият голи, лейди?

Зейнаб кимна и каза на Хаздай:

— Бедната Раби още не е свикнала с нашите обичаи. На Наджа му се сторило много смешно, когато я довел за първи път в банята и тя не искала да сваля дрехите си. Било му е много трудно да я убеди, като се има предвид, че тя все още почти не разбира езика. Опитвайки се да ѝ покаже какво да направи, той най-накрая съблякъл собствените си дрехи. Раби избягала с писъци в градината, а бедният Наджа трябваше да ме намери, за да кажа на Раби, че всичко е наред.

Хаздай се разсмя от сърце.

— Зачервените ѝ бузи не я правят по-красива, особено с тези лунички. Мисля, че ще трябва да запазя самообладание, иначе ще я изплаша.

Зейнаб освободи Раби и се върнаха сами в покоите ѝ. А там, за изненада на Хаздай, ги очакваше красива гола млада жена. Кожата ѝ

беше млечнобяла, косите ѝ бяха черни като абанос, а очите ѝ бяха виолетови. Хаздай я гледаше, очарован, и за своя изненада почувства, че се възбужда. Погледна към Зейнаб.

Тя му се усмихна.

— Това е Нилак. Персийка е и живее на Улицата на куртизанките. Ще идва всяка сряда и събота. Опитай се да не забравяш, че е тук, Хаздай и се прибирай вкъщи. — Зейнаб хвана ръката му. — Ела! Сега ще ти доставя удоволствие заедно с Нилак. — Тя го заведе до леглото. — Целуни я.

Той изпитваше огромно любопитство. Взе Нилак в прегръдките си и намери устните ѝ. Дъхът ѝ беше сладък, а целувката — страдна. Ухаеше на люляк. Той я пусна и попита:

— Можеш ли да говориш, Нилак?

— Разбира се, господарю Хаздай. — Момичето се засмя. Смехът ѝ беше звънлив и приятен. — Поласкана съм, че лейди Зейнаб ме избра за теб.

Хаздай погледна към Зейнаб. Прегърна я с другата си ръка. Тя го целуна. Той погледна първо едната жена, после другата и каза:

— Не знам какво да правя, скъпи мои. Имам две ръце, но само една уста.

Те се засмяха и Нилак каза:

— Ние ще те забавляваме, господарю. Скоро ще разбереш, че е възможно да ни дариш удоволствие и на двете.

Тя се измъкна от прегръдката му, наведе се и пое члена му в устата си.

Междувременно Зейнаб плъзна езика си по устните му. Той се подчини на безмълвната ѝ молба, а ръцете му намериха гърдите ѝ. Главата му се замая. Зейнаб се изви и пръстите му веднага намериха Венериния ѝ хълм и се вмъкнаха между срамните ѝ устни.

— Готов е — каза Нилак и бавно го пое в себе си.

Зейнаб се отдръпна и сложи две възглавници под раменете му. Ръцете му погалиха гърдите на Нилак, а Зейнаб се настани върху лицето му. Той плъзна езика си по влажната ѝ, възбудена плът. Сърцето му биеше лудо. Главата му се въртеше. Любовните му сокове се втурнаха навън неочаквано. И двете жени стенеха от удоволствие и изведнъж стигнаха едновременно до върха на екстаза.

Когато най-после дишането ѝ се успокои, Зейнаб попита Хаздай:

— Доволен си, че Нилак ще идва при теб, нали? — Тя му се усмихна закачливо.

— Много съм доволен. — Той прегърна момичето и целуна сочните ѝ устни. — Ти ми дари голямо удоволствие тази вечер, Нилак. Ще се радвам на присъствието ти, след като лейди Зейнаб си отиде.

— Благодаря ти, господарю — отвърна Нилак. После стана и излезе от спалнята.

— Ще се върне ли? Тя е прекрасна и е съвсем различна от теб. Благодаря ти, че ми я намери. Сигурен съм, че ще си прекарваме много добре с нея.

— Тази вечер тя няма да се върне. Искях да се запознаеш с нея, докато съм тук, защото знаех, че ще се чувстваш неудобно с друга жена. Но ти се справи много добре. Добре съм те научила.

На следващата сутрин, когато Зейнаб се събуди, Хаздай го нямаше, но върху възглавницата му лежеше прекрасна бяла гардения. Зейнаб се усмихна. Наистина беше срамота, че Хаздай не иска да се ожени. Той беше голям романтик.

Хаздай се появи отново чак след два дни, когато Зейнаб трябваше да тръгне. Дойде да я изпрати до кораба. Качи се с нея на борда и ѝ показа каютата ѝ.

— Получихте ли някакво известие от Карим? — попита го тя.

Той поклати глава.

— Принцът на Малина няма никаква представа коя е невестата му, Зейнаб. Надявам се, не се сърдиш, че не му казахме. Сигурен съм, че той е побеснял. Представи си как ще се изненада, когато разбере, че булката е единствената жена, която някога е обичал. — Хаздай я прегърна и я целуна по челото. — Нека Бог, който бди над нас благослови новия ти живот, Зейнаб. Никога няма да те забравя, скъпа моя.

Той отстъпи назад, поклони се ниско и слезе от кораба. Очите на Зейнаб се напълниха със сълзи. Той беше неин любовник, неин приятел. Щеше да ѝ липсва.

— Никога няма да те забравя, Хаздай — каза тихо след него и тя.

Изведнъж чу виковете на екипажа. Корабът щеше да отплава всеки момент. Сърцето ѝ се изпълни с въодушевление. Отиваше си

вкъщи. В своя дом в Малина. Вкъщи при Карим!

ГЛАВА 20

— Невеста? Халифът ми изпраща невеста? — Карим ибн Хабиб, принц на Малина погледна към везира си Аладин бен Омар.

— Да, господарю. В писмото на халифа се казва, че той смята, че трябва да се ожениш, и то незабавно, тъй като си последният мъжки представител на рода ибн Малик. Така че решил да ти изпрати съпруга по негов избор. Ще пристигне след по-малко от месец.

— Много ясно казах на Хаздай ибн Шапрут, че няма да се ожения отново. Раздразнението на Карим нарастваше, тъй като усещаше, че евреинът има пръст в цялата тази работа. — Освен това му казах, че ще определя сина на сестра ми за мой наследник. Защо не е предал всичко това на халифа, Аладин?

— Може би му е споменал. — Не беше сигурен дали трябваше да спомене, че въпреки че писмото беше подписано от халифа, печатът беше на Хаздай ибн Шапрут, а не на Абд ал-Рахман. Но все пак реши, че е по-добре да премълчи.

— Не искам никаква съпруга, Аладин. Животът ми с Хатиба беше ужасен. Направих й дете като някакво животно, без въобще да ме е грижа за нея. Не мога да направя това отново, Аладин. Няма да го направя! — В очите му гореше решителност.

— Не можеш да обидиш халифа. Той е твоят господар, Карим. — Аладин загърби официалностите. Трябваше да накара приятеля си да се вслуша в гласа на здравия разум. Карим понякога беше голям инат. — Почакай поне да видиш момичето. Знам, че никоя жена не може да заеме мястото на Зейнаб в сърцето ти, стари приятелю, но може пък това момиче да заеме свое собствено място в него, ако й позволиш да опита.

— Трябва да приема тази жена само защото халифът ми я изпраща. Но не съм длъжен да спя с нея.

— Луд ли си? — извика везирът. — В това писмо специално се изтъква, че жената е слабост на самия Абд ал-Рахман! Ако не се отнасяш добре с нея, тя ще се оплаче на халифа.

— Не може да му се оплаче, ако не ѝ позволя. Ще живее в харема и никога няма да го напуска. В това няма нищо необичайно. Слугите няма да смеят да заговорничат с нея.

— Ти си луд.

— Не, не съм! Аз съм принцът на Малина. Не могат да ми казват, че трябва да си взема съпруга и да я отглеждам като кобила. Не мога да го направя, Аладин. Как въобще можеш да допуснеш такова нещо? Ти си щастливец, че имаш любимата си Ома. Може постепенно да си направиш малък харем с хубавици, но няма да си вземеш друга съпруга, нали, приятелю? А защо трябва аз да го правя? Защото съм принцът? Защото моето семейство е служило вярно на халифите в продължение на двеста години? Тези причини не са достатъчно добри. Няма да го направя! — Гласът му беше силен, красивото му лице — непоколебимо. — Ще се ожения за тази жена, защото трябва, но това ще е всичко, което ще направя.

По-късно, в дома си, везирът се оплака на жена си:

— Той е голям инат, Ома. Аллах да е на помощ на бедната жена, която изпраща халифът.

— Казваш, че писмото е подпечатано с печата на лекаря, а не с този на халифа — каза замислено Ома. Какъв пръст имаше в цялата работа съветникът на халифа? — Хаздай ибн Шапрут знаеше, че Карим не иска да се жени. Но въпреки това очевидно е дал съвет на халифа да му изпрати съпруга. Защо? Коя е тази жена ѝ защо я изпращат тук? Тази работа не е толкова проста, колкото изглежда, Аладин.

Думите на Ома повдигнаха още повече въпроси. Да не би халифът и съветникът му да бяха замислили нещо? И ако е така, какво беше то? Беше ли възможно Хаздай ибн Шапрут да смята, че Карим не е способен да управлява и тази невеста да е просто един шпионин на Абд ал-Рахман? Везирът запази тези мисли за себе си. Все още нямаше причина за подозрения. По-добре да не увеличава и без това големия гняв на принца. Добрият везир обмисляше фактите, откриваше истината и после я представяше на господаря си.

В Алказаба Малина пристигна известие, че булката е на два дни път от Джабап-Тарак.

— Ще я посрещнеш ли в Танджа? — попита Аладин господаря си.

— Не — отвърна Карим и се усмихна. — Отивам на лов за няколко дни. Ще остана във вилата ми „Бягство“.

— Искаш ли да отида в Танджа и да я поздравя от твое име?

— Да. Всичките документи за брака готови ли са? — Везирът кимна и принцът продължи: — Нека тогава ги занесем на имама, за да извърши церемонията. След като тази жена идва, тя очевидно иска да се омъжи за мен. Ти ще си свидетел. И когато тя пристигне, вече официално ще е моя съпруга. Затвори я в харема. Когато се върна, ще я посетя и лично ще ѝ обясня каква цена трябва да плати за това че се е омъжила за принца на Малина.

— Карим, моля те да бъдеш мил с нея. Не забравяй, тя е само жена и сигурно няма нищо общо с цялата работа. Може да е някое момиче, което скоро са довели в харема на халифа или пък дъщеря на някой съветник, който се опитва да спечели благоволението на Абд ал-Рахман. Тя трябва да прави това, което ѝ казват и да се съгласи да стане твоя жена, защото няма друг избор. Не бъди жесток с нея.

— Няма да бъда жесток, Аладин, но не можеш ли да разбереш? Всичко се повтаря. Една жена, която не искам, е принудена да се омъжи за мен. Как мога да обичам, която и да било жена, когато Зейнаб изпълва сърцето и душата ми? Споменът за нея ми причинява такава болка. Аз я обичам. Винаги ще я обичам. Не искам никоя друга жена. Не разбираш ли, стари приятелю? Ти също не искаше никоя друга, освен Ома.

Аладин въздъхна дълбоко.

— Така е, Карим, но ако Ома не се беше върнала в живота ми, щях да си потърся друга жена за съпруга. Може би нямаше да я обичам, както обичам моята Ома, но съм длъжен пред баща ми и пред предците ми да продължа рода.

Ние сме стари приятели, затова се осмелявам да ти говоря направо, Карим ал-Малина. Ти си последният представител на рода си. Длъжен си да имаш синове, за да не умре родът на ибн Малик. Животът се подигра с теб, когато ти отне единствената жена, която си обичал, това е вярно. Но как мислиш, се чувства Зейнаб? Мислиш ли, че тя също не страда? Но въпреки това изпълни задължението си и отиде при халифа, а после и при Хаздай ибн Шапрут.

Мислиш ли, че Абд ал-Рахман я е обичал така, както ти я обичаше? А Хаздай ибн Шапрут? Но Зейнаб не се оплаква като малко дете, на което са отказали хубава играчка. Тя прави това, което трябва, което знае, че трябва да направи и ти си длъжен да последваш примера ѝ, принце на Малина. Крайно време е да спреш да се самосъжаляваш и да започнеш да се държиш така, както би искал баща ти, както трябва да се държи принцът на Малина!

Карим се взираше в приятеля си, стреснат от разпалеността му, разбираше, че е прав.

— Минало е толкова малко време — каза безпомощно той. — Не съм готов за друга съпруга.

Везирът кимна.

— Аз ще посрещна булката, господарю, а ти остани в „Бягство“ и се успокой. Може би халифът не е избрал подходящото време, но момичето не е виновно затова. Тя идва при теб, изпълнена с надежда и с очакванията на младоженка. Ако е много млада, сигурно е и малко изплашена. Все пак ще се омъжва за един съвсем непознат човек, далеч от къщи. Ако позволиш, ще накарам Ома да я посети в харема, преди да се върнеш.

— Да, това ще е много мило от нейна страна.

Същата вечер двамата мъже отидоха при имама, който проведе брачната церемония.

На следващия ден Карим, заедно с половин дузина от личната си охрана, отиде в планините на лов, а везирът се отправи към Танджа, за да приветства булката.

В Танджа ги посрещна управителят на града. Той вече беше уведомен за пристигането на съпругата на принца, която трябваше да премине протока на следващата сутрин, ако времето го позволяваше.

Денят беше слънчев, необичайно за късна есен. Везирът, съпроводен от управителя, отиде на пристанището.

— Ще останете още една нощ, разбира се — каза управителят на Аладин. — Момичето сигурно ще е изморено и ще иска да си почине. Знаеш ли коя е?

Везирът поклати глава.

— Странно е — каза той, — но в писмото на халифа не се споменава нищо за това, коя е тя.

— Може би до последния момент не са били сигурни кого ще изберат. Такова важно решение не се взема, без да се обмисли сериозно. Халифът проявява голяма щедрост, като изпраща на твоя принц съпруга. — Той се усмихна. — Очевидно много цени Карим ал-Малина.

В тона на управителя на Танджа прозвуча малко завист.

— Трябва да приема мнението ти по въпроса. Ти си много по-добре запознат с тези неща от мен. Аз съм само един обикновен жител на Малина. Знам, че принцът ще иска да ти благодари за добрите чувства.

Корабът на Зейнаб влезе в пристанището. Тя наблюдаваше брега от прозореца на каютата си, без никой да я забележи. Карим не беше дошъл. Беше ядосан, че халифът му е изпратил съпруга, която той не иска. Тя се усмихна на себе си. Каква голяма изненада го очакваше. Видя Аладин бен Омар и управителя на Танджа.

— Наджа — каза тя на евнуха си, — онзи висок мъж с черната брада е Аладин бен Омар, везирът на принца.

— Съпругът на Ома — отвърна Наджа. — Хубав мъж е.

— Да — отвърна тя и отново се усмихна — Ако те попита за името ми, измисли нещо, но не му го казвай. Любопитна съм дали ще ме познае. Аз сигурно съм последният човек на този свят, който Аладин очаква да види.

— Никога не съм те виждал такава, господарке. Какво има?

Зейнаб хвана ръката на евнуха и тихо каза:

— Наджа, аз отново съм свободна и отивам при човека, когото обичам най-много на света. — Тя се обърна към Раби. — Донеси ми малката кутия от сандалово дърво със сребърния обков. — Когато прислужницата изпълни нареждането ѝ, Зейнаб отвори кутията и извади три свитъка, всеки с различен на цвят печат. — Елате тук — каза тя на прислугата си. Подаде на всеки от тях по един свитък — на Наджа този с тъмнозеления печат, на Аида — този с червения, а на Раби — този със синия. — Преди да напуснем Кордоба, аз ходих при кадията и ви освободих. Това са документите. Надявам се, че ще останете да ми служите, но ако не искате, ще ви изпратя там, където

искате да отидете. За мен е важно да знам, че тези, които споделиха с мен пленничеството ми, сега ще споделят свободата и щастието ми.

Тримата бяха изумени.

— Лейди — обади се Наджа, — не можем да ти се отблагодарим по подходящ начин, но аз, ще остана на служба при теб. Не бих могъл да си намеря по-добра господарка.

— И аз винаги ще ти готвя, господарке — каза Аида. Черните ѝ очи бяха пълни със сълзи.

— Аз също ще остана — каза бавно Раби на арабски и после премина на родния си език. — Ти си прекрасна жена, лейди, а аз не бих живяла по-добре в Шотландия.

— Благодаря на всички — каза просто Зейнаб. — Наджа ще ви даде нарежданията си, преди да слезем. Сигурно ще останем да пренощуваме тук. А сега, Раби, намери наметката ми. Везирът скоро ще се качи на борда.

Раби помогна на господарката си да облече копринения яшмак. Качулката му се спускаше до веждите ѝ, а воалът закриваше лицето ѝ така, че се виждаха само очите.

На вратата се почука и Наджа отиде да отвори.

— Аз съм Аладин бен Омар, Великият везир на принца на Малина. Изпратен съм, за да поздравя принцесата.

Наджа се поклони вежливо и покани везира в каютата.

— Господарке — обърна се той към Зейнаб, която стоеше скромно свела глава, — това е представителят на принца.

Тя кимна грациозно.

— Лейди — каза везирът и се поклони ниско, — моят господар ме изпрати, за да те придружа до новия ти дом. Тъй като ще трябва да пътуваме три дни, тази нощ ще останем в Танджа, за да можеш да си починеш. А сега мога ли да те придружа до носилката? Тя е достатъчно голяма и за прислужничките ти.

— Господарката ти благодари — побърза да каже Наджа. — Тя е скромна жена. Заклела се е, че първи ще чуе гласа ѝ нейният съпруг в Малина. Той пръв ще узнае и името ѝ. Надява се, че ще я разбереш.

— Колко мило — каза везирът, но си мислеше, че е доста странно. Все пак този вежлив млад евнух беше съвсем сериозен. — В такъв случай, да слизаме на брега.

Рано на следващата сутрин керванът тръгна за Алказаба Малина. Огромната зестра на Зейнаб беше натоварена на камили. Везирът беше впечатлен.

— Семейството на господарката ти е много щедро — каза той на Наджа.

— Да, господарю — отвърна евнухът с усмивка.

По време на пътуването не се случи нищо особено. Когато най-после стъпиха на земята на Малина, Аладин дойде в шатрата на Зейнаб и каза на Наджа, че иска да говори с господарката му. Тя седеше на един стол, облечена в обикновен кафтан, но един воал забулваше главата ѝ, а друг — лицето ѝ.

Аладин се поклони вежливо.

— Моят господар ми нареди да ти кажа, преди да влезеш в града, което ще стане утре, че ти вече си съпруга на Карим ибн Хабиб, лейди. Брачната церемония бе проведена преди няколко дни.

Зейнаб махна на Наджа, който се наведе до устата ѝ. Когато евнухът отново се изправи, каза:

— Господарката ми е много щастлива от това, което ѝ каза. Искане да знае дали принцът ще я посрещне на портите на града.

Аладин бен Омар се почувства неудобно.

— Господарят ми е на лов в планините, лейди. Не съм сигурен дали ще се върне до утре. Зимата скоро ще настъпи и той иска да се възползва от хубавото време. Надява се, че ще го разбереш. Даде ми нареждания да те настаня в харема му. Съпругата ми, лейди Ома, ще ти прави компания, докато принцът се върне. Сигурен съм, че имаш да ѝ зададеш много въпроси.

— Господарката ми ти благодари за добрите думи. Много ще се радва да се запознае с лейди Ома.

Когато везирът си тръгна, Наджа каза учудено:

— Що за човек е този принц, господарке, след като не иска да посрещне съпругата си?

— Горд човек, Наджа — отвърна Зейнаб с лека усмивка. — Казал е на Хаздай, че никога няма да се ожени, защото обича жена, която не може да има. Знаеш, че аз съм тази жена. Настроението му ще се промени, когато научи истината. А междувременно ще ловува в

планините, решен да покаже на тази натрапена съпруга кой е истинският господар в дома му.

Влязоха в града на следващия ден и за голяма изненада на Зейнаб, улиците бяха изпълнени с хора, дошли да приветстват принцесата си.

Зейнаб се трогна, но беше и много развълнувана. Скоро отново щеше да види скъпата си Ома! Само тя, щеше да знае истинската ѝ самоличност, докато дойде Карим. Приятелката ѝ можеше да пази тайни. Като знаеше колко предан е везирът на Карим, Зейнаб беше сигурна, че бедният Аладин няма да се сдържи и ще се втурне да търси Карим, за да му съобщи добрата новина. Зейнаб беше любопитна колко време съпругът ѝ няма да се прибере вкъщи. Съпругът ѝ. Карим сега беше неин съпруг!

Вече влизаха в двора на двореца.

— Аллах! — възкликна Зейнаб. — Забравих за Мустафа! Той ще ме познае, ако ме види, а той се разхожда свободно из харема. Аида, кажи на Наджа да дойде при мен веднага щом влезем в харема.

Мустафа наистина чакаше, за да поздрави новата си господарка. Пристъпи напред, за да ѝ помогне да слезе от носилката. Зейнаб слезе със сведена глава.

— Добре дошла в Малина, принцесо — каза главният евнух.

— Господарката ми ти благодари — бързо се намеси Наджа и обясни вежливо защо тя не говори. Не искаше да прави лошо впечатление на Мустафа, за който знаеше, че отговаря за домакинството и следователно е доста важна личност. Все пак щяха да работят заедно.

Мустафа кимна на младия мъж и повтори думите на везира:

— Колко мило!

Не ги заведоха в харема, а в някаква съвсем друга част на къщата. Зейнаб прошепна нещо на Наджа и той се обърна към Мустафа.

— Това ли е мястото, където е било избито семейството на принца? Господарката ми се страхува от духове.

Мустафа се обърна към Зейнаб и каза:

— Не, лейди. Старият харем е затворен и онова крило на сградата скоро ще бъде разрушено. Твоят апартамент е до този на

принца, твоя съпруг. Господарят ми смята, че ще се чувстваш по-добре там, докато построят нов харем.

Е, все пак Карим се бе погрижил за нежеланата си съпруга. Зейнаб отново прошепна на Наджа и той се обърна към Мустафа.

— Господарката ми не иска да те обиди, Мустафа, но те моли да не идваш в покоите ѝ, докато не се върне принцът. А всъщност кога го очаквате? Тя няма търпение да се види с него.

— Принцът още не е изпратил вест кога ще се върне — отвърна Мустафа. „Не, той ни остави тук сами да се оправяме с жена му“ — помисли си раздразнено евнухът.

После се извини и се оттегли.

— Мислиш ли, че е любопитен, защо не искаш да идва тук господарке? — попита я Наджа. — Изглежда интелигентен мъж.

— Мисля, че още не сме събудили подозрението му — отвърна Зейнаб.

Раби и Аида веднага започнаха да разопаковат багажа на господарката си, докато Зейнаб и Наджа разглеждаха апартамента. Той беше голям и добре подреден, но откриха няколко малки стаи, в които нямаше никакви мебели.

— Иди при Мустафа и му кажи от какво имаме нужда — каза Зейнаб на евнуха, когато се върнаха в дневната. — Искам всички да се чувствате добре. И го попитай кога ще ме посети жената на везира. Кажи му, че искам да разбере всичко за новата си родина преди съпругът ми да се е върнал. — Тя се засмя. — Нямам търпение да видя изражението на Ома!

Ома пристигна през един дъждовен следобед. Тъй като я очакваха, Раби отвори вратата, защото тя беше единствена от прислугата на Зейнаб, която Ома не познаваше.

— Добре дошла, лейди — каза вежливо момичето. — Господарката ми те очаква. Моли те да не крещиш, когато я видиш, защото ще привлечеш вниманието на Мустафа или на охраната.

Що за странна молба, помисли си Ома, но изведнъж очите ѝ се разшириха, когато Зейнаб излезе от съседната стая.

— Това наистина ли си ти? Как...?

Зейнаб я прегърна.

— Да, това наистина съм аз, моя скъпа Ома, а за двата месеца, през които ме нямаше, ти си се сдобила с приличен корем. — Тя хвана приятелката си за ръката и я заведе до дивана. — Седни, трябва да поговорим.

— Защо Аладин не ми каза, че това си ти? — попита гневно Ома.

— Защото не знае. Той ме е виждал само забулена. Държах очите си сведени, за да не ме познае. Наджа казва на всички, че няма да произнесе и дума, нито ще позволя да се назове името ми, преди да съм видяла съпруга си.

— Никой не знае? Дори старият Мустафа? — Ома беше изумена.

— Дори Мустафа — увери я Зейнаб.

Ома поклати глава.

— Как се чувстваш отново в Малина, Зейнаб? Къде е малката Морайма?

— Морайма умряла от едра шарка, когато бяхме тук предния път — каза тихо Зейнаб. От очите ѝ се стичаха сълзи, докато разказваше какво се беше случило. — Нека Богът на Аврам, Яков и Исак благослови Хаздай ибн Шапрут за неговата доброта и нека Аллах продължава да се усмихва на скъпия ми Абд ал-Рахман за това, че ме върнаха при Карим. Когато разбрах, че детето ми е мъртво, Ома, аз загубих всякакъв интерес към живота, но те ме спасиха. Те са прекрасни хора.

— Принцът ще е толкова щастлив. Аладин ми разказва колко нещастен се чувства той след смъртта на семейството си, въпреки че изпълнява задълженията си към страната. Той няма никакви жени, Зейнаб. Предпочита да стои сам. Храни се сам, ловува и управлява с желязна ръка, но не се забавлява и е толкова самотен. Не съм го виждала да се усмихва от седмици.

— Но въпреки това е отишъл в планините на лов, вместо да посрещне съпругата си — каза остро Зейнаб.

— Ще съжалява, не се и съмнявам, когато разбере, че това си ти.

— Ома се усмихна. — Как ще го посрещнеш?

— Още не съм решила, но ти ще трябва да ми помогнеш, Ома, като ми съобщиш кога ще се върне. Сигурна съм, че Аладин пръв ще узнае, а чрез него и ти. Когато везирът те попита как изглеждам, кажи му, че съм много красива, но нищо повече. Ако Аладин разбере каква е

работата, със сигурност ще изпрати съобщение на Карим. — Тя се засмя. — Мъжете не могат да пазят тайни, Ома.

Когато Ома се прибра вкъщи, съпругът ѝ вече нетърпеливо я чакаше.

— Е? Каква е тя?

— Очарователна е. Никога не съм срещала по-приятна жена от принцесата.

— Но как изглежда? Руса ли е, или тъмнокоса? Слаба ли е или пълна?

Ома се усмихна.

— Не мога да ти кажа, господарю. Принцесата ме помоли да не казвам нищо за нея, докато не се види със съпруга си, но ще ти кажа само едно нещо, не е грозна.

На Аладин му се искаше да изкреши от яд. Карим имаше нова съпруга, Малина имаше нова принцеса и никой, дори Мустафа, не я беше виждал. Това беше непоносимо! Трябва да намери Карим! Принцът трябва да се върне вкъщи!

На следващата сутрин везирът се отправи към планините. Намери Карим в „Бягство“ късно следобед. Принцът изглеждаше отпочинал и спокоен.

— Дошъл си да се присъединиш към мен ли? — ухили се Карим на везира. — Ловът е много добър.

— Жена ти пристигна.

— Красива ли е? Какво казва Ома? Знам, че една почтена девица не би показала лицето си на друг, освен на съпруга си, но съм сигурен, че Ома вече я е посетила и ти е разказала всичко. Руса ли е, или тъмнокоса? Слаба или пълна?

— Нямам никаква представа. Жена ти не се показва на никого. Да, Ома я посети, но не иска да каже как изглежда принцесата, освен че не е грозна. Жена ти не говори, нито ще позволи да се произнесе името ѝ, преди ти да дойдеш. Дори на Мустафа е забранено да ходи в харема! Прислужват ѝ само тримата ѝ слуги. Жена ти ходи из градината забулена като мумия. Заклела се е да не се показва, докато ти не се прибереш.

Карим се разсмя. Беше заинтригуван. Тази срамежливост нарочно ли беше? Дали пък не е някоя грозотия?

— Ома не казва нищо за нея, така ли? Тук има нещо.

— Казва, че принцесата е очарователна и приятна жена — отвърна сухо Аладин. — Нищо повече.

— Хм.

Е, поне със сигурност не е като Хатиба. Ома не би излъгала. След като казва, че съпругата му е очарователна и приятна жена, значи наистина е такава. Трябваше да си признае, че любопитството му нараства. И все пак това не означаваше, че ще обича тази жена повече, отколкото бе обичал Хатиба. Той обичаше Зейнаб и винаги щеше да я обича. Но това момиче беше негова съпруга. Той не беше човек, който би направил нарочно една жена нещастна. Ако халифът искаше Карим да направи деца на тази жена, нека бъде така! Ако не можеше да я обича така, както обичаше Зейнаб, то поне можеше да е мил с нея. Не беше нейна вината, че той обича друга жена.

— Ще ловуваме утре сутринта, а следобед ще се върнем в града — каза той на Аладин.

Ома побърза да отиде в двореца веднага щом съпругът ѝ замина.

— Аладин отиде в планините да търси Карим. Оставих един роб да чака на градските порти. Той ще дойде да ти съобщи, когато ги види да се връщат.

— Няма да се върнат тази вечер. — Зейнаб беше сигурна в това. — Карим няма да иска да изглежда, че е твърде нетърпелив да ме види. Но утре ще дойдат, защото сигурно вече умира от любопитство.

— Никога не съм те виждала толкова щастлива. Може би само в дните, когато принцът те обучаваше за робиня за любов.

— Наистина не съм била толкова щастлива оттогава.

На следващата сутрин Наджа отиде при Мустафа и му каза:

— Принцесата мисли, че принцът ще се върне днес, и иска да го помоли за едно благоволение. Господарката ми иска принцът да не я посещава, преди луната да изгрее.

— Ще предам молбата на принцесата, Наджа. Тя очевидно е много романтична млада жена. — Мустафа леко се усмихна. — Мисля, че това е добре за техния брак.

Зейнаб прекара деня с прислугата си, подготвяйки се за пристигането на Карим. Измиха и парфюмираха дългата ѝ руса коса.

Изрязаха ноктите на ръцете и краката ѝ. На масата до леглото ѝ оставиха гарафа с вино и малката ѝ златна кошничка.

Късно следобед тя чу пратеника на Ома, който каза на Наджа, че принцът и везирът току-що са влезли в града.

Зейнаб се нахрани и се изкъпа още веднъж. Раби втри в тялото ѝ благовонни масла.

В стаята горяха само две лампи. Мустафа дойде да каже на Наджа, че господарят му се е върнал и ще се съобрази с молбата на съпругата си.

— Събуди ме, когато луната изгрее — каза Зейнаб на Раби и освободи прислужниците си.

После легна и спа, докато Раби леко я докосна по рамото.

— Време е, господарке.

Тя чу как прислужницата излезе и затвори вратата след себе си. Зейнаб стана, протегна се и отиде до прозореца. Имаше пълнолуние. Чу, че вратата на покоите ѝ се отваря. Отиде на мястото, което предварително си беше избрала.

Карим влезе в апартамента на жена си. Не се виждаха никакви прислужници, а стаята беше слабо осветена, само колкото да се вижда вратата към спалнята. Той се усмихна. Жена му беше умна, успяваше да го заинтригува. Нямаше да го отегчава.

Той бутна вратата на спалнята и влезе. Вътре беше тъмно, единствената светлина идваше отвън. Изведнъж го лъхна аромат на рози и той осъзна, че подът под босите му крака е обсипан с листчета от рози. Той се усмихна. Не му бяха изпратили някоя срамежлива девица. Умният Хаздай! Беше му изпратил жена с опит.

Изведнъж две ръце го прегърнаха изотзад.

— Добре дошъл вкъщи, господарю — чу тих глас. Изящни пръсти развързаха кафтана му, съблякоха го и го пуснаха на пода. — Не се обръщай, господарю — прошепна гласът в ухото му. — Още не, моля те.

Той усещаше топлото ѝ голо тяло до своето. Пълни гърди, закръглен корем, силни бедра. Космите на врата му настръхнаха, когато тя го целуна, докато ръцете ѝ галеха стегнатия му корем. За негова огромна изненада всичко това му харесваше. Чувственото ѝ докосване го възбуждаше.

— Ти въобще не си това, което бях очаквал — каза той и тя се изсмя дрезгаво. — Мислех, че са ми изпратили някоя сладка малка девица, но явно съм сгрешил. Коя си ти и как се казваш? — Той се опита да се обърне.

— Не още, господарю.

Зейнаб се учуди, че той се възбуди толкова бързо. Ома не беше преувеличила. Карим се е въздържал от физически удоволствия. Разбра, че няма да може още дълго да го държи на разстояние.

— Ела — каза тя, хвана го за ръката и го поведе към леглото, като се стараеше лицето ѝ да остава в сянката.

Той легна на леглото и тя се настани до него на една страна, докато ръката ѝ нежно го галеше.

Беше възбуждащо да не може да види лицето ѝ, макар че това малко го дразнеше. Той хвана гърдите ѝ. Тя измърка, когато я докосна. Прелъстяваше го една жена без лице. Ома бе казала, че тя е очарователна и приятна жена, но ако беше грозна? Устните му се заключиха около едното зърно. Изведнъж осъзна, че му е безразлично дали тя е грозна или не. Имаше тяло като на богиня и го възбуждаше така, както не го бе възбуждала никоя жена от години. Ако трябваше да се ожени за жена, която не беше Зейнаб, то нека това бъде тази.

Зейнаб погали гърдите му. Почти беше забравила колко красиво бе тялото му, но сега пръстите ѝ си припомняха всяка извивка, всяка гънка. Членът му беше възбуден. Тя не можа да се сдържи и го погали. Беше топъл и в него пулсираше животът. Не можа да се сдържи да не го поеме в устата си. Познатото мъжко ухание ѝ замая главата. Тя започна бавно да го целува, да го ближе, докато не усети ръката му в косата си. Той искаше да спре.

— Не съм бил с жена от известно време — призна ѝ той. — Всъщност, откакто умря жена ми. А сега се качи върху мен. След като веднъж се освободя, ще прекараме нощта, доставяйки си взаимно удоволствие. Виждам, че си опитна, но има още много, на което мога да те науча.

— Има ли?

Тя се засмя и се качи върху него. Карим си помисли, че този смях му звучи някак странно познато.

Той хвана гърдите ѝ. Тя беше прекрасна! Беше невероятна! Само веднъж бе имал такава жена. Само веднъж! Можеше да има само една

такава жена! Не беше възможно, но все пак...

Косите ѝ се разпиляха по раменете му. Луната достигна зенита си и изведнъж обля стаята със светлина. Карим видя водопад от златни коси. Беше замаян от страст, но успя да види лицето ѝ.

— Зейнаб! — извика той и желанието му избухна в нея.

Аквамаринените ѝ очи срещнаха неговите. Бяха пълни със сълзи от щастие.

Тя се отпусна върху него.

— Дойдох си вкъщи при теб, Карим. Дойдох си вкъщи.

ЕПИЛОГ

Зейнаб, принцесата на Малина, седеше в лятната си градина и гледаше как играят децата. Шест бяха нейни, седем — на приятелката ѝ, Ома. Най-големият ѝ син — Джафар, беше почти на девет години. Хабиб скоро щеше да стане на осем, Абд на пет, а Сюлейман току-що беше навършил две. Двете ѝ дъщери — Кумар и Суб — бяха на седем и си приличаха като две капки вода, както майка им и близначката ѝ. Най-голямото дете на Ома, което беше единствената ѝ дъщеря, вече хвърляше погледи на Джафар ибн Карим. Казваше се Алула и навсякъде разправяше, че един ден ще се омъжи за наследника на Малина.

— Мисля, че е твърде смела — каза майка ѝ на Зейнаб. Ома се беше превърнала в образец за съпруга. Аладин не се беше оженил повторно, въпреки че в харема му имаше две красиви държанки. Те и двете нямаха деца и това щеше да си остане така, ако зависеше от Ома.

— Смятам, че е много забавна — отвърна Зейнаб. — Не искам някой ден Джафар да се ожени за някое послушно, скучно момиче. Много ще се радвам Алула да ми стане снаха, стига да се хареса на сина ми. Все пак изборът ще бъде негов, когато му дойде времето. Той трябва да се влюби така, както ние се влюбихме.

— Да — съгласи се Ома и кимна.

Зейнаб помълча известно време, мислейки си за последните десет години от живота си. Спомни си с усмивка изражението на Карим в онази първа нощ, когато видя лицето ѝ. Първо на него се изписа недоверие, а после, когато се увери, че не се лъже, тя видя най-голямата радост, която бе виждала в очите му. Плакаха заедно в прегръдките си, заклевайки се никога повече да не се разделят. Тя наистина си беше дошла вкъщи при него. Джафар се роди точно девет месеца след този ден.

И другите им деца се появиха на бял свят, а Малина процъфтяваше. Хората говореха, че благополучието на града им се

дължи на щастието на владетеля им и на плодовитостта на красивата му съпруга.

Принцът и везирът му влязоха в градината. В черната брада на Аладин бен Омар вече имаше сребърни нишки. Той се усмихна, когато Алула се хвърли в ръцете му.

— Достойна е за принц!

— Недей да насърчаваш лошото й поведение — скара му се Ома.

— О, аз ще се ожения за нея — каза младият Джафар ибн Карим и в сините му очи проблесна пламъче, — но ще трябва да й пораснат хубави гърди, преди да го направя, лейди Ома.

— Джафар! — каза строго майка му, но после избухна в смях.

— Точно като баща си — промърмори Карим, седна до жена си, прегърна я през кръста и я целуна по ухото.

Зейнаб се усмихна и го погледна. Имаше чувството, че сега го обича повече, отколкото в деня, в който отново се събраха.

— Искам това да продължава вечно, Карим.

— Да, съкровище. Ако на земята може да съществува рай, то ние с теб го открихме!

Децата тичаха и се смееха, невинните им лица грееха от щастие. Не мислеха за нищо друго, освен за това, дали родителите им ще им позволят да останат след залез-слънце, за да ловят светулки.

— В тях е бъдещето — каза Карим на жена си.

— През пролетта ще ти дам още малко бъдеще, още едно малко късче безсмъртие, скъпи мой.

— Обичам те, Зейнаб. В сърцето ми завинаги ще останеш само ти и никоя друга, съкровище мое.

Зейнаб нежно погали бузата му.

— Завинаги? Няма да ти позволя да забравиш думите си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.